

Giới thiệu Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi

Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi của tác giả Úc Cẩm (Hảo Nhân Tập) nói về nữ nhân vật chính đó là Lâm San đời trước không thi đậu nhân viên, sau khi xuyên không được làm tới nữ Phò mã.

Với nội dung hài hước sẽ khiến bạn thoải mái sau những giờ mệt mỏi. Nàng Lâm San này quả thật là... không đỡ nổi. Nàng ta có kiểu phát ngôn độc quyền, không hề đụng hàng. Trong bất cứ tình huống nào, nàng cũng có thể thốt ra những câu nói làm cho người đọc phải nở nụ cười.

Tuy nhiên, truyện này cũng kết thúc chưa triệt để lắm. Câu chuyện chỉ dừng lại ở chỗ Liên Phong và Lâm San gặp lại nhau mà không kể tiếp về tung tích của công chúa Minh Nguyệt (chắc là đi theo tên sơn tặc kia luôn quá!), hậu vận của Ma cung (hai mẹ con Quý Bạch Vũ mà chịu ngồi yên cho thiên hạ hưởng thái bình mới lạ!),.... Nhưng thôi kệ, coi như cũng là trọn vẹn rồi đi!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Trong một buổi chiều đẹp trời, Lâm San cứ như thế mà xuyên qua...

Lúc đó Lâm San đang trải qua kì thi dành cho nhân viên công vụ. Thế nhưng, đề thi về Lý luận Logic học quả thực đã thành công khiến Lâm San hoa mắt chóng mặt, quá bết tắc, đành gục đầu xuống bàn ngủ ngon lành. Khi tỉnh lại, Lâm San đã trở thành người cổ đại.

Nhị công tử của Tể tướng đương triều- Tống Lạc.

Cái gì!?! Lâm San là đàn ông sao????

Sai, sai, sai!!! Mặc dù về ngoài của Lâm San không được nữ tính lắm, nhưng chắc chắn là con gái, việc này mẹ nàng có thể làm chứng.

Cái gì!?! Nữ xuyên qua thành nam???

Thành thực mà nói, Lâm San cũng không rõ Tống Lạc rốt cuộc là nam hay nữ. Nhìn ở góc độ sinh học, Nhị "Công tử" Tống Lạc đúng là một cô nương hàng thật giá thật. Thế nhưng, trên danh nghĩa, Tống Lạc không những là Nhị Công tử của Tể tướng đương triều mà còn là đối tượng kết hôn của Công chúa Minh Nguyệt- con gái cưng của Hoàng Thượng.

Nói cho dễ hiểu, thân phận của Lâm San hiện giờ chính là "Nữ" Phò mã.

Đường đường là Nhị Tiểu thư, không hiểu thế nào lại trở thành Nhị Công tử, lại còn muốn lấy Công chúa làm vợ. Nguyên nhân của việc này, không lâu sau, Lâm San cũng tìm hiểu ra.

Nghe nói, lúc Tống Lạc sinh ra, thân thể vô cùng yếu ớt, suýt chút nữa là chết non. Sau đó, phụ thân của Tống Lạc, tức Tể tướng Tống Hiền, đã phái người mời một vị Bán tiên ở kinh thành tới xem mệnh cho vị tiểu thư này. Sau khi tính toán một hồi, vị Bán tiên mặt mày vô cùng nghiêm trọng. Ông ta nói, linh hồn Tống Lạc đầu thai nhầm, vốn dĩ phải là nam nhi. Thân thể yếu như vậy là do Diêm Vương muốn thu hồi linh hồn này lại.

Tống Hiền nghe xong vô cùng giận giữ, cho dù là nam nhi hay nữ nhi thì Tống Lạc cũng là cốt nhục nhà họ Tống, sao có thể muốn là thu hồi!?! Vì vậy, ông liền khẩn cầu vị Bán tiên nghĩ biện pháp cứu nữ nhi.

Vị Bán tiên này nghĩ ra một biện pháp. Không phải Diêm Vương muốn thu hồi linh hồn Tống Lạc chỉ vì là nữ tử sao, chi bằng Tống gia hãy nuôi dưỡng Tống Lạc như nam nhi, lúc ấy có lẽ Diêm Vương sẽ không truy cứu nữa.

Quả thực là cao kiến! Tống Hiền nói. Tuy vậy, chẳng lẽ nữ nhi cả đời không thể xuất giá sao?

Mười tám năm, chỉ cần mười tám năm- Vị Bán tiên nói- Lúc ấy Diêm Vương cũng đã quên chuyện này, Tiểu thư cũng không phải giả làm nam nhi nữa. Tuy nhiên, trong mười tám năm này, ngoại trừ gia quyến và nha hoàn của tiểu thư, không ai được biết chuyện này. Càng nhiều người biết, Tiểu thư càng khó giữ mạng sống. Hãy nhớ kỹ!

Tiền vị Bán tiên đi rồi, Tống Hiền lập tức phong toả tin tức. Không lâu sau, cả kinh thành đều biết, Tể tướng Phụ nhân sinh hạ Nhị Công tử, đặt tên là Tống Lạc. Ai nấy đều cho rằng Tể tướng đại nhân quả là có phúc, có hai người con trai, không ai biết một trong hai người là giả.

Bây giờ, mọi chuyện rồi rắm đến mức này đều từ Tống Đại công tử mà ra.

Tống Đại Công tử Tống Lâm Phong, người cũng như tên, ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, là đệ tam nỷ nam tử nổi danh kinh thành.

Căn cứ theo di truyền học, mọi người đều cho rằng Tống Nhị Công tử không ngọc thụ lâm phong thì cũng anh tuấn tiêu sái. Nhất là sau khi Tống Lâm Phong thành thân, các thiếu nữ tan nát cõi lòng, lại càng kì vọng hơn vào vị Tống Nhị Công tử bí ẩn kia.

Vì thế, những tin đồn về Tống Nhị Công tử bắt đầu len lỏi trong khắp các ngõ ngách của kinh thành.

"Nghe nói, Tống Nhị Công tử so với Tống Đại Công tử còn hơn vài phần, gương mặt trắng trẻo nhẵn nhụi, phong thái tao nhã, khí chất không tầm thường. Chẳng qua, từ nhỏ Công tử chỉ thích yên tĩnh nên mới không thường xuất môn.

"Nghe nói, Tống Nhị công tử năm nay vừa tròn mười tám, chính là lúc thích hợp nhất để cưới vợ. Không biết tiểu thư nhà nào có cái phúc ấy đây?"

"Tống Đại Công tử đã cưới Tiểu thư nhà Đại Tướng quân, hẳn người Tống Nhị Công tử muốn cưới,...ít nhất... cũng phải là Hoàng thân quốc thích?"

"Ngày đó ta gặp được Khương Tiểu thư, nữ nhi của Khương Thượng thư, nàng cứ một câu Tống Nhị Công tử, hai câu Tống Nhị công tử!"

"Nghe nói Tôn Tiểu thư, nữ nhi của Tôn Thái phó cũng có ý với Tống Nhị Công tử??"

.....

Cứ như thế, lời đồn về Tống Nhị Công tử ngày càng nhiều, ai nấy đều tò mò Tiểu thư nhà ai gặp vận mà lấy được một phu quân như vậy. Đột nhiên, Thánh chỉ giáng xuống, dập tắt mọi hy vọng của những cô nương chưa chồng.

Hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn.

Chuyện này cũng là tại Tống Lâm Phong mà ra. Phải nói rằng, khi Tống Lâm Phong còn chưa yên bề gia thất, đã nổi danh là mỹ nam tử của chốn Kinh thành, được bao nữ tử ái mộ, trong đó có cả Trưởng Công chúa Đỗ Minh Nguyệt.

Nghe nói, Trưởng Công chúa đối với Tống Lâm Phong ái mộ đã lâu, nhưng do bản tính xấu hổ của nữ nhi, nàng chỉ còn cách len lén viết một phong thư giấu vào một quyển sách đưa cho Phụ hoàng, mong Phụ hoàng sẽ hiểu tâm ý của mình. Ai ngờ, Hoàng thượng bận trăm công nghìn việc, có thời gian đâu mà đọc sách. Đến lúc thấy được phong thư kia, Tống Lâm Phong đã cùng Tiểu thư nhà Đại tướng quân bãi đường thành thân.

Vốn việc này cũng không có gì to tát, cùng lắm Trưởng Công chúa có chút thương tâm mà thôi. Thế nhưng, đến nước này, muốn trách, chỉ có thể trách Trưởng Công chúa không viết rõ ràng, chỉ nói muốn gả cho Tống gia Công tử. Hoàng thượng liền cho rằng Tống Đại Công tử nay đã thành thân, người nữ nhi mình thậm thương trọng nhớ ắt hẳn là Tống Nhị Công tử.

Không thành vấn đề, hạ chỉ tứ hôn.

Vì vậy, Tống Lạc, hay giờ chính là Lâm San, cảm thấy đau đầu vô cùng.

Những chuyện này đều do Tiểu Lục nghe ngóng được rồi kể lại cho nàng. Lúc này, Lâm San mới thấm thía hiểu được, trên đời này không có gì là bí mật, và không có chuyện gì mà Tiểu Lục không nghe ngóng được. Nếu ở hiện đại, Tiểu Lục chắc chắn sẽ là một phóng viên xuất sắc.

Bất quá, Lâm San nghĩ, người đau đầu nhất hiện giờ hẳn phải là Phụ thân hiện giờ của nàng, Tống Hiền.

Lão nhân gia đã thiếu chút nữa ngất xỉu khi nhận được Thánh chỉ. Phải biết rằng, Tống Lâm Phong vì chuyện thành thân đã đắc tội với nữ nhi được Hoàng thượng sủng ái nhất, nay Hoàng thượng mà biết Tống Lạc là nữ nhi, hẳn là đầu của Tống Hiền chẳng còn yên ổn ở trên cổ nữa.

"Chờ một chút, khi quân phạm thượng thì phạt như thế nào?" Lâm San hướng ánh mắt nghi hoặc về phía Tiểu Lục.

Tiểu Lục cười nói "Công tử, tội khi quân phạm thượng phải chịu hình phạt tru di cửu tộc".

"Tru di cửu tộc!!!! Không phải là bao gồm cả ta chứ?" Lâm San bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

"Đúng vậy, Công tử."

"Vậy còn em?"

"Tiểu Lục sống làm người của Công tử, chết làm ma của Công tử. Tiểu Lục không sợ."

Lâm San lẹ loi đây mặt.

Người không sợ nhưng ta sợ, được xuyên qua cũng không phải dễ dàng, vậy mà vừa mới xuyên qua đã bị đao kẻ sát cổ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Hôn sự của Tống Lạc và Công chúa Minh Nguyệt được an bài là vào ngày thứ ba sau khi Lâm San xuyên qua.

Sự tình vốn cũng không có gì to tát, dù sao là tuyển Phò mã chứ không phải tuyển Tú nữ, không phải làm mấy việc nghiêm thân phiền phức. Chỉ cần dùng một miếng vải trắng để quần ngực, bước đi thoải mái nghênh ngang, ăn to nói lớn, y như trong phim vậy.

Tuy vậy, việc này vẫn khiến Lâm San rất phiền lòng. Nàng nhớ lại trên tivi trước kia thường chiếu quảng cáo "Là con gái thật tuyệt". Vậy mà bây giờ, ngực rõ ràng lớn hơn kiếp trước, nàng đang thấy sung sướng vô cùng, thì mẫu thân lại ném cho nàng một miếng vải để quần ngực.

"Lạc nhi, đây là việc vô cùng hệ trọng, có liên quan tới mạng sống của già, trẻ, lớn, bé của Tống gia, không thể sơ sẩy được. Con không được phép tháo miếng vải này xuống, hiểu không?"

Nhìn gương mặt nghiêm trọng cùng ánh mắt chăm chú của mẫu thân, lời Lâm San muốn nói ra lại phải nuốt vào trong bụng. Phải lựa chọn giữa ngực mà mạng nhỏ, Lâm San rất không có chí khí mà chọn mạng nhỏ.

"Ngực bằng phẳng cũng chẳng sao, mạng nhỏ mới quan trọng" Đang lẩm nhẩm câu châm ngôn này, Lâm San vẫn không quên nhắc Tiểu Lục lúc này vẫn đang quần ngực cho nàng: "Buộc cho chắc vào!"

"Được rồi!" Tiểu Lục thở nhẹ ra một cái, đã thành công làm cho Lâm San nghẹt thở gần chết.

Quần ngực xong rồi, loay hoay mặc bộ triều phục trong cung đưa tới, Lâm San chuẩn bị đi ở rể.

Kỳ thực, người xưa vốn dạy rằng "Xuất giá tòng phu", cho dù là Phò mã cũng không phải ở rể. Thế nhưng, Lâm San vận số xui xẻo, gặp phải một vị Hoàng thượng "trọng nữ khinh nam", đều là con, nhưng con trai thì dễ dàng bị ném ra ngoài biên cương chịu chết, còn con gái thì "hàng như nâng trứng, hứng như hứng hoa", không dễ chịu bất cứ tổn hại nào.

Đội ngũ đón dâu nhanh chóng đến Tể tướng phủ, ngoại trừ đội kèn trống, còn có Ngự lâm quân, đi đầu là Thủ lĩnh Ngự lâm quân- Kim Dao Hộ vệ do Hoàng thượng ngự ban- Liên Phong.

Nghe danh hiệu cũng đủ biết lai lịch của Liên Phong quả thực không nhỏ. Bên hông hấn đeo Kim Dao do hoàng thượng ban thưởng, người cầm gươm người, Thần căn gươm cả Thần, hoàn toàn làm thoả mãn tâm lý của các thiếu nữ sùng bái hình tượng "Anh hùng dũng mãnh".

(Thực ra trong truyện, tác giả viết là Phật chứ không phải Thần nhưng vì nó đụng chạm đến tôn giáo nên mình mạn phép thay đổi)

Nếu không phải vì ngày thường hấn đeo mặt nạ, cũng không dính vào nữ sắc, chỉ sợ danh hiệu Kinh thành Đệ tam mỹ nam tử cũng không thuộc về Tống Lâm Phong.

Tiểu Lục vừa ăn hạch đào, vừa hứng chí bưng bưng kể về Liên Phong, nước bọt bay tứ tung, làm cho Lâm San không thể không tò mò.

"Tiểu Lục, em thích hấn?" Lâm San cười tủm tỉm, hỏi.

"Có ai mà không thích mỹ nam? Em còn thích Đại thiếu gia, chỉ tiếc là Đại thiếu gia đối với em rất chướng mắt... Công tử, sao em thấy Công tử cười có chút xấu xa?"

Lâm San ưỡn bộ ngực bị quần chặt, cười nham hiểm: "Bản Công tử dẫn em đi ăn đậu hũ của mỹ nam!"

Chủ tớ hai người đi tới đại sảnh, liền thấy già trẻ Tống gia đã tụ tập hết ở đây. Trong đó có không ít những nữ quyền ngày thường không rời khuê phòng nửa bước, bây giờ đều đang ở đại sảnh dùng ánh mắt vô cùng chăm chú, liếc mắt nhìn về một phía.

Lâm San hướng ánh mắt mình về phía ấy, chỉ thấy một nam tử vóc dáng cao lớn mặc y phục màu đen đưa lưng về phía nàng, y phục dùng loại vải thượng đẳng càng tôn lên thân hình tuyệt vời của hấn. Lâm San lặng lẽ nuốt nước miếng, hướng Tiểu Lục nói: "Đội lát nữa đi vào trong, ta giả vờ không cẩn thận đẩy em vào người hấn, lúc đó em cứ thoải thích mà sờ đi!"

Tiểu Lục liếc mắt nhìn Kim Dao bên hông Liên Phong, sắc mặt thay đổi, nói: "Công tử, em có thể không sờ được không? Em thấy hơi hận rồi..."

"Không được, em mấy ngày trước chẳng phải nói cái gì mà sống làm người của ta, chết làm ma của ta sao? Hiện tại bản

Công tử cho người cơ hội được ăn đậu hũ của mỹ nam, người lại không chịu?"

Tiểu Lục mặt mày ảm đạm nói "Công tử, đây là cưỡng ép người lương thiện làm việc ác!!!"

Thính lực của người luyện võ vốn tốt hơn người thường, Liên Phong đương nhiên nghe thấy cuộc đối thoại của hai chủ tớ nhà nàng, nhìn không nổi, một ánh mắt lạnh đến thấu xương bắn về phía hai con người vô lại đang trốn sau tấm màn.

"Công tử, hấn nhìn về phía này!" Tiểu Lục căng thẳng, luỳnh quỳnh chân tay đẩy tân lang ra ngoài.

Vì vậy, già trẻ lớn bé Tổng gia đều nhìn thấy Tổng Nhị Công tử cả người bỏ nhào về phía vị Thủ lĩnh Ngự lâm quân đại danh鼎鼎, mà Lâm San lúc này lại tranh thủ ăn đậu hủ mỹ nam.

Sờ mó xong xuôi, Lâm San mới ngẩng đầu lên, nhìn Liên Phong cười hi hi, nói "Áy chết, là ta không cẩn thận..." Nói đến đây, lại chuyển rời sự chú ý lên chiếc mặt nạ bạc, nghĩ thầm "Đồ thủ công! Bán đi chắc được không ít tiền". Người nào đó ánh mắt chợt loé lên tia gian manh.

Liên Phong khoe miệng giât giât, ánh mặt lạnh lùng lại như phủ thêm một tầng sương, tay nắm chặt Kim Dao bên hông.

Tổng Hiền quả nhiên cơ trí, thấy sự tình không ổn, vội vàng kéo Lâm San lại, nói "Liên thị vệ, để ta giới thiệu, đây là Tổng Lạc con ta". Dứt lời trừng mắt nhìn Lâm San "Tiểu tử thôi, cư xử đến là lỗ mãng, còn không mau tạ lỗi với Liên thị vệ!".

Lâm San trong lòng xì một tiếng, đường đường là Tể tướng đương triều lại bị một thị vệ làm cho sợ hãi? Chẳng qua chỉ được ban Kim Dao mà thôi? Hừm, Kim Dao chắc cũng rất có giá trị?

Dường như cảm giác được nguy hiểm, tay Liên Phong cầm Kim Dao lại chắc thêm mấy phần.

"Khụ khụ" Tổng Hiền ho khan.

Lâm San lúc này mới phản ứng lại, ánh mắt lưu luyến rời khỏi Kim Dao, nói qua loa "Thật có lỗi, Liên huynh".

Liên Phong vẻ mặt không đổi, chỉ hơi cúi đầu, làm động tác mời "Giờ lành đã đến, Phò mã, thỉnh".

Hiện giờ có rất nhiều người đứng trước phủ Tể tướng, đa số là những các cô nương trẻ, ngoại trừ muốn nhìn thấy Liên thị vệ nổi danh chốn Kinh thành còn muốn chiêm ngưỡng dung nhan Tổng Nhị Công tử.

Trong khắp chốn Kinh thành, nào có ai không biết đến Tổng Đại Công tử Tổng Lâm Phong danh tiếng lẫy lừng, nhưng hiếm có ai được gặp qua vị Tổng Nhị Công tử vốn không hay xuất môn. Tin đồn về vị Công tử này từ lâu đã lan khắp Kinh thành, mọi người hẳn là muốn xem xem Tổng Nhị Công tử chân chính có giống với truyền thuyết hay không.

Có người nói, hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều.

Thời điểm Lâm San thân mặc hỷ phục, bắt chước nam nhi nghênh ngang bước ra cổng phủ Tể tướng, mọi người lập tức gào thét trong lòng.

Lời đồn cũng thật nhảm nhí! Tổng Nhị Công tử tuy rằng không phải là xấu, môi hồng răng trắng giống như nữ nhi, nhưng đi bên cạnh Liên Phong quả thật giống như vịt bầu bên cạnh thiên nga, một trời một vực, không có chút khí chất nào.

Đoàn người trước cổng phủ Tể tướng vốn đang đông đúc, nhộn nhịp, giờ chỉ còn một nửa, chủ yếu là muốn chiêm ngưỡng phong thái của Liên Phong, còn về phần Tổng Nhị Công tử, hẳn là cũng không còn lời đồn nào về hắn nữa.

Một con ngựa nâu, trên cổ phủ một mảnh lụa đỏ thẫm đã chờ sẵn ở cổng phủ Tể tướng.

Liên Phong bình thân hướng Lâm San làm một động tác mời "Phò mã, thỉnh lên ngựa".

"Ta không lên không được sao?" Lâm San yếu ớt nói.

"Không được" Đối phương trả lời rất kiên quyết.

"Nhưng ta không thể trèo lên..." Ngựa là để nam nhi cưỡi, nàng là thân nữ nhi yếu đuối, đừng nói là ngựa, lừa cũng không thể cưỡi.

Liên Phong khoe miệng co quắp, bỗng nhiên phát tay, ngay lập tức có một gã sai vặt đi ra, quì xuống bên con ngựa.

"Phò mã, thỉnh" Liên Phong nói.

Đây... là đệm người trên tivi thường chiếu sao? Có nhất thiết phải như thế không? Không có tí tôn trọng nhân quyền!!!

Lâm San quyết định hoà hiệp, xua tay nói "Thôi quên đi, ta tự leo lên vậy..." Vừa nói vừa đẩy gã sai vặt ra, cố gắng hết sức leo lên lưng ngựa.

Kết quả, tất cả mọi người ở đây đều chứng kiến một màn vô cùng giât gân, Tổng Nhị Công tử tay chân kết hợp, cố sức bò lên lưng ngựa. Cho dù tay đã bầu chặt vào con ngựa mà vẫn không thể leo lên.

Mọi người đều thay đổi mồ hôi thay cho con ngựa đáng thương..

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Lâm San tiếp tục cố gắng. Hừ, cũng chỉ là một con ngựa mà thôi, định làm khó được ta sao? Ta leo, ta leo, ta leo.... Hừ, không leo lên được rồi T.T

Bỗng nhiên, bất thành lĩnh có người phía sau nàng đẩy nhẹ, chưa kịp phản ứng, nàng đã thấy mình yên vị ngồi trên lưng ngựa. Quay đầu lại, quả đúng là Liên Phong. Kì lạ, tư thế của hắn vẫn trước sau như một.

Đây chính là sự chênh lệch về thể lực! Lâm San ngẩng đầu nhìn trời, có chút buồn phiền than.

Chú thích: Kim Dao: Dao do Hoàng thượng ban, "Kim" là vàng.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Ở rể, theo tình huống hiện giờ, nói trắng ra là nữ cưới nam gả, tân nương chỉ cần đợi ở hoàng cung chờ thành thân là được. Chỉ khổ cho tân lang Lâm San, không những thời gian cử hành hôn lễ dài lê thê, mà còn có một đồng lễ nghi phiền phức, hơn dân gian gấp trăm lần. Đối với người hiện đại mà nói, việc này quả thực không khác gì ngàn vạn lần tra tấn.

Tuy vậy, việc thành thân lần này cũng không phải không có thu hoạch.

Trong cung có ai mà không muốn nịnh bợ Hoàng thượng. Hôm nay, nữ nhi Hoàng Thượng yêu thương nhất thành thân, đây chẳng phải là cơ hội tốt nhất cho bọn họ sao? Một đám hoàng thân quốc thích xúm lại bên cạnh Lâm San, miệng không ngừng nói chúc mừng, biếu xén một đồng vàng bạc châu báu khiến con người ta loá cả mắt.

Lâm San nhìn đồng bảo bối trước mắt, mọi mệt nhọc cứ thế mà biến mất, lại càng tích cực bái đường.

Lâm San vừa cười tùm tùm nhìn Tiểu Lục sai hạ nhân khuôn lễ vật cất đi, vừa tiếp tục mời rượu.

Nói đến việc này, Lâm San không khỏi tự khâm phục bản thân. Nàng biết trong hôn lễ sẽ không tránh khỏi phải mời rượu, nhưng khổ nỗi, tư lượng của nàng thấp đến đáng sợ, nên nàng đã sai Tiểu Lục đổi rượu thành nước trắng. Người khác nhìn vào, đều tưởng Phò mã có tư lượng cao, khen ngợi không ngớt.

"Nhìn Phò mã có vẻ thư sinh, không ngờ tư lượng lại cao như vậy, không hổ danh là con trai của Tổng Tể tướng."

"Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong, Công chúa đã chọn được một lang quân như ý, quả là một mối lương duyên đẹp!".

....

Nghe được mấy lời khoa trương đó, Lâm San chỉ biết bụm miệng cười.

Ta đây chính là minh chứng rõ ràng nhất của sự tiến hoá, của trí tuệ! Chỉ có thằng ngu mới đi uống rượu thật thôi.

Vừa mới hí hửng không lâu, phiền phức đã tới, chính là Hoàng thượng.

"Lạc nhi, nay con đã cưới Minh Nguyệt, từ giờ con chính là con rể của trẫm, sau này phải đối xử tốt với Công chúa, biết chưa?"

Không hổ là bậc cửu ngũ chi tôn, mới nhàn nhạt nói một câu đã làm cho Lâm San chột dạ. Ta là nữ nhi, làm sao có thể đối tốt với Công chúa. Muốn ta giúp nàng xoa bóp, đầm lưng sao?

Mặc dù oán thăm trong lòng, Lâm San vẫn ngoan ngoãn gật đầu "Nhi thần tuân mệnh".

Hoàng thượng nghe xong, bật cười, liên tục gật đầu tán thưởng, cuối cùng còn không quên nói: "Người đâu, ban thưởng rượu!".

Rượu??? Lâm San vừa nghe, nước mắt thiếu chút nữa chảy ra.

Tại sao không ai nói cho nàng là cái vụ ban rượu này !!! Rượu Hoàng thượng ban cho đương nhiên là không thể không uống, hơn nữa, rượu này không thể bảo Tiểu Lục trao thành nước trắng được. Loại rượu này, nàng mới uống hai chén đã thấy choáng váng đầu óc, nếu như chút nữa phải uống tiếp, mọi việc có mà hỏng bét.

Cũng may nàng thông minh, biết rằng trước khi say thật ắt phải giả say. Phía sau còn rất nhiều người muốn kính rượu nàng, nàng đành giả say, tay vẫn cầm chén rượu, nhưng thân hình xiên xiẹo vẹo vẹo.

"Tổng hiền đệ, cẩn thận!" Bỗng có một người giang tay đỡ lấy nàng, là Tam Hoàng tử, Tam ca của Đỗ Minh Nguyệt- Đỗ Cảnh.

Nói đến người này, lại phải nhắc đến bảng xếp hạng mỹ nam tử ở kinh thành. Mấy ngày nay Tiểu Lục làm nhảm không ngừng về người này. Mặc dù Hoàng thượng có rất nhiều nhi tử, nhưng xuất sắc nhất chỉ có hai người là Thái tử và Tam Hoàng tử Đỗ Cảnh.

Người này cùng với Tổng Lâm Phong chia nhau danh hiệu Kinh thành Đệ tam mỹ nam tử, thế nhưng, tướng mạo và tính cách hai người này tuyệt đối

tương phản.

Tổng đại ca có tiếng ôn nhu như ngọc, trong kinh thành có vô số cô nương ái mộ hắn, vậy mà hắn chỉ nhất mực chung tình với nữ nhi của Đại Tướng quân, tình thâm nghĩa trọng, yêu vợ hơn mạng. Điều này đã làm tan nát bao trái tim thiếu nữ.

Mà Đỗ Cảnh, người cũng như tên, là người không bao giờ "vì một bông hoa mà bỏ phí cả khu rừng". Nghe nói, hắn không những trêu đùa Công chúa phiến bang mà còn làm lừa dối tình cảm của biết bao thiếu nữ. Nhưng đến bây giờ, hắn ngay cả một tiểu thiếp cũng không có.

Lúc Tiểu Lục nói đến hắn, Lâm San đã xác định, hắn chính là một tên "Mặt người dạ thú". Nay được diện kiến hắn, quả nhiên!!! Đôi mắt hoa đào, môi bạc vô tình, chắc chắn sau này ai đi theo hắn ắt không có kết cục tốt.

Lâm San trong lòng có chút khinh bỉ, nói "Tiểu đệ tửu lượng không tốt, Tam Hoàng tử thứ lỗi!".

"Vậy sao?" Đỗ Cảnh nhướn mày nở nụ cười có vài phần thâm ý "Ta thấy người Tổng hiền đệ hình như không có mùi rượu".

Lâm San có chút gượng gạo, biết mình gặp phải đối thủ, vội vàng gọi Tiểu Lục "Tiểu Lục, ra đây đỡ ta".

Tiểu Lục cũng khá thông minh, một bên đỡ lấy Lâm San, một bên giả bộ than: "Phò mã say rồi....".

Những người khác nghe Phò mã say, cũng không kính rượu nữa, dù sao đó cũng là Phò mã, mình cũng không nên gây chuyện rắc rối với hoàng tộc.

"Hộ tống Phò mã hồi cung!" Rốt cuộc Lâm San cũng kết thúc công việc xã giao cả đêm, nàng nhanh chóng cáo từ các vị văn võ bá quan, không quên làm bộ như đang say rượu, lảo đảo đi ra ngoài, trong lòng mặc niệm câu nói nổi tiếng của Châu Tinh Trì: "Ta là một diễn viên...".

Màn kịch này vẫn tiếp tục đến khi tới tẩm cung của Công chúa, đến khi mọi người rời đi hết, tuy vậy Lâm San vẫn chưa thể cảm thấy nhẹ nhõm, mà ngược lại, lại tiếp tục đau đầu.

Giả say rượu thì dễ, nhưng động phòng...

Là một nữ nhi, Lâm San cảm thấy rất áp lực.

Lâm San về mặt u ám tiến vào phòng, tẩm cung của Minh Nguyệt Công chúa rất lớn, nàng vừa đi vừa tính toán, nếu Công chúa cởi hết quần áo mà vào vào nàng thì nàng biết làm sao giờ!?! Suy nghĩ quá nhiều, chẳng mấy chốc đã tới tân phòng, tân nương ngồi trên giường, đầu đội hi khăn, một thân hi phục đồ thâm thêu hoa văn tinh xảo, vô cùng sang trọng, vừa nhìn là biết rất đắt tiền.

Nhưng Lâm San lúc này có lòng dạ nào mà nghĩ đến việc này, nàng vẫn đang vắt óc suy nghĩ xem xử lý việc động phòng này như thế nào? Bỗng nhiên tân nương đứng bật dậy, bỏ hi khăn xuống, mặt hạnh phúc bừng bừng, nổi giận nói: "Người không phải Lâm Phong, đừng mong ta gả cho người! Ra ngoài!"

Lâm San ngây ngẩn cả người, nhưng chỉ chớp lát, nàng bỗng hiểu ra. Vậy ra những lời Tiểu Lục nói đều là sự thật, Công chúa vốn tương Hoàng thượng sẽ từ hôn nàng với Tổng Lâm Phong, nhưng chỉ vì chút sai sót, mà đối tượng kết hôn bị thay đổi. Có lẽ Công chúa cũng đã làm náo loạn trước mặt Hoàng thượng, nhưng thánh chỉ đã giáng xuống, Hoàng bang cũng đã công bố, không thể nói Công chúa không muốn lấy chồng nữa.

Nếu là như vậy, hai người bọn họ đều là không tình nguyện.

Nghĩ tới đây, hai mắt Lâm San bừng sáng. Ha ha ha ha, trời cũng giúp ta!!!

"Công chúa, ta..."

"Người cắt cho ta!" Minh Nguyệt hét lên.

Lâm San vui mừng, cúi đầu khom lưng nói "Được, ta cắt. Đảm bảo không quấy rầy Công chúa, Công chúa yên tâm".

Đến lượt Đỗ Minh Nguyệt ngây ngẩn cả người, bảo hắn cắt, hắn lại vui vẻ như vậy? Hừ, Tổng gia không có mắt nhìn người, một đám người vô lại, chướng mắt ta!

"Cút, cút cho ta!"

Lâm San vội vã rời khỏi tẩm cung.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Thái độ của Đỗ Minh Nguyệt khiến Lâm San nhất thời cảm thấy đúng là trời không tuyệt đường sống của con người. Nói không chừng, ông trời đã từ mẹ kể biến thành mẹ ruột.

Thế nhưng, rất nhanh, nàng liền hỏi hận: Công chúa đuổi mình đi thì mình ngủ ở đâu bây giờ? Không thể cứ mặc hi phục ngồi chồm hổm ở cửa phòng cả đêm được. Nếu bị người trong cung chứng kiến, mặt mũi nàng biết để đi đâu?

Đang lúc tâm tình rối rắm, nàng lại cảm thấy đói bụng.

Đối với việc thành thân mà nói, khổ nhất là tân lang và tân nương. Tuy tân nương cả ngày không được ăn uống gì nhưng dù sao cũng được ngồi yên một chỗ, không như tân lang nàng, phải khổ sở ứng phó với đám hoàng thân quốc thích, văn võ bá quan. Khó nhất là phải nhìn một bàn đầy thức ăn trước mặt mà không thể ăn.

Không nghĩ đến thì thôi, bây giờ nghĩ đến thức ăn, nàng lại thấy dạ dày réo âm ỉ.

Thôi kệ, không lo lắng nữa, tìm cái ăn quan trọng hơn!

Lúc này, một thái giám tuần tra đêm đi ngang qua, Lâm San vội kéo hắn vào một góc.

Tiểu thái giám đáng thương, đang đi tuần tra giữa đêm lại bị một người mặt mũi trắng bệch, mặc y phục đỏ thắm kéo lại, sợ đến mất hồn mất vía.

"Cứu..."

"Hừ!" Lâm San vội lấy tay che miệng hắn, "Kêu la cái gì? Ta là Phò mã đây!"

Phò...Phò mã?!! Tiểu thái giám khó khăn lắm mới bình tâm lại được, nương theo ánh trăng, mới phát hiện đối phương hình như đúng là Phò mã, lập tức cảm thấy khẩn trương. Mẹ ơi! Phò mã giờ này đáng ra phải ở trong tân phòng cùng Công chúa chứ, tại sao lại chạy đến đây, dùng ánh mắt đắm đuối nhìn mình như vậy?

Chết rồi, Phò mã không phải là có sở thích đặc biệt chứ!!!

Tiểu thái giám căng thẳng vô cùng, run run hỏi: "Phò mã gia,tiểu nhân....Có....có chuyện gì sao?"

Lâm San cười giả lả, nhìn hắn nói "Ngươi tên gì?"

"Bẩm Phò mã gia, tiểu...tiểu nhân tên Phúc Toàn."

Hừm, là một tiểu thái giám nhất gan, dễ bắt nạt nha!! Lâm San hai mắt sáng ngời, nói tiếp "Phúc Toàn, ngươi giúp ta một việc, được không?"

Xong đời, tám chín phần là cái ý kia!!! Tiểu Toàn từ lại càng sợ hãi, cả người run lẩy bẩy.

"Phò mã gia....Ngài....ngài....Có gì phân phó....".

"Ngươi cởi quần áo ra."

Thật...thật sự?!? Tiểu Toàn từ thiếu chút nữa ngất xỉu.

"Bẩm...bẩm Phò mã gia....Tiểu nhân....tiểu nhân....nhưng....nhưng".

"Nhưng nhị cái gì!! Cởi ra nhanh lên!" Lâm San bực mình nói, tiểu thái giám này, ta cũng chỉ muốn mượn y phục của ngươi mà thôi, ngươi làm gì mà căng thẳng như thấy ma vậy!

Bị đáng về tức giận của Lâm San dọa, Tiểu Toàn từ trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh!

"Phiền phức!" Lâm San nhún mày, đành tự thân vận động, tự túc là hạnh phúc nha!

Người Phúc Toàn khá nhỏ nên nàng mặc vừa như in bộ y phục thái giám này. Tâm tình vô cùng tốt, nàng thừa dịp bóng đêm chuồn ra khỏi sân.

Quá trình tìm thức ăn cũng rất thuận lợi, trong bộ dạng của một tiểu thái giám, nàng chỉ cần vào ngự thiện phòng, nói dối là Công chúa đói bụng, muốn dùng điểm tâm, thu hoạch được không ít.

Đây chính là trí tuệ của người hiện đại!

Lâm San đắc ý vô cùng, ôm chỗ điểm tâm, hoàng cung to như vậy, nàng đến bên cạnh một hòn giả sơn, ngồi xỏm mà ăn.

Haiz, khẩu vị người cổ đại cũng thật khác lạ, còn không bằng một gói khoai tây chiên tám đồng ở hiện đại. Cũng không biết làm sao mà đám Hoàng tử, Công chúa có thể nuốt trôi.

Lâm San mặc dù phàn nàn nhưng vì cái bụng đói, đành cố nuốt chỗ điểm tâm, định ăn xong rồi tìm đại chỗ nào đó mà ngủ, ai ngờ ăn nhanh

quá....Nghẹn!!!

"Nước...nước...nước" Lúc này, Lâm San không khỏi cảm thấy bi ai. Nàng cứ nghĩ, mình mà bị bại lộ thân phận, chịu tội tru di cửu tộc, chết một cách bi tráng tráng, lại không nghĩ rằng kết cục hiện giờ của mình đổi thành nghẹn mà chết!!!

Nước! Ta cần nước!!!!

Con người bình thường khi cuồng lên thường làm việc mà không suy nghĩ. Tuy rằng Lâm San làm việc cũng có suy nghĩ nhưng lần này hoàn toàn sử dụng bản năng. Bỗng dưng thấy có người đi qua, nàng không kịp suy nghĩ, vội vàng ôm chặt lấy cánh tay người ta.

"Nước....nước....ta cần nước" Người nào đó giờ nhanh múa vuốt, cầu xin.

Đối phương ngăn ra, không kịp phản ứng.

"Nước...nước" Lâm San nghĩ thế là xong, thì lại liếc thấy trong tay đối phương cầm một bầu rượu, không nói hai lời, cướp lấy uống.

"Khụ...khụ..." Sau một hồi ho khan, cục nghẹn trong cổ rốt cục cũng trôi xuống.

Cuối cùng cũng giải quyết xong!!! Lâm San cảm thấy cực kì hạnh diện, thở hắt ra, đưa bầu rượu cho đối phương "Huỳnh đệ, cảm tạ!".

Đối phương vẫn tiếp tục im lặng, đứng yên ở đó như một pho tượng.

Lâm San cũng không quan tâm lắm...giờ đã là nửa đêm, hoàng thân quốc thích chắc chắn đã về cung nghỉ ngơi, người này chắc chỉ là một thị vệ, có lẽ sẽ không có vấn đề gì lớn, thờ ơ nói: "Huỳnh đệ, ngươi đừng trách ta, ta thấy mùi vị rượu cũng không có gì đặc biệt, cùng lắm ngày mai ta đền ngươi một bầu rượu khác! Huỳnh đệ, sao ngươi không nói gì? Huỳnh đệ...".

Hà! Lâm San ngăn ra.

Ôi chào! Không ngờ người này đẹp trai như vậy!

Chỉ thấy đối phương mặc y phục của thị vệ, phong thái hiên ngang, khuôn mặt anh khí mui phần, sống mũi cao thẳng, mơ hồ lộ ra một khí thế bức người, nếu không phải hần mặc y phục của thị vệ, Lâm San chắc chắn sẽ cho rằng mình xui xẻo mà đụng phải một hoàng tử hay một đại nhân vật nào đó.

(anh khí: có khí khái anh hùng)

Không hổ là Hoàng cung, đến một thị vệ cũng anh tuấn như vậy, Lâm San bỗng hiểu được, đời người quả thật rất hạnh phúc.

"Huỳnh đệ, ngươi lớn lên anh tuấn như vậy, đừng có giữ mãi bộ dáng nghiêm túc ấy nữa, cười lên một cái xem nào!".

Khoẻ miệng đối phương giật giật.

"Chỉ là một bầu rượu thôi mà, sao ngươi keo kiệt vậy? Ta hiểu rồi, bổng lộc của ngươi chắc cũng không nhiều lắm? Ta nói cho ngươi biết, cấp trên chỉ quan tâm đến bản thân mình, đâu thèm quan tâm tới sống chết của cấp dưới? Cũng không biết là ai quản lý việc bổng lộc nhỉ..." Lâm San bắt đầu lăm nhăm.

"Thái tử" Đối phương bỗng nhiên nói.

Lâm San suýt nữa ngất xỉu, ngươi không những anh tuấn như vậy, thanh âm còn dễ nghe, định không cho người ta sống sao?

"Thái tử cũng rảnh rồi thật, quản cả việc bổng lộc? Tuy vậy, tiền ai người này quản vẫn tốt hơn. Đây, rượu này là rượu gì vậy? Sao ta thấy choáng váng quá?..." Đang nói chuyện, nàng bỗng thấy mình không đứng vững được nữa.

"Ngươi đỡ ta, ta không đứng nổi nữa...Ta..." Lâm San không kịp suy nghĩ nhiều, bám lấy cánh tay người kia.

Sau đó, trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Ngất xỉu, nhưng nàng vẫn không quên sờ soạng mấy cái.

Ôi, sờ thật thích....Ôi, ta hôn mê!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biệt Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Thời điểm Lâm San tỉnh lại, đã thấy mình ở tẩm cung của Công chúa. Đỗ Minh Nguyệt đang đứng ở bên cạnh, nhìn nàng trừng trừng.

"Ta đã đuổi ngươi đi rồi, sao bây giờ ngươi lại ở trong phòng ta?"

Lâm San vừa mới tỉnh rượu, đầu óc còn đang choáng váng, suy nghĩ một lúc, nhớ lại hình như hôm qua mình đang ăn thì bị ghen, sau đó uống rượu của một anh chàng đẹp trai, chuyện gì xảy ra sau đó nàng đều nhớ không rõ...

Lâm San lắc đầu, nói "Bẩm Công chúa, ta cũng không biết."

Đỗ Minh Nguyệt tức giận đến mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên: "Phòng của Công chúa ta là nơi nam nhân có thể tùy tiện vào hay sao? Cút ra ngoài cho ta!"

Lâm San vẫn còn đang lơ mơ, gật đầu, lao đảo từ trên sàn nhà đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Bỗng nhiên, bên ngoài có tiếng người thông báo: "Hoàng thượng triệu Công chúa và Phò mã đi giá đến Ngự thư phòng!"

Nghe đến Hoàng thượng, hai người đều ngây ra, cùng nhìn đối phương. Đỗ Minh Nguyệt bắt đầu khẩn trương.

"Được rồi, lát nữa gặp Phụ hoàng ngươi tuyệt đối không được nhắc tới chuyện hôm qua!". Nàng cũng chỉ dám ra vẻ ta đây trước mặt Lâm San, còn trước mặt Phụ hoàng cũng chỉ dám làm nũng, không dám cãi lời, nhất là những việc lớn như thế này.

Ngươi không nói ta cũng tự biết, tưởng ta ngu ngốc lắm sao? Lâm San oán thầm trong lòng mấy câu, nhưng cũng phát hiện ra vấn đề. Thái độ của Công chúa đối với nàng vừa rồi ác liệt như vậy, thế mà vừa nhắc tới Hoàng thượng lại trở nên căng thẳng? Xem ra, Hoàng thượng cũng không phải quá chiều chuộng nữ nhi như trong lời đồn.

Biết được điểm yếu của Đỗ Minh Nguyệt, Lâm San như mở cờ trong bụng.

Sau đó, có một đám cung nữ tiến vào thay y phục cho bọn họ. Chuẩn bị xong, Thái giám liền đưa hai người đến Ngự thư phòng. Trên đường đều gặp rất nhiều cung nhân, nhìn thấy hai người, họ đều hành lễ: "Công chúa cát tường, Phò mã cát tường!"

Lâm San được trọng đãi như vậy, nhất thời cảm thấy mình như lãnh đạo: "A, chào mọi người!"

Một đám cung nữ bị bộ dạng nửa tỉnh nửa mê, lại không ngừng chào bọn họ làm cho không nhận được, cúi đầu ghen cười. Kết quả, bọn họ bị Đỗ Minh Nguyệt ở phía sau trừng mắt, quát:

"Nô tài lớn mặt, hết việc để làm rồi hay sao? Cẩn thận ta điều các ngươi sang tạp phòng. Còn không mau cút đi cho ta!"

Mấy người cung nữ lập tức cuống quýt rời đi.

Lâm San ở một bên lắc đầu, nghĩ thầm, ta nói Công chúa này, người phải lấy đức thu phục người, lấy đức thu phục người!

Đỗ Minh Nguyệt đột nhiên quay người lại, trừng mắt nhìn Lâm San "Tống Lạc, ngươi đừng tưởng ngươi là phu quân Phụ hoàng tứ hôn cho ta thì ngươi có thể thích làm gì thì làm! Ta biết ngươi bất mãn với ta, nhưng nếu ngươi mà mượn cơ hội trả thù ta, ta sẽ không để ngươi sống yên ổn đâu."

Ta nào dám bất mãn với ngươi? Ta còn ước ngươi cứ ghét ta cả đời! Lâm San cười thầm, nhưng vẫn khúm núm gật đầu.

"Cũng không đến nỗi!" Đỗ Minh Nguyệt hừ một tiếng, kiêu ngạo bước lên phía trước.

"Coi chừng ngã chết đấy!" Lâm San nhỏ giọng rủa.

Kết quả...

"Ồi!" Đỗ Minh Nguyệt thề mà ngã thật.

Sặc, sao có thể?!? Lâm San sửng sốt, không nhận nổi mà ôm bụng cười.

Vị Thái giám dẫn đường không biết phải làm sao, vẻ mặt vô cùng sợ hãi.

"Tống Lạc, ngươi..." Đỗ Minh Nguyệt cũng biết mặt mũi đã mất hết, chặt vật đứng dậy, vẻ mặt đỏ bừng vì tức giận, mắng:

"Ngươi...Đồ khốn!". Dám cười nhạo Công chúa nàng?

Hoàng thượng lại xuất hiện vào đúng lúc này.

"Nguyệt nhi, Lạc nhi, sao hai con vui vẻ vậy?" Tâm tình Hoàng thượng có vẻ rất tốt, thần thanh khí sáng, dáng đi ngạo

nghề, bước đến bên hai người bọn họ.

(thần thanh khí sắc: đại ý là khí thế bùng bùng, tinh thần sảng khoái, không biết dùng từ nào cho hay, đành phải để vậy, ai giúp mình với T.T)

"Nhi thần khấu kiến Phụ hoàng" Lâm San vội hành lễ theo lời dặn của mẫu thân.

Đỗ Minh Nguyệt lại không hành lễ, hồn hèn kéo tay Hoàng thượng, nói: "Phụ hoàng! Hấn...hấn khi dễ con!".

Giỏi lắm Đỗ Minh Nguyệt, người lại hại ta. Lâm San trong lòng khó chịu, nhưng vẫn cười tủm tỉm: "Đề Phụ hoàng chê cười

rồi, nhi thần cùng Công chúa chỉ đang đùa giỡn thôi!".

Hoàng thượng sao lại không biết tính tình nữ nhi, lại nhìn con rể khuôn mặt tươi cười, nữ nhi vẽ mặt đỏ bừng, đại khái cũng hiểu ra chuyện gì, lập tức thấy vô cùng hài lòng.

"Tốt, tốt, tuổi trẻ có khác! Việc ban hôn này quả thật không phải là sai lầm! Phải ban thưởng! Thuận Tử!". Hoàng thượng phất tay một cái, nói với Thái giám theo hầu "Ban thưởng!".

Ban thưởng? Nghe được từ này, Lâm San mắt sáng bùng.

Ôi chao, xem ra làm Phò mã cũng có nhiều lợi ích nha! Lâm San cười híp mắt nhận lễ vật Hoàng thượng ban, không quên hành lễ: "Tạ ơn Hoàng thượng ban thưởng!".

Đỗ Minh Nguyệt ở bên cạnh tức đến bực bội.

Sau khi từ chỗ Hoàng thượng trở về, Đỗ Minh Nguyệt đối với hành động của Lâm San có phần khó hiểu.

"Này!"

"Này!"

"Này!"

"Tổng Lạc!"

Lúc này, Lâm San mới chịu dừng lại, chậm rãi quay đầu, nói "Công chúa gọi thần có việc gì?".

"Người..." Hôm nay Đỗ Minh Nguyệt cảm thấy vô cùng kinh ngạc, bắt đầu thấy mình yếu thế, nhưng cậy thân phận Công chúa cao quý, nàng cắn răng chỉ vào Lâm San, nói: "Người vừa rồi là cố ý làm xấu mặt ta trước mặt Phụ hoàng, đúng không?".

Lâm San chỉ nở nụ cười có chút trào phúng.

"Tổng Lạc, người giỏi lắm, dám bắt nạt ta!" Một Công chúa được nuông chiều từ bé nào có thể chịu được một chút oan ức như vậy, rốt cục sử dụng vũ khí tối thượng của nữ nhi "một khóc, hai nháo, ba thất cô".

Đáng thương cho Công chúa, nàng đâu biết rằng Phò mã của nàng cũng là nữ nhi? Nữ nhi vốn hiểu lòng nhau, tuy rằng

Lâm San đối với những thủ đoạn cao thâm thì không thể ứng phó, nhưng mấy trò trẻ con vớ vẩn của Đỗ Minh Nguyệt không làm khó được nàng.

"Công chúa nói thần ức hiếp người, có bằng chứng gì không?".

Đỗ Minh Nguyệt không ngờ được Lâm San sẽ nói như vậy, có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn nói: "Người còn chối!"

Người...người trêu chọc ta trước mặt Phụ hoàng!".

"Công chúa nói vậy là sai rồi!". Lâm San không cười nữa, nét mặt trở nên nghiêm túc, nói, "Công chúa liệu có nghĩ rằng,

nếu Công chúa tố cáo thần trước mặt Hoàng thượng, làm Hoàng thượng giận dữ, sẽ gây ra hậu quả gì?".

"Cái này..." Đỗ Minh Nguyệt hoàn toàn không nói được gì.

"Nếu Công chúa không trả lời được câu hỏi này, vậy để thần trả lời thay Công chúa." Lâm San sửa sang lại y phục, nói tiếp

"Hoàng thượng giận dữ, chắc chắn thần ắt sẽ phải chịu tội, nhưng, Công chúa có nghĩ rằng, việc này còn ảnh hưởng tới chính Công chúa?".

"Ta?" Đỗ Minh Nguyệt nghi hoặc.

Lâm San tiếp tục phân tích: "Không sai, thân phận của thần hiện giờ là Phò mã, là phu quân của Công chúa, phu quân bị

trách tội, người cho rằng người sẽ được yên ổn sao? Khoan chưa nói đến việc Hoàng thượng tức giận, vậy còn danh dự của Công chúa thì sao, đường đường là Công chúa của một nước, mới thành thân được một hôm, Phò mã đã bị trách phạt, người nghĩ người ngoài sẽ cảm thấy thế nào?"

Sắc mặt Đỗ Minh Nguyệt lập tức thay đổi.

"Công chúa không thích thân, thân cũng vậy, nhưng nay Thánh chỉ đã hạ, chúng ta cũng đã thành thân, Công chúa còn muốn làm gì? Người muốn bỏ thân hay để thân bỏ người? Công chúa sợ mất thể diện, chẳng nhẽ thân không sợ? Nếu chúng ta đã có duyên vợ chồng, sao không ngồi xuống mà nói chuyện tử tế với nhau?"

Lâm San nói như vậy, đã đánh trúng điểm yếu của Đỗ Minh Nguyệt.

Không sai, nàng sợ mất thể diện! Vì thế, nên nàng mới len lén viết thư cho Phụ hoàng, mới không tìm Phụ hoàng làm náo loạn khi Thánh chỉ giáng xuống, và lúc này, nàng mới không thể không đồng ý với mọi lời Lâm San nói.

Suy nghĩ một lúc, Đỗ Minh Nguyệt rốt cuộc cũng chịu thỏa hiệp.

"Được rồi, ngươi bảo phải làm sao bây giờ?"

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Sau một hồi đàm phán, cuối cùng Lâm San và Đỗ Minh Nguyệt cũng ký kết một bản hiệp ước dựa trên năm nguyên tắc: tôn trọng lẫn nhau, không xâm phạm lẫn nhau, không can thiệp đời tư của nhau, đôi bên bình đẳng cùng có lợi, và cuối cùng là phải chung sống hoà bình với nhau.

Đàm phán xong, Lâm San lại nói: "Ta còn có một yêu cầu, ta muốn điều nha hoàn theo ta tiến cung đến đây làm nha hoàn thiếp thân của ta."

Đồ háo sắc! Đỗ Minh Nguyệt thầm mắng trong lòng, nhưng vẫn gật đầu, nói "Được!"

"Còn một yêu cầu nữa."

Đỗ Minh Nguyệt nhú mày: "Ngươi không thể nói một lần cho hết được sao?"

"Đồ Hoàng thượng ban thưởng, ta muốn lấy một nửa".

Đỗ Minh Nguyệt khoé miệng co rút, vừa rồi khi đàm phán nàng còn có chút thiện cảm với Tống Lạc, nhưng bây giờ nghe hắn nói vậy, mọi thiện cảm biến mất không còn chút nào "Đồ không biết xấu hổ, cho ngươi tát đấy!"

Lâm San hai mắt bừng sáng "Ngươi nói thật chứ! Không được hối hận đâu đấy!"

Đỗ Minh Nguyệt "..."

Từ lúc Tiểu Lục trở về bên cạnh Lâm San, hai người lại tiếp tục câu kết với nhau làm chuyện xấu.

"Công tử có muốn ăn bánh đậu xanh không ạ?"

"Công tử uống một chút trà nhé!"

"Công tử, để em giúp người đầm lưng?"

"Công tử, để em cùng người đi dạo Ngự hoa viên?"

...

Đỗ Minh Nguyệt ở bên cạnh mắt tròn xoe "Này, ngươi có đúng là đệ đệ của Tống Lâm Phong?"

Trông Tống Lạc chẳng khác nào tên côn đồ nhặt từ ngoài chợ về.

"Đúng vậy, hàng thật giá thật, không hề giả." Lâm San ưỡn ngực nói.

Đỗ Minh Nguyệt hơi thẹn thùng, hiếu kỳ hỏi "Đại ca ngươi chắc không giống người chứ?".

Cô gái nhỏ này xem ra vẫn chưa từ bỏ ý định rồi! Lâm San làm bộ như nghe phải chuyện gì kì lạ lắm, nói: "Sao có thể? Đại ca ta ngọc thụ lâm phong, tài trí hơn người, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, gà mái nhìn thấy sẽ đẻ trứng, ta làm

sao sánh bằng?".

Đỗ Minh Nguyệt thờ nhẹ một hơi, đáp "Ngươi không nói ta cũng biết!".

Bỗng nhiên, Lâm San ra vẻ thần bí, nhỏ giọng nói "Tuy là vậy...nhưng đây đều là những điều người khác nói. Đại ca ta cũng có rất nhiều bí mật, chỉ có một mình ta biết mà thôi."

Hà? Đỗ Minh Nguyệt mắt bừng sáng "Nói nghe một chút xem nào!".

"Nói cho ngươi cũng được thôi, nhưng bây giờ ta hơi mệt, muốn ra ngoài đi dạo một chút! Tiểu Lục!".

"Có" Tiểu Lục ngay lập tức sáp đến bên cạnh Lâm San.

"Đi, chúng ta đi Ngự hoa viên chơi!".

"Ok!" Tiểu nha đầu được Lâm San dạy dỗ quá tốt, đến ngoại ngữ cũng nói được! Rất có tương lai nha!

Đỗ Minh Nguyệt bị ném sang một bên, tức đến giậm chân bình bịch "Tổng Lạc, ngươi là đồ tồi! Bản Công chúa với ngươi không đội trời chung!".

Đường từ tấm điện của Công chúa tới Ngự hoa viên như đang tràn ngập trong hương vị tươi mới của mùa xuân với hương hoa phảng phất khắp không gian.

Phò mã gia xuất hiện, thu hút ánh mắt của không ít cung nữ. Tuy Tổng Lạc không được anh tuấn như Tổng Lâm Phong, nhưng cũng dù sao cũng không xấu, môi hồng răng trắng, cũng coi như có vẻ đẹp trung tính.

Sở dĩ Tổng Lạc lúc xuất đầu lộ diện làm rất nhiều cô nương thất vọng đều là do trước đó kỳ vọng quá lớn, hơn nữa, lúc ấy Liên Phong ở bên cạnh lại quá toả sáng, làm sao Tổng Lạc có thể bì kịp.

Thế nhưng, vào lúc này, bên người Tổng Lạc lại là một tiểu nha hoàn bình thường. Vì vậy, thoáng cái, cả người Tổng Lạc đã toả ra một khí chất cao quý, không hề tầm thường. Hơn nữa, cung nữ vốn không được gặp nhiều nam tử, giờ đây Phò mã đột nhiên xuất hiện làm cho cả khung cảnh trở nên sáng sủa, nức nở hơn. Đám cung nữ bỗng sôi nổi hẳn lên, cúi đầu cười e lệ.

Điều này khiến Lâm San rất vui vẻ, nữ tử thời phong kiến quả là rụt rè. Nhớ hồi trước nàng theo đuổi Hiệu Thảo, theo đuổi một cách vô cùng mạnh mẽ, đến mức Hiệu Thảo đáng thương còn định đi tìm bạn trai. Không ngờ giờ đây tình thế đổi thay, nàng lại trở thành một nam tử, bị người ta dùng ánh mắt háo sắc mà nhìn, thật sự làm nàng cảm thấy rất xúc động!

Lâm San chợt cảm thấy lâng lâng, ta đây khi làm nữ tử thì kiên cường mạnh mẽ, khi làm nam tử lại ưu tú như thế này, đây là chuyện xưa nay chưa từng có. Quả là một đoá hoa cúc đề bệp cả khóm hải đường!

Đang lúc Lâm San dương dương tự đắc thì bất thành linh có người nào đó hô to: "Tam hoàng tử tới kia!".

Lúc này, cái vẻ rụt rè e lệ của đám cung nữ biến mất không còn chút dấu tích, điên cuồng chạy về cùng một phía.

Bỗng chốc, sự tự tin vừa mới hình thành của Lâm San bị vùi dập thảm thương.

"Tiểu Lục, ta thấy rất thất vọng..." Lâm San đau khổ nói.

"Sao Công tử lại thất vọng ạ?" Tiểu Lục chớp mắt hỏi.

Lâm San lại nói: "Con người sao có thể chỉ coi trọng bề ngoài? Quá nông cạn!".

"Liên thị vệ cũng tới rồi!" Lại có người hô.

"A!" Lâm San mắt sáng lên, "Đi, Tiểu Lục, chúng ta qua đó xem thử!".

Tiểu Lục lắc đầu ngán ngẩm: "Công tử, như vậy là nông cạn đó!".

"Nông cạn cái đầu ngươi! Bản Công tử là muốn xem Kim Đào, nó đáng giá không ít bạc đâu!".

Tiểu Lục: "..."

Đối với người trong cung mà nói, Đỗ Cảnh và Liên Phong, dù là diện mạo hay khí chất, đều không hề giống với người thường. Xác suất để gặp cả hai người trong cung là vô cùng nhỏ.

Vậy mà, giờ đây, kỳ tích đã xuất hiện, cả hai người cùng xuất hiện tại Ngự hoa viên, khiến người người kinh ngạc không thôi. Điều này làm những cung nữ say đắm bọn họ cực kỳ phấn khích, nhưng không dám tiến lại gần mà chỉ đứng ngắm ở đằng xa. Thế nhưng, biểu tình so với lúc nhìn thấy Lâm San thì hưng phấn gấp trăm lần.

Cung nữ giáp: "Nhìn đi, Tam Hoàng tử cười lên thật mê người!".

Cung nữ ắt: "Ta lại thấy Liên thị vệ khôi ngô tuấn tú hơn!".

Cung nữ giáp: "Tam Hoàng tử phong lưu phóng khoáng!".

Cung nữ ắt: "Liên thị vệ lại anh tuấn tiêu sái!".

Cung nữ giáp: "Tam Hoàng tử đẹp trai hơn!".

Cung nữ ắt: "Liên thị vệ hơn chứ!".

...

Cung nữ binh: "Đừng cãi nhau nữa, các người không thấy hai người họ rất xứng đôi sao?".

Ở một bên nghe lén, Lâm San suýt nữa ngã chổng vó, hoá ra hủ nữ không chỉ có sức công phá toàn cầu mà còn vượt qua cả không gian và thời gian. Rất tốt! Rất mạnh mẽ!

Cùng lúc đó, Liên Phong và Đỗ Cảnh đang nói chuyện.

"Điện hạ tìm thần có việc gì?", trên mặt Liên Phong vẫn đeo một chiếc mặt nạ bạc, nhưng dựa vào giọng điệu lạnh lùng của hắn, cũng đoán được hiện tại về mặt hắn không có chút thay đổi.

"Liên thị vệ đừng nóng vội! Bản Hoàng tử chỉ muốn đưa người tới một nơi!".

"Liên Phong thân là Thủ lĩnh Ngự lâm quân, phải thủ vệ Hoàng cung, không thể rời khỏi vị trí, mong Hoàng tử thứ lỗi!".

"Người nghiêm túc như thế làm gì! Hoàng cung nhiều người như vậy, không đến nỗi thiếu người thì sẽ có chuyện. Theo ta ra ngoài một chút, đi!" Đỗ Cảnh nói, tay kéo Liên Phong đi.

"Tam Hoàng tử thỉnh buông tay!" Liên Phong lạnh lùng nói, tay cầm chắc Kim Dao.

Đỗ Cảnh ngược lại không sợ hãi, đột nhiên hắn cười rộ lên, ghé sát vào tai Liên Phong nói điều gì đó.

Ngay tức khắc, cả người Liên Phong cứng đờ.

"Thế nào? Còn không chịu theo ta ra ngoài?" Đỗ Cảnh cười.

Liên Phong không nói gì, hai người vẫn đứng đó... Các cung nữ đang rình trộm, bỗng nhìn thấy hành động ám muội của

Liên Phong và Đỗ Cảnh liền thét chói tai.

Cung nữ giáp: "Không thể nào, Tam Hoàng tử và Liên thị vệ không phải có mối quan hệ đoạn tụ đấy chứ...".

Cung nữ ắt: "Tại sao??? Tại sao hai người họ... Tâm ta đã chết!".

Cung nữ binh hai mắt sáng lên "Đẹp đôi, đẹp đôi, đẹp đôi..."

Lâm San ở một bên, mồ hôi trút như mưa.

Tiếng thét chói tai của các cung nữ làm cho Đỗ Cảnh chú ý... Hắn rời tầm mắt, nở một nụ cười điên đảo chứng sinh, làm

đám cung nữ không chịu nổi mà ngã tui bụi. Duy chỉ có một người vẫn đứng yên, nhìn chăm chăm Kim Dao của Liên Phong, hai con mắt bùng sáng.

"Tổng hiền đệ, lại đây!".

Một câu nói của Đỗ Cảnh kéo Lâm San về hiện thực. Lúc này nàng mới ý thức được "Lộ rồi!!!!".

P/s: Vì bây giờ Đỗ Minh Nguyệt và Lâm San đổi từ quan hệ quân- thần sang đối tác nên mình thay đổi cách xưng hô.

Chương 7

Bị bắt quả tang, Lâm San đành phải bước tới bên hai người họ, Lâm San lúc này mới nhận ra, quả thực giữa nàng và hai người họ chênh lệch quá lớn!!! Các cung nữ cũng phát hiện hoá ra ánh mắt của họ cũng có lúc nhầm lẫn!!!

"Phò mã cũng chẳng có gì đặc biệt!"

"Đúng vậy, không bằng một góc của Tam Hoàng tử!"

"Phò mã đứng cạnh Liên thị vệ, quả thực rất lùn..."

...

Lâm San cảm thấy vô cùng bị phẫn: "Mấy người các ngươi sao lại có yêu cầu cao như vậy chứ? Làm ta cảm thấy rất áp lực!"

Thấy Lâm San buồn bực, Đỗ Cảnh lại nở nụ cười vô cùng xấu xa, nói: "Nhìn Phò mã sắc mặt không tốt, chắc là tối hôm qua cực lắm hả?"

"Ha ha..." Lâm San cười gượng hai tiếng, nhưng trong lòng đã sớm đem tên này mắng té tát: "Cực cái đầu nguoi!!! Loại người phóng túng như nguoi có ngày "làm việc" quá độ mà sức cùng lực kiệt rồi chết sớm!!!"

"Lần đầu tiên cũng khó tránh khỏi một nhọc, sau này có kinh nghiệm rồi sẽ tốt hơn... Ồ, hoá ra Phò mã đúng là lần đầu tiên?"

Đúng là loại người miệng nam mô bụng bồ dao găm, nói loại chuyện như vậy mà mặt thản nhiên như không! Lâm San cười khan, nói "Đâu phải ai cũng có kinh nghiệm phong phú như Tam Hoàng tử đâu!"

"Đâu dám, Tổng hiền đệ quá khen!"

Ta đâu có khen nguoi!!! Ngươi có thể mặt dày hơn được không!!! Lâm San không còn gì để nói.

Vào lúc này, người từ đầu không nói câu nào- Liên Phong, bất thành linh ngắt lời hai người họ: "Nếu không có việc gì phân phó, thần xin cáo lui". Dứt lời, xoay người rời đi.

"Khoan đã!" Đỗ Cảnh ngăn cản hắn, cười tủm tỉm nói "Sao lại không có việc gì cơ chứ? Ta có việc rất quan trọng. Tổng hiền đệ, xem ra nguoi cũng không có việc gì, chi bằng đi cùng chúng ta?"

Lâm San cảnh giác hỏi: "Đi đâu?"

"Xuất cung".

Xuất cung? Hai con mắt Lâm San loé lên.

Tiểu Lục ở một bên ồn ào, nói: "Công tử, nô tỳ cũng muốn xuất cung."

"Việc này thì không được rồi!" Đỗ Cảnh lắc đầu, nhìn hai người họ cười bí hiểm: "Nơi này, chỉ có nam tử mới có thể đi...".

Lâm San thoát cái đã hiểu được, nói như vậy thì chắc là đi thanh lâu rồi!...Lâm San nhú mày nhìn Đỗ Cảnh, con người này

không phải đơn giản, cũng hẳn đi ra ngoài, có vẻ không an toàn cho lắm!

Vì vậy, Lâm San quả quyết nhìn sang Liên Phong.

Liên Phong không nói năng gì, đôi mắt ẩn hiện dưới chiếc mặt nạ bạc bình tĩnh, không có lấy một tia gợn sóng.

"Liên thị vệ, là Bôn Hoàng tử quan tâm tới nguoi, chuyện tốt như vậy, người khác cầu còn không được!"

Ngoài dự liệu của Lâm San, Liên Phong lại không cự tuyệt. Nàng nghĩ thầm trong bụng, có lẽ Liên Phong có nhược điểm gì để Tam Hoàng tử bắt thóp rồi. Không ngờ nhìn Liên Phong như vậy cũng có nhược điểm, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong!

Nếu Liên Phong đã đồng ý đi, Lâm San sao lại không đi cơ chứ! Kim Đào đi đâu, ta ắt phải đi nơi đó!...Thứ đó đáng giá bao nhiêu tiền cơ chứ!!! (Lời của tác giả: Tiểu San San, nguoi cũng thật quá lắm~! TT.TT).

Ba người họ nhanh chóng xuất cung, đến thanh lâu xa hoa bậc nhất để đồ “Ỗ Hồng lâu”.

Đỗ Cảnh hiển nhiên là khách quen ở đây, xe ngựa vừa dừng trước cổng “Ỗ Hồng lâu”, một đám cô nương trang điểm lộng lẫy chen chúc nhau ra đón, người môi hồng răng trắng, người xinh đẹp tuyệt trần như đoá hoa đào nở rộ, ai nấy đều “chất lượng” vô cùng, lại thêm phong thái cực kỳ chuyên nghiệp.

Không chỉ Đỗ Cảnh, dù vẫn đeo mặt nạ trên mặt Liên Phong cũng rất được hoan nghênh, không nói tới mức độ nổi tiếng của hắn, chỉ riêng vẻ cao lớn, lạnh lùng, nghiêm nghị đầy bí ẩn cũng đủ sức hấp dẫn nữ tử.

Lâm San theo sát hai người họ, thế nhưng chẳng có ai để ý tới nàng. Một đám cô nương, người bám lấy Đỗ Cảnh, người dính chặt lấy Liên Phong, nàng một mình lẻo đẻo theo sau, đến là thế thảm.

Nông cạn, quá nông cạn! Lâm San lặng lẽ lên án trong lòng, hậm hực đi phía sau.

Đến khi mọi người đã yên vị, rốt cục cũng có người để ý thấy Lâm San, tuy rằng hai vị trước mặt mới là khách quý, nhưng người do Tam Hoàng tử dẫn tứ, không phủ thì cũng là quý, cứ hỏi rõ ràng là tốt nhất.

Vì vậy, một cô nương mỉm cười hỏi: “Tam Hoàng tử, vị này là...”

“Vị này? Người đoán xem?” Đỗ Cảnh nâng chén rượu, nói.

“Đáng ghét, người ta đoán không ra!” Giọng nói nũng nịu có thể so sánh với Lâm Chí Linh, không khỏi khiến Lâm San nổi cả tảng da gà.

“Vị này chính là Tổng Nhị Công tử, Tổng Lạc,”

Cái gì? Tổng Nhị Công tử, chẳng phải là Phò mã sao? Phu quân của Công chúa Minh Nguyệt?

Trong nháy mắt, mấy vị cô nương ngồi hai bên phải trái của Lâm San đều tự động tách ra.

Không thể nào! Lâm San 囧. Mấy người có cần thiết phải trắng trợn như thế không? Làm ta cảm thấy rất áp lực!

Một cô nương cười giả lả, nói: “Phò mã vừa mới thành thân không lâu, lại đến chốn thanh lâu này, có lẽ không được hay cho lắm?”

“Minh... Công chúa Minh Nguyệt biết được việc này chắc hẳn sẽ rất tức giận...” Một cô nương khác nói chen vào.

“Phò mã cũng nên trở về sớm đi...” Lại một cô nương khác thành khẩn nói.

Lâm San mắng thầm trong bụng: “Đỗ Minh Nguyệt, rốt cục người mang tai tiếng gì mà để mọi người sợ hãi người như vậy?”

“Nam tử ra ngoài vui chơi là chuyện bình thường, mọi người việc gì phải khắt khe như vậy!” Đỗ Cảnh lên tiếng, “Lại đây, lại đây, Tổng hiền đệ, ta kính đệ một chén. Ta vẫn thấy tiếc hờn đệ thành thân không thể cùng đệ uống chén rượu nhạt. Nào, Tiểu Hồng còn không mau rót rượu cho Phò mã gia?”

Tiểu Hồng run rẩy cầm bầu rượu rót cho Lâm San một ly, rồi nhanh chóng rút ngay tay lại.

Lâm San giả bộ thẹn thùng, nói: “Đa tạ ý tốt của Tam Hoàng tử, tư lượng của đệ không tốt lắm, mong có thể lấy trà thay rượu.”

Đỗ Cảnh nhú mày: “Hiền đệ sao lại nói như vậy, hôn đệ thành thân, ta thấy tư lượng của đệ quả thật rất lợi hại đấy chứ!”

Lợi hại cái đầu người, hôn đó lão nương chỉ uống nước mà thôi! Lâm San đang định cự tuyệt thì tú bà Ỗ Hồng lâu bất thành linh xuất hiện, cười tí mắt, nói: “Tam Hoàng tử, Bạch Liên cô nương đã tới!”

Bạch Liên? Lâm San tò mò, có lẽ là một vị hoa khôi chăng? Quả nhiên, đi sau tú bà là một vị siêu cấp mỹ nữ!

Một cô nương mặc y phục màu xanh nhạt, mang một vẻ đẹp dịu dàng mong manh với làn da trắng nõn nà, mái tóc đen nhánh để xoả. Bạch Liên, người cũng như tên, như một đoá sen trắng thanh cao và thoát tục, làm lu mờ mọi thứ xung quanh...

Con người ai nấy đều yêu cái đẹp. Lâm San cũng vậy, một mỹ nữ như Bạch Liên, làm nàng không nhận được mà liếc nhìn.

Lúc này, Bạch Liên ngẩng đầu lên, nói: “Bạch Liên tham kiến Tam Điện hạ, Liên Công tử...”

Lâm San lại một lần nữa bị bỏ quên ==

“Liên huynh, để ta giới thiệu một chút, vị này là hoa khôi đầu bảng của Ỗ Hồng lâu- Bạch Liên cô nương, nàng ngưỡng mộ huynh đã lâu... “Tiểu Liên, lại đây rót rượu cho Liên thị vệ.”

Bạch Liên nhẹ nhàng bước lại, phong thái đó, đủ để khiến nam tử điên cuồng, nữ tử đổ kị.

Vậy mà, Liên Phong vẫn như cũ, thờ ơ, không nhúc nhích.

“Liên Công tử, mời.” Giọng nói Bạch Liên nhẹ nhàng tinh tế, quả thực dễ khiến người ta mềm lòng.

Liên Phong không hề có phản ứng gì, thậm chí còn không liếc mắt nhìn Bạch Liên lấy một lần. Bạch Liên tay cầm chén rượu trở nên cứng nhắc, không biết phải làm sao, cảm thấy xấu hổ vạn phần.

Thấy đôi mắt Bạch Liên đã đỏ hoe, Đỗ Cảnh lại ra mặt giảng hoà: “Liên huynh, người làm như vậy thật không ổn, sao lại phụ ý tốt của Bạch Liên cô nương? Nể mặt ta, uống chén rượu này đi.”

Nghe Đỗ Cảnh nói như vậy, Liên Phong cũng đành nhận lấy chén rượu, uống một hơi cạn sạch, sau đó không chút chần chừ đặt “cạch” chén rượu lên bàn.

Bạch Liên vốn muốn tiếp lấy chén rượu, nhưng Liên Phong lại dứt khoát làm vậy, đôi tay cứng ngắc đề ở trên không, cảm thấy uỷ khuất vô cùng, nước mắt là chảy rồi.

“Thật đáng thương!” Lâm San ở một bên lắc đầu nói, quả là hồng nhan bạc mệnh, người thích người, người lại thấy chướng mắt; mà người người thích lại không yêu thích người. Mỹ nữ, người vẫn nên sớm giác ngộ đi, yêu cầu thấp một chút, tìm một người thích hợp, dù thế nào cũng tốt hơn một người có dính dáng tới hoàng thất!

Lúc Lâm San còn đang lắc đầu cảm thán, sắc mặt Liên Phong bỗng dung biến đổi, ánh mắt sắc bén bắn về phía Bạch Liên, lạnh lùng nói:

“Người cho gì vào trong rượu?”

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Rượu của Liên Phong quả thực bị hạ được, nhưng người hạ, không phải là Bạch Liên mà là Đỗ Cảnh.

Đỗ Cảnh vì sao làm như vậy? Rất đơn giản, vì nụ cười của mỹ nhân. Mà mỹ nhân này, chính là người đang đứng trong phòng, Bạch Liên.

Chuyện này nói ra cũng rất dài.

Bạch Liên là cô nương đứng đầu bảng của Ý Hồng lâu, những người muốn chiêm ngưỡng dung nhan của Bạch Liên có thể xếp thành một hàng dài tới tận đầu phố. Tuy nhiên, Bạch Liên lại tiếp rất ít khách, trong đó có Đỗ Cảnh.

Đỗ Cảnh là chúa phong lưu, điều này toàn bộ kinh thành già, trẻ, gái, trai đều biết nhưng hắn vẫn bảo vệ được hình ảnh trong mắt mọi người, một phần là vì hắn là Hoàng tử, ngoài ra còn có một nguyên nhân rất quan trọng, hắn rất hiểu tâm tư nữ tử. Phạm là nữ tử hắn đã tiếp xúc, cho dù có bị hắn vứt bỏ, cũng vẫn nói tốt về hắn. Nói thẳng ra, đây là một người rất thủ đoạn.

Đỗ Cảnh rất yêu thích Bạch Liên, thấy nàng luôn ủ rũ không vui, qua nhiều lần tìm hiểu, rốt cục cũng biết nguyên do. Hoá ra trước khi bán mình, Bạch Liên vốn là nữ nhi của một thương gia, trong một lần theo phụ thân hồi hương bàn việc làm ăn thì gặp phải sơn tặc. Chúng không những cướp ngân lượng mà còn ham mê sắc đẹp của Bạch Liên.

Đúng lúc này, Liên Phong vốn đang xuất cung làm nhiệm vụ, gặp cảnh tượng này, liền cứu cha con bọn họ. Vì thế, từ ngày đó, Bạch Liên liền động tâm, nguyện lấy thân báo đáp ân nhân.

Sau này, nhà Bạch Liên làm ăn thua lỗ, tan cửa nát nhà. Nàng bị chủ nợ bán vào thanh lâu, thế nhưng, nàng vẫn không từ bỏ ý định lấy thân báo đáp Liên Phong.

Khi biết được nguyện vọng của Bạch Liên, để có được nụ cười mỹ nhân, Đỗ Cảnh liền nghĩ ra chủ ý này. Đỗ Cảnh quả là một nam tử ngàn năm có một, lại đi giúp nữ tử mình yêu thích đến với một nam tử khác. Cũng không trách có vô vàn cô nương nguyện chết vì hắn.

Vì vậy mới có một màn như hiện tại.

“Người cho gì vào trong rượu?”

Khi Liên Phong vừa nói xong câu đó, nội tâm Lâm San quả thật là sục sôi!!! Chuyện cầu huyết như vậy mà mình cũng có thể đụng phải!!! Thật hưng phấn, thực kích động nha!!! (= _ =)

Thế nhưng thoát cái, Đỗ Cảnh bất thành linh gọi một đám tôi tớ lại, như hổ rình mồi nhìn chằm chằm Liên Phong.

“Gõ đao của hấn xuống!” Đỗ Cảnh ra lệnh một tiếng, những người đó đều hướng về phía Liên Phong.

Đao? Lâm San giật mình, tức sôi máu: Hừ, đường đường là một Hoàng tử, vì Kim Đao, lại dám hạ độc cả thị vệ đại nội!

Ngươi có phải người không vậy? Kim Đao đó trị giá không nhỏ đâu!

Hiển nhiên, Lâm San đã hiểu nhầm.

Lúc đó, Liên Phong bị hạ được, người mềm nhũn đứng không vững, cả cơ thể nóng bừng bừng, muốn vận nội lực nhưng lại không thể.

Hắn biết mình đã sơ sẩy, tay vẫn cầm chặt Kim Đao bên hông đối mặt với thủ hạ của Đỗ Cảnh.

Đao sắp ra khỏi vỏ, tránh không được sẽ xảy ra một trận máu tanh, bỗng một bóng người vọt ra chắn trước mặt hắn.

“Tất cả dừng tay cho ta!”

Tiếng quát long trời lở đất, mọi người trong phòng đều sững sốt, đến khi lấy lại tinh thần mới nhận ra đúng là Phò mã.

Tổng Lạc đang đứng chắn trước mặt Liên Phong, vẻ mặt vô cùng tức giận.

Đỗ Cảnh cũng có chút kinh ngạc, hắn nhìn người luôn rất chuẩn, vốn tưởng rằng Tổng Lạc là loại người háo sắc, nhu nhược, sẽ tự biết thân biết phận, để hắn dễ bề quản lý. Không nghĩ rằng, hắn lại lao ra, phá hỏng chuyện tốt của mình, thật là đau đầu!

“Tổng hiền đệ, Ý Hồng lâu có rất nhiều cô nương, ngươi thích ai hầu hạ đều được, đừng phá hỏng chuyện tốt của ta chứ!”

Nữ nhân cái rắm! Lão tử chỉ cần Kim Đao! Kim Đao!!! Lâm San lại càng tức giận, vẫn chắn ở trước mặt Liên Phong, không hề nhúc nhích.

Đỗ Cảnh bắt đầu có chút khó chịu, nói: “Tổng hiền đệ, ngươi rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!”, dứt lời, hướng đám tôi tớ phát tay “Lên!”.

Giữa Hoàng tử và Phò mã, đám tôi tớ dĩ nhiên biết nên nghe lời ai, ngay lập tức, hùng hổ như một bầy lang sói, xông lên phía trước.

Lâm San sốt ruột, đột nhiên cái khó ló cái khôn, bỗng hô to một tiếng: “Các ngươi ai dám làm gì, ta liền nói cho Minh Nguyệt Công chúa!”.

Một câu nói, làm cho đám người không dám ho he gì.

Cho dù đám tôi tớ có hùng hổ như một bầy lang sói, thế nhưng... Công chúa là Hồ đó!

Giữa Công chúa và Hoàng tử, tất cả mọi người đều thống nhất chọn Công chúa. Đắc tội với Hoàng tử, cùng lắm thì đi nương nhờ người khác, còn đắc tội với Công chúa, chính là đắc tội với Hoàng thượng đó!

“Phò mã...Bảo...bảo bọn họ ra ngoài...” Liên Phong đứng sau Lâm San, yếu ớt nói.

Lâm San gật đầu, quát: “Ta đếm đến 10, các ngươi ra ngoài hết cho ta. Nếu đếm đến 10 mà ai còn ở trong phòng, ta bảo Công chúa cho người đó tiến cung, nữ làm cung nữ, nam làm thái giám! 1,2,3,7,8,9,10!

Tức khắc, tất cả mọi người đều nhanh chóng chạy như bay khỏi phòng, mà bọn tay sai kia thì vất chân lên cỏ mà chạy. Mỹ nhân Bạch Liên- phong thái nhỏ nhẹ dịu dàng có thể so với Lâm Đại Ngọc, cũng không ngoại lệ. Sau cùng, trong phòng chỉ còn Đỗ Cảnh, nhìn Lâm San dờ khóc dờ cười.

“Phò mã, thực ra...”

“Đi mau!” Ngươi nhanh lên một chút, muốn lấy Kim Đao của lão tử, không có cửa đâu, đừng nói Tam Hoàng tử, kể cả Thập Tam Hoàng tử cũng không thể.

Đỗ Cảnh bắt đầu đi lắc đầu, đem nửa câu sau “ta là ta hạ xuân được” nuốt vào trong bụng, ném cho Lâm San ánh mắt “Ngươi tự mình cầu phúc đi!”, rồi đóng cửa rồi đi. Hắn cảm thấy vô cùng tức giận, đường đường là một Hoàng tử mà bị một Phò mã uy hiếp, thật mất mặt!!! Chỉ khi thấy cửa căn phòng kia được khoá chặt, hắn mới vừa lòng đi tìm một cô nương.

Giờ chỉ còn lại Lâm San trong phòng, nàng nghĩ, ta đừng cảm lấy thân bảo vệ Kim Đao như vậy, ngươi cũng nên cho ta sờ Kim Đao một chút chứ!

Nghĩ vậy, nàng bèn cười híp mắt, định đi lĩnh công thi người bỗng ngậy ra như phỗng.

Này, này, này... Tại sao biểu cảm dưới chiếc mặt nạ bạc kia lại có vẻ hơi kì quặc... Tại sao mặt lại hồng như vậy? Này, ngươi áp sát ta như vậy để làm gì?

Tức khắc, Lâm San rút cục tỉnh ngộ.

Đỗ Cảnh, đồ Vương bát đản!!! Ngươi vì muốn đoạt thanh đao mà hạ xuân được!!! Ta...ta...ta phải chuồn thôi.

Vội xoay người chạy về phía cửa, mới phát hiện: Cửa khoá!!!

Giờ khắc này, Lâm San chỉ có một ý nghĩ trong đầu: Sự trong sạch của ta, ... người cố gắng kiên trì...

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Cửa thật sự bị khóa rất chắc, không chỉ như thế, bởi vì trước lúc Lâm San uy hiếp, mọi người ngại uy nghiêm của chủ tử nên tất cả bọn họ đều cách phòng rất xa, nào dám tới gần. Thế nên cho dù Lâm San gõ cửa muốn ra ngoài cũng không ai đến.

Lúc này, người phía sau đã đến gần trong gang tấc, Lâm San có thể cảm nhận được hơi thở nam tính đặc trưng phát ra trên người Liên Phong, trong lòng không khỏi sợ hãi.

Một bàn tay khoát lên vai nàng.

Nhất thời, Lâm San thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

"Người không cần xúc động! Ta là nam! Là nam! Người nhìn cho rõ sự thật! Ngực đều không có!" Lâm San xoay người, đem ngực vỗ bình bịch.

Này lời ta nói là thật nha! Sao ta phải làm như vậy, người còn chưa xâm phạm ta, ta đã muốn học máu.

Thấy đối phương tựa hồ không phản ứng gì, Lâm San mới mở mắt, vụng trộm nhìn Liên Phong. Biểu tình của hắn giờ phút này khó có thể hình dung được bằng lời, bất đắc dĩ lộ ra điểm suy yếu, bất đắc dĩ tràn ngập sự thất thố, trong thất thố lại có chút lý trí.

"Phò mã, người... Không cần lo lắng..." Bởi vì được tính nên Liên Phong muốn nói cũng phải cố hết sức, dù sao hắn nội lực thâm hậu còn có thể miễn cưỡng khắc chế.

"Người như vậy, ta có thể không lo lắng sao?" Lâm San lời vạt áo.

Liên Phong khóe miệng co giật: "Phò mã xin yên tâm... Với nội lực của vi thần... có thể khắc chế được."

"Thật sự?" Lâm San xem vẻ mặt của hắn, không giống như gạt người, nhất thời yên tâm không ít, vỗ vỗ vai hắn, "Ồi, người không nói sớm, làm ta lo chết mất! Xúc cảm không sai!" = =

"Không nên đụng vào ta!" Liên Phong biến sắc, thanh âm đề cao vài phần.

Lâm San vội vàng nhanh chóng lùi về, về mặt ủy khuất: "... Không phải chính người nói có thể khắc chế được?"

Một khắc kia, cảm xúc Liên Phong thật sự trăm mối ngón ngang, vừa rồi nơi bị tay nàng chạm qua giống như lửa đốt, nói một cách sinh động, lúc nào cũng có khả năng bùng nổ, ánh mắt bắt đầu mê ly, hết thấy trước mắt dần dần trở nên mờ hồ giống như đang nhìn thấy một cô nương môi hồng răng trắng, mùi thơm cơ thể nữ nhân làm cho hắn không khỏi muốn tới gần để cảm nhận rõ ràng hơn.

Lâm San vừa rồi còn yên tâm, bỗng thấy Liên Phong hướng đến mình, mũi đều nhanh dán trên mặt nàng. Hoảng sợ, nàng vội vàng lui về sau, lập tức lưng liền dính sát cửa.

Ngay khi Liên Phong đang tiến đến gần nàng, môi thở ra nhiệt khí cơ hồ đánh vào mặt nàng, làm Lâm San sợ hãi, lưng dán trên cửa, cả người lạnh run từng đợt.

Huỳnh đệ, ta xem trọng kim đao của người, người không cần lấy thân báo đáp khoa trương như vậy! Cùng lắm thì ta không cần đao của người! Lâm San gấp đến độ muốn khóc, tuy rằng xúc cảm của nam nhân này quả thật không sai nhưng hắn đeo mặt nạ vậy thì có quý mới biết sau mặt nạ đó có phải bị tạt axit hay không, như vậy ta thật thiệt thòi rồi! Lâm San hô hết, tay dán chặt cửa, sờ soạng khắp nơi.

Cùng lúc đó, lý trí Liên Phong kịch liệt đấu tranh, một trận mê muội qua đi, hắn lại thanh tỉnh một chút, phát hiện vừa rồi dường như không thể khống chế đến cạnh Tống Lạc, có chút ngượng ngùng, mở miệng: "Ta... A!" Sau một tiếng kêu đau đớn, truyền kỳ kim đao thị vệ, thủ lĩnh ngự tiền thị vệ vĩ đại——đồng chí Liên Phong đã ngã xuống.

Nhìn lại Lâm San, trong tay cầm một cây gỗ dùng để khóa cửa đang thờ phào nhẹ nhõm: "Má ơi, nguy hiểm thật!"

Nhìn Liên Phong té trên mặt đất, Lâm San nhẹ nhàng thở ra nhưng rất nhanh nàng lại lo lắng. Người này không phải thủ lĩnh ngự tiền thị vệ sao? Như thế nào chỉ một giây đã gục? Người động đậy một chút đề ta xác định người còn sống! Nàng run rẩy vươn chân, đá Liên Phong một cước, không phản ứng.

Xong rồi! Sẽ không bị ta đánh chết đi? Lâm San hoảng sợ, vội vàng ngồi xổm xuống dò hơi thở của hắn, hoàn hảo, hoàn hảo, còn sống, chỉ là ngất đi thôi.

Lâm San nhẹ nhàng thở ra, lập tức dúi mắt nhìn xuống, nhất thời hai mắt sáng lên: Kim đao?! Cơ hội tốt!

Ý niệm tà ác trong đầu Lâm San trỗi dậy, nàng nhìn Liên Phong bất tỉnh rồi lại nhìn kim đao, nội tâm thống khổ giãy dụa, cuối cùng, bị lý trí đánh bại.

Huynh đệ, ta nói xấu tốt gì cũng là ta cứu kim đao trên tay ngươi, giúp nó không rơi vào tay người khác, tuy rằng đánh ngươi một cùn, coi như huê nhau? Đao của ngươi... cho ta mượn sờ một chút. Trong lòng mặc niệm, móng vuốt tội ác của Lâm San hướng về phía kim đao ngay đêm tơ tưởng.

Đi? Sao không động đây? Lâm San nhìn kỹ, phát hiện Liên Phong tuy hôn mê nhưng cầm chặt đao trong tay, khí lực mạnh kinh người, hoàn toàn không mảy may nhúc nhích.

Không đến mức này chứ? Không phải chỉ là một cây đao thôi sao? Lâm San buồn bực, trong chốc lát lại cố gỡ vẫn gỡ không ra. Quên đi, xem như cho ngươi nợ ta! Lâm San mệt thở hồng hộc, đặt móng ngồi dưới đất, hờn dỗi trừng mắt nhìn Liên Phong vui vẻ.

Ta nói đao này của ngươi rốt cuộc giá trị bao nhiêu? Ngay cả tam hoàng tử còn muốn chiếm, còn ra tay nhanh vậy, sẽ không là thượng cổ thần khí đi? Lâm San nghĩ đao này thực đáng giá, càng nhìn càng khó chịu, chân lại đá Liên Phong một cước. Thấy hắn nằm yên không nhúc nhích nên dùng cả hai chân mà đá cho hả giận, kết quả hắn động đây.

Ta lại nhái cái gì, không phải hôn mê sao? Lâm San lại hoảng sợ, vội vàng né ra xa một chút, nhìn Liên Phong.

Liên Phong giật mình, thật lâu không thấy động tĩnh, người vẫn nằm đó không nhúc nhích.

Lâm San nhìn xa xa, ánh mắt quét một lần từ đầu đến chân. Bằng lương tâm mà nói, nam nhân này đáng người thật sự là nhất đẳng, xem thất lung này, chân này, cánh tay này... Đáng tiếc khuôn mặt sao phải mang mặt nạ? Giống như trong ca kịch, phòng chừng không may bị hủy dung, đáng tiếc a đáng tiếc...

Đi?! Mặt nạ này giá trị không nhỏ?

Bạn học Lâm San chúng ta có một đôi mắt chuyên phát hiện những vật có giá trị, mặc kệ là thời điểm nào, tầm mắt của nàng cuối cùng đều dừng lại ở vật đáng giá. Cái gọi là tâm hồn tham tiền, đại khái chính là chỉ loại người này.

Đề phòng nguy cơ Liên Phong còn có thể tỉnh lại, Lâm San thật cẩn thận đi qua, móng vuốt tội ác đặt lên mặt nạ trên mặt Liên Phong.

Lúc này, Liên Phong không hề cử động nên mặt nạ đã bị Lâm San dễ dàng tháo xuống, tiện đà lực chú ý của nàng lại cũng vô pháp dừng lại trên đó, bởi vì khuôn mặt vừa cởi bỏ mặt nạ này —— hiển nhiên là người qua đường Giáp nàng gặp trong ngày thành thân đó!

Lâm San hối hận, bụng dạ sục sôi. Ta khinh! Ngươi không có gì thì mang mặt nạ làm chi? Sớm biết là ngươi, ta để ngươi xâm phạm thiệt tốt lắm! Tùy tiện xâm, tùy ý phạm, trắng sỉ, ngươi không nên thấy ta là một đóa kiêu hoa liền thương tiếc ta, kỳ thật ta chịu được!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Sáng hôm sau khi Liên Phong tỉnh lại, tác dụng thuốc cũng đã bị đẩy lùi nhưng đầu óc vẫn còn choáng váng, ngực tựa hồ hơi nặng, trợn mắt liền thấy Phò mã Tổng Lạc đang gục trên người mình say ngủ, nước miếng giàn giụa. Hắn không khỏi nhú mồm, định đánh thức hắn lại không ngờ đối phương giống như con mèo nhỏ cọ lên ngực mình, chép lưỡi, tiếp tục ngủ.

Bộ dáng kia thật không khác gì nữ tử, thân thủ Liên Phong nhất thời dừng lại giữa không trung. Hắn nháy mắt hoảng hốt, bỗng dưng nhớ lại tối qua mình vì được tính thiếu chút nữa phạm lỗi, nhất thời hai má hơi nóng.

Hắn thân là thủ lĩnh ngự tiền thị vệ, từ nhỏ chưa từng tiếp xúc qua với nữ nhân cũng không muốn dính dáng đến nữ sắc nên mới có lời đồn Liên Phong là nam nhân tốt. Nhưng trên thực tế, tình cảm của hắn cơ hồ là một tờ giấy trắng, thế nên tối qua khi được lực phát huy, hắn mới không chịu nổi. Nếu không nhờ một gậy kia của Tổng Lạc, hắn thật đúng là hết cách, không dám cam đoan kế tiếp có thể phát sinh sự tình khó đoán gì hay không.

Bất quá nói lại, người này tuy tay chân mềm yếu nhưng một gậy kia khí lực không nhỏ, so với bộ dáng mèo nhỏ trước mắt này hoàn toàn tương phản.

Dù sao vẫn là nam tử, sao có thể so sánh với nữ tử trời gà không chặt? Liên Phong bỗng thấy vừa rồi mình có ý so sánh với nữ tử thật buồn cười, tâm tình không khỏi thả lỏng một chút, thân thủ quyết đoán thúc hắn.

Cảm thấy có người lay mình, Lâm San còn đang buồn ngủ mở mắt ra, mơ mơ màng màng nhìn người đang đeo mặt nạ, định thần hồi lâu mới tỉnh ngộ, giật mình một cái, chạy trốn chết giống như sau đó không còn đường lui.

"Ngươi ngươi ngươi... Ngươi đừng tới đây!" Nàng tuy vừa tỉnh ngủ nhưng vẫn nhớ rõ ràng chuyện tối qua, đặc biệt chính tay mình còn đánh người ta một gậy, bao nhiêu khí lực từ lúc còn bú sữa đến giờ đều đem ra sử dụng đến mức hiện tại tay còn đau. Soái ca cố nhiên cảnh đẹp ý vui nhưng nếu chọc giận soái ca, đặc biệt soái ca này còn có một cây đao trên lưng, vậy không phải chuyện đùa.

Nhìn Tổng Lạc khần trương như vậy, Liên Phong ngăn ra, lập tức hiểu lầm. Chẳng lẽ vì mình hôm qua dọa hấn, hấn mới có thể sợ mình như vậy? Nhất thời, trong lòng hơi áy náy: "Phò mã không cần khần trương, được tính đã qua, vì thần hiện tại có thể không chế được mình."

Bởi vì ngươi không chế được mình ta mới sợ! Ta sợ ngươi tìm ta báo thù! Lâm San vừa nghe, càng sợ, liên tục lui về phía sau giống như còn muốn chui xuống dưới bàn.

Liên Phong đáng thương thật sự không rõ tối qua mình đã làm chuyện thiên lý bất dung gì, nhất thời cảm giác áy náy biến thành tội lỗi, ngự tiền thị vệ đại nội trải qua các loại nhiệm vụ gian khổ lần đầu gặp chuyện như vậy không biết làm sao.

Lâm San sau một hồi né tránh sau bàn, thấy Liên Phong ở đằng kia tựa hồ không có ý muốn trả thù mình, liền đánh bạo hỏi một câu: "Cái kia... Ngươi... Đầu ngươi có khỏe không?"

Liên Phong lại hiểu lầm. Không ngờ Phò mã tuy sợ mình nhưng còn quan tâm đến thương tích trên đầu, đây là tình thương dủ dãi vĩ đại đến nhường nào, nhất thời Liên Phong vì vậy có chút cảm động.

"Hồi bẩm Phò mã, thần không có việc gì."

"Thật sự? Ngươi xác định?"

"Thần xác định."

Thấy hấn khẩu khí thật tình, không giống nói dối, Lâm San nhẹ nhàng thở ra, nếu đầu không sao, hấn là hấn sẽ không trả thù mình, vì thế sử dụng tứ chi bò ra từ dưới bàn, chớp ánh mắt ngưỡng mộ Liên Phong: "Kia... Chúng ta hồi cung?"

Liên Phong ngăn ra cảm giác không nói thành lời, sau một lát, hấn gật đầu: "Thần tuân mệnh."

Hai người thuê một chiếc xe ngựa, rời Ý Hồng Lâu hồi cung, dọc đường Liên Phong không nói gì chỉ có mỗi Lâm San ở một bên lủi lủi nhai.

"Ta nói Liên thị vệ, ngươi cũng quá không cẩn thận, người ta muốn ngươi uống rượu ngươi liền uống, ngươi cũng không nhìn xem Đổ Cảnh kia là loại người nào, rõ ràng nhả nhận biến chất, mặt người dạ thú, vừa thấy là biết ngay xấu bụng, về sau đừng nói là hấn muốn ngươi uống rượu, hấn mời nước ngươi cũng không thể uống!"

"Hắt xì!" Đổ Cảnh đang ở trong tầm cung của mình liền hắt xì, tay xoa mũi, "Tiểu Phúc Tử? Ta cảm thấy có người đang mắng ta..."

Tiểu thái giám Tôn Phúc bên người Đổ Cảnh vội vàng nói: "Hắt xì một cái là có người nhớ thương điện hạ."

Liên Phong khóe miệng co rút, không đáp lại.

Lâm San còn tiếp tục mắng: "Ta biết hấn mời chúng ta ra ngoài không phải là chuyện tốt, làm hoàng tử như hấn cũng thật là thất bại, con mẹ nó, ngay cả kim đao của ta... A, không đúng, là khi dễ thị vệ ngươi sao? Quả thực chính là không bằng heo chó, không không không! So hấn với heo chó còn vũ nhục heo chó!"

"Hắt xì!" Đổ Cảnh lại hắt xì một cái, "Tiểu Phúc Tử, ngươi có chắc là không có ai đang mắng bản hoàng tử?"

"Hồi bẩm điện hạ, hắt xì hai lần là có người rất nhớ thương điện hạ."

"Hắt xì!"

"Ba cái chính là có người vô cùng nhớ thương điện hạ."

"Hắt xì, hắt xì, hắt xì!"

Tôn Phúc lau mồ hôi: "... Điện hạ, ngài sẽ không phải là nhiễm phong hàn chứ?"

Đổ Cảnh: "..."

Cứ thế, từ Ý Hồng Lâu đến hoàng cung, Lâm San cứ thế thao thao bất tuyệt mắng Đổ Cảnh suốt dọc đường, nghe khẩu khí còn chưa bớt giận được chút nào, đáng thương cho Liên Phong, nghe hết trên đường, chịu đủ tàn phá về mặt tinh thần, mặt đều cứng ngắt. Nhưng bạn học Lâm San vẫn chưa hết ý.

"Phò mã."

"Đê tiện không đáng sợ, đáng sợ nhất là đê tiện có nội hàm giống như hấn vậy, cái gọi là nước quá trong ắt không có cá, người đê tiện là vô địch..."

"Phò mã!" Liên Phong cao giọng.

"A?" Lâm San lấy lại tinh thần, vẻ mặt mê mang : "Làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì?"

Liên Phong không nói gì: "... Phò mã, đến hoàng cung rồi."

"A? Nhanh vậy!" Lâm San lúc này mới giác ngộ, gương mặt cười, "Ha ha, mắng rất hăng say, không chú ý... Liên thị vệ, lần tới chúng ta có cơ hội lại cùng nhau mắng hấn, người như thế chính là đê mắng, không mắng hấn, hấn còn không thoải mái... A!" Đây là xe ngựa xuống một bên, đang phân thân nói xấu, không cần thận liễn cúi đầu ngã xuống.

Máy mắ Liên Phong lạnh tay lẹ mắt, một phen đỡ nàng.

Lâm San chỉ thấy một trận thiên hôn địa ám, cả người lập tức bay giữa không trung, mở mắt ra nhìn thấy nắng sớm trên đỉnh đầu xuyên qua một bên mặt Liên Phong, chiếu vào mắt. Ánh mắt của nàng một khắc có chút mê ly, ánh bạc của mặt nạ dưới ánh mặt trời lóe sáng, trong một phần ba giây, trong lòng Lâm San xẹt qua một tia kỳ diệu nhưng ngay sau đó lập tức bị gián đoạn bởi một thị vệ.

Thị vệ sắc mặt tái nhợt, khẩn trương nói: "Liên đại nhân, sao bây giờ ngài mới trở về! Xảy ra đại sự không hay! Trong hoàng cung tối qua có thích khách!"

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Thích khách? Nghe được từ này, Lâm San phản khởi, hai mắt lóe sáng tìm kiếm tin tức bất quá, lỗ tai dựng thẳng để nghe rõ hơn.

Nhưng thị vệ kia thì thầm cùng Liên Phong, sắc mặt hai người nhìn qua đều không tốt lắm, đặc biệt tiểu thị vệ kia, càng nói mặt càng trắng bệch.

Lâm San thấy có chút không ổn, chẳng lẽ hoàng đế xảy ra chuyện? Đang muốn hỏi, Liên Phong đã tới bên cạnh.

"Phò mã, thần còn có việc phải làm, thỉnh ngài hồi cung trước." Thanh âm của hấn nghe qua thực bình tĩnh giống như không phát sinh đại sự gì.

"Thích khách kia..."

"Phò mã không cần lo lắng, thích khách đã bị bắt."

Thì ra đã bắt được! Lâm San nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt hưng phấn lại bắt đầu lóe lên: "Dù sao ta cũng không có việc gì, người dẫn ta tới mở mạng kiến thức một chút?"

"Thích khách mặc dù đã bắt nhưng không biết còn có đồng bọn hay không, nay hoàng thành đã giới nghiêm, thần khuyên Phò mã tốt hơn vẫn là hồi cung sớm."

Còn có đồng đảng?! Lâm San lập tức lại khẩn trương, tuy rằng thực muốn đi xem thích khách trong truyền thuyết ra sao nhưng so ra, mạng nhỏ hiển nhiên quan trọng hơn. Nàng liên tục gật đầu, chuẩn bị trở về, ngay tại lúc nàng đi chưa xa, Liên Phong bỗng nhiên gọi nàng lại.

Lâm San quay đầu nhìn thân ảnh cao ngất đứng dưới nắng sớm, bóng dài đổ theo sau, lan trên tường thành hoàng cung bất giác có cảm giác trang nghiêm.

"Đa tạ." Liên Phong mở miệng, ngữ khí nhạt nhẽo như thường.

Lâm San không nói nên lời, cười gật đầu với hấn, xoay người bước nhanh rời đi.

Từ cửa thành đến tầm cung công chúa, mí mắt Lâm San giựt liên hồi, nhớ lại bộ dáng vừa rồi của Liên Phong, trong lòng bất an nhưng tốt cùng không biết là gì.

Trở lại tầm cung vừa vận dụng phải Đỗ Minh Nguyệt đang tính xuất môn, đối phương giống không tước cao ngạo như trước không liếc nhìn nàng một

cái, chỉ ngẩng đầu uốn éo đi qua, vốn định mượn cơ hội biểu hiện một chút uy nghiêm công chúa, không ngờ Lâm San đến liếc cũng không thèm liếc một chút.

Nhất thời, Đỗ Minh Nguyệt nổi giận, hét lớn: "Tống Lạc, ngươi đứng lại đó cho ta!"

Vốn Lâm San đang thất thần, bỗng nghe một tiếng hét như vậy liền dừng bước, nhìn khắp một vòng, mới phát hiện Đỗ Minh Nguyệt ở phía sau, dùng dùng nổi giận trừng mắt nhìn mình, đám nô tài phía sau sợ tới mức đều lui ra chỗ khác.

"Tống Lạc, vì sao thấy bản công chúa mà không thỉnh an?"

Thỉnh an cái đầu ngươi! Lâm San mắng thầm, tâm tình vốn đang phiền chán, nào có sức vòng vo với công chúa, mở miệng một câu: "Công chúa thật thích nói giỡn? Từ xưa đến nay, người làm tướng công đều được nương tử thỉnh an, thật đúng là học mà không biết dùng."

"Ai... Ai là nương tử của ngươi!" Đỗ Minh Nguyệt đỏ mặt, khí thế yếu đi rất nhiều.

"Điều này thật kỳ quái, thần cùng công chúa đã lạy thiên địa, động phòng, nếu công chúa không phải nương tử của thần, chẳng lẽ kia trên lễ đường là mèo là chó? Đương nhiên, nếu công chúa không ngại, thần cũng sẽ không để ý!"

"Tống Lạc, ngươi ngươi ngươi..." Đỗ Minh Nguyệt ngậm bồ hòn, chỉ vào mũi Lâm San, không nói lại được.

"Ta ta ta làm sao vậy?" Lâm San ưỡn ngực, ngực lão nương còn lớn hơn ngươi! Ngươi là cái gì chứ!" Công công công chúa nếu không có việc gì, thần thần thần về phòng nghỉ ngơi trước, tối qua chơi ở Ý Hồng Lâu thật sự quá mệt mỏi."

Thấy Lâm San nhại lại lời mình, Đỗ Minh Nguyệt tức giận quá mức nhưng rất nhanh nài ý thức được một chuyện: "Ngươi nói cái gì? Ngươi, ngươi đi Ý Hồng Lâu?!"

"Hồi bẩm công chúa, thần vốn không định đi nhưng Tam hoàng tử lôi kéo thần, thật sự thần cảm thấy không thể chối từ thịnh tình. Ai u, thần mệt nhọc, đi ngủ trước một giấc, công chúa không cần tiễn." Lâm San nói xong quay đầu, hắc hắc cười gian: "Đỗ Cảnh, ngươi dám giành kim đao với ta, đi chết đi!"

Quả nhiên, Đỗ Minh Nguyệt mặt biến sắc: "Hay cho ngươi Đỗ Cảnh, dám giúp người ngoài đùa giỡn ta! Ngươi chết chắc rồi!"

Cùng lúc đó, bọn hạ nhân ở phía sau Đỗ Minh Nguyệt nhìn bóng dáng Lâm San rời đi, trong mắt đều lóe ra tia sùng bái: "Phò mã rất mạnh mẽ, ngay cả công chúa cũng dám chống đối! Anh hùng!!!"

Từ đó về sau, có tin đồn công chúa sợ Phò mã, hình tượng Tống Lạc lập tức sáng chói hơn. Từ hình tượng tể tướng gia nhị công tử khuôn mặt thanh tú đã tăng lên một tầm cao mới hoàn toàn, nghiêm nhiên thành thần tượng của toàn bộ cung nữ, thái giám cùng thị vệ trong hoàng cung, leo lên mười vị trí hàng đầu trong bảng xếp hạng 108 mỹ nam kinh thành, thanh danh cao ngất, tiền đồ vô hạn.

Đương nhiên, đó đều là chuyện sau này, trước mắt mà nói Lâm San còn không biết năng lực khắc chế công chúa của mình mạnh mẽ cỡ nào, nài đây là đang ngồi bên bàn, vừa bóc hạch đào, vừa nhớ lại chuyện lúc sáng.

Kỳ quái, không phải chỉ là thích khách đột nhập hoàng cung thôi sao? Người đã bắt được thì bắt an gì nữa? Cho dù hoàng đế trách tội xuống, nhiều lắm thì cũng trách thị vệ thất trách mà thôi... Đợi chút! Lâm San bỗng nhiên tỉnh ra.

Liên Phong hần... là thị vệ mà? Bingo!

Còn là thủ lĩnh thị vệ? Bingo!

Tối hôm qua, hần không ở hoàng cung? Bingo!

Thì chẳng phải là thất trách? Bingo!

Sẽ bị phạt? Bingo! Bingo! Bingo!

Mẹ ta nha! Lâm San vỗ bàn đầy xác hạch đào, trách không được buổi sáng bộ dáng Liên Phong giống như là "Trời rét sông Dịch lạnh lùng ghê, trắng sì một đi không trở về!", nghĩ mất nửa ngày thì ra là do bị phạt!

Xong rồi xong rồi, đều nói gần vua như gần cọp, tiểu tử này làm hoàng đế tức giận, sẽ roi đầu, như vậy... Lâm San bỗng thấy không đành lòng. Hôn nữa, tối qua hần bị mình đánh một gậy choáng váng, tính ra mình cũng có ít nhiều trách nhiệm.

Lâm San càng nghĩ càng không thông, vòng vo vài vòng trong phòng, quyết định đi xem sao.

Ngay lúc đó Tiểu Lục nghe nói Tống Lạc đã trở lại, vội vàng: "Ai u Phò mã gia, ngài cuối cùng đã trở lại! Tối qua hù chết nô tỳ! Nghe nói thích khách kia thật lợi hại! Cao như vậy! To như vậy! Đầu lớn như vậy! Trong tay có ba thanh kiếm! Còn biết phi thân nha!"

Ngươi nói là hần là siêu nhân chắc? Lâm San xấu hổ, bỗng nhiên nhớ tới cái gì: "Đúng rồi, thích khách kia bị bắt rồi?"

"Đúng vậy." Tiểu Lục gật đầu, "Nghe nói trong cung xuất động đại nội cao thủ mới miễn cưỡng bắt được hần, người kia giết người không chớp mắt, một

Kiểm chém xuống là roi đầu, chết hết mười mấy thị vệ."

Lâm San trong lòng cả kinh: "Kia Hoàng thượng..."

"Hoàn hảo hoàng thượng tối qua không ngủ ở tẩm cung, không phạm thánh giá. Đúng rồi, còn có chuyện này! Tối qua sau khi thích khách bị phát hiện, không thấy bóng dáng thống lĩnh ngự tiền thị vệ Liên Phong đâu cả, Hoàng thượng hình như rất tức giận, sáng sớm liền kêu Liên Phong đến hỏi tội."

Lâm San trong lòng, lộp bộp một chút.

"Kia... Kia người khác thế nào?"

"Đương nhiên là bị phạt! Tuy rằng hoàng thượng luôn ân sủng hơn nhưng lần này hắn biến mất rất không phải lúc, nghe nói long nhan giận dữ, đương trường đã sai người đánh hắn hai mươi roi, ngài đừng xem thường hai mươi roi, kia là roi đặc chế, cấp trên đều mang ý châm biếm, rất rắn chắc ... Ai, Phò mã! Ngài đi đâu?"

Lâm San đã sớm tông cửa xông ra, không thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Trên đường từ tẩm cung công chúa tìm hiểu, rốt cục đã tìm được chỗ của Liên Phong, đúng lúc có một tiểu thị vệ lo lắng đi ra, Lâm San đuổi bước lên ngăn hắn lại.

Thấy người tới là Phò mã, tiểu thị vệ kia hành lễ, sắc mặt vẫn không tốt như trước: "Hồi bẩm Phò mã, chúng tiểu nhân vừa đưa Liên đại nhân về phòng."

"Hắn hiện tại thế nào? Thái y đâu? Sao không kêu Thái y đến xem?"

"Việc này..." Tiểu thị vệ mặt biến sắc, "Thái y đã tới nhưng Liên đại nhân nói lần này là do mình thất trách nên phải bị phạt, đã bảo Thái y về..."

Người này ngu chưa? Lâm San có chút sốt ruột, biết hai mươi roi này không phải chuyện đùa. Liên Phong này cũng thật là, phạt thì phạt, vết thương thì vẫn nên xem! Vì thế hắn nói: "Ta vào xem."

"Ai!" Tiểu thị vệ vội vàng ngăn Lâm San lại, "Đại nhân có lệnh, không cho ai vào, Phò mã gia, ngài đừng khó dễ thuộc hạ."

Lâm San giận: "Tránh ra, ta là Phò mã! Ngươi nghe ta hay nghe đại nhân nhà các ngươi?"

Tiểu thị vệ có chút buồn rầu nghĩ nghĩ: "Nghe đại nhân ..."

"Ngươi!" Lâm San cắn răng, "Ngươi bức ta nói cho công chúa sao?"

"..." Tiểu thị vệ đáng thương run run một chút, "Phò mã, thuộc hạ xin lui, ngài... Ngài tùy ý..."

Công chúa gì đó thật tốt! Lâm San đắc ý, vội vàng chạy vào phòng Liên Phong, còn chưa tới cửa, chợt nghe bên trong có tiếng vật gì đó rơi xuống đất.

Nàng vội vàng đẩy cửa đi vào, vừa mở cửa liền thấy Liên Phong một thân trắng toát vừa đánh rơi chén nước, chắc là vừa rồi lấy nước không cẩn thận để bị rơi.

"Ai! Ta đến, ta đến!" Lâm San thấy hắn đứng không vững, vội vàng đi qua đỡ lấy hắn.

Tay mới để lên hai vai của hắn, chợt nghe một tiếng hừ nhẹ, trong tay có dính chút gì. Lâm San cả kinh, vội vàng rút tay về, nhìn vết máu trên ngón tay lại nhìn máu đang chảy trên áo trắng của Liên Phong, có chút ghê người.

Lâm San chưa từng gặp qua việc này, lập tức sợ tới mức phát hoảng: "Kia... Cái kia... Ngươi... Lưng của ngươi..."

"Phò mã không cần lo lắng, chỉ là vết thương nhỏ không đáng..." Lời tuy nói vậy nhưng người lại không đứng vững, ngã về phía nàng.

"Ai!" Lâm San chỉ thấy một cổ trọng lực thật lớn đè xuống mình, may mắn phía sau có cái bàn, bằng không liền ngã cùng người này luôn rồi.

"Thần không có ý, thần... Thần có chút mệt mỏi... Phò mã thỉnh hồi..." Liên Phong miễn cưỡng đứng dậy, tay đặt trên vai nàng, môi trắng bệch, suy yếu đến cực điểm.

"Hồi cái đầu nguoi!" Lâm San rút cuộc nhìn không được, mở miệng mắng, "Nguoi lên giường nghỉ cho ta! Cởi quần áo ra! Thuốc đâu? Thuốc ở chỗ nào?" Loại người hay đâm chém như hắn, trong phòng hẳn là có kim sang được linh tinh gì đi.

"Phò mã, thần bị phạt là đáng tội..."

"Nguoi nếu không nghe lời ta, ta liền nói công chúa trong cung thiếu mấy tên thái giám, còn thị vệ các nguoi hình như rất nhiều..."

"Phản phạt" một tiếng, tất cả thị vệ đang nhìn lên bên ngoài đều ôm hạ bộ, chạy mất dạng.

Liên Phong: "..."

"Thuốc ở ngăn tủ thứ hai bên kia, trong bình màu đỏ." Liên Phong nằm trên giường, có chút bất đắc dĩ.

Lâm San theo chỉ dẫn của hắn, thuận lợi lấy được kim sang được, thuận tiện sờ soạng cái bình hoa sứ men xanh duy nhất đặt trên tủ kia. Oa! Giá trị không nhỏ?

Liên Phong nằm trên giường, áo khoác còn không cởi, trên lưng loang lổ vết máu, không cách nào ngăn vết máu mới đang không ngừng chảy ra.

Lâm San bên ngoài nhìn qua tuy rằng thực hung hăng nhưng đến lúc cầm thuốc đi qua, vẫn có chút khiếp đảm, tay định làm nhưng lại không dám đụng đến áo.

"Phò mã nếu sợ, thần có thể..."

"Sợ nguoi cái đầu! Ta xem giống như đang sợ sao?" Lâm San ưỡn ngực, cắn răng một cái, cầm cây kéo định mở quần áo.

Tuy trong lòng có chuẩn bị nhưng quần áo vừa mở ra, trong nháy mắt một mùi máu tươi xộc đến, vị giác liền bị một trận ghê tởm long trời lở đất. Vết thương bị roi quất ở sau lưng đã da tróc thịt bong, mấy vết thương nghiêm trọng không ngừng chảy máu. Một khắc kia, Lâm San cảm thấy áy náy dãi tràn, mũi ê ẩm, hốc mắt nhìn không được có chút phiếm hồng.

"Nguoi kiên nhẫn một chút." Nàng dần cảm giác buồn nôn, xử lý đơn giản miệng vết thương, đem kim sang được đổ lên trên miệng vết.

Rõ ràng cảm giác được người trên giường thân mình cứng đờ nhưng không hé răng, tay nắm chặt thiếu điều đã trắng bệch.

Lâm San hoảng sợ, vội vàng ngừng tay, vội vàng nói: "Này, nguoi có khỏe không?"

"Phò mã yên tâm, thần không có việc gì."

Thanh âm này hiển nhiên thật thống khổ lại ra vẻ vân đạm phong khinh, Lâm San tay hơi run, lần đầu tiên đụng phải sự tình này, nàng hiển nhiên hoang mang lo sợ, cả người quỳnh lên, bỗng dưng nhớ tới chuyện xưa.

Trước kia mình không cẩn thận ngã bị thương, trầy da khóc lớn, bà nội thổi thổi miệng vết thương nói với nàng: "San San ngoan, thổi một chút sẽ không đau! Không đau đúng không..."

Lâm San nhớ lại chuyện này, vội vàng cúi người, miệng thổi thổi vết thương của Liên Phong.

Liên Phong vốn vẫn cố nén đau, thần trí đã có chút mơ hồ, bỗng nhiên cảm thấy trên lưng một trận mát dịu, mơ mơ màng màng, bên tai truyền đến thanh âm ôn nhu: "Thôi một chút sẽ không đau! Không đau, không đau..." Thanh âm đứt quãng này truyền đến tai, giống một đôi tay mềm mại, nhẹ nhàng vỗ về, dường như tất cả đau đớn vừa rồi dần dần biến mất...

"Cổ kim nội ngoại, rịt thuốc xong đều có thể ru ngủ, phỏng chừng người này cũng vậy!" Sau khi bôi thuốc cho Liên Phong xong, xác định hắn đang ngủ mà không phải ngất, Lâm San nhẹ nhàng thờ ra cùng lúc đó cảm thán như vừa rồi.

Có thể ngủ đã xem như không có việc gì, không có việc gì ta không cần áy náy! Gánh nặng tâm lý của Lâm San nhất thời giảm đi nhiều, cuối cùng xem xét vết thương lần nữa, bảo đảm tất cả đều đã được bôi thuốc mới đứng lên, cất thuốc lại chỗ cũ, chuẩn bị đi ra.

Liên sau đó, ánh mắt nàng chạm phải kim đao đặt trên bàn của Liên Phong, nghiêm nhiên sinh sát ý như nhìn thấy sơn dương đang đợi làm thịt, như một đĩa giò kho tàu đang bày sẵn ở tiệc rượu, giống như đang nói: "Đến đây đi, đến thôi!"

Lâm San từng bước đi về phía trước, thời điểm đưa tay ra đột nhiên dừng lại, mắt nhìn Liên Phong nằm trên giường, cắn chặt răng, rứt tay về.

"Lần tới nguoi còn như vậy, đừng trách ta lợi dụng lúc nguoi gặp khó!" Nàng nói, cuối cùng lưu luyến đưa mắt nhìn kim đao kia rồi ra ngoài.

Từ chỗ Liên Phong ra, đã gần chạng vạng, trong hoàng cung thủ vệ sâm nghiêm. Cũng khó trách, tối qua thích khách vào cung, hôm nay ngự tiền thị vệ thủ lĩnh vì thất trách bị phạt, có thể nào thủ vệ hoàng cung không giới nghiêm? Chẳng qua, so với nam nhân trong cung, nữ nhân lúc này thật kỳ quái?

Chỉ thấy ngự hoa viên hôm nay, phàm là cung nhân Lâm San đi ngang gặp được đều không giống lúc trước, trang điểm xinh đẹp, nét mặt tươi như hoa, tiếng cười vui tươi xa xa, không khác gì các cô nương ở Ý Hồng Lô!

Làm sao vậy? Chẳng lẽ trong cung chuẩn bị lập đoàn thể phá đám chuyện làm ăn của Ý Hồng Lâu? Cũng không sai, cung nhân nhiều như vậy mà không dùng thiết lãng phí tài nguyên, còn không bằng mở rộng nghiệp vụ mới trong cung... Lâm San lại bắt đầu tưởng tượng, vừa đi vừa nghĩ, bỗng dừng vừa vận dụng phải hai cung nữ đang vui cười đùa giỡn phía trước.

Hai cung nữ vừa thấy dừng trướng Phò mã, vội vàng quỳ xuống cầu xin tha thứ: "Nô tỳ lỗ mẫm, xin Phò mã thứ tội."

"Đứng lên, đứng lên cả đi." Lâm San chịu không nổi đại lễ này, vội cho hai người đứng lên, kết quả khi hai người cùng đứng lên, nàng xém ngất xỉu.

Ta thêm vào! Các người cũng không cần hóa trang kinh dị như vậy đi? Các người cứ vậy mà ra ngoài cạnh tranh cùng Ý Hồng Lâu chắc chủ tiệm quan tài vui vẻ muốn chết.

Lau mồ hôi lạnh, Lâm San hỏi: "Ta không trách các người, bắt quả nói ta biết, vì sao các người cao hứng như vậy?"

Hai cung nữ thoáng nhìn nhau, cúi đầu nở nụ cười si ngốc: "Phò mã không biết, thái tử đã hồi cung!"

Đúng vậy, trường kỳ đệ nhất mỹ nam trong bảng xếp hạng kinh thành, nghe nói nữ nhân thấy hán liền điên cuồng, nam nhân thấy hán liền xấu hổ tự cung, thái tử Đỗ Hạo đã khai hoàn!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Tin thái tử Đỗ Hạo thống lĩnh quân đội khai hoàn vừa truyền đến, cả nước đều vui mừng, lúc đội quân của Đỗ Hạo còn cách ngoài kinh thành mười dặm, trong cung đã sớm giăng đèn kết hoa, toàn cảnh rực rỡ. Cung nhân tú nữ đều mặc xiêm y đẹp nhất, nhón chân đợi anh hùng trở về.

Bầu không khí nhiệt liệt này che đi sự kiện khủng hoảng vì thích khách đột nhập vào cung vừa qua cũng như chuyện thủ lĩnh ngự tiền thị vệ Liên Phong thất trách bị phạt. Một đám quan viên, thị vệ lớn nhỏ khi hán được sủng ái trái phải gì đều một tiếng Liên đại nhân nay đã sớm mất dạng, ngay cả những cung nữ mê luyến hán cũng ngại ngùng, không dám bàn luận chuyện của hán.

Duy chỉ có một người ngoại lệ, chính là nữ chính Lâm San chúng ta, giờ phút này, nàng đang ở trong phòng Liên Phong... Làm gì? Đang sờ soạn bình hoa cổ đáng giá chỉ mới nhìn thoáng qua kia!

Nhìn một cái, lại nhìn một cái, thật tinh tế! Màu sắc này! Cực phẩm!

Đừng nhìn Lâm San tham tiền không thôi, nàng không mù quáng chút nào. Lần trước đại hôn của Tổng Lạc với công chúa, một đám hạ lễ của hoàng thân quốc thích đều có tên gọi thực dễ nghe nhưng lấy ra xem đều không được, một cây củ cải hơi to tướng chút liền TM gọi là nhân sâm ngàn năm sao, các người cho Phò mã ta dân đòn sao? Lão tử là hội viên thâm định kim cương đó, chỉ cần xem ảnh có thể phân rõ tốt xấu, đừng nói chi là đặt trước mắt.

Bình hoa này mới thật đáng giá!

Thấy Lâm San từ lúc vào cửa đến giờ, tay cũng chưa rời quá bình hoa, Liên Phong nằm dưỡng thương trên giường có chút yên lặng: "Phò mã nếu thích, thần liền tặng bình hoa này cho Phò mã."

Ta nói sao đây chứ, ta sờ vài cái người liền trở nên hào phóng, sớm biết vậy ta không sờ bình hoa, ta sờ kim đao tốt hơn!

Lâm San hỏi hận, vốn định ôm bình hoa đi nhưng nhìn lại phòng Liên Phong, đường đường một thống lĩnh đại nội thị vệ mà trong phòng quả thực có thể dùng câu "Nhà chỉ có bốn bức tường" để hình dung, thứ bài trí đáng giá nhất hình như cũng chỉ có bình hoa này, nếu cầm đi có vẻ rất không hay ho lắm?

Nàng cũng không biết vì sao liền mềm lòng, liền khách khí: "Không cần, không cần..." Kỳ thật thầm nghĩ, người kiên trì một chút, kiên trì một chút ta sẽ cầm đi.

Đáng tiếc Liên Phong không phải loại người quanh co này. Nếu đối phương không cần, cũng không cưỡng cầu, ngược lại quay sang xem sách.

Đáng thương cho Lâm San, đợi đã lâu cũng không thấy Liên Phong kiên trì, mới phát hiện mình khách khí quá, người ta làm thật sao! Đây! Ta khách khí với người, khách khí, người làm gì thế? Lâm San hối tiếc không kịp, khi nhìn lại bình hoa kia, thấy mình bỏ lỡ cơ hội, chán ngán đến phát ốm.

Quên đi, nhắm mắt làm ngơ! Nàng từ chỗ bình hoa đi lại, chuyển sang ngồi cạnh Liên Phong, hán đọc sách, nàng liền nhìn hán đọc sách, như vậy ước chừng vài khắc, Liên Phong nhìn không được.

"Phò mã có việc gì không?"

"Không có việc gì." Lâm San lắc đầu, tiếp tục nâng cằm nhìn hán.

"Phò mã vì sao luôn nhìn thần chăm chăm?"

"Nhàm chán! Ai nha người đừng để ý đến ta, tiếp tục, tiếp tục!"

Liên Phong: "..."

Như vậy lại một lát sau, rốt cục, ngay cả Lâm San đều cảm thấy không có ý nghĩa gì, trông mắt chuyển chuyển, bỗng nhiên nghĩ ra một chuyện: "Đúng rồi, người ăn gì chưa?"

"Thần đã ăn trưa rồi."

"Đó là cơm trưa, hiện tại là lúc nào chứ, sớm tiêu hóa hết rồi! Người muốn ăn gì? Ta đi lấy giúp người, điểm tâm được không?"

"Thần không hảo ngọt."

"Sai ngữ phòng làm món gì cho người?"

"... Thần không đói bụng."

Thấy Liên Phong đến cơm cũng cự tuyệt, Lâm San nổi giận: "Người thật là, ta thật sự nhàm chán, người phối hợp với ta than đói một hồi sẽ chết sao?" Dứt lời, lấy mở hạc đào đem theo trong túi, đặt ở đầu giường: "Ta lột hạc đào cho người ăn! Đây là mệnh lệnh, không được cự tuyệt!"

Liên Phong: "..."

Lại nói tiếp, Liên Phong cũng là thật đáng thương, hắc đường đường là một kim đào thị vệ, danh hiệu dữ dội, hơn nữa mang mặt nạ thần bí, hình tượng uy nghiêm quả thực giống như la hán trong miếu. Lâu ngày, chính hắn cũng cảm thấy mình hắn là người như vậy, trước mặt người khác cũng thường lạnh lùng.

Nhưng từ lúc Phò mã xuất hiện trong cuộc sống của hắn, hết thảy đều không giống như xưa. Từ sau chuyện phát sinh ở Ý Hồng Lâu, hắn đối với Phò mã có cảm giác khó diễn tả, muốn gần gũi cũng không phải, nói chán ghét cũng không phải, dù sao hắn chỉ hơi phiền não vì nếu không gặp lại bỗng nhiên có chút nhớ nhung.

Thái độ Liên Phong rất mâu thuẫn vì Phò mã đang ở đầu giường lột hồ đào mà xúc động.

Về phần Lâm San, kỳ thật cũng đáng thương, nàng trước đó cũng xem qua không ít phim truyền hình cung đấu gì đó như Cung tâm kế, Mỹ nhân tâm kế... Phàm là chuyện ghê gớm gì nàng cũng chưa quên được. Thế cho nên nội tâm bé nhỏ ngây thơ đã khắc sâu ấn tượng chuyện trong cung hung hiểm vạn phần, thời khắc nào cũng nguy hiểm, chung quanh chôn dấu nhiều bí mật.

Nhưng khi thật sự nhập cung, Lâm San mới phát hiện hoàng cung căn bản sẽ không phấn khích như trong TV miêu tả, đừng nói là phấn khích, căn bản chính là nhàm chán. Muốn máy tính không có máy tính, muốn di động không có di động, ngay cả soái ca cũng không dám nhìn, chỉ sợ cảm tình bị trả giá khi quay đầu lại phát hiện người kia là thái giám. Nghĩ tới nghĩ lui, dường như Liên Phong này còn có chút ý tứ, ít nhất còn có kim đào làm nơi ký thác tinh thần cho nàng.

Lâm San nhàm chán rốt cục tìm được chuyện để làm—— lột vỏ hồ đào, nàng có thể không hưng phấn sao? Lột hồ đào này cũng liều mạng như làm bài thi nhân viên công vụ trước kia. Liên Phong ngồi trên giường, không thể nói cũng đành làm như không có việc gì tiếp tục đọc sách nhưng không được tự nhiên, vì thế đành phải ngoảnh nhìn nàng, trong phòng lúc này tràn đầy cảm tình.

Thật sự bộ dáng hắn cúi đầu như vậy rất đẹp, đủ loại biểu tình không coi ai ra gì, giống như chung quanh hết thảy đều không quan hệ tới hắn. Làn da thực trắng, lông mi thật dài, mặt rất nhỏ, mũi mượt mà, trên mặt hơi đầy đặn, không trang điểm, đẹp hơn cung nữ nhiều lắm..

"Tốt lắm!" Tiếng Lâm San làm Liên Phong quay về với hiện thực, lấy lại tinh thần mới phát hiện mặt hai người thật sự gần nhau, trên người nàng tỏa ra mùi thơm cơ thể đặc trưng của nữ nhân làm Liên Phong nháy mắt đỏ mặt.

Đầu hắn có chút thất thố, không biết mình vừa rồi tốt cùng suy nghĩ gì, rõ ràng đối phương là nam nhân, lại có thể nào so với nữ tử? Có phải là do công tử thừa tướng gia từ nhỏ đều ở cạnh nữ nhân nên mới có thể như vậy.

Hắn tự an ủi mình như vậy, buộc mình khôi phục thái độ bình thường, lúc này mới phát hiện, Lâm San đã ăn gần phân nửa đồng hồ đào trong tay.

"Người ăn đi, sao người không ăn?" Lâm San vừa hỏi vừa vui vẻ ăn, hạc đào dính trên khóe miệng, một khắc kia Liên Phong xúc động muốn dùng tay lau cho nàng.

Ngay tại lúc hắn có ý niệm kỳ quái trong đầu, không biết làm sao, ngoài phòng bỗng nhiên ầm ỹ: "Thái tử hồi cung, thái tử hồi cung!!!"

Lâm San xôn xao đứng lên rồi ghé: "Ai u, ta đi xem! Thứ này cho người!" Dứt lời, đã như con thỏ chạy mất dạng, chỉ còn lại một nắm hạc đào còn hơi ẩm cơ thể trên tay Liên Phong.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14

Lâm San theo hướng đám người kia, một đường chạy đến đại điện, nhất thời bị tình cảnh đó làm kinh hoảng.

Ôi chào, thái tử có khác, hết như lãnh đạo đích thân tới, quan viên lớn nhỏ hết thấy xếp hàng hoan nghênh, vẻ mặt kích động, ánh mắt kính ngưỡng, còn thiếu điều không hô khẩu hiệu.

Lâm San vừa thấy trên điện hoàng đế rồi đến hoàng tử tất cả đều đông đủ, đại thần trong triều hết thấy đều hiện diện, đông đúc như vậy thật sự không thích hợp cho người có thân phận thấp bé như nàng xuất hiện bèn nấp trong một góc sáng sủa, xen lẫn trong một đám người xem náo nhiệt.

Vì vào cung chưa lâu, thêm nữa thái tử đều thu hút mọi sự chú ý nên nàng đứng đó, cơ bản sẽ không ai nhận ra. Cả đám người đang chen lấn phía trước làm nàng chỉ thấy đầu người lúc nhúc, không thấy thái tử.

Giờ chứ? Mị lực thái tử thực sự lớn vậy? Lâm San hiểu kỳ cực điểm, nhón chân, liều mạng chen ra trước nhìn.

Ngay sau đó có tiếng truyền của thái giám: "Thỉnh thái tử lên điện!"

Trong đám người phát ra tiếng kinh hô, bắt đầu tiến về phía trước, chỗ Lâm San thật vất vả chiếm cứ đã bị khuất, chỉ thấy trước mắt tất cả đều là đầu người, đợi khi xôn xao qua đi, nhìn lại về phía đó chỉ thấy một người mặc khôi giáp, đưa lưng về phía bọn họ, đừng nói là mặt, TM ngay cả là nam hay là nữ đều không rõ.

"Thái tử thật sự là anh minh thần võ!"

"Tuổi trẻ đầy hứa hẹn!"

"Anh hùng xuất thiếu niên!"

"Khí độ bất phàm!"

"Không hổ là có phong độ của một đại tướng!"

...

Cả đám người đều khen ngợi quá đáng, Lâm San ㄟ, ta nói chỉ mới nhìn bóng dáng các người đều có thể nhận xét được như vậy, đâu cần biết người kia thực sự ra sao? Ta muốn là thái tử, ta thật đau lòng!

Đỗ Hạo ở trên đại điện, bỗng nhiên rung mình.

Vì Đỗ Hạo hồi cung sớm hơn tin báo hai ngày làm tiệc tẩy trần không thể lập tức cử hành, đã diện kiến Hoàng Thượng, thông báo tiền phương, hơn nữa sau khi được ban thưởng, nghi thức nghênh đón đơn giản xem như đã xong. Đỗ Hạo cùng tùy quân rời đi, đám người chung quanh đại điện cũng giải tán, chỉ còn mỗi Lâm San còn đang buồn bực ở đằng kia, náo nhiệt nửa ngày, ngay cả mặt thái tử đều không thấy? Tốt xấu gì cũng cho ta nhìn mỹ nam đệ nhất kinh thành trong truyền thuyết, không biết có bằng Liên Phong không?

Nói đến Liên Phong, tên kia cũng thật là, lớn lên đẹp trai như vậy thì mang mặt nạ làm chi? Quá lãng phí mỹ mạo trời ban! Nhưng không phải cơ quan chính phủ đều có bí mật nên cần chấp hành nhiệm vụ bí mật, phỏng chừng Liên Phong giống như đội trưởng đội Phi Hồ, phải giấu mặt thi hành mới được!

Nghĩ thế, Lâm San bình thường lại, đi dạo một vòng trong cung, chuẩn bị về ăn cơm.

Trên đường về, nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc xa xa đang đứng nói chuyện cùng một đám người, Lâm San lập tức giật mình.

Này... Này không phải Liên Phong sao? Sao thương thế lành nhanh như vậy, lập tức thân thanh khí sáng có thể đi dạo nói chuyện phiếm? Đợi chút! Có gì không đúng... Nàng đứng đó nghĩ nghĩ, bỗng giật mình tỉnh ngộ, Liên Phong sao không mang mặt nạ?

Thật là, vừa rồi còn cho hấn là đội trưởng đội Phi Hồ thần bí, đảo mắt một cái đã đứng cùng đám người này? Nàng tràn đầy tò mò, vội vàng đi về phía trước, muốn gọi hấn lại hỏi.

Bỗng nhiên, một bàn tay phía sau túm lấy nàng, lúc quay đầu lại thấy Tiểu Lục về mặt cầu xin kể khổ: "Phò mã gia, cả ngày nay ngài chạy đi đâu? Mau cứu nô tỳ, nếu ngài không cùng nô tỳ trở về, công chúa sẽ bán nô tỳ vào Ý Hồng Lâu, nô tỳ còn trong sạch ..."

Sao lại là Đỗ Minh Nguyệt? Lâm San nhú nhú mày, thăm mắng câu phiến toái, nói với Tiểu Lục: "Gấp cái gì? Ngươi cho là muốn vào được Ý Hồng Lâu dễ vậy sao? Ngươi ta đều phải tinh thông cảm kỳ thư họa, tướng mạo đáng người nhất đẳng, như ngươi vậy sẽ bị bắt xuống dưới làm hầu hạ, còn không giữ được trong sạch!"

Tiểu Lục: "..."

Tạm thời gác lại chuyện Liên Phong, vừa đến Minh Nguyệt Uyển, từ đằng xa đã thấy tiếng Đỗ Minh Nguyệt vênh mặt hát hàm, sai khiến mắng chửi này nọ, một đám hạ nhân nép ở cửa, run như điện giật.

Lâm San hơi đau đầu, ngón tay nhu nhu mi tâm, đẩy cửa đi vào, cửa vừa mở, chỉ thấy một bình hoa cổ bay ra, Lâm San theo phản xạ né tránh, chỉ nghe rầm một tiếng, nát bét.

Lâm San tìm úa máu, ta nói đồ bề không tốt? Máy thứ rơi vỡ kia đều là tiền! Vô cùng đau đớn, lại một cái ống đựng bút bằng ngọc nữa văng ra, Lâm San tay mất lạnh lẽ, may mắn chụp được, sau đó nhìn nhìn, lấy tay áo lau một chút, nhét vào trong túi.

Đỗ Minh Nguyệt đằng kia vừa náo loạn trong phòng, thấy Tống Lạc trở lại, nhất thời càng thêm giận, thấy hắn còn không nể mặt mình, nhất thời lửa giận công tâm, bất luận đựng thứ gì đều thuận tay ném ra ngoài. Bảo thạch Tây Vực tiến cống, ngọc kỳ lân... các thứ bên người gì đó đã ném hết đến thềm bài đeo bên hông còn lại cũng ném luôn.

Lâm San thiếu chút nữa khóc thành tiếng, sớm biết trở về ngươi sẽ cho ta nhiều thứ đáng giá vậy, ta không thèm nhìn mặt thái tử, ta thật ngốc ... Oa! Đây là quả sính lễ rất lớn? Kích thích không cần tốt như vậy! Lâm San hai mắt sáng lên.

Liên sau đó, Đỗ Minh Nguyệt từ phần nộ tỉnh táo lại, bỗng nhiên ý thức được vừa rồi mình ném ra ngoài hình như là... ngọc bài phụ hoàng ngự ban ngày thành thân, nhất thời một thân mồ hôi lạnh, thất lưng bài là tín vật hoàng thượng ban cho trưởng tử cùng trưởng công chúa, đại biểu cho uy nghiêm hoàng thất, gấp thất lưng bài như gấp Thánh Thượng, nếu làm mất cũng không phải chuyện đùa. Cũng may nàng thấy Tống Lạc tay mất lạnh lẽ chụp được, nhất thời thở dài nhẹ nhõm, cũng không có tức giận, định tiến đến.

"Trả lại cho ta."

Oa! Ngươi làm mất, ta còn phải trả lại? Thật hay đùa, Lâm San đem thất lưng bài nhét vào đai lưng: "Ta nhặt được là của ta, không trả!"

"Này!" Đỗ Minh Nguyệt nóng nảy, "Ngươi tùy tiện muốn lấy gì cũng được nhưng ngọc bài kia trả lại cho ta!"

Nhiều bảo bối như vậy ngươi không cần, chỉ muốn ngọc bài, kẻ ngốc đều biết nó quý thế nào! Đã quý lại dễ mang theo, ta mà trả lại mới là thứ hồ đồ.

Lâm San giả ngu: "A? Công chúa nhìn lầm rồi, làm sao có ngọc bài gì ở đây?"

"Tống Lạc, ngươi!" Đỗ Minh Nguyệt nhất thời vừa vội vừa giận, không muốn phân trần, chuẩn bị chém giết. Không ngờ động tác của Lâm San còn mau hơn, chớp mắt liền lui thật xa. Đỗ Minh Nguyệt thẹn quá thành giận, lại giương nanh múa vuốt, không cẩn thận bị ngã bổ nhào.

Lâm San thấy không xong rồi nhưng ngấm lại mối quan hệ giữa mình với công chúa, vạn nhất làm nàng bị thương, trách nhiệm chỉ thuộc về mình, vì thế vội vàng buông mấy thứ đang cầm trong tay ôm lấy Đỗ Minh Nguyệt.

Hai người lăn hai vòng trên mặt đất, chờ tới khi phản ứng lại được, một bàn tay đã dừng trên mặt Lâm San.

"Ngươi, hôn đàn!" Đỗ Minh Nguyệt gãy dựa đứng lên từ trong lòng Lâm San, vẻ mặt đỏ bừng, sau khi mắng câu đó, ùng ùng bỏ chạy, để lại Lâm San một người ngồi dưới đất, quai hàm đau điếng.

Ta hảo tâm không báo thù! Lâm San mắng, bỗng cảm giác có chỗ tựa hồ còn đau hơn mặt, nâng tay lên thấy máu tươi chảy ròng ròng vì bàn tay vừa rồi đụng trúng mấy mảnh bình vỡ.

"Phò mã, ngươi khỏe không!" Tiểu Lục chạy lại, gấp gấp đến đỡ mắt.

"Không có việc gì, không có việc gì." Lâm San lắc đầu, dùng một tay khác không bị thương lấy khối ngọc bài giấu ở đai lưng kia, hà hơi thổi, vui mừng: "Hoàn hảo, ngươi không bị thương..."

Tiểu Lục: "..."

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Sau ngày Đỗ Hạo hồi cung, yến tiệc mừng công chuẩn bị thật lâu tuyên bố hủy bỏ, nguyên nhân vì thái tử cảm thấy như vậy quá mức hao tài tốn của, dâng tấu chương cùng Hoàng thượng, đề nghị dùng toàn bộ chi phí cho bữa tiệc khao thưởng ba quân tướng sĩ đồng thời chủ động đem phần thưởng của mình sung công.

Đề nghị của Đỗ Hạo đã duy trì được niềm tin lớn trong lòng hoàng thượng đồng thời cũng được văn võ trong triều tán thưởng mà dân chúng cũng đánh giá hẳn hoi, trong khoảng thời gian ngắn uy danh thái tử truyền khắp cả nước già trẻ đều biết, mỗi người đều vì quốc gia có một vị thái tử thâm minh đại nghĩa như vậy mà kiêu ngạo, Thánh Thượng lại đối với con mình khen không dứt miệng, đem sự kiện thích khách trong cung ngày đó, toàn quyền giao cho thái tử phụ trách điều tra.

Trong lúc Đỗ Hạo vội vàng tra rõ sự việc, Lâm San ở trong cung, tiếp tục nhàm chán.

Vốn thái tử đã trở lại, còn có yến tiệc mừng công giúp vui nhưng lúc này chuyện gì cũng không có. Thái tử gì đó đã bị phái đi điều tra thích khách, khiến cho đám cung nhân trong cung nghiêng ngả vì tuần nhan của thái tử lớn tiếng oán than làm Lâm San phiền phức muốn chết.

Có tương lai một chút được không, không phải chỉ là thái tử thôi sao? Các người đâu cần như một đám cầu thấy xương? Lâm San oán giận vài ngày, thật sự nhàm chán đến mức ngay cả oán giận đều lười oán giận, vì thế thay đổi xiêm y, quyết định xuất môn tìm ai quấy rầy một chút.

Người không may này, không cần phải nói, là Liên Phong.

Lại nói tiếp không thể trách được Lâm San, từ lúc nàng vào cung tới nay, số người quen biết chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Đỗ Minh Nguyệt thì không cần phải nói, mấy ngày nay đều trông mắt liếc nàng, sau đó lãnh diễm cao quý hừ một tiếng, quay đi không thèm để ý nàng.

Về phần Đỗ Cảnh kia càng không muốn nói, từ chuyện lần trước ở Ý Hồng Lâu bị Đỗ Minh Nguyệt biết được, hôm đó nàng đến chỗ Đỗ Cảnh oán loạn, nghe nói còn kéo mấy tùy tùng bên người Đỗ Cảnh đi kính sợ phòng, khiến cho đám người Đỗ Cảnh hoảng sợ, thấy Phò mã như thấy quỷ, sợ đến tránh không kịp. Mà Đỗ Cảnh lúc này cũng quyết liệt với Lâm San, ngẫu nhiên chạm mặt trong cung, cũng không liếc mắt nhìn, không biết có bao nhiêu cao ngạo.

Lâm San không tức giận, dù sao người như thế giao hảo cũng không có gì hay ho, người liếc ta một cái, ta còn chướng mắt, chẳng qua cứ như vậy, thật sự không vui! Lâm San chụp bàn, trong cung đông người như vậy, nghĩ tới nghĩ lui hình như chỉ có Liên Phong còn có điểm chung, tuy bình thường hẳn không nói lời nào.

Khi Lâm San đi dạo đến chỗ Liên Phong, chợt nghe trong viện có động tĩnh, giống như ai đang luyện công. Bỗng dưng nhớ tới ngày ấy ở ngự hoa viên thấy Liên Phong không mang mặt nạ, trong lòng không khỏi tò mò, muốn xem vài ngày không gặp, trong người tên kia rốt cuộc chữa thuốc gì.

Vì thế, Lâm San rón ra rón rén đi qua, từ cửa sân nhìn thấy Liên Phong đang luyện võ, nhất chiêu nhất thức hết như trong TV, không không không! Tuyệt đối có khí thế hơn so với trong TV. Chỉ thấy hán tay trái nắm đao, chiêu thức mạnh mẽ hữu lực, đao Liên Phong ma sát cùng không khí, phát tiếng vang boong boong. Lâm San nhìn mê mẩn, một mặt tán thưởng Liên Phong võ nghệ cao cường, một mặt lại cảm thán hẳn không cần dùng kim đao, tốt xấu cũng cho ta nhìn xem bên trong kim đao rốt cuộc có vàng hay không..

Nghĩ vậy, Lâm San không cẩn thận giẫm vào nhánh cây dưới chân, tiếng cành khô rã rắc, truyền vào tai Liên Phong đang luyện võ, hẳn bỗng dưng cầm đao hướng ra cửa.

Lâm San hoảng sợ, không ngờ mình một khắc trước còn say mê, ngay sau đó đao chói lọi một phen hướng về phía mình, nhất thời sợ tới mức hét lên một tiếng, chân đứng không vững, liền ngã xuống.

Nhờ tiếng kêu của Lâm San, Liên Phong biết được thân phận đối phương, vội vàng thu đao, nắm thắt lưng Lâm San. Hẳn rất nhẹ, một tay ôm nhưng lại không thấy nặng, thắt lưng rất nhỏ, hoàn toàn khác với đại nội thị vệ cường tráng, cả người đều mềm mại, làn da thật trắng, quả thực có thể hình dung là vô cùng mịn màng, thật sự rất khó tưởng tượng một người như thế lại là nam nhân..

Đang lúc Liên Phong lại một lần nữa mê mẩn, thanh âm trong lòng kéo hắn về lại hiện thực.

"Ồi, đau chết ta!"

Liên Phong lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện tay Lâm San quần vải trắng, trên có chút máu lộ ra. Thì ra Lâm San mấy ngày nay kiêng khem không ăn cay độc, vết thương trên tay rất mau lành, kết quả vừa rồi đụng trúng vỏ cây, vết thương vừa khép miệng lại nứt ra, chảy máu.

Liên Phong kéo tay nàng qua nhìn, xác định miệng vết thương khá sâu, mới nói: "Vào phòng ta bôi thuốc cho người."

Không hổ là thủ lĩnh đại nội thị vệ, các loại kim sang dược đều có đầy đủ, ngoại trừ bình thuốc lần trước Lâm San bôi cho hắn, còn có nhiều loại khác nàng không chú ý tới.

Trong nhiều chai lọ như vậy, Liên Phong lấy ra một lọ đưa cho Lâm San.

"Sao không dùng bình kia?" Lâm San chỉ chỉ bình thuốc lần trước dùng cho Liên Phong.

"Bình kia được tính quả mạnh, sẽ đau hơn."

"Nga." Lâm San gật gật, cầm lấy bình thuốc trên tay, dùng miệng cắn nắp bình, chuẩn bị đổ lên vết thương.

"Chờ chút!" May mắn Liên Phong đứng lúc ngăn nằng lại, tựa hồ muốn nói gì thì thấy cái tay bị thương của nàng giơ lên, tay kia thì cầm bình thuốc, quả thật không có cách nào chấm thuốc bôi, vì thế liền lấy lại bình thuốc nói: "Ngồi xuống, ta giúp ngươi."

Lâm San lúc này không làm nhảm nhiều, bởi vì tay nàng thật đau, cắn răng ngoan ngoãn để Liên Phong bôi thuốc cho nàng. Nhìn dáng vẻ kia của hắn, phỏng chừng là lần đầu tiên bôi thuốc cho người khác, có chút thật cẩn thận, từ góc độ này, tuy trên mặt hắn đeo mặt nạ nhưng vẫn có thể thấy đôi môi cương nghị cùng lông mi dày đậm, có làm hay không, lông mi của nam nhân này đẹp như vậy, quả nhiên là đẹp ba trăm sáu mươi độ, Lâm San trong lòng yên lặng cảm thán, bỗng thấy bàn tay đau nhức.

"A! Đau chết!"

Nàng kêu to, định rút tay lại bị Liên Phong giữ lại: "Không nên cử động!"

"Nhưng rất đau, ta không cần bôi thuốc! Không cần!" Lâm San thật sự đau đến chịu không nổi, nhớ tới vừa rồi Liên Phong nói kia bình thuốc càng đau hơn, không khỏi nhớ lại ngày đó khi nàng bôi thuốc cho hắn, hắn run nhè nhẹ. Lúc đó chắc phải chịu rất nhiều thống khổ!

Rốt cục vẫn là Liên Phong cứng rắn bôi thuốc cho xong, lúc Lâm San rút tay về, mắt mũi đều đỏ.

"Sớm biết rằng đau như vậy, ta sẽ không bôi thuốc, đau chết ta ..."

Liên Phong trước giờ chưa từng gặp một nam nhân nào có phản ứng lớn như vậy khi bôi thuốc, muốn nói với nàng vài câu nhưng thấy nàng đầm lệ lưng chừng không đành lòng, nhất thời không biết nên nói gì.

Lâm San một bên kêu đau, một bên mắng Liên Phong nặng tay, cắn nhai liên miên, rốt cục cảm giác tay không đau như vậy, mới phát hiện hình như mình đang độc thoại, vì thế ngẩng đầu nhìn Liên Phong, nhất thời có chút kỳ quái.

"Ngươi nhìn ta làm gì?"

Nhìn dáng vẻ của hắn, tựa hồ đã chăm chăm nhìn mình thật lâu, Lâm San vừa mở miệng hỏi, Liên Phong liền nhanh chóng rời mắt khỏi người nàng.

"Không.. Không có gì.." Mặt hắn mang mặt nạ, nhìn không ra có biểu tình gì, bỗng nhiên hắn đứng lên nói, "Phò mã, thời gian không còn sớm, ngài trên người có thương tích, trước hãy về nghỉ ngơi đi."

"Ta vừa mới đến!" Lâm San kháng nghị.

"Phò mã thỉnh hồi."

"Ta..."

"Thỉnh!"

Đối phương thái độ cự tuyệt không tha, Lâm San có chút không hiểu, sao vừa rồi mới bôi thuốc cho mình, bỗng nhiên trở mặt đuổi mình đi? Thấy không tìm được có lưu lại, nghĩ nghĩ, trừng mắt nhìn Liên Phong: "Đi thì đi! Hừ!" Nói rồi đứng đờ đờ bước đi, còn đập cửa bang bang.

Liên Phong còn lại một mình trong phòng, khoảnh khắc nhìn ra cửa, đôi mắt ẩn dưới mặt nạ toát lên cảm xúc hỗn độn.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Sự việc thích khách đột nhập hoàng cung nhờ Đỗ Hạo điều tra, rất nhanh đã có manh mối, chân tướng lại hoang đường đến độ dở khóc dở cười.

Tại kinh thành có một đại tham quan tên Ngô Lương Chi, là ca ca của sủng phi, người này người cũng như tên, phi thường không có lương tri, làm rất nhiều điều thương thiên hại lý, cường thường dân nữ, ăn hối lộ.. Dựa vào sủng ái của Hoàng thượng với vị phi tần này, quan viên lớn nhỏ trong kinh đều không dám chọc Ngô Lương Chi, người này vì thế đâm ra kiêu ngạo, vợ vét của cái vô số.

Ngô Lương Chi này tuy không có lương tri nhưng vẫn có điểm thông minh, quan cũng làm, tiền cũng tham, không làm chuyện gì vượt rào, nhưng vẫn đề ở đây là đường đệ của Ngô Lương - Ngô Trí Thượng, người này thật sự không thông minh chút nào, tất cả đường ca, đường tử đều phú quý chi riêng

mình vẫn là chủ đất, trong lòng tức giận bất bình. Đều là người một nhà, dựa vào cái gì bọn họ có thể phú quý, ta lại không được? Các người nhờ quyền quý mới một bước lên mây, ta phải lợi hại hơn các người, ta tự lập mình làm vua!

Kết quả là Ngô Trí Thượng ngu ngốc suốt đêm kêu chương quỹ phác thảo "Hoàng băng", sửa quốc hiệu thành Vi Ngô, sắc phong đại lão bà của mình làm hoàng hậu, đưa con tám tuổi là thái tử, tài chủ cách vách là Vương gia, thủ quỹ tiền sinh là Tể tướng, lính đánh thuê tám người, tự lập vương triều.

Chính quyền lâm thời này thành lập được ba ngày thì chuyện lọt vào tai Ngô Lương Chi. Ngô Lương Chi tức giận Ngô Trí Thượng kia cho dù đầu óc có bệnh cũng con mẹ nó đừng lồi theo mình xuống chứ? Vì thế hắn dẫn người hấp tấp đến tòa phủ đệ xiêu vẹo gọi là "Hoàng cung" kia, đánh hết tám tên binh lính, bãi miễn tên thủ quỹ còn mắng nhiếc Ngô Trí Thượng không thôi. Kết quả chính quyền tồn tại ba ngày lẻ năm giờ liền bị tiêu diệt như vậy.

Vốn chuyện cũng không lớn lắm nên cứ vậy trôi qua nhưng vấn đề lại phát sinh từ Ngô Trí Thượng! Không phải không thông minh mà hắn chính là có chí số thông minh ám! Sau khi bị đường ca mắng, cực kỳ không cam lòng, lại ngập tràn ghen ghét đường ca của hắn. Vì thế hắn quyết tâm hẹn gặp một thổ tài chủ bàn tính rồi bỏ ra hai mươi lượng bạc thuê một tên cầm tù chuẩn bị ám sát hoàng thượng, tiếp tục âm mưu làm vua.

Ngô Trí Thượng vận khí thật tốt, hai mươi lượng bạc cũng có thể thuê được một tuyệt đỉnh cao thủ, cứ như vậy, vị cao thủ kia nhận mười lượng bạc tiền đặt cọc, một đường vào hoàng cung, giết thị vệ, suýt chút nữa đã ám sát hoàng đế thành công. Thật sự rất khó tưởng tượng khi hoàng đế biết mạng của mình chỉ đáng giá hai mươi lượng bạc sẽ có biểu tình gì.

Lâm San nghe Tiểu Lục nói tới đây, một miệng nước trà đều phun ra hết. Ta nói, huynh đệ, người thật sự rất có dũng khí, tung hoành cổ kim, sao còn tìm được kỳ nhân như vậy! Tám tên lính đánh thuê! Ha ha ha...

Lâm San cười đến chết đi sống lại, chỉ thiếu điều không lăn lộn trên mặt đất, ngay khi nàng vừa quên hết thấy, một thái giám ngoài cửa thông báo dọa nạt một thân mồ hôi lạnh.

"Phò mã gia, Hoàng Thượng cho mời!"

Lâm San theo thái giám đến ngự thư phòng, dọc đường tâm tình lo lắng không yên. Thành thân đã nhiều ngày, hoàng thượng không triệu kiến, hôm nay lại có ý triệu kiến mình là làm sao? Bỗng nhiên chiếu cố mình như vậy? Chẳng lẽ là Đỗ Minh Nguyệt... Lâm San giật mình một cái, không khỏi khăn trương.

Đến ngự thư phòng, hoàng đế đã ngồi ở đó, tay cầm sô, cùng tể tướng Tống Hiền vừa nói vừa cười, tựa hồ vẫn chưa vì tính mạng đáng giá hai mươi lượng bạc kia tổn hại tâm tình.

Lâm San vừa thấy Tống Hiền ở đó, tâm trạng nhẹ đi rất nhiều, đi vào cung kính bái kiến hoàng thượng, bộ dạng phục tùng, hết như một chàng rể biết nghe lời.

Hoàng đế thấy nàng đến, cũng rất cao hứng, vẻ mặt ôn hòa cho nàng an tọa, một bộ hình tượng nhạc phụ hiền lành, cười nói với Tống Hiền: "Người nhìn xem, đứa nhỏ này thật cầu nể, đến giờ còn gọi trẫm là hoàng thượng."

Tống Hiền cười có chút chột dạ, hướng Lâm San: "Lạc nhi, nên gọi là phụ hoàng."

Lâm San lau mồ hôi, nhanh miệng kêu một tiếng "Phụ hoàng".

"Đừng khăn trương, đừng khăn trương, hôm nay trẫm tìm người chính là tâm sự việc nhà mà thôi, khó có dịp Tống thừa tướng cũng ở đây, phụ tử hai người lâu rồi không gặp nhau, sum họp thế này là tốt."

Quả nhiên không có đại sự, Lâm San nhẹ nhàng: "Nhi thần đa tạ phụ hoàng quan tâm."

"Lạc nhi với trẫm là người một nhà, hiện tại cũng không phải thiết triều, không cần quy củ như vậy. Lạc nhi, người thành thân cùng Minh Nguyệt gần một tháng rồi? Phụ hoàng cũng chưa quan tâm các người, Minh Nguyệt từ nhỏ tính cách kiêu căng, sợ là người chịu nhiều ủy khuất."

"Hồi bẩm phụ hoàng, nhi thần cùng công chúa tốt lắm." Lâm San nói dối không chớp mắt.

"Vậy là tốt rồi, lại nói tiếp nữ nhi này của trẫm tất cả đều tốt, chính là từ nhỏ bị làm hư, trẫm thật sợ nàng tính tình nháo loạn, không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi, như vậy xem ra không lâu sau trẫm là có thể ôm cháu ngoại, Tống ái khanh, đến lúc đó người có thể ôm cháu nội!"

Hoàng đế vẻ mặt vui mừng, Tống Hiền ở đằng kia căng thẳng đổ mồ hôi lạnh, run run gật đầu: "Khuyến nhi được hoàng thượng và công chúa ưu ái, hờn, hờn..."

Cứ như vậy, một phòng ba người, một người nói về triển vọng tương lai tốt đẹp, hai người khác đều chột dạ phụ họa, hàn huyên cả canh giờ, ngay khi Lâm San nghe đến ngủ gục, chính sự rốt cục đã đến.

"Lạc nhi, nghịch thần Ngô Lương Chi kia, người nói nên xử trí như thế nào?" Hoàng đế nói một câu làm Lâm San đang mơ hồ bừng tỉnh, ý thức được hoàng đế đang hỏi mình.

Hoàng thượng sở dĩ hỏi Ngô Lương Chi, tự nhiên là vì hắn bị liên lụy chuyện của Ngô Trí Thượng, không chỉ như thế, Ngô Trí Thượng lần này là chủ

muru ám sát còn liên lụy đến Dong phi và đứa con sáu tuổi, tuyệt đối là tội liên đới. Dong phi bởi vậy bị biếm lãnh cung, đứa con kia cũng bị cho một phi tử khác làm con thừa tự, những người bị liên lụy còn có các thân thích khác của Dong phi, tóm lại tuy rằng Ngô Trí Thượng không thành công nhưng tuyệt đối đã đạt được mục đích gián tiếp, địa vị về sau của bọn họ không còn phân cao thấp nữa vì toàn Ngô gia hoàn toàn suy sụp.

Lâm San mặc dù có lúc không dùng đầu óc nhưng nàng tuyệt đối không ngu ngốc, hoàng đế vừa rồi đề cập đến sự tình Ngô gia với bọn họ, lại quyết đoán biếm lãnh cung Dong phi, làm sao có thể không xử trí Ngô Lương Chi? Chỉ sợ hoàng đế lần này mượn cơ hội diệt trừ một ít người mà thôi, tự nhiên hỏi mình chắc sẽ không vì ý định cá nhân.

Lâm San nghĩ nghĩ: "Nhi thần ở trong cung đã lâu, đối với chuyện này hiểu biết không nhiều lắm, không dám kết luận."

"Không quan hệ, trăm chính là muốn nghe ý kiến của ngươi, lớn mật chút, trăm không trách ngươi."

Lâm San đang chờ đứng là những lời này, nếu nói không định tội, như vậy tùy ý, chuyện liên lụy cửu tộc tàn nhẫn nàng tự nhiên là sẽ không nói, nghĩ tới nghĩ lui, giống như xét xử việc nhà có vẻ ý tứ hơn.

"Nhi thần nghĩ Ngô Lương Chi vẫn chưa trực tiếp tham dự việc này, mặc dù đã biết chuyện muru phản nhưng là tội không đáng chết. Chẳng qua trước khi nhi thần vào cung nghe nói Ngô Lương Chi ý thể hiếp người, ăn hối lộ, làm việc trái luật, thật sự quá mức kiêu ngạo, không trùng trị không thể trấn an dân chúng. Theo ý thần, có nên làm hấn chịu khổ bị người ức hiếp không?"

"A?" Lâm San đề nghị hiển nhiên làm hoàng đế hứng thú, "Lạc nhi có ý tưởng gì mau nói ta nghe."

"Thần nghĩ nên tịch thu gia tài, giải tán gia đình, phủ đệ, thu hồi ruộng tốt, đem tài vật tịch thu cấp cho dân chúng bị hấn ức hiếp đồng thời bắt hấn làm hành khất cả đời, chịu mọi khó khăn dân gian để hiểu rõ thống khổ bị người ức hiếp phi nhô, lại có thể xoa dịu phần nộ của dân chúng."

Một phen dứt lời, không chỉ hoàng đế ngây ngẩn cả người, ngay cả Tống Hiến tự cho mình thực hiểu biết nữ nhi đều kinh ngạc không thôi. Khi nào thì nữ nhi có tư tưởng như vậy?

Duy chỉ mỗi Lâm San âm thầm biết mình may mắn, may mắn mình đã xem qua Châu Tinh Trì diễn 'Tô Khát Nhi', bằng không nàng làm sao nghĩ ra. Cho nên mới nói, không tri thức sẽ biết thương thức, không thương thức cũng phải xem tivi.

Đề nghị của Lâm San được hoàng đế chấp thuận, cùng lúc ban bố thánh chỉ, chiếu cáo thiên hạ, tịch thu gia tài của tham quan Ngô Lương Chi, tiếp tế cùng khổ, phạt hấn làm hành khất cả đời, không thể kháng chỉ.

Này chiếu thư vừa ra, toàn thành trăm trò khen ngợi, dân chúng từng bị Ngô Lương Chi ức hiếp một đám tung hô thánh thượng anh minh, đủ loại cảm kích.

Ngày thứ ba sau khi chiếu thư kia ban bố, một thánh chỉ lại hạ phong Phò mã Tống Lạc là khâm sai đại thần cùng thái tử phụ trách việc xét nhà.

Nhận được thánh chỉ kia trong nháy mắt, Lâm San chấn kinh rồi sau một lát nàng bỗng dung tỉnh táo lại, thiếu chút nữa hét lên: Ta đi xét nhà! Công việc béo bở!!!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17

Nói đến xét nhà, phản ứng đầu tiên của Lâm San chính là bộ phim 'Lộc đỉnh ký' của Châu Tinh Trì nàng xem không biết bao nhiêu lần, Vi Tiểu Bảo bị Khang Hi phái đi xét Ngao phủ quả thực là một cảnh khó quên.

Kết quả Lâm San phấn khởi.

Nghĩ lại nàng năm đó vì khảo thí nhân viên công vụ, thiên quân vạn mã qua cầu độc mộc, xuyên không làm Phò mã, còn được hoàng đế ủy thác trọng trách xét nhà, so với nhân viên công vụ bình thường còn dữ dội hơn, nói thế nào đều là cấp cao, cho dù không hấn ưu việt, nhưng cũng tốt thôi.

Ôm toan tính mờ ám, sau ngày thánh chỉ ban bố, Lâm San liền mang theo nhân mã, hấp tấp chạy tới Ngô phủ. Đến Ngô phủ đã thấy toàn bộ phủ đệ bị trọng binh vây quanh, trừ Ngô Lương Chi đã bị tổng giam trong đại lao, già trẻ một nhà hấn sớm quý gỏi trong đại đường chờ xử lý.

Thái tử chưa tới, những người còn lại không dám hành động thiếu suy nghĩ bèn đem quyền quyết định giao cho Lâm San, chỉ chờ Phò mã ra lệnh thì việc xét nhà liền bắt đầu.

Lúc này, Lâm San đang cảm thán Ngô phủ xa hoa, quả thực so với hoàng cung không thua kém chút nào, đi đến nơi nào cũng thấy toàn tiền là tiền, ngay cả tay vịn cầu thang đều khảm vàng làm như sợ người ta không biết hấn có tiền, rõ ràng là một phiên bản nhà giàu mới nổi! Không có việc gì lại chơi trội như vậy, ai tùy tiện tiến vào đều biết người là đồ tham ô hủ bại! Thật sự không thông minh chút nào!

Lâm San cảm thán rất nhiều, dừng mắt lại phòng khách Ngô phủ như xem xét cửa hàng đồ cổ tìm kiếm các loại bảo bối, cuối cùng tầm mắt tập trung vào một bảo thạch kim hoa như ý vàng ròng, nhất thời hai mắt sáng lên nhưng bên trong còn có nhiều người nhất thời không tiện lấy!

"Đại nhân, không biết nên xử trí người nhà tội thân như thế nào?"

Thuộc cấp đi theo Lâm San hết mơ màng, nàng lấy lại tinh thần, thu hồi ánh mắt lưu luyến không rời kim như ý mới phát hiện còn có một đồng người đang quỳ trong đại sảnh, đều là người già và phụ nữ yếu đuối sắc mặt sợ hãi.

Lâm San chưa từng thấy qua tình huống này, liền hỏi: "Thánh chỉ có nói xử trí bọn họ như thế nào không?"

"Hồi bẩm đại nhân, thánh chỉ chỉ hạ lệnh trừng trị tham quan Ngô Lương Chi, không đề cập đến người nhà."

Không thể nào, hoàng đế này làm việc cũng quá thiếu sót, nhiều người như vậy chẳng lẽ đều giao cho mình xử trí? Còn muốn quần ăn quần uống, có phiên hay không? Nghĩ nghĩ, nàng vẫy tay nói: "Nếu hoàng thượng chưa nói, vậy thả hết tất cả người đang ở đây, nên ở đâu thì ở đó đi."

Thuộc hạ kia vừa nghe giật mình, thật lâu mới thật cẩn thận hỏi lại: "Đại nhân xác định? Bọn họ đều là người nhà tội thân, nếu cứ thả như vậy, chỉ sợ không thể làm nguôi ngoại cảm phần của dân chúng..."

"Như vậy sao?" Lâm San gãi gãi đầu, lẩm bẩm, "Người nói cũng có lý, thả như vậy thực không tốt lắm..."

"Thuộc hạ bất tài, vẫn là đại nhân anh minh..."

"Vậy vung trộm thả từ cửa sau, đừng để người khác phát hiện, đúng rồi, cấp cho mỗi người một lượng bạc làm chi phí, không được cấp nhiều hơn, có nghe hay không?"

Thuộc cấp đáng thương kia chấn kinh, thật lâu sau mới hoàn hồn, run run nói: "Đại nhân anh minh, thuộc hạ lập tức thi hành."

Cứ như vậy, đáng lý đám người nhà Ngô Lương Chi bị sung quân đều được Lâm San vung tay thả hết, không chỉ thả mà còn phát cho mỗi người một lượng bạc làm chi phí, tung hoành cổ kim, chỉ sợ chỉ có Lâm San Phò mã gia chúng ta xét nhà kiểu đó.

Chuyện này về sau rơi vào tai dân chúng kinh thành, không chỉ khiến cho sự phẫn nộ của dân chúng giảm đi ngược lại còn giong tay khen cừ chỉ nhân nghĩa của hần, Phò mã Tổng Lạc khoan hồng độ lượng, hình tượng ôn nhuận lặng lẽ lưu truyền trên khắp ngõ ngách, mê đảo không ít cô gái.

Đương nhiên, đều là chuyện về sau, giờ khắc này, trong mắt Lâm San chỉ có kim như ý đáng giá, chờ già trẻ Ngô gia quỳ ở sảnh đường đều bị tiến bước, đại đội nhân mã vội vàng tiến vào xét nhà, Lâm San thừa dịp người ta chưa chuẩn bị, vung trộm tiến đến, nhìn khắp nơi nhìn, móng vuốt tội ác hướng về phía ngăn tủ chứa kim như ý.

Thực nặng! Vàng ròng!

Một tiếng động vang lên từ đằng sau làm Lâm San sợ tới mức thiếu chút nữa cầm không chắc: "Người đang làm gì?"

Lâm San hoảng sợ, nghĩ mình bị bắt quả tang, vội vàng đem kim như ý bỏ lại vào ngăn tủ, xoay người cười mỉa: "Không có gì, tùy tiện nhìn xem..."

Nói được một nửa, Lâm San dừng lại. Thân thủ một phen cẩn thận đánh giá bộ dáng bất khả tư nghị trước mắt. Dĩ? Như thế nào lại là Liên Phong? Tiểu tử này lại không mang mặt nạ?

Trong lòng mặc dù nghi hoặc nhưng lại thờ dài nhẹ nhõm, duỗi tay lấy lại kim như ý, cười tủm tỉm chạy đến bên người Liên Phong, một tay kê vai sát cánh nói: "Huynh đệ, đừng như vậy, sẽ dọa chết người..."

Đối mặt với sự cợt nhả của nàng, đối phương nhiu mày, thân thủ nhẹ gạt tay nàng đặt trên vai, ánh mắt sắc bén bắn về phía Lâm San hỏi: "Người là ai?"

Lâm San ngẩn ra, bỗng dưng nhớ Liên Phong không biết mình đã thấy qua mặt hần, phỏng chừng bản thân diễn trò, lần trước bọn họ mâu thuẫn nào loạn, tiểu tử này giận không ít đi. Người này cũng thật là, đại nam nhân có gì phải che giấu?

Hoàn toàn không thấy được gì không ổn, Lâm San vì thế mặt dày lại choàng tay lên, còn cầm kim như ý kia nói: "Huynh đệ, hai ta quan hệ ra sao, người xấu hổ gì? Chuyện lần trước là ta không đúng, người đừng nóng giận, người xem như ý này, là vàng đó! Ta chút nữa đem bán chia 5:5... Người sao không nói lời nào? Không muốn? Người rất tham lam nha... Chẳng lẽ muốn chia 7:3? Không cần... 8:2? Nay ta xem người bình thường thành thật, hiện tại sao gian ác như vậy? 9:1? Còn không bằng người giết ta! ... Nay! Người muốn bao nhiêu thì nói đi!"

Lâm San cứ như vậy ôm vai đối phương, nói một tràng dài, rút cục phát giác có chỗ nào không ổn.

"Hôm nay người không đeo đao? A! Thất lưng bài này..." Lâm San dừng mắt lại một khối thất lưng bên hông, thấy thật giống cái mình lấy được từ Đỗ Minh Nguyệt...

Bỗng nhiên có loại dự cảm mơ hồ bao phủ khắp người Lâm San.

Sau đó, tên thuộc cấp vừa rồi cầm một bản kê khai lại đây, hướng người đó quỳ cung kính nói: "Ti chức tham kiến thái tử, Phò mã, đây là sổ sách ti

chức lục soát được trong Ngô phủ, thỉnh diện hạ xem qua."

Thời gian chợt ngưng lại, Lâm San máy móc quay đầu, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt giống hệt Liên Phong, chạm phải ánh mắt sắc bén kia, biểu tình bắt đầu vận vẹo.

"Hắn... Hắn gọi ngươi là gì?"

Mặt hai người thật sự rất gần, Lâm San có thể nhìn rõ đôi phương hơi nhú mày, trong mắt ánh lên một tia không cảm xúc hờn giận: "Phò mã có thể buông tay ra nói chuyện được không?"

Âm thanh thánh thót của đôi phương nói cho Lâm San biết hết thảy không phải một giấc mộng, lại càng không phải vui đùa, người trước mắt xác thực là thái tử Đỗ Hạo, có diện mạo giống Liên Phong như cùng một khuôn đúc ra.

Lâm San cơ hồ là văng ra từ người Đỗ Hạo, kim như ý cầm trong tay không biết làm sao quay tại chỗ vòng hai vòng. Nàng vội vàng đem bỏ lại vào ngăn tủ, nhớ lại vừa rồi mình ở trước mặt Đỗ Hạo nói những lời này, nhất thời như lâm đại địch, không nghĩ nhiều, phù phù một tiếng liền quỳ xuống.

"Điện hạ, thần biết sai rồi, thần vừa rồi nói giỡn cùng ngài, xin điện hạ thứ tội..." Lâm San cúi đầu, tâm loạn như ma, không hiểu vì sao Đỗ Hạo giống Liên Phong như đúc, chẳng lẽ Liên Phong chính là Đỗ Hạo? Sẽ không đâu, Đỗ Hạo không phải luôn đánh giặc ở quan ngoại sao...

Lâm San phen này bỗng nhiên nhận sai, làm người chung quanh kinh ngạc, mắt đều hướng nhìn hắn, trong cả đám người đang kinh ngạc, duy độc Đỗ Hạo không hề động đậy, chính là ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Lâm San một cái, tiện đà dời mắt hướng người nọ còn đang cảm sở sách nói: "Mang đến ta xem."

Cứ như vậy, Lâm San cúi đầu quỳ thật lâu, chân đều đã tê rần, cũng không thấy Đỗ Hạo có hành động gì, vụng trộm ngẩng đầu nhìn không thấy bóng dáng thái tử đâu. Mọi người đều tới tới lui lui vội vàng xét nhà, nàng quỳ trong góc đã hoàn toàn bị bỏ qua.

Ách... Lâm San bỗng nhiên có cảm giác không rõ, lập tức cảm thấy như đang nằm mơ, cũng không rõ thái tử trong bụng rốt cuộc muốn làm gì, nhìn xung quanh một chút, thật cẩn thận đứng lên, xoa xoa hai đầu gối, lại nhìn chung quanh, vẫn là không ai để ý tới nàng, Đỗ Hạo lại biến mất ngay cả cái bóng dáng cũng không thấy.

Đây là chuyện gì? Lâm San cảm thấy đầu mình thật đau, xoa xoa huyết thái dương, bước ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Việc xét nhà vẫn còn tiếp tục, sổ sách không ngừng đưa đến trước mặt Đỗ Hạo, mỗi một quyển trình lên, sự tức giận của hắn liền tăng thêm một phần.

Đây là chuyện gì? Ngô phủ mặc dù vàng ngọc huy hoàng cũng là cái xác không, nhiều người kiểm kê lâu như vậy, trừ mấy thứ trang sức và một ít châu báu trong phòng nữ nhân, cơ hồ không có gì đáng giá.

Ngô Lương Chi có tiếng tham quan, tiền đều đi đâu?

"Cố Tả, người thấy thế nào?" Đỗ Hạo hỏi.

Người bị hỏi là Cố Tả, thân tín bên người Đỗ Hạo. Người này khuôn mặt thanh tú, bộ dáng thư sinh, đi theo Đỗ Hạo đã nhiều năm. "Theo ý kiến của thuộc hạ, Ngô Lương Chi ăn hối lộ nhiều năm như vậy mà không bị tìm ra nhược điểm, thực không đơn giản là kẻ đầu đường xó chợ, hơn phân nửa là lão hồ li che giấu tài vật hết rồi."

Đỗ Hạo gật đầu: "Ngươi quả nhiên nghĩ giống bọn vương, xem ra chúng ta phải vào lao tra hỏi lão hồ li kia!" Hắn nói xong, thông thả bước đến phía trước cửa sổ, ánh mắt rơi xuống một thân cây trong viện, một thân ảnh nhỏ nhỏ không biết đang ngồi làm gì.

Đỗ Hạo neho mắt, nhớ tới vừa rồi ở cửa gặp Tống Lạc, đôi đề tài nói: "Cố Tả, người thấy Tống Lạc kia thế nào?"

"Thứ thuộc hạ nói thẳng, người này tựa hồ cũng không hẳn là thiếu niên tài tuấn như đồn đãi, xem tác phong làm việc giống như dân đầu đường xó chợ, tham tài háo sắc, cả lợ phát phờ, không giống được giáo dưỡng."

"Ngươi cảm thấy vậy sao?" Đỗ Hạo trong mắt bỗng hiện ra vài phần thâm ý, "Vậy ngươi cũng biết, Tống Lạc vừa rồi thả hết người nhà họ Ngô, nghe nói còn cho mỗi người một lượng bạc."

"A?" Cố Tả ngăn ra, hoàn toàn không đoán được người vừa rồi giống như vô lại kia lại có thể làm ra chuyện này.

"Ta thấy Tống Lạc không đơn giản như vậy." Đỗ Hạo làm bầm lều bầu một câu, bỗng nhiên nảy sinh hứng thú với muội phụ của hắn.

"Đi, Cố Tà, chúng ta đi xuống gặp hắn."

Lúc này, Lâm San vẫn không hề hay biết, vẫn tiếp tục bóc vỏ cây ở trong sân.

Trong lòng nàng thật rối rắm, vừa không bỏ được kim như ý trong phòng vừa lo lắng Đỗ Hạo bộ dạng giống Liên Phong sẽ kiểm mình làm phiền.

Lâm San a Lâm San, ngươi thực không nên thấy tiền sáng mắt! Dùng đầu ngẫm lại, Liên Phong làm sao có thể tới đây? Cho dù đến, hắn cũng sẽ không bỏ mặt nạ xuống! Nói vậy ngày đó người mình gặp ở ngự hoa viên nhất định là thái tử này. Minh sao có thể ngu ngốc vậy, đã gặp qua một lần nhưng lại không đoán được hắn với Liên Phong là hai người khác nhau! Xong rồi, trước mặt thái tử đôi chia chác kim như ý kia 5:5, sớm biết như vậy, toàn bộ đều đưa cho hắn...

Lâm San càng nghĩ càng hối hận, trút hết giận lên cái cây, một bên vừa ngồi xổm dùng móng tay ra sức cào cào, một bên vừa mắng: "Thái tử cái gì, vào cũng không báo danh trước, một chút lễ phép đều không có, hại ta quỳ lâu như vậy... Ta cào chết ngươi, ta cào chết ngươi!" Đồng vô cây đáng thương bị bóc bị cào đầy bên chân.

Giờ khắc này, Đỗ Hạo cùng Cố Tà đứng phía sau Lâm San, biểu tình trên mặt không được tốt lắm, đặc biệt Đỗ Hạo, khóe miệng co giật.

"Thái..." Cố Tà tiến lên.

Đỗ Hạo ngăn hắn lại, ra dấu bảo hắn đừng lên tiếng, hướng về phía Lâm San không biết cảm kích vài bước.

Đến càng gần càng nghe được tiếng mắng chửi rõ ràng: "Ngươi đừng tưởng ngươi là thái tử thì lợi hại, ngươi là người cũng không phải quý, làm sao không rên tiếng nào mà xuất hiện sau người khác? Đưa ta kim như ý, đưa ta kim như ý... Ta cào chết ngươi! Ta cào chết ngươi!" Vô cây lại bị tróc ra một mảng lớn làm lộ ra một mảnh vải trắng.

A? Đây là cái gì! Lâm San không nghĩ nhiều, móng tay túm lấy mảnh vải, dùng sức kéo ra ngoài, mới dùng một chút lực toàn bộ đều bung ra! Thì ra là một bao bố bình thường, bên trong dường như có cái gì rất nặng...

Đây là? Không đợi Lâm San phản ứng, một bàn tay đã tiến tới, không chút khách khí cầm lấy bao bố trong tay nàng.

Lâm San nhất thời ngây ngẩn, nhìn người trước mặt, trong đầu nhất thời oanh một tiếng, lúc này không phản ứng chậm như vừa rồi, trực tiếp tạ tội: "Điện hạ, thần biết sai rồi, điện hạ, thần biết sai rồi!"

Đỗ Hạo không để ý Lâm San, vẫy vẫy tay bảo Cố Tà lại đây.

"Ngươi xem, đây là cái gì?"

Cố Tà tiến lên vừa thấy trong bao bố trắng chứa một xấp thật dày, ước chừng tất cả phải hơn hai trăm ngàn phiếu, cả đồng này ít nhất cũng hơn vạn lượng.

"Người đâu tới đây!" Đỗ Hạo hạ lệnh, "Chặt tất cả cây ở đây cho ta, ta muốn xem họ Ngô này tốt cùng có thể tàng trữ được bao nhiêu!"

Chuyện xét Ngô phủ rốt cục đã xong, sau khi tra xét hết mấy cây trong viện, ước chừng thu được ba trăm vạn lượng, tương đương tiền sung vào quốc khố một năm.

Tin tức này vừa ra, Ngô Lương Chi ở trong tù không muốn làm khất cái cũng không được.

Người làm hắn khổ sở như vậy chính là Lâm San người có công phát hiện ngân phiếu. Ta nói, hay cho ngươi Đỗ Hạo! Đại hỗn đản! Chưa tính ngươi lấy kim như ý của ta, còn lấy ngân phiếu của ta, ngân phiếu kia là ta phát hiện trước! Cho dù ngươi không chịu cho ta, tốt xấu cũng chia cho ta một ít xem như phí dịch vụ!

Ngươi nghĩ bóc vỏ cây không vất vả sao! Bóc vỏ cây thực vất vả! /(T o T)/

Việc xét nhà Ngô Lương chấm dứt, hoàng đế mừng rỡ cười mị mắt, phải biết rằng không dừng mà quốc khố có thể tăng thêm ba trăm vạn lượng, tiền phương vừa đánh giặc xong, cũng không thể nói không thiếu tiền, chẳng qua vì ổn định dân tâm không tuyên cáo mà thôi, nay tịch thu ba trăm vạn lượng này, quả thực chính là một hồi mưa đúng lúc, hắn có thể không cao hứng sao?

Hoàng thượng hưng phấn quyết định ngự khen công thần, trừ Đỗ Hạo còn có Phò mã Tống Lạc có công, tất cả đều phong thưởng.

Thánh ý ban ra làm Lâm San tâm tình buồn bực mấy ngày rút cục có chút hi vọng, nghĩ đến công mình bóc cây coi như có chút hồi báo, không ngờ hoàng đế ban cho mình một chức quan nhị phẩm, điều đến Ngự Sử Viện, chuyên giám sát, kể từ đó, Lâm San không có gì ưu việt còn phải làm quan, nàng thiếu chút nữa ôm thánh chỉ khóc lớn.

Ta nói hoàng thượng, người làm như vậy, rất không phúc hậu!

"Tiểu Lục, người giúp ta hỏi thăm một chút, thái tử được ban thưởng gì?"

"Không cần hỏi thăm Phò mã gia, trong cung đều tỏ tường, nghe nói hoàng thượng ban thưởng ngàn lượng bạc trắng, mười thất lương câu, một xe tơ lụa, một đôi hoàng kim bảo thạch kim hoa như ý, nghe nói đều là lấy được từ Ngô phủ."

Cái gì?! Nghe được như ý kia, Lâm San hoàn toàn nổi giận, vỗ bàn mạnh: "Tiểu Lục, ta quyết định!"

"Phò mã, ngài quyết định làm gì?"

"Ta muốn báo thù!"

Tiểu Lục: "... Người tính báo thù như thế nào?"

"Ta... Ta... Đi tìm Liên Phong!" Lâm San đứng lên, người lấy kim như ý, ta liền mắng người! Ta còn chưa hỏi tại sao hai người giống nhau như đúc! Cho dù không chắc, ta đá một cú vào khuôn mặt giống như in kia cho hả giận cũng tốt!

Cứ như vậy, Lâm San đi tìm Liên Phong "báo thù".

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Lúc Lâm San tìm được Liên Phong, hắn đang ở chuồng ngựa xem xét mấy con bảo mã Tây Vực tiến cống chuẩn bị cho cuộc thi xạ kỵ sắp cử hành trong cung.

Nhìn thấy từ xa có người nổi giận đùng đùng hướng về phía hắn, Liên Phong ngẩn ra, tiện đà bỏ qua, chuẩn bị rời đi.

Hào tiểu tử, cố ý trốn ta! Lâm San lạnh tay lạnh mắt, xông lên túm tay Liên Phong, dùng sức trụ không cho hắn đi: "Không được đi, ta có việc hỏi người!"

Không nghĩ nàng bỗng nhiên xông lên, lúc này Liên Phong đành dừng bước, xoay người bình tĩnh hỏi: "Phò mã tìm thần có việc, trước hãy buông ra rồi mới nói?"

"Người nói buông ra để chạy sao, ta không buông, đừng nghĩ ta không biết người đang trốn ta!" Lâm San nói gì cũng không chịu buông tay, còn tăng thêm lực.

Liên Phong có chút bất đắc dĩ, không ngờ mình đã thật cẩn thận còn bị người khác nhìn thấu tâm tư, hắn đúng là muốn trốn Tống Lạc, về nguyên nhân... Hắn đem tâm tư nhìn người đang nắm tay mình không buông, mặc dù tác phong làm việc tùy tiện lại khó che giấu được nét thanh tú, mỗi khi nhìn đều không khỏi làm người ta tâm thần hoảng hốt, muốn gần gũi nhìn không được.

Liên Phong sống đến hôm nay, lần đầu có xúc động như vậy, lại là với một nam tử, có thể nào không làm hắn sợ hãi? Hắn liều mạng cũng muốn tránh người kia.

Nhưng Lâm San hiển nhiên không biết suy nghĩ của Liên Phong, còn cho hắn lảng tránh vì chuyện xét nhà kia, tức giận dùng hết khí lực toàn thân, liều mạng không cho hắn đi, miệng hét lên: "Ta hỏi người, ngày đó người có đi lục xét Ngô phủ hay không?"

"Phò mã nói gì?" Liên Phong khó hiểu, nghi hoặc vì sao nàng bỗng nhiên hỏi mình như vậy.

"Ý của người là, người không đi?" Lâm San cắn chặt răng, mắt oán giận.

"Thần đã nhiều ngày thương thế chưa khỏi, cũng không xuất cung, không biết Phò mã nói đến chuyện gì?"

"Người đã không đi, vậy người giải thích một chút cho ta, vì sao bộ dạng thái tử với người... A!"

Âm thanh kinh hô chưa rời khỏi, miệng Lâm San đã bị bưng kín, tiếp theo là một trận trời đất đảo lộn, Liên Phong đã kéo nàng vào chuồng với tốc độ sét đánh.

Lâm San bị che miệng, giấy dựa muốn nói: "Người làm gì?" Ngay sau đó, huyết đạo liền bị điểm. Không thể nói chuyện, tay chân lại bị kiểm chế, Lâm San đứng trong chuồng không nhúc nhích. Một lát sau, có hai thị vệ đến cạnh chuồng vừa đi vừa nói hoàn toàn không phát hiện có người đang núp trong đó.

Đội hai người kia đi xa, Lâm San bị ép tới không thở nổi lúc này mới buông lỏng. Liên Phong buông nàng ra, cho dù cách một lớp mặt nạ cũng có thể phát giác giờ phút này sắc mặt hắn hơi tái nhợt, ánh mắt rất kỳ quái.

Lâm San muốn nói nhưng huyết đạo bị điểm, căn bản không thể nói chuyện, cũng không có cách nào động đậy, chỉ có thể nằm trong chuồng thối hoắc, dùng ánh mắt lạnh triền triền nhìn đầu sở trước mắt.

"Ngô..." Yết hầu cố gắng phát ra tiếng kháng nghị.

"Ta có thể giải huyết cho ngươi nhưng ngươi cam đoan sau đó không được nói linh tinh." Liên Phong thanh âm thực bình tĩnh, biểu tình nghiêm túc trước đây chưa từng thấy làm Lâm San kinh ngạc.

"Ngô..." Lâm San nháy mắt mấy cái, ý bảo mình đã hiểu.

"Tuyệt đối không thể nói chuyện, nghe không?"

"Ngô..."

Trong nháy mắt, huyết đạo được giải khai, nàng cảm thấy cả người nhẹ nhõm, ba chân bốn cẳng đứng lên, ngoài miệng kêu: "Ồi mẹ ta nha, ngươi... Ngô!"

Miệng lại một lần nữa bị khóa, Liên Phong cầm cổ tay nàng, hơi dùng lực, Lâm San lại ngã về tựa vào hàng rào gỗ cạnh chuồng, gương mặt Liên Phong gần trong gang tấc, tư thế hai người cơ hồ kề sát nhau, từng đợt hơi thở nam tính trên người hắn làm Lâm San có chút mê muội.

"Mặc kệ ngươi biết gì, đều không được nói, không được hỏi, có nghe không?" Âm thanh bên tai rất thấp, rất nghiêm túc.

Lâm San choáng váng lại cảm thấy có chỗ không đúng, muốn hỏi vì sao, miệng lại bị che, đành phải mơ mơ màng màng gật đầu.

Thấy nàng gật đầu, Liên Phong lúc này mới buông tay nàng ra, môi chạm phải lòng bàn tay mềm mại làm hắn có chút phân tâm, thái độ khản trương vừa rồi thoáng dịu đi: "Nếu nói ra có thể hại rất nhiều người, hiểu chưa?"

Lâm San lúc này không lộn xộn, yếu ớt hỏi: "Có hại đến ngươi sao?"

Liên Phong dường như giật mình, yên lặng gật đầu.

"Ta đây không nói." Lâm San vội vàng che miệng mình, tỏ rõ lập trường. Tuy nàng có đôi khi rất xúc động tránh không khỏi làm chuyện ngốc nghếch nhưng trong lòng nàng vẫn rõ ràng. Từ khi tiến cung đến giờ, mỗi người đều có vẻ hòa thuận với mình, kì thực đều có mục đích, duy chỉ có mình Liên Phong, tuy là người khô khan nhưng lại chưa bao giờ đối xử với nàng như vậy. Nếu người tốt nhất với mình vì mình lỡ lời mà bị liên lụy, nàng thật đúng là đáng chết, hơn nữa, cho dù không vì hắn cũng là vì kim đao của hắn, ta cũng muốn bảo hộ nó thật tốt thôi!

Nghĩ thế, Lâm San nhất thời nghênh ngang, vỗ ngực nói: "Ngươi yên tâm, ta hướng Đảng cùng nhân dân cam đoan, cái gì cũng không nói! Không tin ta với ngươi ngoan ngoãn tay!" Nàng vờn ngón út, về mặt thành thật.

Không nghĩ tới nàng bỗng nhiên như vậy, Liên Phong có chút run sợ nhìn ngón tay tinh tế khéo léo trước mắt kia, bên người dường như phảng phất mùi thơm cơ thể trên người nàng, bỗng nhiên hồi tưởng lại cảm giác vừa rồi ôm nàng vào lòng, tay không cần thận chạm đến ngực nàng, tựa hồ...

Trong nháy mắt, Liên Phong bỗng nhiên ý thức được gì, sắc mặt lập tức thay đổi, mau chóng đứng lên.

Lâm San ngón tay cứng đờ, bỗng thấy người trước mặt lập tức đứng lên, xem thần sắc, có chút không ổn! Nàng không nghĩ nhiều, cho là Liên Phong còn lo lắng mình sẽ tiết lộ bí mật, vì thế liền đứng lên theo, cổ tay không phải có dính trên người mình, cổ tay bước lên.

"Này, ta sẽ không nói với ai, ngươi còn tức giận? Này ..."

"Sắc trời không còn sớm, Phò mã nếu không có việc, thỉnh sớm hồi cung nghỉ ngơi."

Sao lại là câu này? Ngươi không thể chối lời thoại được sao, mỗi lần đều do sắc trời, sắc trời áp lực rất lớn phải không? Lâm San có chút buồn bực, nhớ tới phản ứng vừa rồi của Liên Phong, phỏng chừng là bị kích thích, khản trương quá độ đi? Là một đại nhân nội tâm mạnh mẽ, khó mà có tâm lý thừa nhận năng lực không đủ của chính mình.

Nghĩ thế, Lâm San bình thường trở lại, nhìn theo bóng dáng Liên Phong rồi cuối cùng dùng mắt nhìn kim đao, miệng hừ: "Ta là một viên rau chân vịt, đồ ăn, đồ ăn, đồ ăn, đồ ăn..." Đọc đường hồi phủ hoàn toàn không phát hiện, mình tự đến kiểm chuyện với người ta, giờ đã bị người ta phát hiện bí mật lớn nhất của mình.

Liên Phong đứng tại chỗ, mắt nhìn bóng dáng Lâm San đi xa dần cho đến thân ảnh biến mất trong tầm mắt, lần đầu tâm loạn như ma.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20

Ba ngày sau, Lâm San đi Ngự Sử đài báo danh nhậm chức.

Ngự Sử đài ở Trung Quốc cổ đại là cơ quan giám sát tương đương với viện kiểm sát hiện đại, cũng được xưng là cơ quan ngôn luận, phụ trách tấu sự cùng tuần kiểm, vừa giám sát vừa kiến nghị.

Theo lý thuyết, đây cũng coi như là công việc béo bở nhưng vấn đề là Lâm San vận khí không tốt, vừa nhậm chức một ngày liền nhận được thông tri nói triều đình muốn phái người đến Ngự Sử đài tuần tra, nhất thời toàn bộ Ngự Sử đài đều phải làm việc.

Phải biết rằng, Ngự Sử đài là nơi giám sát, chỉ dựa vào những tiết lộ từ trong viện, ngày thường nếu ai đắc tội với người của Ngự Sử đài, bọn họ có thể đổi trắng thay đen, bị chết có thể nói thành sống cho nên quan viên lớn nhỏ bình thường không dám đắc tội với bọn người trong Ngự Sử đài.

Vì vậy, đám người Ngự Sử được dưỡng thành tâm cao khí ngạo, không ai bì nổi, tác phong có nhiều vấn đề. Nay cấp trên bỗng nhiên muốn phái người xuống tuần tra, còn không khiến đám người này khẩn trương chết đi, vì thế, cử ai đi tiếp đãi mới là vấn đề.

Về phần Lâm San, nàng cũng thật không may, đang yên đang lành làm Phò mã lại vì một lần xét nhà bị hoàng đế chiếu thư phái đến Ngự Sử đài làm Ngự Sử chó má gì đó, nàng là một người hiện đại ngay cả ngôn từ cổ đại chỉ có thể biết một nửa, còn làm quan gì được.

Ngay lúc nàng buồn bực không thôi bỗng có mấy trưởng lão Ngự Sử tìm nàng nói chuyện, hy vọng nàng có thể phụ trách việc triều đình tuần tra.

Lâm San mất sáng ngời, tiếp đãi sao? So với cả đồng việc nàng không hiểu là tốt rồi! Vì thế nàng vui vẻ tiếp nhận nhiệm vụ làm tất cả mọi người cảm thấy khó giải quyết, nhất thời, mọi người đều cung kính với nàng: "Tổng đại nhân."

Lâm San nhất thời lảng lảng, không phải là chuẩn bị đón lãnh đạo cấp trên kiểm tra sao, có gì khó? Nhớ lại nàng trước kia ở trong Hội học sinh trường, trọng yếu nhất là phê trương, cô phê trương lãnh đạo mới cảm thấy tâm tình tốt đẹp, tâm tình tốt đẹp mới nói chuyện, khó ứng phó cũng thành dễ ứng phó!

Cứ như vậy, Lâm San bắt tay vào chỉ huy đám hạ nhân, sắp xếp đội hình, lại còn hô khẩu hiệu, còn đến từ lâu phụ cận Ngự Sử đài đặt một bàn siêu xa hoa, chỉ chờ thượng cấp xuất hiện.

Ngay khi Lâm San dương dương tự đắc, nghĩ đến lúc mọi sự đại cát, người do triều đình phái đã đến, đối phương vừa vào cửa, nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc, Lâm San đã biết xong đời.

Ta nói, người được phái là thái tử? T_____T

Nói đến Đỗ Hạo, vốn chỉ cần theo phép tuần tra một chút việc ở Ngự Sử đài mà thôi, kết quả chân vừa mới rảo bước đến cửa, sau lưng chợt nghe hát xướng đình tai nhức óc.

Cửa hai bên trái phải, một đám quan viên đại xướng: "Chúng ta hoan nghênh người a, hoan nghênh hoan nghênh hoan nghênh người oa, khụ khụ hoan nghênh người oa, nhiệt liệt hoan nghênh, nên tuần tra liên tuần tra, nhiệt liệt hoan nghênh, hi nha y nhi nha ai hi ai hi y nhi nha..."

Lâm San một tay cái biên bản 'Hào hán ca' phối hợp với động tác hoan nghênh kỳ lạ, lập tức làm cả đám người đến tuần tra cùng với Đỗ Hạo hoa mắt choáng váng, ngay cả Cổ Tà luôn bình tĩnh đều không thoát nên lời, đứng đó, khòe miệng há hốc.

Lâm San đứng trước đội ngũ hoan nghênh, một phen lau mồ hôi, ngẩng đầu vụng trộm nhìn biểu tình của Đỗ Hạo, chỉ thấy một phút ngạc nhiên ngẩn ngui qua đi, lập tức bình tĩnh trở lại, ánh mắt quét bốn phía rất nhanh dừng lại chỗ Lâm San, hai người đối diện, Lâm San nhanh chóng rũ mắt xuống.

Tình huống, thực không ổn!

Vẫn là nhận sai trước đi! Ngay khi Lâm San đang chuẩn bị tiến lên, nói câu "Điện hạ, thần biết sai rồi!" bỗng nghe Đỗ Hạo bình tĩnh nói: "Được, vào trong nhìn xem."

Lời vừa muốn nói ra đã bị nện lại trong cổ họng, thiếu chút nữa bị sặc.

"Tổng đại nhân không định mời bốn vương vào trong?"

Thanh âm hơi trêu đùa làm Lâm San chột dạ, nom nớp lo sợ lên tiếng trả lời, một mặt đưa Đỗ Hạo vào trong, một mặt lại không ngừng phỏng đoán tâm tư Đỗ Hạo.

Lại nói, nàng cũng không phải không hiểu nhìn mặt đoán ý giống Đỗ Minh Nguyệt kia. Nhưng Đỗ Hạo này thực làm người ta khó nắm bắt, rõ ràng thân là thái tử, cũng không ở trong cung hưởng phúc, cổ tình có rất nhiều hành vi làm người ta khó hiểu.

Giống chuyện lần trước, theo lý mình hẳn là đắc tội với hắn, vì sao hắn xem như chưa từng phát sinh chuyện gì ? Đoán không ra, thật sự là đoán không ra!

Lâm San nghĩ đến đau đầu, làm việc cũng không yên lòng, không ngờ vấp phải cửa cao, ngã như té ngựa.

Ai u! Lâm San quỳ rạp trên mặt đất, vuốt mông.

"Tổng đại nhân không có việc gì chứ?" Phía trên truyền xuống thanh âm hỏi han của Đỗ Hạo.

Coi như người có lương tâm, nếu đỡ ta dậy, ta sẽ không so đo với người. Lâm San yên lặng nghĩ, xua tay nói: "Không có việc gì, không có việc gì..."

"Không có việc gì là tốt rồi. Cô Tã, đi, chúng ta vào trong xem sao." Đỗ Hạo dứt lời, dẫn một đám người, đi rồi cũng không quay đầu lại.

Lưu lại Lâm San ngồi dưới đất, kinh ngạc qua đi, tức giận đầm ngực: "Huynh muội bọn họ trả thù! Quả nhiên là trả thù! Đỗ Hạo, người chờ đó cho ta, tính thêm chuyện kim như ý, lão nương ta một ngày nào đó sẽ trả thù lại! Chúng ta chờ xem! "

Thái tử luôn luôn tiết kiệm, cả nước cao thấp đều biết, bởi vậy, yến tiệc Lâm San chuẩn bị kia cũng tiêu tan, chờ đám người Đỗ Hạo tuần tra xong, Lâm San mới thu thập này nọ, chuẩn bị hồi cung.

Mặc dù đến Ngự Sứ đài nhậm chức nhưng vì thân phận Phò mã, hắn không ở lại Ngự Sứ phủ, mà có xe ngựa đưa đón. Nói về điểm này, Lâm San coi như vui mừng, tuy làm Ngự Sứ không có gì hay ho nhưng ít ra còn đặc biệt cho nàng hưởng thụ được chút đãi ngộ dành cho cấp bậc lãnh đạo.

Không ngờ vừa ra khỏi cửa, phát hiện không có xe ngựa.

Này... Đây là chuyện gì? Lâm San 囧 , vòng quanh đại môn Ngự Sứ phủ một vòng, đừng nói là xe ngựa, ngay cả vó ngựa đều tìm không thấy. Không cần vậy chứ? Hồi cung nói xa không xa, nói gần cũng không gần, lẽ nào bắt người ta đi bộ? Buổi sáng té mông ta còn đau!

Ngay khi Lâm San khóc không ra nước mắt, phía sau bỗng nhiên có tiếng xe ngựa, đội hắn vừa quay đầu lại, chỉ thấy một chiếc xe ngựa đẹp đẽ quý giá ngừng lại bên cạnh, vài mảnh trên xe bị nhấc lên, Tam hoàng tử Đỗ Cảnh chọc người chán ghét lộ ra, một đôi mắt đào hoa nhìn Lâm San tựa tiểu phi tiểu.

"Tổng hiền đệ phải về cung sao? Cần vì huynh đưa người một đoạn đường không?"

Tình huống này, người có chút đầu óc liền biết Đỗ Cảnh đã giờ trò.

Lâm San thờ dài, không khỏi tò mò, đến tận cùng là dạng hoàng tử biến thái cỡ nào ngay cả kim đao của thị vệ cũng tranh giành, còn tính kể cả xe ngựa của Phò mã? Tung hoành cổ kim, người chính là một đóa kỳ hoa!

Trong nháy mắt, Lâm San bỗng nhiên rất muốn tìm hiểu đóa kỳ hoa này.

Vì thế, nàng gật đầu cười nói: "Tam hoàng tử, làm phiền!"

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Nếu tính ở hiện đại thì độ xa hoa của xe ngựa Đỗ tam hoàng tử phải ngang ngửa một chiếc Rolls-Royce!

Trong xe ngựa, chỗ nào cũng đính tơ vàng bạc, trên ghế ngồi là một tấm đệm lông cừu mềm mại, Đỗ Cảnh đang nằm nghiêng trên cái đệm kia, một thân cẩm bào lục sắc, tóc dài tùy ý búi lại thành một búi bằng trân ngọc lục bảo, vài sợi tùy tiện thả xuống ngang cổ, ẩn hiện trong cẩm bào có thể thấy xương quai xanh trắng nõn tinh xảo.

Hắn nằm nghiêng trên nhuyễn tháp trước một bàn dài, trên bàn phủ một cẩm y thêu, một bộ dụng cụ dùng điểm tâm tinh xảo, một bầu rượu bạch ngọc cùng chung rượu, nhìn qua là thấy ngay toàn cảnh xa hoa phóng đảng.

Cục diện này làm Lâm San vừa lên xe liền yên lặng cảm thán trong lòng: "Thật là một đại yêu nghiệt!"

"Tổng hiền đệ, ngồi đi." Thấy Lâm San lên, Đỗ Cảnh mỉm cười phong tình vạn chủng đến độ hoa khôi Ý Hồng Lâu phải tự biết xấu hổ.

"Tam hoàng tử, không biết vì sao mỗi lần tiểu đệ nhìn người đều kim lòng không đậu nhớ tới một loại hoa." Lâm San nói.

"Hiện đệ nói đó là hoa gì?"

"Quỳ hoa!"

"Có xuất xứ ra sao?"

"Thật ra không có xuất xứ nhưng tiểu đệ nghe nói trên đời này có loại võ công cao thâm tên là ‘Quỳ Hoa Bảo Điển’, sau khi luyện thành, không những trở thành tuyệt đỉnh cao thủ còn có thể bổ huyết dưỡng nhan, thực thích hợp với Tam hoàng tử đây!"

"A, trên đời này lại có công phu như vậy? Vi huynh sao chưa từng nghe qua?"

"Nghe nói đây là một tuyệt học thất truyền đã lâu, tiểu đệ cũng là nghe người ta kể, Tam hoàng tử nếu có hứng thú, sao không cho người tìm hiểu một chút, nếu tìm được, cho dù không luyện võ, cường thân kiện thể cũng tốt!"

"Nói có lý, Tổng hiện đệ thật đúng là kiến thức uyên bác, vi huynh bội phục, bội phục." Đỗ Cảnh dứt lời, tay cầm lấy bầu rượu, rót hai chén, "Đến đây, hiện đệ, vi huynh kính người một ly."

"Hảo ý của Tam hoàng tử tiểu đệ xin tâm lĩnh, đáng tiếc tiểu đệ thân thể yếu đuối, sợ chịu không được rượu này, mong Tam hoàng tử thứ lỗi." Lâm San trên mặt cười mỉa, kì thực trong lòng đã mắng Đỗ Cảnh một trăm tám mươi lần: "Rượu của người mà cũng uống, người cho ta ngốc sao? Lần trước chuyện người hạ xuân dược Liên Phong, tỷ tỷ ta còn chưa tính sổ với người!"

"Tổng hiện đệ sợ vi huynh hạ dược trong rượu này?" Đỗ Cảnh trực tiếp hỏi.

"Tam hoàng tử thân là hoàng tộc, chuyện hạ dược trong rượu ti bỉ, vô sỉ như vậy sao có thể làm được? Cho dù muốn, thứ Tam hoàng tử bỏ vào cũng là thuốc bổ, chính là người bình thường uống nhiều thuốc bổ dễ nổi nóng, không có việc gì vẫn nên hạn chế."

Biết rõ Lâm San kiếm lời mắng hấn, Đỗ Cảnh cũng không tức giận, cười tủm tỉm một mình uống rượu, bắt đầu cùng nàng nói về việc nhà.

Đơn giản chỉ là đàm đạo một chút về phong hoa tuyết nguyệt, Lâm San tuy rằng trình độ có hạn nhưng tốt xấu còn biết chút đỉnh Đường thi Tống từ, có thể hồ lô một chút. Chẳng qua, thấy Đỗ Cảnh thật lâu chưa đề cập đến chuyện chính, Lâm San có chút tò mò. Xe ngựa đều bị người hô biến, người sẽ không chỉ đơn giản mời ta lên xe uống chén rượu, nói chuyện phiếm như vậy?

Quả nhiên, ngay lúc nàng hết sức nghi hoặc, Đỗ Cảnh rốt cục vào đề.

"Tháng sau trong cung cử hành thi đấu kỵ xạ, Tổng hiện đệ chuẩn bị gì chưa?"

Kỵ xạ? Lâm San bỗng dưng nhớ tới chuyện ngày đó Liên Phong ở trường đua xem ngựa, tựa hồ liên quan đến việc này: "Liên quan thi đấu kỵ xạ, tiểu đệ có biết nhưng tiểu đệ lại không tham gia, tại sao phải chuẩn bị?"

Đỗ Cảnh nở nụ cười: "Tổng hiện đệ đang đùa chớ? Thi đấu kỵ xạ của hoàng thất mỗi năm một lần, phạm là thành viên hoàng thất dưới ba mươi tuổi, chỉ cần là nam tử nhất định phải tham gia, ngoài ra con thừa tự của trọng thần triều đình cũng cử ra đại biểu tham gia, thắng sẽ được trọng thưởng, đây chính là quy củ tiền triều trước giờ, Tổng hiện đệ không biết sao?"

Ý của người nói là ta cũng phải tham gia? Lâm San nội tâm chấn động một chút nhưng rất nhanh, nàng ý thức được chuyện gì, hai mắt sáng ngời: có trọng thưởng?

Một khác kia, Lâm San nhộn nhạo, bóng dáng kim như ý lại hiện lên, đã tìm ra được mục tiêu phấn đấu.

"Không biết Thánh thượng sẽ thưởng gì?" Nàng cười tủm tỉm hỏi.

Đỗ Cảnh không ngờ Tống Lạc vừa rồi còn đối địch với mình lại bỗng nhiên thay đổi, cười tủm tỉm với mình, một mùi thơm cơ thể mơ hồ xông lên mũi làm hắn có chút phân tâm.

"Phần thưởng được ban hàng năm chỉ đến cuối cùng mới có thể biết được, bất quá đều là phụ hoàng tự mình chọn lựa, nổi bật nhất giống năm trước là một khối kim bài miễn tử phụ hoàng ban cho thái tử, là lần đầu tiên."

Kim bài miễn tử? Thi phải là vàng! Vì thế, Lâm San lại nhộn nhạo một lần nữa.

"Thế nào, Tổng Hiện đệ nghĩ đến phần thưởng nên này sinh hứng thú?"

Người bình thường đều có hứng thú được không? Lâm San yên lặng, cười gượng: "Ha ha, sao chứ, chủ yếu là tham dự! Hữu nghị một vài trận đầu thôi!"

"Nói có lý." Đỗ Cảnh một bên bắt động thanh sắc cười nói.

Lúc này, xe ngựa ngừng lại, đã đến hoàng cung.

Mãi tơ tưởng đến phần thưởng tốt đẹp, Lâm San cáo biệt Đỗ Cảnh, vui tươi hơn hờ xuống xe. Lúc thân ảnh nàng biến mất ở hành lang hoàng thành, một

bóng đen mạnh mẽ tiến vào xe Đỗ Cảnh.

"Thuộc hạ Quý Mị, tham kiến thiếu chủ." Nữ nhân vừa nói che mặt, một thân hắc y. Đỗ Cảnh ngồi thẳng lên nhuyền tháp, giờ khắc này, biểu tình trên mặt hẳn chứng tỏ hai người biết nhau, đôi mắt hoa đào hẹp dài kia hơi hạ xuống, trầm giọng nói: "Quý Mị, xem ra sự việc lần này, có rất nhiều người cạnh tranh với chúng ta."

"Ý tứ của thiếu chủ là trước lúc bắt đầu thi đấu liền..."

"Còn cần ta nhiều lời sao?"

"Vâng! Quý Mị lĩnh mệnh!" Hắc y nữ tử tuân mệnh lập tức rời khỏi.

"Chờ một chút!" Đỗ Cảnh gọi nàng lại, "Mặt khác, phái người đi tìm hiểu một quyển bí tịch tên 'Quý Hoa Bảo Điển', tìm được rồi lập tức báo cho ta."

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Chớp mắt, chỉ thấy màn xe ngựa khẽ rung, không còn thấy thân ảnh hắc y nữ tử.

Lâm San quyết định tập cưỡi ngựa.

Bản thân là người hiện đại, muốn tham gia thi đấu kỵ xạ, nếu không luyện tập thì giải thưởng sẽ rơi vào tay người khác! Lâm San không phải người chăm chỉ nhưng khi nàng xác định được mục tiêu sẽ dốc hết toàn lực, không dễ chịu thua.

Sáng sớm, Lâm San bảo Tiểu Lục chuẩn bị trang phục cho mình, đến trường đua đã thấy không ít người ở đó luyện tập từ sớm, tất cả đều là hoàng thân quốc thích cùng con cháu trọng thần trong triều, trong đủ mấy chục gương mặt có cả thái tử Đỗ Hạo.

Lâm San vừa thấy người này liền đau đầu, thân ảnh vòng vo chạy tới chuồng ngựa, đến đó lại phát hiện hầu như ngựa đã bị mọi người dắt đi, chỉ còn lại một hắc mã đang nhắm mắt ngủ trong một gian nọ, Lâm San đi qua, ngay cả liếc cũng không liếc nàng một chút.

Khi đó, Lâm San cảm giác mình như hội trưởng có trách nhiệm khai sáng con ngựa xấu tính đang chễm chệ nằm đó.

Phía sau mã quan đi tới, sắc mặt xem chừng không tốt lắm: "Đại nhân, con ngựa này khó khống chế, ngài thực sự muốn chọn nó sao?"

Lâm San bất đắc dĩ liếc hân: "Người cảm thấy ta còn lựa chọn nào khác?"

Mã quan nhìn tà hữu một chút, yên lặng mở cửa, dắt con ngựa kia ra, cuối cùng còn dặn dò một câu: "Đại nhân, thỉnh trăm ngàn lần cẩn thận, liệt mã nan thuần."

Lâm San quả thực muốn khóc, có làm hay không, sớm biết như vậy, ta liền đến đây sớm một chút! Quay đầu nhìn con ngựa, mặc cho nàng giựt dây cương thế nào, hắc mã cũng không chịu nhích lên một bước. Lâm San ㄟ, thân thủ vô cùng bị thương vỗ vỗ cổ hắc mã: "Mã huynh, gặp gỡ chính là duyên phận, nể mặt ta một chút!"

Hắc mã vẫn không nhúc nhích.

Lâm San tiếp tục khuyên bảo: "Ta là Phò mã, người cũng là mã, nói sao chúng ta cũng là một nhà!"

Con ngựa hừ mũi một tiếng, tiếp tục không nhìn nàng.

Liên Phong cách đó không xa nghe thấy thế, khóe miệng co giật, đi đến nắm lấy dây cương trong tay Lâm San, không biết nói gì bên tai hắc mã mà một lát sau nó lại chịu đi.

Oa! Lâm San chấn kinh, vô cùng ngưỡng mộ nhìn Liên Phong: "Người ngay cả tiếng ngựa cũng biết? Bội phục, bội phục!"

Đã quen với cách dùng từ của nàng nên Liên Phong bất động thanh sắc, chỉ nói: "Vô Ảnh tính tình cương liệt, Phò mã xác định muốn cưỡi nó?"

Thì ra con ngựa này gọi là Vô Ảnh?

"Người nghĩ ta nguyện ý chọn nó sao? Lúc ta đến là nó được chọn ta mới đúng!" Lâm San oán giận nói. Kết quả mới mở miệng, con ngựa kia như hiểu tiếng người bình thường, hướng nàng hí một tiếng, giống như không thân thiện lắm.

Liên Phong nhíu mày, chế trụ dây cương, nói: "Như vậy, ta qua chuồng ngựa bên kia xem có còn con nào khác để đổi cho người hay không."

"Tốt, tốt!" Lâm San gật đầu, hướng Vô Ảnh làm mặt quỷ.

Vô Ảnh lại hí một tiếng, một người một ngựa nhìn nhau, xem nhau không vừa mắt.

Ngay lúc đó, Đỗ Hạo vừa rời còn ở trường đua bỗng nhiên cười ngựa đi tới, trên mặt không mang theo ý cười, cất cao giọng: "Phò mã có thể nể mặt thi một ván cùng bốn vương?"

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Tin thái tử thi đấu cùng Phò mã trong khoảnh khắc truyền khắp trường đua cho nên tất cả hoàng thân quốc thích đều tụ lại giữa sân trông đợi chứng kiến trường hợp hiếm thấy này.

Cùng lúc, Lâm San đứng trong đám người đó, vui không nổi.

Đây tuyệt đối là trả thù, tuyệt đối là trả thù, tuyệt đối là trả thù! Thầm mắng Đỗ Hạo vài câu, Lâm San ngẩng đầu, nịnh nọt cười nói: "Điện hạ, thần tài nghệ không bằng người khác, hay là thôi đi..."

Đỗ Hạo nhún mày: "Phò mã đây là không nể mặt bốn vương?"

Lâm San rơi lệ, đây rõ ràng là uy hiếp, thân là thái tử lại khiến Phò mã nhỏ nheo ta khó xử, thật không có khí độ! Lâm San tiếp tục thầm mắng Đỗ Hạo rồi vỗ đờ trán, yếu ớt nói: "Ôi, ta bỗng nhiên cảm thấy đầu có chút choáng váng, thật choáng váng, thật choáng váng... Ta qua kia ngồi một lát..."

Mới xoay người, Cổ Tà mặt không đổi sắc chắn trước mặt nàng, ngay sau đó trong đám người vây xem có ai hô: "Phò mã, đừng chối từ, cho chúng ta mở mắt một phen!", "Đúng vậy, nghe nói Phò mã thiếu niên tài俊, thân thủ bất phàm, làm cho mọi người thật muốn thưởng thức!", "Tai nghe mắt thấy, Phò mã đừng khiêm nhường..."

Đây đều là lời đồn, lời đồn! Lâm San lệ rơi đầy mặt, ta nói mấy lời đó là ai đồn vậy? Nào là thiếu niên tài俊, thân thủ bất phàm, ta chỉ có cái mạng này thôi! Lâm San hé ra bản mặt còn khó coi hơn khóc.

Đỗ Hạo luôn đứng cạnh xem diễn, từ sau đi tới, ngữ khí cự tuyệt không tha: "Phò mã, xin mời."

Lâm San biết mình dù sao đều phải chết, yên lặng ngẩng đầu, nói: "Cái kia... Ta có thể xin đổi ngựa không?"

Vô Ảnh một bên nôn nóng giật giật vó.

"Tốt." Đỗ Hạo ngẩng đầu, nhìn xung quanh một vòng, cất cao giọng: "Có ai nguyện ý đổi ngựa cho Phò mã?"

Mọi người bao gồm cả ngựa, tất cả đều yên lặng, lui ra sau từng bước.

Lâm San: "..."

"Phò mã thấy đó bốn vương cũng bất lực." Đỗ Hạo nhún vai, tỏ vẻ không nể hà.

"Điện hạ, thần đến chuồng ngựa đổi một con khác cho Phò mã." Liên Phong bỗng nhiên tiến lên trước.

"Lớn mật!" Cổ Tà bỗng nhiên tiến lên chắn trước mặt Liên Phong, "Thái tử nói chuyện cùng Phò mã, nào tới lượt ngươi xen vào, lui xuống cho ta!"

Liên Phong mắt nhìn Lâm San, không mây may nhúc nhích.

Mọi người đều hít hà, ai cũng biết Liên Phong đã từng cứu mạng hoàng thượng, bởi vậy hoàng thượng đối với hắn càng thêm ân sủng, rất nhiều trọng thần trong triều đều không thể không nhường vị thủ lĩnh ngự tiền thị vệ này ba phần nhưng đám triều thần này lại không ngờ hắn dám phân cao thấp ngay cả với thái tử, lúc này, tất cả mọi người ôm loại tâm tình chờ xem kịch vui.

Đỗ Hạo nheo mắt, cẩn thận đánh giá Liên Phong, vẻ mặt có chút khiến người khác đoán không ra.

Lâm San vừa thấy là biết không được, bộ dạng Liên Phong cùng Đỗ Hạo giống nhau như đúc, tuyệt đối không có khả năng trùng hợp đơn giản như vậy, mà Liên Phong lại từng nói với nàng tuyệt không được tiết lộ, có thể thấy được hắn đối việc này có kiêng kỵ. Nay Liên Phong vì mình công khai giằng co cùng Đỗ Hạo, vạn nhất xảy ra chuyện gì, hại đến Liên Phong thì làm sao bây giờ?

Lâm San tuy tham tài nhưng không phải là người xấu, nháy mắt liền vọt tới giữa Đỗ Hạo và Liên Phong, thuận tay đẩy Liên Phong ra: "Không cần đổi, không cần đổi, ta xem con ngựa này hẳn không có tật xấu gì, người nói đi?" Quay đầu liếc Vô Ảnh một cái.

Vô Ảnh giật giật đá chân, đầu giống như khinh thường, quay sang hướng khác.

Ách... Lâm San có điểm 囧, cười gượng hai tiếng: "Giàu sang không thể căm dỗ, nghèo hèn không thể lay chuyển, quyền lực không thể khuất phục, ngựa tốt! Ngựa tốt!"

Mọi người: "..."

Bởi vì Lâm San ra mặt, chuyện Đỗ Hạo giằng co cùng Liên Phong xem như được giải quyết, lực chú ý của mọi người lại dời qua trận đấu. Lâm San giờ này bắt đầu hối hận, ai u, ta vừa rồi còn ra vẻ có năng lực, ngay cả ngựa đều không thể trèo lên, còn đấu nổi gì!

Lâm San nội tâm vô cùng bi ai, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, thân thủ kiên trì bám lên yên của Vô Ảnh. Vô Ảnh bỗng nhiên hí một tiếng, chạy chậm vài bước, lập tức đá Lâm San về đằng sau.

Nhất thời, tất cả mọi người vốn còn tính xem kịch vui đều thất vọng thờ dài, không thể nào, Phò mã liền như vậy? Tin đồn cũng quá mù quáng. Có người lớn gan bắt đầu thôn thức: "Phò mã, sao còn không lên ngựa?", "Đúng vậy, lên đi, lên đi!"

Giờ khắc này, Đỗ Hạo đã dễ dàng yên vị trên con ngựa "yêu quái" nhiều năm cùng chinh chiến sa trường, yêu quái nâng móng trước lên, khua một tiếng, hí lộng trường đua làm mấy thót ngựa chung quanh đều lui ra sau vài bước, duy độc Vô Ảnh còn ung dung đứng tại chỗ cúi đầu ăn cỏ.

Lâm San 囧: "Này! Huynh đệ, ta biết ngươi dũng mãnh, ngươi khinh thường ta nhưng ngươi xem, con súc sinh kia khinh thường ngươi thế nào, ngươi xác định ngươi có thể nuốt trôi sao?"

Vô Ảnh không để ý nàng, tiếp tục thông thả ăn cỏ.

Lâm San nổi giận, vỗ lưng ngựa: "Ngươi tiến lên cho ta!"

Tất cả mọi người đều sững sốt vì hành động này của nàng, yên lặng nhìn Vô Ảnh: "Đây thật là ngựa đực? Là thật? Không phải sao? ..."

Vô Ảnh đang ăn cỏ bỗng nhiên dừng lại, nâng đầu lên, chân trước giống như nghe hiểu bình thường.

Lâm San mừng rỡ: "Huynh đệ, ngươi đủ tâm huyết! Ta thích!" bèn kích động giữ chặt yên ngựa, chân bước lên, cắn răng một cái —— hắc, thật đúng là cho nàng lên rồi!

Trong nháy mắt, cảm giác thành tựu của Lâm San không ngừng cuộn cuộn dâng lên từ dưới đáy, quay đầu nhìn Đỗ Hạo giống như khiêu khích, đã thấy hần mỉm cười, ánh mắt kia làm Lâm San rùng mình, nổi da gà, ngồi trên ngựa không vững, thiếu chút nữa ngã xuống.

Nàng hoảng sợ vội vàng dùng chân kẹp lấy bụng ngựa, cũng không nghĩ hành động này đúng là tín hiệu thúc ngựa đi tới, Vô Ảnh lập tức tung vó, Lâm San hoảng sợ, hai tay gắt gao ôm cổ Vô Ảnh, càng ôm chặt, Vô Ảnh chạy càng nhanh. Mọi người ở đây ngây ngẩn cả người, nhìn Lâm San đằng kia kêu cứu nhưng không ai tiến lên.

Liên Phong đứng cách đó không xa, trong mắt hiện lên một tia lo lắng, thân vừa muốn tiến lên liền bị ngăn cản, người chặn đường là Cố Tả.

"Tại hạ xin khuyên Liên đại nhân, không cần đa sự." Cố Tả thanh âm lạnh lùng, nghe giống như khuyên can, kì thực đang cảnh cáo.

Liên Phong dừng bước, tay cầm đao bên hông, ngay khi hần vừa do dự, Lâm San ngồi trên lưng Vô Ảnh rốt cục chống đỡ không được, lăn từ lưng ngựa xuống, ngã chống vó.

"Ha ha ha..." Mọi người vây xem nhất thời chột phát ra một trận cười, có người bắt đầu ồn ào, "Thì ra Phò mã có bản lĩnh như vậy?", "Ngay cả ngựa đều không khống chế được, sao chế ngự được công chúa?", "Lời đồn rốt cuộc không nên tin..."

Lâm San dù sao cũng là nữ nhi, ngã một cú nặng như vậy, cả người đều đau, phía sau còn truyền đến từng trận cười nhạo bên tai, bỗng dưng sinh ra đầy bụng ầy khuất, mũi đau xót muốn khóc.

Liên Phong đứng bên rốt cục nhịn không được. "Tránh ra!" Hần lạnh lùng nói với Cố Tả.

Cố Tả bất động thanh sắc: "Liên đại nhân không sợ đắc tội thái tử?"

"Ta lập lại lần nữa, tránh ra cho ta." Thanh âm của hần lại thấp vài phần, con ngươi dưới mặt nạ giương lên sắc bén như dã thú. Ánh mắt này làm Cố Tả không hiểu sao sinh ra vài phần khiếp đảm, vì sao ánh mắt này lại quen thuộc như vậy?

Ngay khoảnh khắc Cố Tả phân tâm, Liên Phong đã lách mình vòng qua hần, lập tức chạy tới bên cạnh Lâm San.

"Tránh ra!" Lâm San lập tức gạt cánh tay đang định đỡ mình lên, "Ta không cần đồng tình, ta có thể tự mình đứng lên!"

Một khắc kia, Liên Phong có chút thất thần như thể hần lần đầu tiên chứng kiến biểu tình bình thường giống con gái của nàng, quật cường, cứng cỏi, không chịu thua. Biểu tình đó hoàn toàn khác biệt với sự bướng bỉnh, bốc đồng khi ở chung, mặc dù yếu ớt như nữ tử nhưng sâu trong nội tâm lại đầy lên một khát vọng muốn bảo hộ nàng.

Lúc Liên Phong thất thần, Lâm San đã đứng lên, mặc dù có lúc nàng ra vẻ chân chó nhưng một khi tính quật cường bị kích động tuyệt không dễ dàng nhận thua.

Tiếng cười nhạo xung quanh vẫn còn tiếp tục, Lâm San không để ý, lấy tay lau mặt bẩn vì ngã, kéo dây cương của Vô Ảnh. Vô Ảnh không kiên nhẫn

giật giật, lại làm nằng từ trên mình ngã xuống.

Đau! Rất đau! Nhưng Lâm San không khóc, nàng biết rất rõ đây là niên đại nào, không có cha mẹ cho nàng dựa vào, cũng sẽ không có bằng hữu nghe nàng khóc kể, nếu muốn đứng lên, cũng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nàng lại một lần nữa gian nan leo lên, bị đá vụn cửa cánh tay chảy máu, giờ khắc này, tiếng cười nhạo chung quanh tựa hồ giảm xuống, ánh mắt trên tức cũng bớt hẳn.

Ngay cả Liên Phong đứng một bên định giúp nàng cũng bị ánh mắt kiên định của nàng làm khựng lại thật lâu, không dám bước chân.

Cứ như vậy, Lâm San một lần lại một lần leo lên ngựa, một lần lại bị Vô Ảnh lỗ mãng như thế, sau nhiều đợt, Đỗ Hạo rốt cục lên tiếng.

"Không có ý nghĩa, không thể so. Cô Tà!"

"Có thuộc hạ."

"Hồi cung." Hắn dứt lời, Cô Tà đi theo sau hắn, quay đầu hướng về phía Lâm San mắt nhìn ý vị thâm trường.

Thái tử đều đi rồi, còn nhìn cái gì? Đám người vây xem nhất thời gián tán, vừa rồi trường đua còn chen chúc bỗng nhiên chỉ còn lại hai người Lâm San cùng Liên Phong.

Lâm San có chút nghi hoặc, không chỉ vì bị ngã mà là vì bỗng nhiên tình thế đột biến làm nàng có chút thích ứng không được. Sững sờ một lát, nàng mới chợt tỉnh ngộ: "Ý tứ này là... Không cần so nữa? "

Nàng trước mắt sáng ngời, thương thế trên người tất nhiên không thể không đau, ngẩng đầu nhìn ánh mắt của Liên Phong đang chăm chú vào nàng, ngay ngốc cười.

Thật lâu thật lâu về sau, ngay cả Liên Phong cũng tự hỏi chính mình, vì sao mỗi lúc nghĩ đến cô gái này, đầu tiên hắn luôn cười.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Thời gian đào mắt đã qua một tháng, trận đấu kỵ xạ của hoàng thất mỗi năm một lần từ từ tới gần.

Lâm San mỗi ngày đều đi luyện tập, tuy rằng Vô Ảnh vẫn giống như trước không để nàng cười nhưng ít nhất sẽ không lỗ mãng hất nàng đi, phòng chừng ngựa với người cũng trợ lý giống nhau, đá một người nhiều lần lắm cũng không sao. Huống chi người này còn mặt dày mày dạn, chưa tới phút cuối chưa thôi.

Kỹ thuật cưỡi ngựa của Lâm San vô cùng thâm, nhờ Liên Phong chỉ đạo cuối cùng cũng có chút chút thành tựu, từ mức vô cùng thâm thẳm thăng cấp lên thành mèo ba chân, theo lý luận mà nói hẳn là thuộc loại chất lượng tăng vùn vụt.

Nhưng Lâm San thật không hài lòng, mục tiêu của mình là quán quân, với trình độ hiện tại này thật sự với không tới! Lâm San càng nghĩ càng đau đầu.

Cuộc đấu kỵ xạ lần này cũng không phải lấy cá nhân danh nghĩa tham gia mà là tổ đội tham gia. Tổng cộng chia làm bốn đội bao gồm đội đỏ do thái tử Đỗ Hạo suất lĩnh, thành viên chủ yếu là hoàng tử, đội xanh do Tam hoàng tử Đỗ Cảnh suất lĩnh, ngoại trừ hoàng tử thành viên còn có các vương gia khác trong hoàng tộc, đích tôn của quốc cữu, mặt khác hai đội còn lại là đội đen của công tử Thái sư phủ Liễu Tàn Vân và cuối cùng đội vàng của Lâm San, đội trưởng là ca ca Tổng Lâm Phong của hắn.

Theo lý thuyết, xét tài năng của Tổng Lâm Phong, muốn đoạt quán quân hẳn là không có vấn đề lớn gì nhưng Tổng Lâm Phong hành sự cẩn thận, thà không đoạt giải chứ không nguyện đắc tội với người. Kể từ đó, Lâm San cũng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Lâm San rất nhanh cân nhắc các đội trưởng, trước tiên là Liễu Tàn Vân. Nghe nói người này chơi đùa cùng thái tử từ nhỏ đến lớn, đối với Đỗ Hạo trung thành và tận tâm, tuyệt không có ý niệm tranh đoạt gì với Đỗ Hạo, có thể xem như không phải là địch thủ. Về phần Đỗ Cảnh, Lâm San đánh giá hẳn chính là đồ phá đám, nếu phần thưởng là mỹ nữ thì còn có điểm hứng thú, còn vàng bạc châu báu thì thôi đi. Vì thế, Lâm San cũng loại Đỗ Cảnh ra khỏi danh sách địch thủ.

Nếu đã như vậy thì địch thủ duy nhất chỉ còn —— đúng vậy, chính là cái tên Đỗ Hạo đáng chém ngàn đao kia.

Nhớ tới Đỗ Hạo, Lâm San liền nghĩ, tỷ tỷ ta cho dù không được trọng thưởng cũng sẽ không cho người đắc ý! Quân tử báo thù mười năm không muộn, nữ tử báo thù, ngày mai cho người biết tay.

Kết quả, trước trận đấu một ngày, Lâm San mượn cờ tập luyện, trốn vào chuồng, vụng trộm thả chút "gia vị" vào cỏ của "Yêu quái".

"Gia vị" này là thuốc kích thích mà Lâm San hỏi thăm được từ dân chuyện đua ngựa cá cược phi pháp, chỉ cần dùng một liều nhỏ sẽ khiến ngựa tăng tốc nhưng nài ngựa sẽ rất khó khống chế, đặc biệt đối với ngựa săn bắn càng không dễ dàng gì.

Mọi việc diễn ra theo đúng kế hoạch của Lâm San, chút thuốc kích thích đó không dễ bị phát giác, chỉ có vào trận đấu mới có hiệu quả, theo lý thuyết là thần không biết, quỷ không hay.

Nhưng Lâm San lại bỏ qua một người, người này thoát nhìn tưởng như không hứng thú gì với giải thưởng, kì thực lại như hổ rình mồi, chăm chăm vào chức quán quân của trận đấu, đó chính là Tam hoàng tử Đỗ Cảnh. Đề bình định đối thủ trước trận đấu, hắn đã phái thủ hạ Quý Mị sớm theo dõi ngựa, sai Quý Mị hạ được lũ ngựa, cũng là loại mà Lâm San dùng.

Loại thuốc này chỉ có thể hạ một liều thuốc nhỏ, nếu dùng quá nhiều sẽ khiến lũ ngựa có biểu hiện nôn nóng rõ ràng. Lâm San cùng Quý Mị một trước một sau, đều hạ loại này nên bị kích liên xảy ra.

Tối hôm đó, "yêu quái" theo Đỗ Hạo chinh chiến sa trường lần toàn bộ đám ngựa còn lại đều phấn khởi cả một buổi tối, ngày hôm sau, toàn bộ tám con đều mệt rũ nằm bẹp dí.

Điều này khiến tất cả mọi người tròn tròn mắt, ngay cả Đỗ Cảnh tỉ mỉ bày mưu trước đó cũng giật mình, hung hăng mắng Quý Mị, Quý Mị đáng thương không hiểu vì sao sự tình lại thành như vậy.

Chuyện cả bảy ngựa rơi vào tình trạng kì lạ lọt vào tai hoàng thượng, nhất thời long nhan giận dữ.

Đùa giỡn gì? Thịnh thế hoàng tộc mỗi năm một lần có thể chậm trễ sao? Trước trận đấu xảy ra chuyện kì lạ với ngựa, không cần nghĩ cũng biết có người phá rối, nghĩ chỉ cần phá rối là xong? Hoàng đế giận dữ, tuyên bố bãi miễn mã quan phụ trách sự kiện lần này, ngoài ra trận đấu vẫn tiến hành như cũ, không có ngựa cũng không sao.

Thế là cuộc thi cưỡi ngựa biến thành thi bắn cung.

Lâm San hối hận, sớm biết vậy sẽ không hạ được nhiều, hiện tại cưỡi ngựa thành bắn cung, Đỗ Hạo kia càng chiếm ưu thế, về phần nàng... Lâm San chỉ biết rơi lệ: "Người nói đổi thành thi bắn cung tốt lắm sao?"

Vốn dĩ tất cả đều lên kế hoạch chuẩn bị cho cuộc thi cưỡi ngựa rất tốt bỗng nhiên bị đổi thành thi bắn cung làm nhiều hoàng tử, quý tộc dự thi giảm hẳn hứng thú.

Hoàng thượng có điểm giận, trận đấu này vốn là truyền thống hàng đầu của quốc gia nhằm tìm kiếm hiền thần, bồi dưỡng nhân tài, vì huấn luyện ý thức đồng đội nay lại thành như vậy bảo sao không đau đầu? Kết quả, hoàng đế thương lượng một phen với các đại thần, quyết định bổ sung thêm một nội dung thi đấu nữa là tìm kiếm bảo vật. Ai tìm ra trước sẽ trở thành quán quân và ngoài phần thưởng hậu hĩnh còn được thưởng bảo vật của cuộc thi là 3 viên Đông Hải dạ minh châu.

Thánh chỉ vừa ban ra, toàn trường đều ồ lên.

Lâm San phấn khởi, đây mới là trận đấu có phẩm vị! Cưỡi ngựa bắn cung gì đều không sáng lạn bằng tìm bảo vật, vận cứt chó của nàng thật sự qua rồi. Lâm San vừa hưng phấn vừa nghe Tổng Lâm Phong bố trí.

"Dương công tử cùng Lý thiếu tướng, các người phụ trách xem bản đồ này, Mặc huynh... Người phụ trách nơi này, còn có Thẩm hiền đệ, người phụ trách nơi này..." Hắn đem nhiệm vụ phân công một lần, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Lâm San.

Lâm San cười hớ hớ, vẻ mặt chờ mong.

"Người." Tổng Lâm Phong chỉ hắn - một muội muội phiên toái: "Cùng tổ với ta."

Ách... Lâm San 囧, đại ca, người có ý tứ gì? Sẽ không bảo ta thủ ở hậu phương đi, không cần, ta muốn ra tiền tuyến! Lâm San trong lòng trăm ngàn lần không muốn nhưng Tổng Lâm Phong sao có thể tha cho nàng, nói nào là không để nàng tùy tiện chạy loạn, rơi vào đường cùng, Lâm San đành phải tự mình hành động.

Ngay từ khi bắt đầu tìm kiếm bảo vật, Lâm San liền vụng trộm lấy một tấm bản đồ, chuẩn bị lát nữa tìm cơ hội một mình hành động.

Điểm cẩn thận ấy của Lâm San làm sao có thể qua mắt Tổng Lâm Phong? Trận đấu vừa bắt đầu, mọi người đang tiến vào rừng cây rậm rạp, Lâm San đã bị Tổng Lâm Phong tóm gáy.

"Tổng Lạc, nếu dám gây chuyện, ta cam đoan người về sau không có một ngày yên thân." Tổng Lâm Phong hung thần ác sát trừng mắt nhìn nàng, hoàn toàn không có chút hình tượng nào của Tổng gia đại công tử ngọc thụ lâm phong.

Lâm San không khỏi thở dài giùm Đỗ Minh Nguyệt, ta nói công chúa có biết vì sao nói tướng tượng vĩnh viễn hoàn mỹ hơn sự thật không? Thần tượng chính là mây bay, nếu người biết Tổng Lâm Phong là người như vậy, người có thể đối với hắn nhớ mãi không quên sao? Lừa gạt! Đây là lừa gạt!

Lâm San lắc đầu, bị Tổng Lâm Phong một phen tóm chặt cổ, chế trụ thân hắn bên cạnh.

Trận đấu tiến hành từ giữa trưa đến lúc mặt trời ngã về phía tây, Lâm San vẫn tìm không thấy cơ hội trốn đi, thẳng đến lúc sắc trời có chút tối, Tổng Lâm Phong ngừng đầu nhìn nhìn: "Thời gian không còn sớm, trở về đi."

Uy! Người có làm hay không, chúng ta vào rừng tìm bảo vật, không phải đi dạo? Lâm San buồn bực, bữu môi nói: "Ta mắc tiểu."

Tổng Lâm Phong nhú mày: "Nhìn."

"Không được!" Lâm San bất mãn kháng nghị, "Người là nam, có thể giải quyết bất cứ lúc nào, ta là nữ, đều nhìn cả ngày rồi lại nhìn nữa thì không được, ta quá mót, ta quá mót, ta quá mót..."

"Có phiền quá không?" Tổng Lâm Phong không kiên nhẫn nhú mày, phát phát tay, "Đi nhanh về nhanh, đừng đùa giỡn, trời tối trong rừng rất nguy hiểm."

Lâm San thề lười: "Thời hạn của trận đấu sắp hết, bảo bối người ta đã sớm tìm được rồi, ta còn làm cái rắm gì nữa?" Trong lòng giả vờ tâm niệm rồi chạy về hướng rừng cây rậm rạp xa xa.

Ngay tại lúc nàng ngồi xổm xuống, chuẩn bị giải quyết, xa xa một thân ảnh lọt vào tầm mắt.

Đỗ Hạo?!

Lâm San ngẩn ra, nhanh chóng phản ứng lại, vội vàng ngồi cạnh chỗ cây cối khuất nhất, bàn tay đặt bên hông, cảm thật chặt cây cung nàng giấu từ sớm.

Quân tử báo thù, mười năm không muộn, nữ chi báo thù, không cần chờ ngày mai, hiện tại sẽ cho người biết tay!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Tuyệt kỹ bắn cung của Lâm San là nhờ trước đây luyện ở nhà bà nội ở nông thôn, khi đó cùng một đám trẻ đi bắn chim sẻ, chỉ cần có cung, nàng tuyệt đối là bách phát bách trúng, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Có tuyệt kỹ như vậy trong người, Lâm San tay cầm cung, tin tưởng gấp trăm lần, thề nhất định phải báo thù Đỗ Hạo đã làm nàng khó xử trước đó.

Trời bắt đầu tối dần, Lâm San mai phục tại lùm cây quan sát Đỗ Hạo ở đằng xa, bỗng nhiên dừng lại, ngừng đầu tựa hồ đang nhìn sắc trời.

Tận dụng thời cơ!

Lâm San vội vàng cầm lấy cung, nhắm mục tiêu bộ vị trọng yếu, không chút do dự bắn ra.

Ngay khi nàng vội vàng hy vọng tiếng kêu thảm thiết của Đỗ Hạo vang lên ngay sau đó, thân ảnh Đỗ Hạo cách đó không xa chợt lóe, bỗng nhiên không thấy bóng dáng.

Lâm San nhất thời choáng váng, người đâu?

Nàng có điểm mơ hồ, sao một người mới quay qua một chút đã không thấy tăm hơi? Sẽ không phải là phát hiện ra nàng rồi? Nàng bỗng dưng khẩn trương, không dám lại hành động thiếu suy nghĩ, ngồi núp ở lùm cây một hồi lâu, xem Đỗ Hạo giống như thật sự không thấy, lúc này mới thật cẩn thận đứng lên, sờ soạng chuẩn bị trở về tìm Tổng Lâm Phong.

Ngay khi nàng vừa đứng lên, trong nháy mắt gây động, Đỗ Hạo đang bị mình mai phục đánh lén bỗng xuất hiện trong bóng tối đặt đoàn kiếm lên cổ Lâm San.

Lâm San cả kinh, phản xạ tính quay đầu, hai người ánh mắt chạm nhau, tất cả đều ngây ngẩn.

Đỗ Hạo nhú mày: "Sao lại là..."

Nói còn chưa dứt, Lâm San liền tự biết lại gặp rắc rối, hô to một tiếng: "Người xem kia!" Sau đó thừa cơ Đỗ Hạo phân tâm, xoay người bắt đầu chạy bay biến.

Chút kỹ xảo nhỏ nhoi đó làm sao có thể lừa Đỗ Hạo, hấn dễ dàng bắt được cổ Lâm San, một phen kéo lại, khóe miệng cười khinh miệt: "Còn muốn chạy?"

Thanh âm này có chút làm người ta không rét mà cảm thấy nguy hiểm, đều nói chó nóng này sẽ nhảy tường, Lâm San nóng nảy cũng sẽ làm ra sự tình khiến người ta không tưởng được, nàng vòng vo thân ảnh, hoàn toàn không suy nghĩ, phản xạ nâng chân lên hung hăng đạp Đỗ Hạo một cước.

Một cước này với Đỗ Hạo mà nói, tuyệt đối là khoảnh khắc khó quên nhất trong hai mươi hai năm làm người của hắn, hạ thân đau đớn làm hắn đứng không vững nhưng tay không những vẫn túm chặt Lâm San không buông ngược lại còn cắn răng chế trụ thất lung của người đang định nhân cơ hội bỏ trốn kia.

Đây là sự khác biệt giữa nam và nữ, dù hắn bị thương vẫn có năng lực áp chế một nữ nhân, Lâm San không ngờ mình sẽ bị Đỗ Hạo chế ngự, hết sức sợ hãi, xoay người lại tính đạp thêm một cước.

Lúc này Đỗ Hạo thông minh, lách mình tránh đi lồi theo người đang cố tình giãy dụa trong tay, dưới chân bỗng mềm lún, ngay lập tức rơi xuống một hố lớn bị lá cây phủ kín, hai người đều không chú ý, bất ngờ không kịp phòng thủ cùng ngã nhào vào huyết động nhỏ hẹp.

Lâm San đang giãy dụa, không ngờ bỗng rơi vào một trận trời đất đảo lộn, chấn động kịch liệt, lực phủ ngũ tạng đều muốn nôn hết ra, đầu óc choáng váng, thân mình đau đến chết lặng, bất quá tay không sao, nằng cần răng sờ soạn... A? Sao lại mềm như thế?

Một âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi từ dưới thân truyền đến: "Ngươi còn muốn sờ bao lâu?"

Ách... Lâm San nhanh chóng mở mắt ra, sau khi thích ứng được với ánh sáng từ mù dưới này, nàng thấy được khuôn mặt cực độ giận dữ của Đỗ Hạo đồng thời cũng thấy mình vừa rớt xuống ngay trên người Đỗ Hạo, bàn tay vừa vịn quàng mặt người ta.

Lâm San nhanh chóng phản ứng, rút hai tay về để trên không, đồng thời miệng nói câu: "Điện hạ, thần biết sai rồi!"

Đỗ Hạo giật giật khoe miệng, tức đến độ quả thực muốn giết người nhưng hắn lại nói với cái người mình đang muốn giết kia: "Biết sai rồi liền lăn xuống nhanh lên!"

"Được được được!" Lâm San vội vàng ba chân bốn cẳng đứng lên, trong lúc đó còn "không cẩn thận" giẫm hai chân Đỗ Hạo, trong đó có một cước thực "trùng hợp" dẫm ngay vết thương cũ của Đỗ Hạo.

Nhìn Đỗ Hạo nhăn mặt vặn vẹo, Lâm San thưa dạ: "Điện hạ, thần không phải cố ý, thần biết sai rồi... Ai nha, cẩn thận!" Vừa dứt lời, từ phía trên lăn xuống một tảng đá rơi ngay chính giữa đầu Đỗ Hạo.

Lâm San nhanh chóng khóc thương giùm tảng đá kia, thạch huynh, ngươi xả thân vì nghĩa như vậy thật làm người ta cảm động! Ta bị ai giùm ngươi! Một mặt giả mù sa mưa nói: "Điện hạ, đây cũng không phải là lỗi của thần, thần đã nhắc nhở ngài ... Ai nha, cẩn thận!"

Đỗ Hạo phản xạ định tránh, kết quả lúc này bị tảng đá bên cạnh nện xuống ngay khuôn mặt tuần tú của hắn.

Còn đang hết sức choáng váng mơ hồ, bỗng nghe được âm thanh tự nhủ bên tai: "Ta đều nói phải cẩn thận thôi, thật là, thái tử gì đâu..." Bỗng dưng, một cỗ giận dữ dâng lên, đem Lâm San đang che miệng cười tởm áp vào trên vách đá.

Lâm San không nghĩ Đỗ Hạo bị dọa chết khiếp này còn khí lực mạnh mẽ như vậy, nhất thời như đang mơ, chờ đến khi phản ứng được, cả người đều bị đặt trên vách đá ẩm ướt, Đỗ Hạo một tay giữ nàng, một tay đặt trên vách, nhìn nàng chằm chằm trong gang tấc, trong lúc hoảng hốt, Lâm San bỗng không tài nào phân biệt được người nào là Liên Phong, người nào là Đỗ Hạo. Cảm giác này chỉ dừng trong chớp mắt, lập tức bị vẻ mặt tức giận của Đỗ Hạo kia xua đi.

Xi! Liên Phong không hung hăng thế! Lâm San lấy lại tinh thần, thấy Đỗ Hạo chằm chằm nhìn mình giống như muốn ăn tươi nuốt sống, không khỏi chột dạ, ngoài miệng lại quát cường nói: "Điện hạ, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, ngươi dù không vừa mắt thần, cũng không thể ở đây động thủ, nếu truyền ra ngoài người khác sẽ cười nhạo ngươi, đường đường thái tử một nước lại ức hiếp người không có một tấc sắt trong tay... Khi dễ Phò mã yếu ớt... Ai! Ngươi, ngươi sẽ không phải đang muốn đánh ta đó chứ? Nay, muốn đánh cũng không cần đánh vào mặt, ta dựa vào mặt để kiếm cơm đó!"

Khi Lâm San sợ tới mức bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ, Đỗ Hạo lại thất thần.

Giống, thật sự là quá giống!

Từ lần đầu nhìn thấy khuôn mặt này, hắn liền chú ý vì nó giống hệt cô nương hắn từng yêu thích, thế nên sau vài lần gặp Tống Lạc bỗng nhiên không tự giác mà để ý nhất cử nhất động của hắn. Nhưng dù sao cũng không phải cô nương mà mình chung tình, thậm chí còn là một nam nhân, chỉ vì bộ dạng giống nhau mà ý loạn tình mê thật sự không phải là tác phong của hắn.

Cho nên hắn mới nhiều lần khó xử, đơn giản là muốn chê cười hắn, muốn quên sạch khuôn mặt này, không ngờ càng cố ý lại càng khó quên, thế nên giờ khắc này, hắn lại nảy sinh ý tưởng hoang đường như vậy.

Trong động càng ngày càng tối, vừa rồi bị đá rơi trúng đầu còn choáng váng choáng váng, từng đợt hơi thở không chút nam tính kia truyền tới làm tư duy của hắn hỗn loạn, nhận không được muốn tiến đến gần hơn.

Lâm San ngây ngẩn, không ngờ Đỗ Hạo không những không đánh nàng, còn tiến gần lại dựa vào nàng.

Xong rồi! Nay Đỗ Hạo sẽ không là... đồng tính đi? Lâm San kêu rên, ta nói sao ta không phát hiện? Ta còn nghĩ hắn vì sao cứ nhắm vào ta, thì ra là coi trọng ta! Nam sinh tiểu học khi dễ nữ sinh không phải đều vì như vậy sao? Thích không chịu nói ra, liều mạng ngược đãi ... Lúc này chết chắc rồi, nữ phần nam trang gây ra hiểu lầm!

"Cái kia... Điện hạ... Kỳ thật thần... Thần không có ham muốn loại này... A! Cẩn thận!" Lâm San trừng mắt hai mắt, hoảng sợ vạn phần.

Đỗ Hạo bị phản ứng kịch liệt của nàng khiến thần trí thanh tỉnh một chút, nhú mày: "Người không biết dùng cùng kỹ xảo ba lần là mất hiệu lực sao?" Vừa dứt lời, cánh tay tê rần nhanh chóng rút đoản kiếm chém tới.

Con rắn kia rơi trên mặt đất, bị cắt thành hai đoạn, trên cánh tay hơi đau chứng tỏ hắn đã bị cắn rồi.

Lâm San dán lưng trên vách, vỗ ngực: "Ôi, làm ta sợ muốn chết, đã nói người cẩn thận rồi, lúc này thực là ta không sai..."

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

"Lúc này ta thực không sai, ta đã nhắc nhở người, chính là người không tin, cho nên nói làm người không thể đa nghi..." Lâm San liên miên cắn nhai một hơi bỗng phát hiện Đỗ Hạo tựa hồ có điểm không ổn, cẩn rằng, biểu tình rất thống khổ.

"Này, người làm sao vậy? Này..."

"Đừng âm ỉ." Đỗ Hạo gầm lên, thấp giọng nói, "Ta bị cắn."

"A... Cái gì?" Lâm San hoảng sợ, "Người bị rắn cắn?!" Từ lúc trời sập tối, dưới hố sâu tối đen, nàng sẽ không thấy Đỗ Hạo bị cắn, con rắn này thật lớn gan, ngay cả thái tử cũng dám cắn, không sợ bị độc chết sao?

Đợi chút! Lâm San bỗng nghĩ ra điều gì, này... Sẽ không phải là rắn độc đó chứ?

Vừa định hỏi thì Đỗ Hạo đã xếp bằng ngồi xuống, lấy ra một cái túi gấm, mở ra vừa đúng là ba viên dạ minh châu, châu quang nhất thời soi sáng cả hố.

Lâm San giờ phút này mới phát hiện tình cảnh bọn họ thật sự không lạc quan nổi, hố này sợ là sâu hơn mười thước, bốn phía không có thông lộ, nhăm nhăm trên vách đá có chút kỳ quái, nhìn không giống như động thiên nhiên. Bất quá giờ khắc này, chuyện đó đã không khơi dậy nổi hứng thú của Lâm San, tất cả sự chú ý của nàng đều đặt lên 3 viên dạ minh châu trên tay Đỗ Hạo, trông mắt so với dạ minh châu còn sáng hơn.

Đỗ Hạo vẫn nhắm mắt, rõ ràng cảm giác thân thể bị độc xâm nhập, nếu cứ mặc kệ, sợ là xảy ra chuyện. Hắn ngẩng đầu nhìn Lâm San, thấy hai mắt nàng nhìn chăm chăm vào dạ minh châu, sự khinh thường lại lần nữa trỗi dậy, người như vậy, sao có thể cùng đẳng cấp với cô nương trong cảm nhận của mình?

"Muốn có sao?" Hắn đưa ra một viên dạ minh châu.

Lâm San mãnh liệt gạt đầu.

"Giúp ta hút độc ra, đây là của người."

"Thật sự?!" Lâm San kinh hi nhìn hắn, bất quá rất nhanh lại hơi do dự, người này tốt vậy sao? Sẽ không gạt ta chứ? Vẫn là nói... Lâm San rút lui về sau, "Người đừng nói ta biết người bị cò độc cắn trúng..."

Đỗ Hạo khước miệng co rút, nén lửa giận nói: "Cánh tay của ta bị cắn."

"Người xác định, kém hơn cò độc nhiều..."

"Vô nghĩa nhiều như vậy, người rút cuộc muốn làm hay không?" Đỗ Hạo thấy mình vì ở cùng một chỗ với người ngốc kia mới thực có thể tức giận công tâm mà chết trước khi bị độc xâm nhập.

"Muốn! Muốn!" Lâm San chân chó chạy lại, cầm viên dạ minh châu trong tay Đỗ Hạo, sau đó theo phản phó của Đỗ Hạo, giúp hắn cời một bên áo.

Cánh tay bị cắn phải bắt đầu hơi sưng, trên khuỷu tay hai tác có hai vết đang rỉ máu độc ghê người. Lâm San hơi lùi lại, quay đầu nhìn viên dạ minh châu kia rồi khẽ cắn môi, kéo một mảnh vải ở góc áo buộc tay Đỗ Hạo lại.

Giờ phút này, may mắn duy nhất mà nàng thấy mình có được chính là bản thân đã từng học qua cách cấp cứu vết thương bị rắn cắn thời tiểu học, sau khi buộc xong, nàng nhìn khắp nơi, vừa vặn thấy chuỗi đoản kiếm vừa rồi Đỗ Hạo còn để lên cổ mình, bèn vuron tay lấy.

"Làm gì?" Đỗ Hạo cảnh giác, mặc dù trúng độc nhưng vẫn đề phòng nguy hiểm.

"Giúp người, bằng không người nghĩ ta muốn làm gì người? Đây cũng không phải là kiếm bằng vàng." Cho dù là vàng cũng không dày như kim đao, Lâm

San trong lòng yên lặng tụng niệm, cắn răng, cắt cánh tay trúng độc của Đỗ Hạo.

Da vừa bị cắt, máu độc theo vết cắt đã phun ra, làm Lâm San không khỏi buồn nôn một trận.

Lúc này, Đỗ Hạo rõ ràng đã có dấu hiệu của người bị trúng độc, môi tái đi, mí mắt bắt đầu sụp xuống.

"Ai, người đừng ngủ!" Lâm San hoảng sợ, không nghĩ tới độc này phát tác nhanh như vậy, cũng không do dự nữa chú tâm cúi miệng vào vết thương của hắn.

Máu đen từng chút một chút theo miệng bị hút ra, trong động tràn đầy mùi máu, Lâm San cảm thấy lại buồn nôn như thể chính mình trúng độc, bất quá máu từ miệng vết thương huyết đã bắt đầu có chút màu đỏ, chỗ bị thương tựa hồ không sưng như vừa rồi, điều này làm cho nàng bao nhiêu khôi phục chút lòng tin, tiếp tục hút máu độc ra.

Không biết trải qua bao lâu, miệng vết thương rốt cục khôi phục màu sắc vốn có, cánh tay cũng bớt sưng không ít, chỉ là Đỗ Hạo bởi vì mất máu cùng trúng độc, sắc mặt trắng bệch, rất suy yếu.

"Cảm giác tốt hơn không?" Lâm San hỏi.

Đỗ Hạo gật gật đầu, không nói chuyện.

Lâm San nhẹ nhàng thở ra, tâm tình thả lỏng, lúc này mới thấy hơi đau ở chân, chắc do vừa rồi rơi xuống, bây giờ rốt cục quá đau, từng cơn đau truyền đến làm nàng không khỏi lạnh người.

"Người làm sao vậy?" Đỗ Hạo hỏi, thanh âm suy yếu.

"Còn có thể thế nào? Người cho là chỉ có người bị thương?" Lâm San ngồi xuống bên cạnh, cuộn một ống quần lên mới phát hiện đầu gối bị rách một mảng da lớn, máu đã khô lại, không thể so được với vết thương dữ tợn của Đỗ Hạo: "Rốt cuộc là con mẹ ai thiếu đạo đức như vậy, ở chỗ này đào cái hố tính bỏ người trong đó hay sao, cẩn thận bị sét đánh."

"Àm..." Trên không bỗng vang lên một tiếng sét thật lớn.

Lâm San 囧! Ta là nắng người nào đào cái hầm kia! Người hù ta làm gì? Không đúng, trời sao lại mưa?

Tính cho đến bây giờ, tình huống lúc này của Lâm San chính là tình huống không hay ho nhất, ở nơi hoang vu lại toàn thân thương tích mà còn gặp mưa cả đêm, Lâm San quả thực muốn học vượn người Thái Sơn ngửa mặt lên trời thét dài một câu: "Ông trời, người đùa giỡn với ta sao?"

Ngay lúc Lâm San ngồi xổm dưới hố, mặt đầy thương tâm than trời trách đất, triều đình đã tăng nhân thủ suốt đêm tìm kiếm thái tử, chuyện thái tử mất tích cũng không nhỏ, hoàng thượng thiếu chút nữa lật toan khu rừng Đông Giao, vốn rừng cây vắng vẻ không bóng người giờ đây ánh lửa rạng rỡ, bóng người tập nập.

"Đại nhân, phía nam tìm không thấy." Một thị vệ vội vàng đến, thần sắc ngưng trọng.

"Tìm lại, một lần tìm không thấy thì tìm mười lần, nhất định phải tìm thấy người cho ta." Thanh âm của Liên Phong còn lạnh lùng hơn bình thường ngàn vạn lần, thị vệ kia nghe thấy lập tức lạnh từ đầu đến chân, run run đứng lên, tiếp tục vào trong rừng tìm kiếm.

Một đạo sét cắt ngang bầu trời đêm, sau đó sấm nổ thật lớn rồi mưa bắt đầu ào ạt rơi xuống.

Không ít quan viên đồng hành cùng Liên Phong phụ trách tìm thái tử bắt đầu khe khẽ nói nhỏ: "Người có từng nghe chưa? Rừng Đông Giao này có chuyện ma quái..."

"Không thể nào? Thái tử chẳng phải là..."

"Hừ! Nhỏ giọng chút, người sợ người ta không nghe được sao?"

"Nhưng đến bây giờ còn không tìm được thái tử cùng Phò mã, sẽ không phải là đã xảy ra chuyện gì đi?"

"Đã thế này còn không tìm được, khẳng định đã xảy ra chuyện! Hiện tại chỉ hy vọng thái tử không có việc gì, về phần Phò mã ai để tâm đâu?"

"Nói có lý, nếu tìm được thái tử rồi, chúng ta hãy mau trở về, thật lạnh..."

Âm thanh lớn nhỏ đủ loại liên tục rơi vào tai Liên Phong làm hắn có chút phiền chán: "Ta qua bên kia nhìn xem." Dứt lời, nắm Vô Ảnh, một mình một ngựa tiến vào sâu bên trong rừng cây.

Lại một tiếng sấm đi đường nữa vang lên, trời lại trút mưa lớn thấm ướt cả người lẫn ngựa, cơn lạnh cứ kéo đến từng trận, chỉ sau chốc lát, người Liên Phong đã ướt đầm, Vô Ảnh cũng không đi nổi, biểu hiện của hắn có chút nôn nóng.

Mưa lớn như vậy, lại lạnh như thế, ngay cả ngựa nòi như Vô Ảnh còn chịu không nổi, huống chi là một tiểu cô nương?

Một khắc kia, trong đầu Liên Phong hiện lên hình ảnh Lâm San lạnh run cuộn mình dưới tàng cây, trong lòng không khỏi căng thẳng, tiếp tục nắm dây cương, đội mưa tìm kiếm.

Cùng lúc đó, ở dưới hố sâu Lâm San cũng đang nghĩ như Liên Phong, bắt đầu cảm thấy lạnh.

Không chỉ lạnh, còn có cả người đau xót, làm nàng co mình lại theo bản năng nhưng vẫn không ngăn được cơn lạnh tận xương tủy, nước mưa từ hai má lọt vào cổ áo, thân thể nhịn không được mà lạnh run.

Sau đó, Lâm San bỗng nhiên cảm thấy thân mình căng cứng, lúc khôi phục tinh thần lại phát hiện mình đã sát bên cạnh ngoại bào của Đỗ Hạo, hiển nhiên ngoại bào ướt đầm như vậy căn bản không có tác dụng gì nhưng nhìn mặt hấn tái nhợt, Lâm San không nói gì, đứng dậy, nhích lại gần bên người Đỗ Hạo.

Giờ phút này, hai người dựa vào nhau vẫn là tốt hơn.

Không nghĩ Lâm San lại dựa vào mình, Đỗ Hạo vừa thanh tỉnh lại có chút mơ hồ, đầu hai người tựa vào nhau, hấn không tự chủ được ôm chặt người bên cạnh, nước mưa dường như cũng không lạnh như trước nữa.

Thế nhân nói hoạn nạn gặp chân tình, Lâm San bỗng cảm thấy kỳ thật Đỗ Hạo cũng không phải hư hỏng bất tri, ít nhất còn có chút lương tâm.

Ngay lúc nàng đang mơ mơ màng màng, bên tai truyền đến tiếng vó ngựa, tiện đà có tiếng gọi âm ỉ từ đỉnh đầu truyền xuống: "Thái tử, Phò mã, các người có ở đó không?"

Thanh âm gọi người quen thuộc kia làm người ta thật muốn khóc, Liên Phong đến cứu bọn họ!

Liên Phong dẫn Vô Ảnh tìm kiếm Tổng Lạc trong rừng, bỗng nhiên Vô Ảnh dừng lại, không chịu tiến lên, mà hất hất dây cương, dẫn Liên Phong hướng sang một con đường khác. Hấn biết Vô Ảnh nhất định phát hiện được gì đó.

Quả nhiên, sau bụi cây rậm rạp này có một miệng giếng lớn, trong động tựa hồ có người, hấn thử kêu một tiếng, rất nhanh liền có tiếng đáp lại, Tổng Lạc cùng thái tử quả nhiên ở bên trong.

Nghe nói đã tìm được thái tử, đám quan viên xung quanh Liên Phong tất cả đều đội mưa chạy tới, trong tay cầm theo khăn lông, canh nóng, ô che, giống như sợ mình không được thừa nhận có công cứu giá, cổ dài quá thân, chỉ chờ chực được gọi.

Vài thị vệ ném dây thừng xuống lập tức đưa người lên.

Lâm San giờ này vẫn còn ý thức, đặc biệt khi nàng nghe được có người đến, cả người giống như lại tràn ngập khí lực, dục vọng muốn sống làm nàng cắn răng, trụ lại trong động khẩu, mắt thấy vô số ô che trên đầu, khăn lông ấm áp gần trong gang tấc, còn có canh bỏ nóng hầm hập canh bỏ chờ mình, không biết thế nào lại nhớ đến lúc nhỏ có một lần đội mưa về nhà thấy mẹ mình đang đứng chờ ở cửa.

Nàng nhất thời cảm động, bỗng thấy trong thế giới không ai quen biết này thật không quá cô độc như tưởng tượng. Ngay khi nàng cảm động sắp khóc, tất cả ô che trên đầu bỗng nhiên mất sạch, một đám quan viên ân cần vây quanh Đỗ Hạo, ân cần thăm hỏi, săn sóc đủ điều. Mà chính mình, lại bị bỏ quên.

Bỗng dưng, Lâm San đau xót, bụng đầy ứ khuất, liền như vậy dừng mãi tiến ra.

Nàng có thể cảm giác được có chất lỏng từ hốc mắt chảy ra, xen lẫn nước mưa đang rơi xuống, bên tai tiếng mưa rơi ồn ào, tiếng người bao phủ, ánh lửa cùng bóng người ở trước mắt trở nên mơ hồ, hai chân trên mặt đất vô lực run run, ngay lúc nàng nghĩ mình không trụ được muốn xụi lơ, một bóng người vọt tới trước mặt nàng, hai tay vững vàng đỡ bả vai của nàng.

"Người khỏe không?" Tiếng Liên Phong có chút vội vàng không giống trước giờ.

Cuối cùng còn có người nhớ tới mình, Lâm San có chút vui mừng, dùng chút khí lực còn sót lại trên khoe môi tái nhợt: "Không có việc gì, ta rất tốt..." Nói xong câu đó, người cũng ngã vào lòng Liên Phong, hoàn toàn mất đi ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Lâm San choáng váng, sốt cao không lùi, hôn mê suốt một ngày một đêm mới từ Quỷ Môn Quan trở về, lúc tỉnh lại đã thấy mình nằm trong tường phủ, Tô Hoàn - mẫu thân của Tổng Lạc cùng Tiểu Lục đang ngồi bên giường chăm sóc nàng, Tô Hoàn khóc đỏ cả mắt, Tiểu Lục một bên cũng không tốt hơn, hai mắt lồi ra như cá vàng.

Lâm San thử giật giật thân mình, mới phát hiện toàn thân xương cốt đều rã rời, Tô Hoàn vội vàng ngăn nữ nhi lại: "Lạc nhi, đừng lộn xộn, ngươi vừa mới tỉnh lại, trên người toàn là thương tích, không nên động đậy!"

Lâm San không cựa mạnh, ngoan ngoãn gật đầu, nằm lại trên giường, bỗng nhiên có cảm giác không ổn.

Rốt cuộc là làm sao vậy? Nàng đau đầu, nhất thời không nhớ nổi tốt cùng đã xảy ra chuyện gì, lúng ta lúng túng nằm trên giường sững sờ.

Nghe nữ nhi đã tỉnh, Tống Hiền vừa hạ triều còn mặc quan phục khẩn cấp tiến vào, còn có cả Tống Lâm Phong một thân trường bào.

"Lạc nhi, ngươi rốt cục đã tỉnh, hại cha bị hù chết!" Tống Hiền dưới gối chỉ có một nữ nhi, nuôi dưỡng như bảo bối, tuy từ nhỏ thân phận không thể công khai nhưng người trong nhà sủng ái không ngớt. Nay nữ nhi bệnh nặng, Tống Hiền trong một đêm giống như già thêm mấy tuổi, nay thấy nữ nhi tỉnh, có thể nào không kích động vạn phần?

Đối mặt với cả một phòng người nhà vì an nguy của nàng mà lo lắng, Lâm San cảm thấy ảm áp, tuy phụ mẫu của mình đang ở một nơi khác rất xa, khả năng cả đời cũng không gặp lại nhưng ít nhất ở thời đại này, nàng vẫn có người nhà vì yêu nàng mà đau xót, người sống hai kiếp đã không dễ dàng, hai kiếp đều gặp được người nhà như vậy, nàng còn có gì phải tiếc nuối?

Lắc lắc đầu, Lâm San nhẹ giọng: "Cha, ta không sao, nghỉ ngơi vài ngày thì tốt rồi."

"Còn nói không sao, ngươi có biết đại phu nói thế nào không?" Tô Hoàn ở bên cạnh hốc mắt lại có chút phiếm hồng, "Nha đầu ngươi cũng quá không cẩn thận, đại ca bảo ngươi đi theo, ngươi không nghe, xảy ra chuyện gì, ngươi bảo cha mẹ làm sao bây giờ? Huống chi ngươi thân phận đặc thù, vạn nhất để người khác phát hiện ngươi là thân nữ nhi sẽ thế nào? Ngươi không lo lắng đến chuyện đó sao?"

Lâm San tự biết đuối lý, lần này quả thật mình làm sai, thề lười, không hé răng.

Tống Hiền một bên khuyên phụ nhân: "Quên đi, sự tình đều đã qua, cũng đừng trách nàng, về sau nhắc nàng cẩn thận một chút là được, Lạc nhi, còn không mau tạ lỗi cùng mẫu thân!"

Lâm San coi như thông minh, vội vàng nói: "Nương, thực xin lỗi..."

Nghe được thanh âm nũng nịu lại suy yếu của nữ nhi, trái tim Tô Hoàn đúng là không thể cứng rắn được nữa, thở dài: "Thôi! Ngươi hiện tại là bệnh nhân, nương không trách ngươi nữa là được! Dưỡng bệnh tốt cho ta, chờ hết bệnh rồi mới nói!" Tô Hoàn nói xong, rốt cục vì suốt đêm chiều cổ, chống đỡ không được, lập tức trở về phòng nghỉ.

Tống Hiền dặn dò Lâm San vài câu rồi cũng cùng phụ nhân rời đi.

Tiểu Lục không tới phiên nói chuyện, ngoan ngoãn chạy tới phòng bếp lấy thuốc, lúc rời đi cước bộ thoải mái, nét mặt tỏa sáng.

Cuối cùng, chỉ còn lại Tống Lâm Phong không định rời đi, ngược lại thông thả ngồi xuống ghế dựa, chậm rãi rót chén trà uống.

Lâm San cảm thấy hành động của hắn rất kỳ quái, nằm trên giường thật lâu đến khi có chút khí lực mới hỏi: "Ngươi đang làm gì?"

"Không thấy sao? Uống trà." Tống Lâm Phong nói.

Ách... Lâm San 囧 囧, xác định hắn có âm mưu: "Ngoài uống trà, còn có việc gì?"

"Xem ra ngươi bị bệnh một lần, trở nên thông minh!" Tống Lâm Phong buông chén, thông thả bước đến trước giường, một bàn tay thực không khách khí điểm vào mũi Lâm San, ấn thành mũi heo.

"Ngươi sao vậy?" Lâm San không nói được gì. Ai nghĩ ra công tử Tống Lâm Phong được người ngoài khen ngợi, được chọn là người thiếu nữ chưa kết hôn trong kinh thành muốn gả nhất lại đối xử với muội muội trong nhà ác liệt như vậy.

"Hỏi ta? Chính ngươi ngấm lại đi!" Tống Lâm Phong nghĩ khí không tốt, dí tay vào mũi nàng không buông, "Ngươi là heo sao? Nói ngươi đừng chạy loạn lại không nghe, nghĩ những gì ta nói với ngươi là hại ngươi, hiện tại đã biết thiệt thòi chưa? Cẩn thận suy ngẫm lại cho ta rốt cuộc ngươi lớn như vậy, một chút cũng không hiểu chuyện, ngươi có biết ngươi như vậy có thể hại chết cha mẹ hay không?"

Mũi Lâm San bị tay hắn điểm chỉ đến biến hình, mồm miệng nói không được rõ: "Cái gì hại chết cha mẹ, cha mẹ không phải đều khỏe mạnh sao..."

"Khỏe cái đầu ngươi!" Tống Lâm Phong buông mũi nàng ra, ngón tay lại hung hăng dí vào ót nàng, "Ta hỏi ngươi, ngươi được cứu lên, mang về Tề tướng phủ rồi ai đã thay quần áo cho ngươi?"

Quần áo... thay đổi?!

Lâm San chấn kinh, thật lâu sau mới yếu ớt nói: "Có phải là Tiểu Lục..."

"Tiểu Lục nói không phải nàng làm."

Trong đầu Lâm San nhất thời oanh một tiếng, nổ tung.

"Dù sao mặc kệ là ai, ít nhất hiện tại khi sự tình còn chưa truyền đến tai hoàng thượng, người tốt nhất bình phục nhanh cho ta, cho người đi điều tra, nếu không cẩn thận ta đem người đánh thành nam!" Tổng Lâm Phong hướng nàng hươ hươ nắm đầm, tức giận bỏ đi, lưu lại Lâm San đang hoàn toàn rối rắm.

Không phải Tiểu Lục đổi quần áo cho mình, vậy đó là ai? Ai biết nàng là nữ? Ai TM lấy ba viên dạ minh châu nàng giấu trong quần áo! Ông trời! Rốt cuộc là ai?

Vì thay quần áo cho nàng mà lấy dạ minh châu của nàng, Lâm San nằm trên giường rối rắm ba ngày, trong lúc đó nàng liều mạng uống thuốc ăn canh đại bổ, không ngừng nói với mình, mau mau bình phục, bình phục mau mau, ta muốn đi tìm dạ minh châu, ta muốn đi tìm dạ minh châu...

Biện pháp lấy tinh thần làm chủ như thế lại làm bệnh tình của nàng nhanh chóng khôi phục, đến ngày thứ ba đã hết sốt, người cũng có khí lực, thậm chí có thể xuống giường đi lại, trừ bỏ chân còn chút đau nhức thì vẫn đi lại không có gì khó khăn.

Tiểu Lục một bên liều mạng khuyên nàng: "Công tử, người mới khỏi bệnh, xin ngài đừng náo loạn như vậy, vạn nhất lại xảy ra chuyện gì, ngài bảo nô tỳ ta làm sao bây giờ?"

"Yên tâm, công tử ta mệnh tốt, nếu phải chết cũng phải lấy lại được dạ minh châu của ta!" Lâm San hận nghiêng rằng, sai Tiểu Lục "Đi, lấy quần áo cho ta, chúng ta hồi cung, nhất định phải bắt được người đó!"

Đáng thương cho Tiểu Lục, khuyên cũng không được, không khuyên cũng không được, ngay lúc nội tâm nàng vô cùng mâu thuẫn, bên ngoài bỗng nhiên có người vội vàng chạy vào, miệng hô to: "Nhị thiếu gia, thánh chỉ đến! Thánh chỉ đến!"

Thánh chỉ?! Lâm San trong lòng chấn động, bỗng nhiên nảy sinh dự cảm xấu, không phải là mình bị... Bại lộ rồi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Lâm San cơ hồ mang theo tâm sự đầy bụng đi tiếp thánh chỉ, kết quả lại hoàn toàn ngoài dự đoán mọi người.

Thánh chỉ này cư nhiên là ngợi khen nàng, ngoại trừ ngợi khen nàng có công cứu thái tử, còn tuyên bố nàng là quán quân của trận đấu tìm bảo vật của hoàng thất mà trọng thưởng.

Lâm San như đang nằm mơ, nếu khen ngợi nàng cứu thái tử còn có thể lý giải, ít nhất mình đã hút chất độc. Nhưng quán quân của trận đấu tìm bảo vật là sao? Dạ minh châu của nàng còn không biết bị người nào lấy mất, đừng nói là tìm bảo vật gì đó.

Mang theo nghi hoặc đầy bụng, Lâm San tiếp thánh chỉ rồi hướng đến vị công công đang chúc tụng nàng định thăm dò mấy câu.

"Tôn công công, tại hạ có một chuyện không rõ, thỉnh công công ngài chỉ giáo."

Tôn công công là lão nhân trong cung, đối với hồng nhân đang được trọng dụng liền bày ra vẻ mặt ôn hòa: "Ta bất tài, sao dám nói chỉ giáo? Phò mã gia có gì muốn hỏi cứ hỏi, những gì ta biết được đều nhất nhất nói cho ngài."

Lâm San nói bóng nói gió: "Công công khách khí, kỳ thật ta chính là muốn biết lúc ta hôn mê, không biết là ai có lòng giúp ta đem dạ minh châu giao cho hoàng thượng, chờ ta hết bệnh rồi, có thể đi đáp tạ người ta."

"Phò mã gia thật có tâm, ai đưa dạ minh châu đến ta không rõ lắm nhưng nghe nói Phò mã sau khi được đưa lên thì Liên đại nhân tự mình đưa người về Tể tướng phủ, Phò mã nếu muốn biết thêm, có thể tìm Liên đại nhân hỏi thăm."

Liên Phong? Khi cái tên này xuất hiện trong đầu Lâm San, đầu tiên nàng nghĩ đến là đêm đó khi mình được cứu, Liên Phong xuất hiện trước mặt nàng, một phen ôm lấy nàng. Trong lòng bỗng nhiên có cảm giác không nói nên lời, hình như đã nhận ra điều gì nhưng lại không thể nào xác định.

Vấn đề này cứ chiếm hết đầu óc Lâm San cho đến khi một cái thùng thật lớn do hoàng thượng ban cho được đưa đến Tổng phủ, nàng rốt cục mới dời hết chú ý đến đồ ban thưởng đó.

Ta nói một cái rương lớn như vậy cho dù trang không phải vàng cũng là bạc trắng, số lượng thật không nhỏ nha! Xem ra hoàng thượng lần này rất hào phóng!

Lâm San mừng rỡ không thôi sai Tiểu Lục mở thùng ra, Tiểu Lục đáng thương mất sức chín trâu hai hổ mới mở ra được, trọn tròn mắt.

Sao bên trong còn có một thùng nữa?

Lâm San cũng 囧, cảm giác đã biết bị hoàng thượng đào hố, liền sai Tiểu Lục mở tiếp cái rương bên trong, thùng vừa mở thì quả nhiên! Bên trong vẫn là một cái rương.

Lâm San 囧, hoàng thượng, thứ ngài ban cho ta sẽ không là một bộ thùng đó chứ?

Mang theo tâm tình cực độ uể oải, Lâm San mở tiếp cái thùng thứ ba, lúc này bên trong rất cực không phải thùng nhưng cũng không phải là rương. Chỉ thấy trong rương sâu hai thước rõ ràng chứa một khối đá dùng hồng trù bao quanh, trên tảng đá viết bốn chữ rồng bay phượng múa —— quốc thái dân an.

Lâm San muốn khóc, ông trời, người đưa giỡn với ta sao?

Tôn công công lúc này lại đến chúc: "Chúc mừng Phò mã, chúc mừng Phò mã, đây là một khối thiên thạch do tiên hoàng lưu lại, bốn chữ trên này chính là di bút của tiên hoàng, Thánh Thượng lần này ban cho Phò mã, đối với Phò mã mà nói là vinh quang rất lớn!"

Thiên thạch? Vẫn là đá thôi! Lâm San tối sầm mắt, thiếu chút nữa ngã xuống.

Kỳ thật khối thiên thạch này cũng không phải thứ đồ vô dụng, ít nhất thật lâu thật lâu về sau, khi Lâm San đã khôi phục thân phận nữ nhi, ở nhà giúp chồng dạy con, khối thiên thạch này vì sự nghiệp làm cái trắng muối nhà họ mà cống hiến không ít, đương nhiên đó là chuyện sau này.

Sau khi nhận thánh chỉ, Lâm San không quan tâm Tổng Hiến phản đối hay không, cố ý hỏi cung, mục đích chỉ có một, tìm Liên Phong hỏi rõ ràng.

Tiểu Lục ôm thiên thạch đi theo sau, mồ hôi đầm đìa, không khỏi oán giận: "Phò mã gia, ngài đây là ngược đãi lao công."

A! Nha đầu kia học được rất nhanh, còn biết nói ngược đãi lao công, Lâm San trắng mắt liếc nàng một cái, uy hiếp: "Lại oán giận, cẩn thận ta đưa người đi Ý Hồng Lâu."

Tiểu Lục ở một bên cười tủm tỉm: "Công tử, ngài không phải đã nói Ý Hồng Lâu chương mất nô tỳ."

Lâm San ghen lời không nói được gì, cái này kêu là trò giỏi hơn thầy, núi cao còn có núi cao hơn, vì không muốn người ngoài vừa thấy đã biết là nàng ngược đãi lao công, Lâm San đành phải tự mình ôm khối thiên thạch kia, không nghĩ vừa ôm tảng đá đã thấy Đỗ Minh Nguyệt hấp tấp chạy đến trước mặt.

Hai người đối mặt, Đỗ Minh Nguyệt bỗng dung đỏ mặt, ngoài miệng cũng không vừa: "Người còn chưa chết?"

"Nhờ phúc công chúa, thần còn sống." Lâm San không kiêu ngạo, không xiêm nịnh.

Nàng cũng không ngờ nếu trước kia Đỗ Minh Nguyệt sẽ tức giận nay ngược lại nàng ta do dự trong chốc lát, hướng khuôn mặt đỏ bừng về đám hạ nhân phân phó một câu: "Các người mất mùi rồi sao? Còn không mau cầm giúp Phò mã!"

Lâm San hoàn toàn chấn kinh, ta nói công chúa cô nải nải, ngài đang làm ta sợ đi? Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo, ngài sẽ không phải là coi trọng tảng đá này chứ?

Đỗ Minh Nguyệt bị ánh mắt cảnh giác này của Lâm San làm cho tức giận: "Ánh mắt này của người là sao? Ta... Ta chỉ là muốn cảm ơn người cứu đại ca của ta thôi..." Nói xong bĩu môi, dời mắt khỏi người Lâm San, ánh mắt đảo loạn lung tung.

Kia trong nháy mắt, Lâm San bỗng nhiên có cảm giác ngửi lời oanh đình.

Này này này... Công chúa sẽ không là xuân tâm đại động, coi trọng mình? Xong rồi, quả thực là thâm kích nhân gian!

Kỳ thật Lâm San nào biết sự tích mình anh dũng xả thân cứu thái tử đã truyền khắp hoàng cung, các loại đồn đãi đều miêu tả nàng vô cùng kì diệu, dưới tình huống như vậy, đừng nói là công chúa, ngay cả lão mụ từ ở phòng bếp, nhà kho đều hận không thể gả cho nàng làm tiểu thiếp đâu.

Nữ phần nam trang có thể đạt tới độ cao như thế, Lâm San cũng có thể coi như là một kỳ tài trong giới nữ lưu, một cây dưa chuột trong đám nam nhân.

Đỗ Minh Nguyệt bỗng nhiên thay đổi thái độ, làm Lâm San nhất thời trở tay không kịp, bỗng nhiên ý thức được mình không thể được ngày nào hay ngày đó như xưa nữa, vỏ bọc giấy của nữ Phò mã này sớm hay muộn sẽ bị đâm thủng, đến lúc đó tai ương không chỉ có mình, còn có toàn bộ Tể tướng phủ, ngày ấy đi xét nhà Ngô Lương Chi đã tận mắt chứng kiến, nếu vì mình liên lụy đến cha mẹ như thế cho dù còn sống cũng sẽ không an tâm.

Lần đầu tiên sau khi xuyên không, Lâm San bắt đầu cảm thấy tương lai của mình thật mờ mịt.

Ngay khi Lâm San còn đang vô cùng thống khổ vì thân phận của mình thì trong cung cũng có ba nam nhân lâm vào tình cảnh tương tự.

Đầu tiên là Tam hoàng tử Đỗ Cảnh, vốn dĩ hẳn đã lên kế hoạch rất tốt, vì Lâm San mà toàn bộ hồngбет, chuyện lấy được thiên thạch dễ như trò bàn tay đảo mắt lại rơi vào tay người khác, trong lòng hẳn làm sao chịu được?

"Khởi bẩm thiếu chủ, theo thuộc hạ tìm hiểu, thiên thạch ở trong tay Tổng Lạc, chính là chỗ công chúa thủ vệ sâm nghiêm, nếu phải lấy một khối thiên

thạch như thế ra, chỉ sợ..."

"Ta đã biết." Đỗ Cảnh ngắt lời nàng, "Về phần Tống Lạc kia, ta sẽ nghĩ biện pháp, ngươi về trước phục mệnh đi."

"Thuộc hạ tuân mệnh." Quý Mị lĩnh mệnh, thân hình chợt lóe, nhất thời biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Cùng lúc đó ở đông cung, Đỗ Hạo vì chuyện Lâm San mà phiền lòng.

"Cố Tả."

"Có thuộc hạ."

"Chuyện ta sai người tìm hiểu thế nào rồi?"

"Hồi điện hạ, từ khi về kinh tới nay, thuộc hạ đã tăng người đi tìm hiểu nhưng vị cô nương điện hạ muốn tìm kia lại không có tin tức gì, thuộc hạ chỉ sợ nàng có thể đã rời khỏi kinh thành."

"Không có khả năng, tiếp tục tìm kiếm cho ta."

"Tuân lệnh." Cố Tả lĩnh mệnh nhưng chưa lui ra.

"Còn có việc gì?" Đỗ Hạo nhìn hấn.

"Kỳ thật thuộc hạ có một câu, không biết có nên nói hay không."

"Nói."

"Theo ngu kiến của thuộc hạ, vị cô nương điện hạ muốn tìm này, cho dù còn ở kinh thành, đến nay cũng qua hai năm rồi thực sự có thể đã gả cho người khác, điện hạ lao tâm lao lực tìm kiếm như vậy, thuộc hạ thật sự không rõ..."

"Đừng nói nữa!" Đỗ Hạo ngắt lời hấn, "Chuyện đó bản vương tự có chừng mực, người làm tốt bổn phận của mình là được, lui xuống đi."

"Dạ." Biết tính tình Đỗ Hạo, Cố Tả không nói thêm nữa, hành lễ lui ra, chính là lúc rời đi lộ ra một biểu tình không thể nề hà. Như vậy, điện hạ không giống như thái tử cơ trí, bình tĩnh mà mình biết.

Nhưng Cố Tả làm sao biết tâm tình Đỗ Hạo lúc này?

Hai năm trước, hấn còn là tiểu tử vừa đôi mươi, ở trong triều, luận tài tình, luận phẩm tính còn thua xa hoàng huynh Đỗ Diệp là con của một sủng phi, cũng chính bởi vì vậy, không ít quan viên trong triều đối với ngôi vị thái tử của hấn kín đáo phê bình, cho rằng hấn tuy là con hoàng hậu nhưng tài mạo, phẩm chất không đủ để đảm nhiệm vua một nước.

Cũng vì vậy mà thánh thượng vì ổn định lòng người, quyết định phái hấn dẫn quân chống giặc ngoại xâm cùng lúc tôi luyện ý chí của hấn, nâng cao danh tiếng trong triều của hấn, về phương diện khác cũng có thể có lấy cơ phái Đỗ Diệp ra ngoài, miễn cho đến lúc đó xuất hiện tình cảnh huynh đệ tương tàn.

Nhưng Đỗ Hạo khi đó dù sao còn là thái tử sung sướng an nhàn trong cung, nghe quyết định này của phụ hoàng, nội tâm cực độ bài xích, thậm chí còn từng bỏ trốn khỏi cung một lần, chính là tại thời điểm đó hấn đã gặp cô nương khiến hấn nhất kiến chung tình kia.

Dù chỉ thoáng nhìn nhưng khoảnh khắc kinh diễm đó lại là cuộc sống tinh thần trong suốt hai năm quân lữ buồn khổ của hấn... Chính vì vậy đã tạo nên hình bóng khó quên của một người trong lòng Đỗ Hạo bây giờ.

Cách biệt hai năm, thiếu niên tóc xanh ngày xưa đã trưởng thành trong lúc chém giết ở chiến trường, một thân khôi giáp, khôi hoàn trở về, ngay khi hấn sắp hưởng thụ giờ phút huy hoàng nhất trong đời người, sắp quên mất thời khắc kia thì sự xuất hiện của Tống Lạc lại gợi lên một tia gọn sóng trong đáy lòng của hấn mà tất cả hoa thơm cỏ lạ trong cung gì đó đều không thể khiến hấn có cảm giác như vậy.

Một người tự cho mình là thái tử thanh cao, bỗng nhiên phát hiện mình có cảm giác với một nam nhân, sẽ không khỏi làm Cố Tả cảm thấy hấn khác xa với hình tượng bình tĩnh cơ trí hàng ngày.

Khi nội tâm Đỗ Hạo đang rối rắm thì người có cùng dung mạo với hấn là Liên Phong cũng đang rầu rĩ.

Quần áo của Lâm San quả thật là do hấn thay đổi, tình huống lúc đó nếu hấn không ra mặt, vạn nhất để người khác phát hiện bí mật của Phò mã, hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi.

Nhưng sự tình trôi qua nhiều ngày như vậy, hình ảnh thân thể nữ nhân trong đầu lại không thể nào xóa được, làm nội tâm hấn sinh ra cảm giác áy náy, không biết nên đối mặt thế nào.

Theo thị vệ thủ hạ hồi báo, Tống Lạc ngày hôm qua đã trở về hoàng cung, thương thế khang phục rất khá. Hấn thở dài nhẹ nhõm đồng thời nội tâm lại rối rắm, lấy hiểu biết của hấn về Tống Lạc, chuyện hấn sẽ tìm mình hỏi rõ ràng phỏng chừng cũng là chuyện ngày một ngày hai, nếu Tống Lạc biết mình đã sớm phát hiện thân phận nữ nhi của nàng, còn tồn tại trong sạch của nàng, nàng sẽ nghĩ thế nào? Còn có thể để ý mình sao?

Sau một hồi phức tạp như vậy, vừa vặn có một đạo thánh chỉ của hoàng thượng phái hán dẫn người đi tiêu diệt sơn tặc cản trở ở vùng phụ cận kinh thành ngay hôm đó, không thể trì hoãn.

Cứ vậy, chờ đến khi Lâm San hấp tấp chạy đi tìm Liên Phong, lại được báo Liên đại nhân đã xuất phát rồi.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Từ sau trận đấu tìm bảo vật, danh vọng của Lâm San trong cung không gì sánh nổi, chỗ nào cũng có đại quan quý nhân tiến đến nịnh bợ nàg, cuối cùng cũng an ủi tâm tư bị khối thiên thạch tàn phá được một chút.

"Phò mã, vài ngày trước Lưu quốc cửu đưa tới ngọc phi thủy phát còn có Lục hoàng tử sai người đưa tới Kim Phật Thủ, tổng cộng bán được một ngàn lượng bạc, đây là ngân phiếu, ngài xem đi." Tiểu Lục đem một xấp ngân phiếu đưa tới trước mặt Lâm San.

Lâm San tiếp nhận, hai mắt sáng lên, xem vài lần rồi mới đem ngân phiếu cất vào hộp gấm riêng của nàg.

Tiểu Lục một bên nhìn, nhin không được nói: "Phò mã gia, ngài đừng trách nô tỳ lảm nhảm, trong cung không lo ăn không lo mặc, ngài muốn nhiều bạc như vậy để làm gì?"

"Ngươi không hiểu." Lâm San đem giấu hộp gấm, thấp giọng: "Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi thực sẽ ở trong cung này làm nam nhân cả đời sao? Có một số việc sớm muộn sẽ bị vạch trần, còn không bằng tìm đường lui trước cho mình."

"Ý ngài nói, ngài muốn xuất cung?" Tiểu Lục ngạc nhiên nhìn Lâm San.

"Hừ! Nhỏ giọng một chút, sợ người khác không biết sao?" Lâm San vội vàng che miệng nàg, nói nhỏ bên tai, "Ta hỏi ngươi, ngươi có nghĩ nếu một ngày thân phận của ta bị vạch trần, chúng ta làm sao bây giờ?"

"Này..." Tiểu Lục nhất thời nghẹn lời, lắc đầu.

Lâm San hạ thấp giọng hơn chút nữa: "Nói cho ngươi biết, mấy ngày nay ta luôn nghĩ về vấn đề này, nếu có một ngày thân phận ta bị phát hiện, không chỉ có ta với ngươi mà còn sẽ liên lụy đến cha mẹ cùng đại ca, thậm chí toàn bộ già trẻ Tổng phủ đều tai ương. Nếu mỗi ngày đều lo lắng đề phòng ngồi chờ chết như vậy, còn không bằng tìm cơ hội xuất cung, khiến bọn họ nghĩ ta đã chết cũng tốt, điên cũng thế, chính là đừng khiến bọn họ sẽ tìm ta. Nếu thực sự có một ngày như vậy, ngươi nói tiền có quan trọng không?"

Tiểu Lục từ không hiểu gật gù đầu: "Là rất quan trọng."

"Về sau ta ở trong cung thu được cái gì đáng giá, ngươi giúp ta đi bán, chúng ta trừ nhiều tiền một chút, ra ngoài mở Ý Hồng Lâu làm ăn!"

Tiểu Lục đỏ mặt hồi lạnh: "Phò mã, thì ra ngài vì theo đuổi chuyện đó mà..."

Lâm San liếc mắt một cái: "Cái này gọi là theo đuổi một chút sao? Ta còn tính làm chủ thanh lâu!"

Hai người hết thấy nói xong, thỉnh linh cửa phòng bị mở ra, Đỗ Minh Nguyệt hấp tấp tiến vào, nhìn thấy Lâm San cùng Tiểu Lục kề sát nhau nói chuyện, cơn tức lập tức dâng lên.

"Các ngươi đang làm gì?"

"Nói chuyện." Lâm San vẻ mặt thản nhiên.

"Hừ! Cô nam quả nữ chung đụng còn gần gũi như vậy, các ngươi xem hoàng cung là chỗ nào? Ngươi đâu, đem nô tỳ không biết liêm sỉ này ra ngoài đánh hai mươi roi."

"Dạ!" Hai thái giám sau Đỗ Minh Nguyệt lĩnh mệnh, định lên bắt người.

Lâm San vừa thấy không ổn, vội vàng động thân chắn trước mặt Tiểu Lục: "Dừng tay hết cho ta! Các ngươi làm gì? Còn để Phò mã ta vào mắt?"

Từ hồi nào đến giờ chưa từng thấy qua ánh mắt Phò mã sắc bén như vậy, hai tiểu thái giám ngại ngần cả người, nhìn Lâm San lại nhìn Đỗ Minh Nguyệt, cân nhắc xem đến tột cùng nên nghe theo chủ tử nào.

Bên này, thấy Lâm San vì nô tỳ động thân ra mặt, Đỗ Minh Nguyệt tức giận, tính công chúa nổi lên, chỉ vào Tiểu Lục: "Nô tài lớn mật, ngay cả lời bán

cung các người cũng không nghe? Ta nói lời ra ngoài liền lời ra, ai dám kháng mệnh, sẽ bị phạt cùng tiểu tiện nhân kia."

Những lời này vừa dứt hai tiểu thái giám bị dọa vội vàng vòng qua Lâm San bắt Tiểu Lục.

Tiểu Lục bị dọa trốn dưới bàn, miệng ồn ào: "Phò mã gia, cứu mạng! Cứu mạng!"

Lâm San vừa thấy tình thế không xong, chính mình còn không đủ khí lực đối kháng cùng Đỗ Minh Nguyệt, cắn răng đẩy hai thái giám ra, bản thân cũng chui vào dưới bàn.

"Tiểu Lục là người của ta, có bản lĩnh người đem hai chúng ta tới đánh đi?" Nếu đánh không lại, vậy đành xấu mặt, Lâm San ở dưới bàn nhe răng với Đỗ Minh Nguyệt.

Đỗ Minh Nguyệt nóng nảy.

"Người người người... Các người gian phu dâm phụ! Người đầu tới, lời người ra ngoài cho bản cung, lời không được các người cũng không yên!"

Một câu này của nàng làm đám người rúng động, nháy mắt một đồng thị nữ thái giám chạy đến chui xuống bàn, nhất thời cái bàn tròn như sóng triều trôi lên hạ xuống, có người la lên: "Ai u, gầy của ta, gầy của ta...", "Chán ghét, ai đang sờ ta?", "Này, đừng kéo quần ta!" ...

Đỗ Minh Nguyệt thấy không bắt được người, xắn tay áo lên chui vào.

Nhất thời khó mà hình dung được một trường hợp hi hữu như vậy, thế nên khi Cố Tả luôn điềm tĩnh phụng mệnh thái tử tiến đến, khóe miệng lại run rẩy lần nữa.

"Khụ khụ..." Hẳn khụ một tiếng.

Không có người để ý đến hắn.

"Khụ khụ khụ..."

Vẫn không có người để ý đến hắn.

"Khụ khụ khụ khụ..." Đáng thương cho Cố Tả, khụ đến hư phổi vẫn không ai phát hiện sự tồn tại của hắn.

Rốt cục, Cố Tả nhịn không được, rống lên một tiếng: "Phò mã có ở đây không?!"

Dù sao cũng là công phu luyện nhiều năm, một tiếng kêu khí thế ngất trời này vừa hay làm cái bàn vừa rồi còn lay động lập tức yên lặng, mười mấy người bát nháo dưới bàn mất thăng tap nhìn chăm chăm Cố Tả, ánh mắt tương giao, không nói gì.

Một khắc kia, mặc dù Cố Tả trên sa trường xem nhẹ sinh tử, biểu tình cứng ngắc, khóe miệng trễ xuống.

Từ trong đám người, Lâm San vỗ vỗ quần áo đứng lên, đỉnh đầu bị làm rối như râu bắp, nói: "Ta có! Cố đại nhân đại giá quang lâm, không biết tìm tại hạ có chuyện gì?"

Thật vất vả mới khôi phục như thường, Cố Tả lúc này mới nói: "Thuộc hạ phụng mệnh thái tử thỉnh Phò mã đến Đông cung, tạ ơn cứu mạng ngày đó, Phò mã, thỉnh!"

Đỗ Hạo? Lâm San lập tức liền cảnh giác. Vị nhân huynh này sẽ không phiền toái hại mình chứ? Ngay cả muội phu của mình cũng dám tơ tưởng, quả thực chính là cầm thú! Cầm thú a!

Liền ở phía sau, Đỗ Minh Nguyệt cũng nghiêng ngả lao đảo đứng lên, hét lên: "Ta cũng đi!"

"Người đi làm gì?" Một người đã rất khó đối phó, người còn mang đến cho ta một đôi! Lâm San muốn khóc.

"Ta là công chúa, dựa vào cái gì không thể đi? Ta muốn đi!" Đỗ Minh Nguyệt hai tay chống nạnh, một chút cũng không chịu thỏa hiệp.

Lâm San không nói gì, nhìn Đỗ Minh Nguyệt lại nhìn một đám người bắt Tiểu Lục ở dưới bàn, khẽ cắn môi: "Mang người thì mang người đi, bắt quá người phải đáp ứng thả Tiểu Lục!"

Đỗ Minh Nguyệt kỳ thật cũng không thật sự muốn đánh nhau Tiểu Lục, dù sao nha đầu kia là người của Tống Lạc, vạn nhất xử lý không tốt khiến Tống Lạc giận, đôi với mình mà nói cũng không có gì hay. Lúc này Tống Lạc chủ động hạ mình, nàng nào không nói đến đạo lý?

"Hừ, hôm nay tạm thời không so đo với tiểu tiện nhân người, còn không mau cút cho ta! Còn có, các người, hết thầy đều cút cho ta!"

Phân phạt một tiếng, trong phòng chỉ còn lại ba người, trong đó một người biểu tình cứng ngắc, sống không bằng chết. Tự khắc chế mình trong tích tắc, Cố Tả thủ thế nói: "Công chúa, Phò mã, thỉnh!"

Khi Lâm San cùng Đỗ Minh Nguyệt tới đông cung, Đỗ Hạo đã sai người dọn xong yến hội. Đầu nói thái tử hô hào tiết kiệm, đông cung hạn chế hoạt động giải trí, không nghĩ tới nay cảnh ca múa mừng thái bình ngợp trong vàng son, trong điện đã thấy một đám vũ nữ quần áo hở hang, hết sức xinh đẹp.

Không chỉ như thế, Đỗ Hạo một thân Long Văn cầm bảo huyền y thêu vàng, tóc dài không buộc hết, vài sợi rũ xuống, làm đường cong rõ ràng, khí thế vài phần nhu hòa, con người đen lưu chuyển, quang hoa bốn phía, Lâm San gặp Đỗ Hạo không ít lần nhưng chưa bao giờ thấy qua bộ dáng này của hắn, nhất thời không đoán không ra tâm tư của thái tử.

Lúc này, một nữ tử trán điểm ấn Nga Mi từ trong điện đi ra, cúi mình trước Đỗ Hạo.

Đỗ Hạo khoác tay, ý bảo nàng đi qua. Nàng kia mục đích đã đạt được liền cúi đầu đến bên người Đỗ Hạo, thay hắn rót đầy rượu, đưa đến trước mặt, nhất cử nhất động đều là tư thái hết sức kiều mỹ xấu hổ của nữ tử, một cái nhăn mày cười đều khiến đám vũ nữ kia ảm đạm thất sắc.

Lâm San nhất thời có chút ngạc nhiên, Đỗ Hạo không phải GAY sao? Sao bỗng nhiên lại hứng thú với nữ nhân? Không nghĩ ra, thật sự không nghĩ ra! Ngoài miệng nàng không nói nhưng vẫn nghi hoặc nhìn chằm chằm Đỗ Hạo, thấy hắn tiếp nhận rượu trong tay nàng kia, hai người thâm tình nhìn nhau rồi hắn mới chậm rãi uống cạn, sau đó nói gì với mỹ nữ, trong chốc lát mỹ nữ liền xấu hổ đỏ mặt, còn ngã lên người Đỗ Hạo.

Thái tử rốt cuộc là thỉnh nàng đến nói lời cảm tạ hay thỉnh nàng đến xem diễn? Lâm San có chút mê mang, chợt Đỗ Hạo bỗng nhiên ngừng tán tỉnh nữ tử, giờ chén rượu hướng về phía nàng nói.

"Đa tạ Phò mã ngày đó cứu mạng, đến đây, bốn vương kính người một ly!"

Người tốt vậy sao? Có âm mưu! Lâm San không khỏi cảnh giác, một mặt nói: "Điện hạ khách khí, điện hạ khách khí..." Một mặt nhấp một ngụm rượu, vẫn không uống nhiều.

Ngược lại Đỗ Hạo nhìn qua thật cao hứng, cười rồi uống cạn, sau đó lại đuổi tay nắm nữ tử bên người, hoàn toàn có hình tượng một thái tử phong lưu.

"Hoàng huynh của người bị sao vậy? Sẽ không phải là bị bệnh, chịu kích thích biến thái đi?" Lâm San dùng mắt hỏi Đỗ Minh Nguyệt.

Không ngờ lại bị Đỗ Minh Nguyệt trừng mắt liếc một cái: "Ai cần người lo?"

Hai người trao đổi ánh mắt như vậy, người bên ngoài nhìn qua cứ tưởng vợ chồng tán tỉnh, trong mắt Đỗ Hạo xẹt qua một tia không hòa hoãn, thuận thế ôm nữ nhân vào trong lòng, tiếp tục nói: "Phò mã lần này có công cứu bốn vương, bốn vương có chút tâm ý nho nhỏ, hy vọng Phò mã có thể nhận lấy."

Tâm ý? Rốt cục đến trọng điểm! Lâm San bỏ qua Đỗ Minh Nguyệt, một lòng một dạ nhìn chằm chằm vào cái hòm Đỗ Hạo sai người đưa đến.

Hồng trù mở ra, hai thanh kim hoa như ý bảo thạch hiện ra rõ ràng trước mắt, Lâm San kích động thiếu chút nữa khóc lên: "Như ý a như ý, đánh một vòng lớn như vậy, người cuối cùng lại về bên người ta!"

"Không có tiền đồ!" Đỗ Minh Nguyệt ở một bên, bĩu môi chửi nhỏ.

"Tâm ý bốn vương, Phò mã hài lòng không?"

"Hài lòng, hài lòng..." Lâm San cười tươi như hoa, thì ra người bị rấn rấn một phát sẽ biến thái như vậy. Sớm biết thế ta đã đem mười cân rấn bỏ vào tầm cung của người!

"Phò mã vui là tốt rồi." Đỗ Hạo vẻ mặt ôn hoà, thật sự là một trời một vực cùng hình tượng ngày xưa của hắn "Ngọc Nhi, nghe nói người học được một điệu múa mới, sao không biểu diễn cho Phò mã với công chúa xem thử?"

"Dạ, Ngọc Nhi xin vâng." Dương Ngọc Nhi hơi hạ thấp người, hướng Lâm San cùng Đỗ Minh Nguyệt thi lễ, theo tiếng trống nhạc nổi lên, tay áo dài tung bay, mặt mày đưa tình, dáng người mềm mại lay động, kỹ thuật nhảy khiêu khích, nói là biểu diễn cho Phò mã công chúa xem, không bằng nói là dành cho một mình Đỗ Hạo xem.

Tình cảnh này khiến Lâm San vốn dĩ đã xem nhiều phim cổ trang TVB không khỏi cảm thán một tiếng: "Sống đến giờ rốt cục cũng cho ta gặp một hồ ly tinh sống!"

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Dương Ngọc Nhi kia tuy ngày thường hay dụ hoặc nhưng cũng thật sự có tài nhảy múa. Từ khi vào cung đến nay, Lâm San đã thật lâu không chứng kiến hoạt động giải trí như vậy, mắt nhìn không rời, hoàn toàn bỏ qua Đỗ Minh Nguyệt.

Đỗ Minh Nguyệt là người thế nào? Sao có thể cho phép người khác bỏ quên mình? Có ý khụ hai tiếng cũng không thấy Lâm San quan tâm, nàng nổi giận, làm bộ châm rượu, xôn xao một chút, đem bầu rượu đổ xuống người Lâm San. Nhất thời, Lâm San quần áo ướt một mảng lớn cứ như dính phải nước tiểu.

"Ai nha, run tay một chút, ngượng ngùng." Đỗ Minh Nguyệt cười, vẻ mặt giả mù sa mưa.

Ta nói công chúa, ngươi còn có thể ngây thơ vậy sao? Lâm San không nói gì, quả thực dở khóc dở cười.

"Người đâu, dẫn Phò mã đến phòng bốn vương thay đổi xiêm y." Đỗ Hạo trên điện nói.

"Không cần, khi về cung ta đổi là được..."

Lâm San vừa xua tay thì bọn tôi tớ đã tiến đến thủ thế mời, cười tủm tỉm: "Điện hạ có ý tốt, Phò mã sẽ không từ chối, thỉnh." Rốt cuộc là ở đông cung, ngay cả hạ nhân đều có khẩu khí lớn mưòi phần.

Lâm San không còn cách nào đành phải đi theo hấn vào phòng trong.

"Đây là thường phục của thái tử, Phò mã mời chọn một bộ thay đổi."

"Được, được!" Lâm San tận lực chọn một bộ nhìn mộc mạc, xoay người bắt gặp tư thế của người còn đứng nhìn kia, hình như phải giúp mình thay quần áo, vội nói: "Ta tự mình thay, người ra ngoài chờ đi."

"Dạ." Tôi tớ kia cung kính trả lời lui ra ngoài, Lâm San vụng trộm nghe ngóng thật lâu, thấy đối phương dường như không có ý định tiến vào, thế này mới hơi yên tâm mà thoát quần áo chuẩn bị thay.

Dù sao cũng không phải địa bàn của mình, Lâm San có chút chột dạ, thăm nghĩ đổi nhanh một chút rồi ra ngoài, tùy tiện tìm có quay về, Đỗ Hạo tâm tư khó nắm bắt, ai biết hấn mời mình ăn cơm là có ý gì?

Nàng vừa nghĩ vừa vội vàng đổi xiêm y, không khỏi lầu bầu: "Quần áo lớn như vậy, mặc thế nào đây?" Đỗ Hạo thân hình cao lớn, mặc dù Lâm San lúc là nữ cũng không tính là nhỏ nhưng dù sao nam nữ khác biệt, quần áo của hấn trên người vẫn hơi rộng.

Lâm San không có nào đành phải tùy tiện tìm đai lưng chuẩn bị thất lại không ngờ mới buộc lại một nửa, cửa bên ngoài chột mở rồi có người đi vào.

Lâm San hoảng sợ, hai tay gắt gao túm trụ đai lưng, mạnh giọng hỏi: "Ai?"

Không có người trả lời nàng.

Lâm San khấn trương, một mặt tự an ủi mình, nơi này là đông cung, không có việc gì, một mặt vụng trộm nhìn ngoài bình phong, kết quả đầu vừa vươn ra liền đụng vào cái gì, chỉ nghe "bình" một tiếng, Lâm San nhất thời cảm thấy đau trán, mắt nổ đom đóm, kêu "Ồi".

Liền đó Đỗ Hạo từ sau bình phong phía bước ra, không cần phải nói cũng biết vừa rồi thứ Lâm San đụng vào chính là hấn.

"Người đang làm gì?" Đỗ Hạo ánh mắt có chút mê ly, người đầy mùi rượu.

Ta còn có thể làm gì? Huynh đệ, người uống say nên không biết sao?

Lâm San vẻ mặt đau khổ nói: "Điện hạ, là ngài bảo thần thay xiêm y."

"A, bốn vương đã quên..." Đỗ Hạo dường như thật sự say rượu, cước bộ không vững, trong cái nhìn kinh ngạc của Lâm San, hấn đi thẳng đến, bắt đầu không coi ai ra gì, cời quần áo.

Lâm San ㄟ! Người làm sao vậy? Ta còn ở đây! Lại không thể ngăn cản, đành phải cầm đai lưng, sợ hãi rụt rè đi ra ngoài.

"Chậm đã." Đỗ Hạo gọi nàng lại.

"Thần đây." Lâm San đành phải kiên trì quay đầu, phát hiện Đỗ Hạo đã cời bỏ ngoại bào, làn da màu tiểu mạch trong vạt áo bị mở rộng lộ ra, tỏa ra hơi thở nam tính mãnh liệt.

Không thể không nói tuy rằng thái tử tính cách ác liệt nhưng bộ dạng thật được quá đi! Đem bán ra ngoài, tuyệt đối có thể trở thành ngư lang No.1 trong điểm.

"Lại đây, cời áo cho bốn vương." Hấn tuy say nhưng nói chuyện nhẵn rỗ từng chữ, thái độ cự tuyệt không tha.

Lâm San đều nhanh ㄟ đến chết. Thái tử mới vừa ở trên điện cùng nữ nhân kia liếc mắt đưa tình, sao lúc này lại đến đây? Nàng đoán không ra, đành phải đem đai lưng bỏ lại, cời quần áo cho Đỗ Hạo.

Trừ lần trước khi Liên Phong bị thương Lâm San có giúp hấn cời áo ngoài, nàng còn chưa thay đồ cho nam nhân nào, hai người mặc dù bộ dạng giống

nhau nhưng khiến người ta có cảm giác sai lệch quá thật quá nhiều, ở bên Liên Phong, Lâm San cho tới bây giờ không thấy bị uy hiếp nhưng ở cạnh Đỗ Hạo, cho dù không gần hẳn, Lâm San đều có thể cảm nhận được khí chất để vương bức người đến mức khó chịu.

Lâm San giúp hắn cởi quần áo lung tung, lập tức lộ ra một vùng ngực tinh trắng, điều làm Lâm San thật không ngờ là, trên người Đỗ Hạo đầy thương tích, còn có một vết cắt ngang sâu nhất vắt ngang qua ngực, nhìn hết sức dữ tợn.

Lâm San có chút thất thần, lại cảm thấy nhìn ngực người ta chằm chằm dường như không tốt lắm, vội vàng dời mắt.

"Như thế nào? Dọa người?" Đỗ Hạo bỗng nhiên mở miệng, hơi thở đậm mùi nam tính rơi trên thân thể nàng làm nàng không khỏi lui từng bước về sau.

"Điện hạ đừng trách, thân tử nhỏ ở kinh thành, chưa từng thấy qua, ngài..." Lời của nàng bỗng nhiên bị hành động bất ngờ của Đỗ Hạo ngăn lại.

Trong nháy mắt, Lâm San giống như bị sét đánh vào đầu, thật vất vả mới phục hồi tinh thần lại, bắt gặp ánh mắt Đỗ Hạo chằm chằm nhìn mình mê ly thâm tình, ngón tay thô ráp vì chém giết trên chiến trường chạm vào mặt nàng ngứa ngáy.

Một loại dự cảm xấu bao phủ Lâm San làm nàng không tự giác lui về sau từng bước, chuẩn bị tránh người.

Ngay sau đó, cổ tay bị giữ lại rất hung hăng, tiện đà một đạo lực lớn kéo nàng đi qua, thất lưng rất nhanh bị đặt lên bàn, Đỗ Hạo một bàn tay vòng trụ thất lưng của nàng, một tay nắm chặt tay nàng, cứ như vậy vây nàng trong lòng mình.

Hơi thở nguy hiểm đập vào mặt, mang theo cảm giác say nồng đậm, Lâm San khẩn trương, vội hỏi: "Điện hạ, ngài say rượu sao, ta là Tổng Lạc, là muội phu của người..."

"Tổng Lạc?" Đỗ Hạo thật sự là say, thanh âm nói chuyện nặng nề, ngưng một chút, hai mắt mê ly ngược lên đánh giá Lâm San, thật lâu sau mới mở miệng lầm bầm, "Nhìn người sợ chết như vậy, có điểm nào giống nam nhân? Người là nữ đi..."

Lâm San trong đầu oanh một chút, nhất thời liền nổ tung. Không thể nào? Bị phát hiện?

Lúc này, Đỗ Hạo càng tiến gần nàng hơn, mũi cũng sắp đụng tới mặt nàng, lại lầm bầm lầu bầu: "Người nếu là nữ, thật tốt biết bao..." Nói xong, người như muốn hôn nàng.

Lâm San không nghĩ Đỗ Hạo bỗng nhiên hành động như vậy, định giãy dụa lại bị tay hắn nắm chặt không thể động đậy, đành phải liều mạng tựa ra sau, né tránh tập kích của hắn.

Đỗ Hạo không chút hờn giận, cái tay đang cầm tay nàng buông ra, sau đó giữ chặt ót nàng, không nói không rằng, hôn lên.

Lâm San rơi vào tư thế này, chỉ cảm thấy có cái mồm đang làm loạn trên mặt mình, dọa người vô cùng, hai tay sờ soạng mọi nơi, vừa vặn bắt lấy một vật, không nghĩ nhiều, đập vào đầu Đỗ Hạo.

"Ba!" Một tiếng, Lâm San ngây người.

Sao mình vận khí thật tốt, đúng lúc cầm trúng nghiên mực? Lần này nên xuống, lực đạo cũng không nhỏ! Chỉ thấy Đỗ Hạo hai mắt nhắm nghiền, hôn mê bất tỉnh, thẳng tắp ngã xuống người Lâm San.

Lâm San cảm thấy thất lưng như bị chặt đứt, vận sức chín trâu hai hổ mới đem Đỗ Hạo đã ngất xỉu đẩy ra, cảm giác thật giống như dùi đá.

Hắn là không sao đi? Lâm San lo lắng đề phòng, tay đặt dưới mũi Đỗ Hạo dò xét, hoàn hảo, hô hấp đều đều, tự nói với mình là hắn say rượu chứ không phải bị đánh đến hôn mê. Chẳng qua, dù sao người này vẫn là bị mình đánh, vạn nhất hắn tỉnh lại tìm mình vẫn tội thì làm sao?

Nghĩ vậy, Lâm San lại bất an đứng lên, do dự thật lâu, quyết định tránh mặt trước. Dù sao cũng là Đỗ Hạo say rượu phi lễ trước, nói ra hẳn chắc cũng không còn mặt mũi gì, hơn nữa, Đỗ Hạo say như vậy, không chừng tỉnh lại còn không nhớ được chuyện này?

Suy tính một hồi, Lâm San vội vàng bỏ nghiên mực xuống, sửa sang quần áo, cáo dác đi ra ngoài.

A? Tên tôi tớ vừa rồi không ở đây! Bên ngoài tầm cung ngay cả một bóng người đều không thấy. Nàng có chút kỳ quái, cho là bản thân nghĩ nhiều quá, nhấc chân ra, xoay người khép cửa lại, bỗng một thanh kiếm kề lên cổ.

Một thanh âm trầm thấp hung ác vang lên bên tai Lâm San: "Nói mau, thái tử ở đâu?"

Lâm San ngẩn ra, nhất thời trong đầu hiện lên một chữ "Thích khách".

Mình sẽ không thật xui xẻo vậy chứ? Trước gặp ma men, sau gặp thích khách? Trong lòng thầm kêu một tiếng ông trời ơi, Lâm San run run nói: "Thái tử đã ra ngoài... Còn chưa về..."

"Xú tiểu tử, người đừng gạt ta!" Kiếm của người nọ lại nhích gần lại, thái độ hung ác, đằng đằng sát khí.

Lâm San sợ tới mức nhũn chân nhưng nghĩ bên trong Đỗ Hạo còn choáng váng, nếu để tên kia đi vào như vậy, hắn sẽ chết chắc nên hơi mềm lòng, cắn răng nói: "Vị này đại gia, là thật, tiểu nhân nào dám lừa ngài?"

"Cho ngươi cũng không dám!" Người nọ thấp giọng hừ một tiếng, lại nói, "Tiểu tử này, ngươi không phải là thái tử cầu tặc kia thì là ai?"

Lâm San lau mồ hôi: "Vị đại gia này, tiểu nhân chỉ là sai vật, không phải thái tử điện hạ."

"Phi! Nếu ngươi là cầu tặc kia, lão tử liền thịt ngươi!" Người nọ mang khăn che mặt, nói năng thô lỗ, mắt lộ hung quang, vô cùng dọa người.

"Vị đại gia này, ngài nếu muốn tìm thái tử, có thể tìm trong ngự hoa viên bên kia, buổi tối thái tử rất thích tản bộ..."

"Thật? Ngươi đừng lừa lão tử, bằng không lão tử lấy đầu ngươi!"

"Nào dám, nào dám..." Lâm San khúm núm.

"Tốt lắm, oan có đầu nợ có chủ, ngươi đã không biết thái tử ở đâu, có thể đi rồi!" Người nọ gầm nhẹ.

"Tạ đại gia!" Lâm San nhẹ nhàng thở ra, xoay người nhanh bước rời đi, vừa được vài bước, cái ót tê rần, hôn mê bất tỉnh.

Người bịt mặt cười phía sau cười đắc ý: "Bộ dạng éo lá, trên lưng còn có con rồng, ngươi cho bọn đại gia không có mắt nhìn sao?"

Ngươi chính là thái tử! Xem bọn đại gia trở về lột da ngươi ra!" Dứt lời, đem Lâm San vác trên vai, tung người nhảy lên, biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Cứ như vậy, Lâm San đáng thương vì vội vàng lấy nhầm đai lưng kia mà bị thích khách nghĩ lầm là thái tử, bắt cóc ra cung.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Người bắt Lâm San họ Hạ, ở nhà đứng hàng thứ ba, người giang hồ gọi là Hạ Lão Tam. Hạ Lão Tam này trời sinh thần lực, từ nhỏ lại được cao nhân chỉ điểm, công phu vô cùng thâm hậu. Nghe nói người này mười ba tuổi đi báo danh tòng quân, vốn định nguyện vì nước trung thành nhưng người ta ngại hán tuổi còn nhỏ, cho hán làm tạp dịch trong quân đội. Hạ Lão Tam tâm cao khí ngạo không cam lòng bị người sai sử, một mạch trốn khỏi quân ngũ làm sơn tặc đến nay đã được mười mấy năm.

Theo lý, làm sơn tặc không nên trêu chọc người của triều đình nhưng mùa xuân năm nay, tại Ô Long Sơn ở ngoại ô kinh thành này mang có mấy tiểu sơn tặc không biết trời cao đất rộng tiến đánh "Hắc Hồ Trại" của bọn họ, đánh động đến cả quan ngân, bởi vậy mới dẫn việc triều đình khởi binh quyết tâm tiêu diệt. Vài ngày trước theo đề nghị của thái tử, hoàng thượng tự mình hạ một đạo thánh chỉ, cử Ngự tiền kim đao thị vệ Liên Phong dẫn người tiêu diệt sơn tặc vùng Ô Long Sơn này, trong đó "Hắc Hồ Trại" chính là đối tượng trọng điểm nhất.

Hạ Lão Tam gốc có tiếng ở Hắc Hồ Trại, thấy Hắc Hồ Trại đại đương gia Vương Hắc Hồ mỗi ngày vì chuyện sắp bị tiêu diệt này mặt cau mày có, thêm vào đó trước kia đã bất mãn với quan quân triều đình, rõ ràng ý vào võ công cao cường, không thương lượng cùng hán, suốt đêm đuổi tới kinh thành, ban đêm xông vào hoàng cung, bắt thái tử chuẩn bị đàm phán yêu sách cùng triều đình.

Nói thật, Hạ Lão Tam này chính là điển hình của loại hữu dũng vô mưu, to gan lớn mật, có tình ý vào công phu, ban đêm một mình xông vào hoàng cung, thật đúng là hán đã cướp được người, tuy rằng người đó là thái tử "giả".

Nói đến Lâm San sau khi bị Hạ Lão Tam bắt đi, hán thừa dịp nàng hôn mê bất tỉnh, bỏ nàng vào một bao tải vác lên vai, suốt đêm chạy như điên từ kinh thành về "Hắc Hồ Trại", vừa đến trại liền không khách khí đem ném bao tải trên vai xuống.

Đại đương gia sơn trại Vương Hắc Hồ mấy ngày nay chưa kịp buồn rầu vì triều đình phái người tiêu diệt sơn tặc, bỗng nhiên nhìn thấy Tam đương gia mất dạng một ngày ném bao tải trước mặt mình, trong bao còn hình như còn có gì đang động đậy, liền hỏi: "Lão Tam, đây là cái gì?"

"Thái tử." Hạ Lão Tam nói.

"Thái tử? Thái tử là chuyện đùa giỡn gì?"

"Thái tử chính là thái tử, con hoàng đế, hoàng đế tương lai, đến từ này cũng không hiểu? Đại ca, ngươi thật hồ đồ."

"A, mấy ngày nay ta quả thực hồ đồ đều do chuyện triều đình phái người tiêu diệt... Cái gì?!" Vương Hắc Hồ bỗng nhiên tỉnh hẳn: "Ngươi nói cái gói to này là người nào?!"

Hạ Lão Tam bị phản ứng của đại ca hán làm hồ đồ theo: "Thái tử, ta không phải đã nói rồi sao."

Vương Hắc Hồ vỗ đùi: "Lão Tam, nguoi nguoi nguoi... Nguoi mới hồ đồ!" Nói xong, vội vàng ngồi xổm xuống mở dây bao tải ra.

Lâm San vốn bị Hạ Lão Tam đánh choáng váng lại xóc nảy một đêm bỗng nhiên nhìn thấy ánh sáng chói mắt, rốt cục nhìn không được, phun toàn bộ lên người Vương Hắc Hồ.

Nhất thời, mọi người ở đây ngây ngẩn, nhất tề nhìn lão đại chỉ thấy mặt Vương Hắc Hồ xanh, trắng rồi lại xanh trắng... thật lâu sau mới khôi phục lại nghiêm mặt hỏi: "Nguoi thật là thái tử?"

"Dạ... A! Không phải..." Lâm San đầu váng mắt hoa, trong chốc lát gật đầu, trong chốc lát lắc đầu, làm đối phương hồ đồ.

"Rốt cuộc có phải hay không?"

"Không phải!" Lâm San rốt cục lấy lại tinh thần, mắt nhắm một vòng, phát hiện mình đang bị một đám đại hán cao lớn vạm vỡ vây quanh, bên cạnh là tên hung thần ác sát kia, hình như chính là người bắt mình ra khỏi cung hôm qua.

"Nói bậy!" Hạ Lão Tam ngắt lời nàng, "Đại ca, nguoi xem trên đai lưng hán còn có con rồng, nếu không phải là thái tử thì ai dám mặc như vậy? Tên ẻo là chết tiệt dám lừa lão đại chúng, đánh chết nguoi!" Hạ Lão Tam tay vừa định chụp người Lâm San thì bị Vương Hắc Hồ cản lại.

"Lão Tam, nguoi không muốn sống nữa? Hán là đương kim thái tử, vạn nhất có gì không hay xảy ra, toàn bộ huynh đệ trong trại đều gánh chịu!"

"Đại ca, từ khi nào nguoi trở nên nhất gan sợ phiền phức như vậy? Nguoi xem triều đình đối với chúng ta thế nào? Huynh đệ ta chỉ muốn kiếm miếng cơm, chưa bao giờ động đến người nghèo, bọn họ lại phải đại quân diệt chúng ta, nếu đã vậy, không bằng liều một phen cùng lâm thì mười tám năm sau lại là một hảo hán!" Nói xong, tay rút kiếm, hướng Lâm San chém tới.

Mắt thấy kiếm kia muốn chém mình, Lâm San nóng nảy: "Không nên, ta thật sự không phải thái tử! Ta là nữ! Không tin ta cho nguoi xem!" Dứt lời, vội vàng kéo búi tóc trên đầu, nhất thời suối tóc đen thẳng tắp đổ xuống như vậy mực, tất cả đám người đang ở đây đều giật mình.

Son tặc Giáp vỗ vỗ son tặc Ất: "Nguoi xem, thật là nữ nhân..."

Son tặc Ất vỗ vỗ son tặc Bính: "Mau nhìn, mau nhìn, nữ nhân..."

Son tặc Bính vỗ vỗ son tặc Đinh: "Nguoi xem, nguoi xem, là nữ ..."

Son tặc Đinh sùng sốt thật lâu, đột nhiên tỉnh ngộ, mặt kinh hoàng chạy ra khỏi phòng, giống như phát cuồng, vòng quanh son trại la to: "Phật ô! Bồ Tát! Thái Thượng Lão Quân! Son trại chúng ta thật sự có nữ nhân đến! Là thật..."

Lâm San: "..."

Hạ Lão Tam không ngờ mình mất nhiều công sức vào hoàng cung bắt cóc thái tử, đảo mắt lại biến thành nữ nhân, nhất thời sợ ngây người, trừng mắt cẩn thận đánh giá Lâm San một phen.

Đúng là giống nữ nhân, còn là nữ nhân rất xinh đẹp.

Nhất thời, tiểu xử nam Hạ Lão Tam mười ba tuổi lên núi đến bây giờ hai mươi tư ngây thơ thẹn thùng, đỏ mặt nhăn nhó: "Hắc hắc, cô nương, đây đều là hiểu lầm, hiểu lầm... Không đúng, là duyên phận! Duyên phận nha!"

Lâm San đen mặt.

Thấy người bị bắt không phải thái tử, Vương Hắc Hồ nhẹ nhàng thở ra, lại nhìn cách ăn mặc của cô nương này, đề cao cảnh giác: "Nói, nguoi là ai? Làm sao có thể mặc trang phục của thái tử?"

Giờ khắc này, Lâm San đã xác định đối phương sẽ không giết mình, tâm tình phóng khoáng, bỗng dưng nhớ tới việc mình vẫn lo lắng cho tới nay, nếu thừa cơ hội này xuất cung, bóc hơi khỏi nhân gian thì sự tình nàng giả nam cũng sẽ không bại lộ, cha mẹ cũng sẽ không sao.

Nghĩ thế, trong đầu Lâm San nhanh chóng tìm tòi mấy phim truyền hình cầu huyết buổi chiều mình đã từng xem, sau đó bắt đầu thanh tỉnh kể lể mình bị cha mẹ đưa vào hoàng cung thế nào, bị thái tử coi trọng có ý đồ phi lễ thế nào, đánh thái tử choáng váng để chạy trốn ra sao...

Nói đến thảm cảnh kia, đến chỗ động tình còn nhỏ thêm vài giọt nước mắt, đám người trong son trại này chưa từng tiếp xúc qua với nữ nhân, lần đầu gặp một cô nương xinh đẹp, đầm ấm đáng yêu như vậy kể khô trước mặt mình, sao có thể chống đỡ được? Một đám đều cảm động, đặc biệt Hạ Lão Tam, nước mắt nước mũi đều chảy, trong nháy mắt giống nhau tìm được linh hồn tri âm rồi.

Hạ Lão Tam vỗ ngực nói: "Muội tử, nguoi đừng khổ sở, ở trong cung không có ai quan tâm nguoi, xuất cung đến Ô Long Sơn chính thiên hạ của huynh đệ ta, cứ yên tâm, chỉ cần đi theo Hắc Hồ Trại, về sau nếu ai dám khi dễ nguoi, nói cho ca, ca trả thù cho nguoi!"

Cứ như vậy, Lâm San từ một con tin nhanh chóng biến thành nữ son tặc duy nhất của "Hắc Hồ Trại", khác biệt quá lớn.

Bởi vì son tặc Đinh một phen tuyên truyền, cơ hồ toàn bộ huynh đệ Hắc Hồ Trại đều biết trong trại có nữ nhân, nhất thời bóng ma bị tiêu diệt bao phủ Hắc Hồ Trại rốt cục giảm bớt một chút, tất cả đều phấn khởi, tụ tập cùng nhau nhìn nữ nhân một chút.

Bất quá vì trước đó Hạ Lão Tam tuyên bố ai dám khi dễ Lâm San liền lột da hắn cho nên đám sơn tặc này cũng không dám lỗ mãng, chỉ dám ngấp nghé ở cửa, cổ dài quá thân, nhìn từ xa.

Người còn chưa thấy chợt thấy Hạ Lão Tam từ trong trại đi ra, mặt mày hồng hào, tươi cười như hoa, trong tay còn cầm cây quạt không biết kiếm ở đâu ra. Nhất thời, một đám sơn tặc đều bàn tán.

"Tam đương gia làm sao vậy? Sao lại cười tươi như hoa thế này?"

"Người xem hắn còn cầm quạt, trên đó hình như còn có chữ!"

"Viết gì?"

"Phong lưu phóng khoáng..."

"Không phải, là ngọc thụ lâm phong!"

"Các người đều sai rồi, là anh tuấn tiêu sái!"

"Tam đương gia, viết gì trên quạt vậy?" Có người hỏi.

Hạ Lão Tam trừng mắt liếc bọn họ một cái, "Ta làm sao mà biết? Trên sách viết thế nào ta liền viết theo, hắn sẽ không sai!"

"Tam đương gia, cô nương kia thật sự là nữ?"

"Vô nghĩa!" Hạ Lão Tam mắng.

"Xinh đẹp không?"

Hạ Lão Tam mặt đỏ hồng: "Xinh đẹp, so với thiên tiên còn xinh đẹp hơn!"

"Tam đương gia, người coi lên! Cười thiên tiên tẩu tử vào cửa cho chúng ta!" Mọi người ồn ào.

Hạ Lão Tam mặt đỏ bừng, phe phẩy quạt, ra vẻ bình tĩnh: "Đâu có, đâu có..."

Liền sau đó, Lâm San vừa đổi nữ trang trên lầu đi xuống. Đây là lần đầu nàng mặc nữ trang cổ đại, có chút không quen, sợ giấu phải váy. Chính là đang rất lo lắng, ngẩng đầu chợt thấy một đám đứng ở cửa nhìn chăm chăm, ánh mắt kia giống như mười mấy năm chưa ăn cơm, nhất thời sợ hãi.

Hạ Lão Tam biết Lâm San xinh đẹp, không nghĩ nàng vận nữ trang, hai mắt tỏa sáng xinh đẹp động lòng, trong ngực phập phồng. Hắn sửa sang lại quần áo, phe phẩy quạt.

"Muội tử, quần áo vừa không?"

Lâm San gật đầu: "Rất vừa, cảm ơn Tam ca."

Mỹ nữ gọi hắn là Tam ca!

Hạ Lão Tam mặt đỏ lên: "Muội tử, người thấy Tam ca hiện tại có chỗ nào khác không?"

Lâm San tà hữu đánh giá, lắc đầu.

"Người nhìn lại xem?" Hạ Lão Tam nóng nảy, chính mình cố ý rửa mặt, chải đầu, đổi quần áo mới, còn cố ý tìm cây quạt nhét dưới đáy hòm, bao nhiêu suy nghĩ đều viết hết trên mặt.

Lâm San thẳng mắt nhìn, vẫn không thấy tội cùng là có gì khác, nhìn lại cây quạt Hạ Lão Tam đang phe phẩy trong tay, bỗng nhiên ngộ đạo: "A, ta đã biết! Còn thiếu chút phong lưu, còn có cây quạt này mua ở đâu? Chữ khó coi như vậy cũng viết, thật biết lừa người!"

Hạ Lão Tam nháy mắt biểu tình cứng lại, thật lâu sau mới cười gượng: "Muội tử, nhãn lực tốt lắm, nhãn lực tốt lắm..."

Phía sau, một đám huynh đệ đều cười vang, từ đó về sau đám người trong sơn trại nhìn thấy Hạ Lão Tam đều vờ như tri kỷ hỏi: "Tam ca, hôm nay người không mang quạt sao?"

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Đều nói đằng sau sự thành công của nam nhân không thể thiếu nữ nhân, kỳ thật đằng sau sự thành công của một sơn trại cũng không thể thiếu nữ nhân, đặc biệt là một nữ nhân bộ dạng không tẻ lắm.

Từ sau khi Lâm San gia nhập, Hắc Hồ Trại vốn đang bị bóng ma tiêu diệt bao phủ nhất thời tinh thần diện mạo rực rỡ hẳn lên! Cũng không đúng sao? Phần lớn sơn tặc đều là bất đắc dĩ mới vào rừng làm cướp, một đám tụ tập trên núi, ăn uống tắm giặt tất cả đều tự làm, nói khó nghe một chút, đôi khi còn lười mặc quần áo.

Nhưng hiện tại thì khác hẳn, trên núi bỗng nhiên có nữ nhân, còn là người đẹp, đâu thể cứ làm như vậy? Vô luận thế nào cũng cần sạch sẽ một chút mới phải?

Vì thế, nam nhân trong trại bỗng nhiên mau chóng thu thập quần áo đi giặt, dọn quét phòng ở, chỉ trong vài ngày, toàn trại cao thấp rực rỡ hẳn lên, một trại đại quê mùa tỏ ra văn nhã. Vương Hắc Hồ kích động nhìn Lâm San, muốn rơi nước mắt: "Cô nương, mấy năm trước nếu có thể sớm gặp ngươi, ta đâu cần tốn nhiều công sức!"

Kỳ thật khi Lâm San xuất hiện, không chỉ cái biến tinh thần diện mạo toàn trại mà quan trọng hơn là thức ăn của mọi người cũng thay đổi một bước lớn.

Lúc Lâm San vừa đến, phát hiện những thứ kia thật không phải dành cho người ăn, tất cả bọn họ tùy tiện cắt lợn rừng, gà rừng nửa sống nửa chín mà ăn, đây là thức ăn sao? Vì thế Lâm San buổi tối đối bụng ngồi nướng chân gà rừng.

Mới đầu chỉ tính lấp đầy bụng mình, không nghĩ mùi gà nướng thơm lừng kích động toàn bộ sơn trại, chờ gà kia vừa nướng chín, chung quanh bàn đã bu đầy hồ ly cáo giả mặt xanh thăm thẳm. Lâm San 囧, nói: "Muốn ăn sao?"

Nói còn chưa xong, gà trên tay đã biến mất, trước mắt đều là nam nhân để nửa thân trần đợi ăn gà cả buổi tối, có người còn ngửa mặt lên trời hét dài: "Con mẹ nó, quá ngon!", "Mẹ nó, con đây là đang nằm mơ!"..

Lâm San một bên nhỏ mồm hỏi, chỉ là một con gà thôi mà...

Từ đó về sau, Lâm San bắt đầu phụ trách việc ăn uống của sơn trại. Tuy nói là phụ trách, bất quá nàng cũng chỉ động thủ nấu cơm làm đồ ăn mà thôi, các việc lật vật khác như đốn củi, nhóm lửa, rửa rau, rửa chén... đều đã được Hạ Lão Tam toàn bộ an bài người giúp nàng, đãi ngộ rất tốt.

Như vậy qua vài ngày, Lâm San bỗng nhiên không còn lo về chuyện nữ Phò mã nữa mà thấy thì ra làm nữ sơn tặc cũng không tồi.

Chẳng qua, nàng rất nhanh liền phiền não.

Vấn đề xuất phát từ Hạ Lão Tam, người này phỏng chừng thật sự là tám trăm năm chưa gặp nữ nhân, đối với Lâm San ân cần vạn phần, khắp nơi đều toát ra thần sắc ái mộ, huynh đệ toàn trại đều biết Hạ Lão Tam có ý với Lâm San, tất cả đều không kiêng kỵ kêu nàng đại tẩu, đem Lâm San 囧 đến độ muốn tảo hôn.

Tuy bộ dạng Hạ Lão Tam sau khi tắm rửa sạch sẽ không quá tẻ nhưng Lâm San thật không phải kén chọn. Lâm San thường nói trong tình yêu nàng sẽ không chọn ba lấy bốn nhưng nếu không có cảm giác gì với đối phương thì làm sao có thể sống chung với nhau cả đời?

Kết quả Lâm San buồn rầu, bắt đầu lo lắng tìm cơ hội rời sơn trại.

Cơ hội để Lâm San trốn thoát đến nửa tháng sau mới xuất hiện, bởi vì triều đình chèn ép, Hắc Hồ Trại đã lâu không xuống núi đánh cướp, sinh kế dài ngày của gần năm trăm nhân khẩu trong trại mới là vấn đề to tát nhất bây giờ, vừa vận sau đó có tin đầu tháng năm có một xe hàng hóa xa xỉ sắp vào kinh có đi ngang qua Ô Long Sơn.

Bị quân tiêu diệt chèn ép lâu ngày nên Hắc Hồ Trại nhất thời không yên, Vương Hắc Hồ lúc này cũng thấp thỏm, nếu cướp cũng chết, không cướp cũng chết, rõ ràng cũng chỉ có một kết cục. Vì thế, hấn suốt đêm triệu tập toàn trại, bàn mưu cướp số hàng hóa lần này.

Lâm San hiện tại tốt xấu gì cũng coi như một phần tử trong trại, khi đại hội khai mạc liền đứng một bên nghe, bỗng nhiên ý thức được lúc toàn trại xuống núi chính là thời cơ tốt để mình rời đi? Như thế, nàng bắt đầu vụng trộm tính toán...

Đến ngày đó, huynh đệ trong trại võ trang, từ Vương Hắc Hồ đến Hạ Lão Tam đều dẫn quân xuống núi.

Trước lúc xuống núi, Hạ Lão Tam còn luyến tiếc Lâm San, kéo tay nàng, động tình nói: "Muội tử, không cần lo lắng cho huynh, huynh không có việc gì! Chờ ta trở về!"

Lâm San rút mặt, ai lo lắng người? Ta là lo lắng cho bản thân có thể chạy thoát hay không!

Chờ bọn người Hạ Lão Tam vừa đi, Lâm San trở về phòng bắt đầu thu thập này nọ, nàng vì đột ngột bị người bắt cóc ra khỏi cung nên không kịp mang theo tiền bạc ngày thường tích trữ, hành lý duy nhất chỉ có một bộ trang phục của Đỗ Hạo cùng thắt lưng thêu kim long kia.

Ngươi nói nếu trên này thêu đầu gà thì tốt biết mấy? Thêu chi con rồng làm ta không bán được cho ai! Lâm San mắng đại lung kia một câu, ném xuống chân hung hăng đạp vài cái mắng tiếp: "Còn có thái tử gì chứ? Con mẹ ngươi! Dám chiếm tiện nghi của ta!" sau đó nàng trộm thu thập vài món đồ Hạ

Lão Tam đưa cho rồi hạ sơn.

Bởi vì toàn bộ quân chủ lực của sơn trại đều xuống núi, lưu lại một đám già yếu không sức chiến đấu nên Lâm San thực dễ dàng tránh né, chuồn khỏi sơn trại.

Dọc đường đi, trên Ô Long Sơn hoa thơm cỏ lạ, phong cảnh xinh đẹp. Lâm San vẫn là lần đầu mặc nữ trang tự do tự tại hành tẩu như vậy, tiền bạc không có, tiền đồ chưa biết nhưng trong lòng vui sướng chưa từng có. Vừa xuống núi, nàng quay đầu nhìn lại con đường đã đi qua, trong lòng yên lặng nói một câu: "Tạm biệt hoàng cung, Tể tướng phủ, tạm biệt Tiểu Lục, Đỗ Hạo đáng ghét, còn có tạm biệt kim đao cùng Liên Phong người... Lâm San ta về sau không cần che giấu thân phận nữa, ta muốn đường đường chính chính làm nữ nhân, tìm nam nhân thuận mắt, sống hạnh phúc!"

Trong lòng tuy rằng nghĩ vậy nhưng không khỏi nảy sinh vài phần lưu luyến, nhìn chằm chằm con đường xuống núi thật lâu, nàng lúc này mới thở thật dài, quyết đoán quay người đi.

Ngay khi nàng vừa xoay người trong tích tắc, bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng "Giết!" Thanh âm tiếp theo là tiếng người ngựa đang chém giết không dứt, bụi bay mù trời, đất rung núi chuyển.

Lâm San đáng thương hoàn toàn không ngờ mình đã chọn con đường xuống núi hẻo lánh nhất nhưng không may lại là chỗ bọn người Hạ Lão Tam mai phục. Đám sơn tặc mai phục nhìn thấy một đội xe ngựa từ xa đi tới, nghĩ mục tiêu đã đến, một tiếng ra lệnh rồi tất cả đều lao xuống.

Mà ở đầu đường kia, đoàn xe cũng không vì vậy mà kích động, ngược lại đoàn xe tiếp tục chạy về hướng sơn trại. Đến lúc đám người Hạ Lão Tam hiểu được đây là cạm bẫy, nhiều quan binh ẩn mình trong đoàn xe đã bay ra, bắn hàng loạt mũi tên nhắm ngay đám sơn tặc.

Hạ Lão Tam với đám người đi cùng tất cả đều ngây ngẩn, đứng tại chỗ, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn một nam tử toàn thân trang phục đen từ trong đám binh lính đi ra, cước bộ mạnh mẽ, khí thế bức người. Trên mặt hấn mang mặt nạ bạc, kim đao bên hông lóe sáng trong ánh nắng chiều.

Hắn dùng thanh âm lạnh lùng nói: "Đầu hàng hay là chết, các người tự mình chọn đi."

Hạ Lão Tam tự xưng là trời sinh thần lực, võ công cái thế, song đao quét ngang mấy chục sơn trại trên Ô Long Sơn cũng không suyễn một hơi nhưng chưa bao giờ gặp qua một đối thủ như lúc này, tuy chưa giao thủ cùng hắn vậy mà khí thế trong người đã giảm sút phần nào.

Hắn biết mình hẳn phải trải qua một hồi ác chiến với người đối diện nên cầm chặt song đao trong tay, quay qua thoáng nhìn đại ca Vương Hắc Hồ.

Vương Hắc Hồ sắc mặt thực ngưng trọng, hắn không phải sợ chết nhưng giờ khắc này, hắn không thể lơ đãng nhìn nhiều huynh đệ đã cùng mình vào sinh ra tử đi vào chỗ chết, hắn là lão đại của sơn trại nên phải có trách nhiệm bảo đảm an toàn cho bọn họ.

Hắn liếc Hạ Lão Tam một cái ý bảo đừng hành động thiếu suy nghĩ rồi sau đó Vương Hắc Hồ đi đầu, ném cây đao trong tay xuống.

Các huynh đệ của sơn trại thấy lão đại đã đầu hàng, trong lòng tuy không phục nhưng cũng không thể không nể mặt đành phải ném đao luôn, một lát sau, gần trăm người đã đầu hàng chỉ còn lại Hạ Lão Tam cùng vài huynh đệ cá biệt còn chưa ném vũ khí trong tay xuống, đặc biệt Hạ Lão Tam trừng hai mắt hung ác nhìn Liên Phong giống như muốn phát hỏa đến nơi.

Liên Phong hướng thủ hạ phát tay, nói: "Buông binh khí có thể đi, chống cự giết không tha." Câu cuối cùng kia lạnh như băng không mang theo chút hơi ấm, làm mọi người có mặt ở đây không khỏi run sợ.

"Lão Tam, còn ở trên núi lo gì không củi đốt, đừng xúc động," Vương Hắc Hồ khuyên Hạ Lão Tam.

"Đại ca, người đi đi! Ta tuyệt đối sẽ không đầu hàng đám cẩu tặc triều đình này, ta biết người cùng các huynh đệ vào sinh ra tử, không đành lòng nhìn bọn họ chết nhưng ta không giống, ta từ nhỏ không cha không mẹ, sơn trại là nhà của ta, ta sẽ không trơ mắt nhìn nhà mình bị người ta hủy diệt, hôm nay chỉ cần Hạ Lão Tam ta còn ở đây, ai cũng đừng nghĩ động đến một cái cây của Hắc Hồ Trại!"

Hạ Lão Tam lời nói chính nghĩa lâm liệt, nháy mắt làm các huynh đệ của Hắc Hồ trại ở đây cảm động, Vương Hắc Hồ hốc mắt lập tức liền đỏ, một phen cầm tay Hạ Lão Tam: "Lão Tam, người nói đúng, sơn trại là nhà của chúng ta, ta cũng không đi!" Dứt lời, nhấc đao lên, hướng về phía các huynh đệ kêu: "Các vị huynh đệ, hôm nay nếu các người muốn đi, Vương Hắc Hồ ta không ngăn cản, nếu luyến tiếc sơn trại muốn lưu lại, thì hãy đứng về phía bên này với ta!"

Phút trầm mặc ngắn ngủi qua đi, có người nhấc đao, một người, hai người, ba người... Tất cả mọi người đều đứng cạnh Vương Hắc Hồ, trong mắt đều toát lên nghĩa khí vô cùng mạnh mẽ.

Nhìn thấy hết thảy, Liên Phong cũng không bất an, quyết đoán phát tay, ra hiệu cho đám cung thủ vừa rồi triển khai, mũi tên nhọn nhắm ngay đám người Vương Hắc Hồ.

Ngay tại thời khắc chỉ mình treo chuông này, một bóng đen nho nhỏ sợ hãi rụt rè cõng một túi nặng, thân mình lom khom nhẹ bước rồi đi.

Liên Phong phát hiện, thân thủ xuất chiêu, bắn một mũi tên về cái cây trước mặt Lâm San.

"A!" Lâm San hô một tiếng, ngã bịch xuống đất, hai mắt hoảng sợ nhìn về hướng mũi tên phóng tới, cùng Liên Phong bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều giật mình.

Chương 32

Liên Phong liếc mắt một cái lập tức nhận ra Lâm San.

Từ khi nhận lệnh xuất quân tiêu diệt sơn tặc đến nay đã gần một tháng, người mình ngày đêm tưởng nhớ bỗng nhiên xuất hiện trước mặt như kỳ tích, một thân nữ trang bình thường so với nam trang còn có vẻ xinh đẹp hơn rất nhiều, đôi mắt sáng ngời trong ánh tịch dương, nhìn qua thật động lòng người. Bao nhiêu ngày đêm, hắn từng mơ thấy dáng vẻ khi nàng mặc nữ trang, nay gần trong gang tấc, giống như bồng tính trong cơn mơ.

Cùng lúc đó, Lâm San cũng thấy mình giống như đang nằm mơ, rõ ràng một khắc trước đó mình còn dứt bỏ hết lưu luyến, quyết định bắt đầu lại lần nữa thì gặp lại Liên Phong, hắn đứng ở đằng kia, phía sau là tịch dương đỏ trời, bão cát trên đường hơi nâng một góc áo hắn lên, màu bạc của mặt nạ lóe sáng.

Đây là một bức hình! Lâm San có chút mê muội, lúc tỉnh táo lại, tịch dương trước mắt đã bị che khuất, cái bóng thật dài của Liên Phong đổ trên người nàng, ánh mắt dưới mặt nạ hình như có ma lực đặc biệt, làm hết thấy mọi vật xung quanh đều yên lặng, chìm chốc yên lặng, không khí ngưng trệ, ngay cả mây trắng ở chân trời cũng lắng lặng, chăm chú...

Một bàn tay đến trước mặt nàng, là tay đao thủ, lòng bàn tay sạch sẽ, dày rộng, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng.

Lâm San thấy mình nhất định là bị quỷ ám, bằng không sẽ không đưa tay ra mà không lo lắng chút nào, ngón tay vừa chạm đến lòng bàn tay dày rộng một chút liền bị cầm thật chặt, sau đó một lực đạo thật lớn lôi nàng đứng lên, hơi ấm trong lòng bàn tay hắn truyền đến làm Lâm San có chút luyến tiếc buông ra.

Hạ Lão Tam không ngờ Lâm San xuống núi, còn đột nhiên xuất hiện trong trường hợp nguy hiểm này, càng thật không ngờ tên cầm đầu triều đình kia còn âu yếm bàn tay của cô nương nhà mình, có làm hay không, bàn tay non mịn trắng trẻo nhỏ bé đó lão tử ở phòng bếp giúp việc nàng nửa tháng nay ngay cả nắm cũng chưa dám nắm nhiều, người vừa đến đã nắm, thật đúng là không khách khí!

Một khắc kia, ngực Hạ Lão Tam như bị lửa giận thiêu đốt mãnh liệt! Nắm chặt song đao trong tay, nhảy tới một chút, hét lớn một tiếng: "Cầu tặc, buông tay muội tử ra!" Dứt lời, hướng đao chém xuống tay Liên Phong.

Lâm San cả kinh, đang định ngăn cản, Liên Phong lại một phen đẩy nàng ra, kim đao ra khỏi vỏ, sát khí sắc bén, cát đá bay lên, lá rụng rơi tã, chỉ dùng một chiêu liền chặn thế tấn công mãnh liệt của Hạ Lão Tam, bức hắn liên tục lui về phía sau vài bước, song đao trong tay cùng hắn giằng co.

Quả nhiên là cao thủ! Hạ Lão Tam trong lòng buông tiếng thở dài, trên đời này người có thể tránh thoát một chiêu của hắn đã ít, có thể bức hắn lui lại vô cùng hiếm, xem ra hôm nay mình thật sự gặp được đối thủ, nếu trước khi chết có thể thống khoái đánh một trận cũng là lựa chọn không sai. Nghĩ vậy, Hạ Lão Tam quyết định bất chấp, cầm song đao trong tay nhảy lên, hướng Liên Phong bổ tới.

Không nghĩ tam đương gia bỗng nhiên không nói tiếng nào giao đấu cùng thủ lĩnh phe đối phương, các huynh đệ Hắc Hồ Trại nhất thời choáng váng, người nhìn ta, ta nhìn người, bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Tam đương gia đã đánh, chúng ta đứng đây làm gì?" Vì thế đều giờ lao lao về hướng đối phương.

Cung thủ đối phương lập tức giương tên.

"Không được bắn!"

"Không được nhúc nhích!"

Liên Phong cùng Hạ Lão Tam cơ hồ nói ra cùng lúc, khi đó hai người đều không hẹn mà cùng liếc nhìn Lâm San một cái, không muốn để nàng bị thương.

"Mụ nội nó, muội tử của lão tử là để người nhìn?" Hạ Lão Tam không nghĩ Liên Phong cũng sẽ hành động giống mình, nhất thời quá ghen tuông, lại bỏ xuống một đao. Liên Phong mặc dù nhanh, chiêu thức linh mãnh nhưng dù sao khí lực cũng không lớn bằng Hạ Lão Tam, mấy chiêu hạ xuống dù không một nhưng cũng không chiếm được ưu thế.

Cứ như vậy, hai người vẫn tiếp tục đánh, Lâm San ở một bên, cảm thấy như đang xem phim cổ trang, đao quang kiếm ảnh, bên tai tất cả đều là tiếng binh khí va chạm thật thần kỳ. Nhìn trong chớp lát, nàng bỗng nhiên ý thức được chỗ không đúng, vỗ đùi: "Ta lại nhái gì chứ! Nếu cứ đánh tiếp thì kim đao sẽ hỏng mất!"

Nàng căng thẳng, vội vàng kêu: "Đừng đánh! Đừng đánh! Đều dừng tay cho ta!"

Nghe tiếng Lâm San, Liên Phong theo bản năng phân tâm, động tác chậm lại, đao kia của Hạ Lão Tam đã đến, hắn muốn tránh nhưng chậm một bước, cánh tay ăn một đao, máu tươi chảy ròng.

Thấy Liên Phong bị thương, tất cả cung thủ vừa mới buông tên lập tức khản trương, tất cả mũi tên sắc bén đều nhắm ngay Hạ Lão Tam, chỉ cần hắn hơi cử động, sau đó rất có thể bị bắn thành một con nhím.

Tình huống vạn phần khản trương, các huynh đệ Hắc Hồ Trại một bên cũng đều nắm chặt tay lại.

Ngay tại giờ phút hết sức căng thẳng, một bóng người bỗng nhiên vọt đến bên cạnh chỗ Hạ Lão Tam và Liên Phong.

"Người không sao chứ?" Lâm San trong lòng thực lo lắng, vốn là nàng đau lòng thay cho kim đao kia nhưng nhìn Liên Phong bị thương, so với kim đao bị hỏng bên không nghĩ nhiều liền vọt lại đây.

"Không có việc gì." Liên Phong lắc đầu, máu trên cánh tay không ngừng chảy ra.

"Còn nói không có gì? Người xem máu chảy nhiều như vậy!" Lâm San gấp đến độ muốn khóc, kéo một mảnh áo, vội vàng thay hắn băng vết thương.

Này thật sự là một màn thực thần kỳ, dưới bóng tịch dương giữa hai nam nhân đàng đàng sát khí là một cô gái tay không tác sát tự mình băng bó cho nam nhân cầm đao, động tác của nàng thực vụng về, vì thấy máu đỏ nhiều như vậy nhưng vẫn không ngừng tay.

Liên Phong thấy có chút không đúng, tay hắn còn nắm đao, trên đao dính không biết bao nhiêu máu bắn nhưng trong mắt hắn hiện giờ là một cô nương từng thấy qua máu tươi, cũng không biết chết là gì, nàng nỗ lực kiềm chế sợ hãi, dùng đôi tay sạch sẽ băng bó vết thương cho mình.

Một khác kia, hắn bỗng thấy bị thương cũng đáng giá.

Hạ Lão Tam thầm ghen ngạo. Bắt đầu từ lúc đầu lĩnh phe tiêu diệt cầm tay Lâm San, hắn liền nảy sinh bất mãn với Liên Phong, nay nhìn cô nương trong mộng của mình trước mặt nhiều người băng bó vết thương cho hắn, mất đi mảy may, lòng tự trọng của một nam nhân đã bị dả kích nghiêm trọng.

Cố tình không thấy Lâm San còn ở bên kia, hắn nắm chặt đao hướng về Liên Phong tỏ ý muốn đánh.

Thấy Hạ Lão Tam bỗng nhiên lại đây, Liên Phong vội vàng dùng bên tay không bị thương nắm Lâm San, một tay ôm lấy nàng đẩy về sau mình, nắm chặt đao trong tay, chặn một đao của Hạ Lão Tam đang bổ về phía mình, nháy mắt vết thương vừa băng bó lại chảy máu. Lâm San mắt vừa thấy trong lòng giận dữ trước nay chưa từng thấy, từ sau Liên Phong đi ra, rống lên: "Đều dùng tay hết cho ta!"

Một tiếng này rốt cục hù được Hạ Lão Tam không tấn công ngược lại còn nhìn Lâm San có chút khó hiểu.

"Đánh đánh đánh! Chỉ biết đánh! Có ý tứ sao? Cho dù thắng thì thế nào? Các người thực tính làm cả đời sơn tặc? Hơn mười tuổi là sơn tặc, hai mươi mấy tuổi là sơn tặc, chờ các người một đám tám mươi vẫn là sơn tặc! Các người nói ra không xấu hổ thì người khác nghe đều ngượng ngùng! Làm ơn có chí khí một chút, dùng đầu óc, đừng làm một đám chết già rồi còn không cưới được vợ, có cô nương nào nguyện ý gả cho một sơn tặc? Nói ra cũng không còn nhỏ nữa mà chút đạo lý ấy cũng không hiểu sao, chưa già mà lú lẩn sao?"

Lâm San một phen mắng làm cả đám tất cả đều choáng váng. Đặc biệt Hạ Lão Tam, cả người đều ngây dại, chút tự tôn vừa rồi còn sót lại hoàn toàn sụp.

Nói đến Vương Hắc Hồ, hắn dù sao cũng là sơn tặc đã vài chục năm rồi, thấy Lâm San quen biết Liên Phong, lập tức biết cô nương này không phải là một tiểu cung nữ đơn giản như nàng đã nói, nhất thời nhìn nàng với cặp mắt khác xưa: "Vậy người nói chúng ta còn có thể làm sao bây giờ?"

"Chiều an!" Lâm San thốt ra.

"Chiều an?"

"Đúng vậy, trong trại có gần cả trăm huynh đệ, người người đều thân cường thể tráng, cũng không thiếu tay thiếu chân sao lại làm sơn tặc? Vì sao không tham gia quân ngũ? Một bên là bảo vệ quốc gia, một bên là cướp của, nếu là người, người chọn bên nào?"

Lâm San nói làm Vương Hắc Hồ hoàn toàn trầm tư, hắn vào rừng làm cướp cũng là bắt đắc dĩ, những năm gần đây mình cũng không ít lần vì tương lai của mình và cả trăm người trong trại mà lo lắng, cả đời sống lên lút như vậy còn không bằng sống yên ổn như Lâm San nói.

"Đề nghị của người ta có thể cân nhắc nhưng cho dù chúng ta muốn chiều an, triều đình có thể chấp nhận chúng ta sao?" Vương Hắc Hồ hướng mắt về phía Liên Phong đang đứng một bên không lên tiếng.

Liên Phong không trực tiếp trả lời hắn mà hướng mắt về Lâm San xem thái độ của nàng.

Lâm San gật gật đầu, tỏ vẻ có thể tin tưởng đám người bọn hắn, sống ở sơn trại nửa tháng, nàng cũng biết những người này bản chất không xấu chỉ là bắt đắc dĩ mới làm sơn tặc mà thôi.

"Được." Liên Phong nói: "Nếu các người chịu cải tà quy chính, góp sức vì triều đình, triều đình tự nhiên sẽ không bạc đãi bọn người."

"Người cho ta cùng các huynh đệ thảo luận một đêm, sáng mai ta một mình xuống núi cho các người câu trả lời thuyết phục! Như thế nào?"

"Có thể, nhưng ta muốn đưa nàng đi." Liên Phong nói xong, cầm cổ tay Lâm San. Hắn ra tay thật sự nhanh, Lâm San liên tục lui hai bước, cả người cơ hồ dán lên người hắn.

"Không được!" Lúc này Hạ Lão Tam âm thầm một bên rút cục phục hồi tinh thần, thấy Liên Phong muốn dẫn Lâm San đi, một bước vọt lên, chuẩn bị đầu vồ.

"Lão Tam!" Vương Hắc Hồ bảo hấn, "Đừng vì xúc động của một mình ngươi mà hại mọi người!"

Dù sao lão đại cũng đã lên tiếng, Hạ Lão Tam tuy không phục nhưng vẫn ngoan ngoãn buông đao, trừng mắt nhìn Liên Phong, không cam lòng không muốn lui về.

Thấy Hạ Lão Tam lui xuống, Vương Hắc Hồ hướng Liên Phong, bình tâm tĩnh khí nói: "Vị quan gia này, chúng ta không phải không tin ngươi nhưng ta muốn mời Tổng cô nương cùng ta trở về, sáng mai sau khi chúng ta thảo luận xong, ta tự mình dẫn nàng xuống núi gặp ngươi, được không?"

"Không được!" Liên Phong quyết đoán "Ta không lừa các ngươi, nàng cũng không theo các ngươi, không có gì phải thương lượng."

Liên Phong vừa nói, sắc mặt Vương Hắc Hồ có chút thay đổi, Lâm San biết tình huống không ổn, vội vàng động thân: "Có thương lượng, có thương lượng!" Tiễn đã xoay người hướng Liên Phong cười nói, "Ngươi để ta đi, ta ở trong trại đã nửa tháng, các huynh đệ đối xử với ta tốt lắm, bọn họ không là người xấu, ngươi đừng lo lắng."

"Ta nói không được là không được!" Liên Phong thái độ thực kiên quyết, cầm lấy tay nàng, gắt gao không buông.

"Này, ngươi nhũn não rồi sao? Đã nói không có việc gì!" Lâm San buồn bực, "Ngươi xem ngươi đã bị thương? Có muốn đánh cùng bọn hấn cũng không chiếm được ưu thế, nếu đã vậy sao không để ta lên núi? Nếu Vương đại ca nuốt lời, về sau sẽ không cưới vợ được, đúng không?"

Vương Hắc Hồ co giật khóe miệng, nghiêm mặt gật đầu.

"Ngươi thấy rồi đó, Vương đại ca ba mươi lăm tuổi còn có dũng khí thề độc như vậy, không có việc gì." Lâm San nhìn Liên Phong trông mong.

Cái này, không chỉ có Vương Hắc Hồ, toàn bộ các huynh đệ sơn trại đằng sau cũng trải qua một cơn co giật.

Giờ khắc này, chỉ còn sót lại chút tịch dương, dường như có vì sao nào lấp lánh trong mắt Lâm San làm Liên Phong cảm thấy có chút mềm yếu khó tả.

"Được rồi." Hấn gật đầu, vẫn cầm tay nàng không buông, "Bất quá, ta muốn đi cùng ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Vì Liên Phong kiên trì nên Vương Hắc Hồ đành nhượng bộ để Liên Phong đưa Lâm San cùng lên núi. Thế nhưng việc này lại làm cho thuộc hạ của Liên Phong là Dương Tín rất lo lắng.

"Đại nhân, chuyến đi này đi hung hiểm vạn phần, không thể vì một nữ tử mà làm hư đại sự!"

"Ta tự có chừng mực, xảy ra chuyện gì ta sẽ một mình gánh vác." Liên Phong dứt lời, hướng Lâm San nói "Đi thôi!" rồi không chút do dự lên núi.

Dương Tín ở phía sau không khỏi lắc đầu than nhẹ: "Hong nhan họa thủy, hong nhan họa thủy..."

Bên này, Lâm San đi theo sau Liên Phong trong lòng lo sợ bất an. Nói thật, nếu hiện tại nàng một mình theo bọn người Hạ Lão Tam lên núi cũng không khả trương như vậy, giờ chỉ có mỗi Liên Phong bên cạnh ngược lại khiến nàng không yên.

Xem phản ứng khi thấy mình vừa rồi của Liên Phong, nàng hoàn toàn có thể xác định hấn nhận ra nàng ngay, đã mặc nữ trang còn bị hấn liếc mắt liếc nhận ra thì chỉ có một khả năng đó là hấn đã sớm biết mình là nữ. Điều này làm Lâm San không khỏi liên tưởng đến chuyện trước đó mình vì cứu Đỗ Hạo té xỉu, nói như vậy, quần áo của nàng thật đúng là do Liên Phong thay đổi... Nghĩ đến đây, Lâm San mặt có chút đỏ.

Liên Phong đang theo sau Lâm San, bỗng thấy nàng dừng bước, quay đầu hung tợn trừng mắt nhìn mình làm hấn không rõ vì sao nhưng nét đỏ ửng trên khuôn mặt cô gái không che giấu được cùng ánh mắt kia làm nàng có vẻ xinh đẹp bội phần. Liên Phong chưa quen nhìn Lâm San mặc nữ trang nên tránh không khỏi bối rối.

Hạ Lão Tam đi theo sau rình xem đều chứng kiến hết về mặt của hai người vừa rồi nên thoáng ngẩn ngơ. Mục nội nó, đi trên sơn đạo còn có thể liếc mắt đưa tình đúng là không để lão từ ta vào mắt! Vì thế, hấn bước nhanh lên phía trước, ân cần với Lâm San: "Muội tử, sơn đạo không dễ đi, cẩn thận nhìn đường."

"Trong sạch của bốn cô nương đều bị người ta xem hết, còn xem gì nữa? Nhìn mục nội ngươi!" Lâm San tức giận trừng mắt nhìn hấn, vòng ngược qua

người hấn rồi bỏ chạy lên trước để lại Hạ Lão Tam đứng tại chỗ, tự tôn nam nhân lại một lần nữa bị đá kích thật sâu, hấn đến trước Liên Phong.

"Ta nói cho người biết, đừng nghĩ cách gây sự chú ý với muội tử ta! Bằng không ta liền..."

"Tránh ra!" Liên Phong lạnh lùng nói, dùng nội lực hất tay Hạ Lão Tam ra, cũng không thèm liếc hấn một cái, theo sát Lâm San.

Hạ Lão Tam đáng thương, dùng nói là tự tôn nam nhân, ngay cả tự tôn làm người tối thiểu đều tan thành mây khói, cổ tình động tay động chân với Vương Hắc Hồ: "Đại ca..."

"Ca cái gì? Đang lúc rồi ren, đừng vì nữ nhân gây thêm chuyện!" Vương Hắc Hồ mắng một câu rồi cũng đi thẳng.

Một đám huynh đệ sơn trại phía sau thay phiên nhau vỗ vai Hạ Lão Tam: "Tam đương gia, nghĩ thông suốt đi, người ta mang mặt nạ còn đẹp hơn người, người nhận thua đi.", "Nhị đương gia, cắt kỹ cây quạt kia, một ngày nào còn có tác dụng.", "Tam đương gia, học theo đại đương gia đi, ba mươi lăm năm còn không gấp, người gấp gì?"

Wương Hắc Hồ đi phía trước thiếu chút nữa ngã xuống.

Từ chân núi về đến trong trại, trời đã tối đen, Vương Hắc Hồ mặc dù xuất thân lỗ mãng nhưng xem như cũng là người chính trực, biết giữ chữ tín, đối xử với Liên Phong cũng rất khách khí.

"Đại nhân, ta cùng các huynh đệ đều là đại quê mùa, nơi ở không được tốt như quan gia cho lắm, hôm nay đành ủy khuất người ở phòng ta nghỉ ngơi một đêm, sáng mai ta cùng các huynh đệ thương lượng xong cam đoan tự mình đưa các người xuống núi."

"Trại chủ khách khí nhưng đêm nay ta ở cùng chỗ với nàng." Liên Phong dứt lời, mắt nhìn Lâm San.

Cái gì? Lâm San kinh ngạc nhảy dựng: "Người người người... Người ở cùng ta sao? Ta muốn đi ngủ!" Nàng lại nghĩ tới chuyện thay quần áo, hai má nhẹn không được đỏ ửng.

Wương Hắc Hồ có chút xấu hổ: "Đại nhân, theo lý người muốn ngủ chỗ nào là chuyện của người, bất quá người cùng Tống cô nương..."

"Không cần phải nói, quyết định vậy định đi." Liên Phong ngắt lời hấn, không đợi Lâm San phản ứng, liền cầm tay nàng lên lầu.

"Này đại ca, người không thể để bọn họ..." Hạ Lão Tam nóng nảy vừa định cảm ơn đuổi theo liền bị Vương Hắc Hồ ngăn cản.

"Làm gì? Buông đao!"

"Đại ca!" Hạ Lão Tam gấp đến độ muốn khóc, "Người... Người không thấy muội tử không tình nguyện?"

"Tình nguyện hay không cần người tính sao? Cái này gọi là tình thú! Tiểu cô nương thích người ta cứng rắn, bá vương thượng cung, giống như người thấy người ta liền đỏ mặt, nói mấy câu liền lấp bắp, có cô nương muốn gả cho người mới là lạ!"

"A..." Nhất thời tất cả huynh đệ trong trại đều bừng tỉnh đại ngộ, thì ra cái này kêu là tình thú! Đại ca quả nhiên là kiến thức rộng rãi, danh tiếng ba mươi lăm năm không phải là tự xưng mà có!

"Buông tay, người buông tay!" Quen biết Liên Phong đã lâu, lần đầu phát hiện người kia bá đạo như vậy, Lâm San có chút tức giận, thấy mình nói thế nào hấn đều không buông tay bèn nâng tay lên cần một phát vào bàn tay Liên Phong.

Một phát cần thật nghiêm túc, tơ máu liền chảy ra nhưng Liên Phong giống như không sao, vẫn không buông tay.

Rốt cục, Lâm San thỏa hiệp, nức nở nói: "Liên đại ca, Liên đại nhân, Liên đại gia, cầu người buông tay được không? Tay của ta sắp đứt..."

Tưởng rằng nói thế cũng sẽ không xong ngờ đâu tay Liên Phong lại buông lỏng ra, xoay người trụ cước bộ, nhìn về phía nàng.

Lâm San lúc này còn đang xoa xoa cổ tay la hét, bỗng thấy có ánh mắt hướng về mình, ngẩng đầu chỉ thấy Liên Phong không e dè, nhìn mình chăm chăm như muốn nhìn thấu bản thân. Nàng nhất thời có chút chột dạ, biểu tình trên mặt cứng đờ, chỉ chỉ đằng trước nói: "Phòng ta ở đây!" Dứt lời, thừa dịp Liên Phong phân tâm, nhanh chóng mở một bên cửa phòng, chui vào.

Cửa còn chưa đóng thì một bàn tay đã chặn lại trên cửa, trên tay còn một dấu răng rõ ràng còn vương máu, đúng là vừa rồi do mình ra sức cắn hấn. Lâm San có chút áy náy, vừa phân tâm, cửa đã bị mở ra, Liên Phong từ ngoài cửa bước vào.

Lâm San hoảng sợ, theo bản năng lui về sau mấy bước, xoay người định chui vào dưới giường, bất đắc dĩ động tác quá chậm nên bị Liên Phong túm cổ, hấn chỉ dùng chút lực đã dễ dàng lôi cả người nàng qua. Lâm San chỉ cảm thấy bên hông căng thẳng, thân thể xoay vòng vòng, lưng áp sát vào cửa chắc chắn.

Ván cửa lâu năm thiếu tu phát ra tiếng vang, hơi thở nóng rực gần trong gang tấc, hai chân áp sát, cả người giống như đều bị bóng hấn bao phủ, chất bạc của mặt nạ trong phòng tối có vẻ lạnh như băng cùng đôi mắt nóng rực trong mặt nạ kia hoàn toàn đối lập.

Lâm San giờ phút này nghĩ lão nương ta bằng bất cứ giá nào, con mẹ nó nếu người dám hôn ta, ta liền theo người! Tâm đã quyết, nhắm mắt lại.

Liên Phong không nghĩ Lâm San bỗng nhiên nhắm mắt lại, có chút khó hiểu, nhìn theo ánh sáng từ ngoài cửa chiếu vào, làm mặt nàng có vẻ mong lung, hẳn chưa bao giờ yêu đương, trong ngực rục rịch, nói một cách sinh động thì rất muốn cứ vậy mà hôn nàng nhưng lý trí lại liều mạng khắc chế xúc động.

"Hôn a! Như thế nào còn không hôn? Ngươi nếu không làm, cẩn thận ta thịt ngươi!" Lâm San thầm hò hét đã lâu, rốt cục nhịn không được mở mắt ra, ngay lúc nàng đang trợn mắt, Liên Phong đã buông nàng ra, xoay người đến bên cạnh bàn, thấp đèn.

Đèn vừa thấp, trong phòng liền sáng, tiểu dục hỏa trong lòng Lâm San vừa dâng lên đã tắt ngấm, bụng đầy một con tức, thế này là sao? Giúp ta thay quần áo lại trốn ta, chiếm tiện nghi của ta lại không nói, áp ta lên cửa lại không hôn ta, con mẹ nó, ngươi rốt cuộc có coi trọng ta hay không!

Đều nói lòng của nữ nhân như dò kim đáy biển, Lâm San hiện tại sâu sắc cảm thấy long nam nhân mới chính là kim dưới đáy biển, không thấy được, không sờ được, tưởng như bắt được thì lại không thấy bóng dáng... Đây rốt cuộc là cảm giác gì chứ? Nàng không thể nào hiểu rõ, chỉ cảm thấy trong lòng buồn bã, hoảng hốt, nhìn đến mặt nạ vĩnh viễn không thể hiện hi vọng ái ố kia liền cảm thấy phiền lòng.

"Ta mệt, buồn ngủ." Nàng cắn giận nói.

"Được." Liên Phong ngắn gọn đáp.

"Ta nói ta muốn đi ngủ!" Lâm San lại không khách khí cao giọng nói, "Mời ngươi đi ra ngoài."

"Vì bảo đảm an toàn của ngươi, hôm nay ta sẽ không rời nơi này nửa bước." Hắn ngữ khí bình thản.

Lâm San bị vẻ mặt bình tĩnh này của hắn làm cho não lòng: "Ngươi là nam, ta là nữ, không thân chẳng quen, ta ngủ, ngươi ở trong phòng ta làm gì? Ngươi ra ngoài cho ta!"

"Ngươi còn biết mình là nữ?" Liên Phong hỏi lại, "Một cô nương ở trong sơn trại với một đám nam nhân cao lớn lâu như vậy còn không sợ lại sợ ta?"

"Ngươi!" Lâm San tức giận đến không nói được gì, "Được, xem như ngươi lợi hại! Ngươi muốn ngốc cứ ngốc, muốn ngốc bao lâu thì ngốc, ta mặc kệ ngươi!" Nàng dứt lời, nổi giận đùng đùng leo lên giường.

Dù sao cũng là có người trong phòng, lại là người mình luôn tưởng nhớ mỗi khi nhắm mắt, Lâm San sao có thể ngủ được? Lăn qua lộn lại thật lâu, nghiêng tai nghe động tĩnh trong phòng, rốt cục nhịn không được hướng mắt nhìn ra ngoài giường đã thấy Liên Phong ngồi ngay ngắn bên cạnh bàn, giống như pho tượng nhắm mắt tĩnh tức không nhúc nhích.

"Hay cho cái đồ hồn đản nhà ngươi, lão nương vì ngươi ngủ không được, ngươi ngược lại ngồi cũng có thể ngủ! Ngủ ngủ ngủ, ngủ chết ngươi đi!" Lâm San hướng hắn làm mặt quỷ, định quăng cái gối trong tay, ngấm lại thấy chỉ có một cái nên sau một lúc rồi rầm thật lâu bèn ôm gối: "Hừ! Ngươi có thể ngủ, ta cũng có thể ngủ, xem ai lợi hại!" Cứ vậy nàng giận dỗi thế nhưng thật đúng là nàng ngủ được.

Trong giấc ngủ, Lâm San mơ thấy mình biến thành một con lừa liều mạng đuổi theo một cây cà rốt, chạy, chạy, chạy, chạy đến kiệt sức rốt cục đã bắt được củ cà rốt kia. Nàng vui vẻ vừa định cắn củ cà rốt thì phát hiện trên củ có Liên Phong đang vẫy tay với nàng.

Má ơi! Lâm San giật mình tỉnh lại, mở mắt ra thấy bên ngoài dường như đã tờ mờ sáng, nàng nhòm dậy trên giường, nhìn Liên Phong vẫn duy trì tư thế đêm qua, giống như không động đậy. Cũng không biết là do ánh sáng hay là mới ngủ dậy mà nàng thấy kim đao không lúc nào rời khỏi tay hắn giống cây cà rốt to lớn kia nên rời giường qua xem xem mình rốt cuộc bị hoa mắt không.

Ngay khi Lâm San đang nghĩ đến củ cà rốt trong mơ kia, Liên Phong cũng nằm mơ. Trong mơ, hắn lại nhớ tới cảnh tượng tối qua, gương mặt mong nhớ ngày đêm kia gần trong gang tấc, hai mắt nhắm lòng mi cong cong, cái mũi xinh xắn, vì khấn Trương mà nhăn mặt, hai phiến môi hơi chu làm người ta nhìn không được muốn âu yếm. Hắn rốt cuộc không dẫn được xúc động, hôn lên môi nàng.

Đây là thời khắc tuyệt vời như thế nào!

Đôi môi mềm mại, ướt át, mang theo vị ngọt không giống đang mơ, hẳn chưa bao giờ hôn cô gái nào, chính là chỉ theo bản năng dùng lưỡi khinh tham môi nàng, đầu lưỡi rất nhanh dề trên hàm răng, chậm rãi tách môi nàng ra...

"Ân..." Một tiếng than nhẹ truyền đến tai, Liên Phong mở mắt ra, phát hiện mình thực đang hôn Lâm San, nhất thời choáng váng, trong lòng cả kinh, vội vàng lui về.

Lâm San vốn là đang nhìn kim đao nhưng ánh mắt không tự chủ lại nhìn mặt Liên Phong, ngay sau đó, hắn bỗng nhiên không hề báo động trước tiến lại gần nàng, cái hôn đầu tiên của bọn họ đã thuận theo tự nhiên xảy ra như vậy, không chút hờn giận hay kháng cự, giống nhau hết thảy vốn nên là vậy. Chính là nàng không nghĩ Liên Phong hôn được một nửa, bỗng nhiên ngừng lại, hương vị tuyệt vời trên môi chợt bay đi làm người ta quả thực tức giận cực điểm.

Lâm San không hổ là Lâm San, nàng không nói hai lời, vòng tay lên cổ Liên Phong, không chút do dự hôn lại.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 34

Liên Phong không ngờ Lâm San lại chủ động hôn mình, một lát kinh ngạc qua đi, cảm xúc đè nén lâu ngày trong lòng rốt cục bạo phát, hấn làm một động tác khiến Lâm San cũng thật bất ngờ, một bàn tay vòng qua giữ thắt lưng nàng còn tay kia thì nâng cổ nàng lên.

Lâm San hoảng sợ vì động tác bất thành linh này của hấn, thân mình mềm nhũn, cả người thuận thế ngồi trên đùi hấn, ngực kề sát, cả người cực nóng, động tác thân mật như thế khiến một người hiện đại như Lâm San nhìn không được mặt đỏ tím đập, trong người có một loại cảm giác kỳ diệu, giống như cả người đều bị hôn, thần trí bắt đầu mơ hồ, tứ chi như nhũn ra, vì tránh để mình cứ xụi lơ như vậy, nàng đành dùng tay nắm chặt áo Liên Phong.

Cứ như vậy, hai người càng hôn càng sâu, mắt thấy tình hòa liễu nguyên không thể vẫn hồi, bỗng nhiên bên ngoài có tiếng đập cửa, ngay sau đó là giọng Vương Hắc Hồ.

"Đại nhân, Tổng cô nương, đã tỉnh chưa? Ta có việc muốn thương lượng cùng hai vị."

Lâm San giống như ăn trộm bị bắt quả tang, cúi đầu, hai má ửng hồng.

"Được, chờ một chút." Liên Phong nói với người đứng trước cửa, ánh mắt vẫn chưa rời khỏi mặt Lâm San, thân thủ thay nàng sửa sang xiêm y, nhẹ nhàng vuốt tóc rồi, ngón tay khi đó xẹt qua má làm hai người đồng loạt giật mình, Lâm San mặt càng hồng như hoa.

"Cái kia, ta..." Nàng lắp bắp mở miệng.

Hấn nhẹ nhàng đưa tay chặn môi lại: "Có gì cần nói, hạ sơn nói sau." Hấn nói.

Không biết vì sao, mỗi lời của nam nhân này đều có sức thuyết phục như vậy, Lâm San không hề nghĩ ngợi liền gật đầu bỗng nhiên sực nhớ mình còn ngồi trên người hấn, vội vàng đứng lên. Kết quả loạng choạng muốn té nhưng ngay sau đó đã đứng vững lại.

Liên Phong lại thay nàng sửa sang lại quần áo, đảm bảo ngay cả cổ đều không lộ ra nửa phần rồi mới nói: "Đi thôi."

"Được." Lâm San gật đầu, thấy bàn tay dày rộng kia đưa đến trước mặt, theo phản xạ vừa tính đặt tay lên đã bị cảm chắc, một cỗ nhiệt ấm áp từ bàn tay len lỏi vào trong lòng.

Đây là cảm giác luyện ái sao? Sống hai đời người rồi, Lâm San lúc trẻ không phải chưa từng yêu đương cũng không phải chưa từng rung động nhưng đều là tìm kiếm cảm giác mới lạ nhất thời, giờ khắc này bị nam nhân này nắm tay cùng đi làm nàng thật động tâm.

Lâm San bị Liên Phong nắm tay xuống lầu, tất cả bộ dạng then thùng con gái đều viết hết trên mặt, Vương Hắc Hồ liếc mắt một cái liền hiểu rõ, trong lòng không khỏi thở dài cho Hạ Lão Tam, huynh đệ, người vẫn nên theo đại ca đi, nam nhân ba mươi một là một đóa hoa, luôn luôn có một thân cây cho người treo cổ.

Nếu hấn biết nhị đệ của hấn cũng có một ngày treo cổ trên một cây tiên, phỏng chừng hiện tại sẽ không nghĩ vậy.

Khi Liên Phong xuống lầu, trừ Vương Hắc Hồ còn có vài gương mặt khác, đám người này đều cao lớn thô kệch, vẻ mặt hung tợn, vừa thấy là biết không phải người bình thường. Hấn không khỏi cảnh giác, kéo Lâm San về phía sau, tay cầm đao thật chặt.

Vương Hắc Hồ vừa thấy tình thế không ổn liền bước lên trước giải thích: "Đại nhân, người đừng hiểu lầm, ta giới thiệu một chút, các vị này đều đương gia quanh đây, tối hôm qua sau khi ta cùng các huynh đệ thương lượng, cảm thấy đề nghị của Tổng cô nương không sai nên suốt đêm liên hệ với đương gia các sơn trại khác. Họ đều nguyện ý hợp tác cùng triều đình, ngoài ra, ta ước chừng số lượng sẽ hơn một ngàn người."

Hơn một ngàn? Liên Phong âm thầm giật mình, lần này triều đình phái hấn đến tiêu diệt, theo phán đoán, sơn tặc ở Ô Long Sơn này khoảng chừng năm trăm, nhiều nhất cũng không vượt quá sáu trăm, không ngờ tặc nhân trong thâm sơn cùng cốc lại vượt ngoài dự đoán của triều đình, lúc này nếu không nhờ Lâm San có mặt trong cuộc chiến vừa rồi, quân triều đình rất có thể vì tính toán sai lầm mà tổn thất nghiêm trọng.

Trong lòng tính toán, Liên Phong trên mặt cũng không có nửa điểm kinh hoàng, bình tĩnh nói: "Trại chủ xin yên tâm, chỉ cần nguyện ý trung thành với triều đình, triều đình sẽ thu nạp, sau khi ta xuống núi sẽ phái người cấp tốc về trình báo thánh thượng, ba ngày sau nhất định sẽ cho các người một câu trả lời thuyết phục."

"Sáng khoái!" Vương Hắc Hồ vỗ bàn, "Nếu như vậy, ba ngày này Vương mỗ sẽ ở đây chờ tin tốt lành của đại nhân! Giờ ta đưa nhị vị xuống núi!"

"Chậm đã!" Hạ Lão Tam ngẹn khuất một bên đến bây giờ rốt cục không chế không được, không để ý đến ngăn cản của Vương Hắc Hồ, tiến lên cản Lâm San: "Muội tử, người thật sự phải đi sao?"

Ách, còn phải hỏi sao? Lâm San nhìn Liên Phong, quay người lại kiên định gật đầu.

"Nhưng muội tử, ca... Ca ca luyện tiếu người..." Hạ Lão Tam nói xong hốc mắt liền đỏ, cũng khó trách, hai mươi lăm năm hành tẩu, lần đầu động tâm với con gái lại bị một nam nhân khác dắt đi, không thương tâm mới lạ!

Một đại nam nhân chần trước mặt mình lưu luyến không rời làm Lâm San có chút khó xử, đành phải cười gượng nói: "Tam ca, ngươi đừng làm giống như sinh lý tử biệt, về sau còn có cơ hội tái kiến..."

Hạ Lão Tam ngắt lời nàng: "Ngươi không cần nói nữa, ca ca biết ngươi đi rồi về sau khó lòng tái kiến, ca ca có lời muốn nói với ngươi, ngươi lại đây một chút."

Lâm San đang muốn đi qua nhưng bị Liên Phong kéo lại, ánh mắt sắc bén bắn về phía Hạ Lão Tam.

Vừa thấy tình thế không xong, Lâm San vội vàng hướng hần lắc đầu, ánh mắt ý bảo hần không sao, lúc này hần mới buông lỏng tay nhưng ánh mắt vẫn chưa vì vậy mà thả lỏng nửa phần làm Hạ Lão Tam dựng hết cả lông tơ lên. Sớm biết người triều đình hung tợn nhưng không ngờ hung tới mức này, xong rồi, xong rồi! Muội tử về sau khẳng định sẽ rất mệt mỏi.

"Muội tử, nếu hần đối với ngươi không tốt, ngươi nói với ta, ca ca làm chủ cho ngươi!"

"Được." Lâm San gật đầu, trong lòng lại âm thầm nói: "Nếu hần dám đối xử không tốt với ta, không cần ngươi làm chủ, ta tự mình động thủ thiên hần."

"Còn có, kỳ thật ca sớm biết ngươi là ai, ngươi là..." Hạ Lão Tam đến bên tai Lâm San, thấp giọng thì thầm.

Lâm San khước miệng co giật: "Tam ca, kỳ thật ta..."

"Muội tử, không cần nhiều lời, ngươi đi đi! Có cơ hội ca ca sẽ đi thăm ngươi!" Hạ Lão Tam chặn những gì Lâm San định nói, hiên ngang lăm liết phát tay, tiêu sái xoay người, trong tay không biết từ khi nào rút ra một cây quạt trên đó viết hai chữ 'tịch mịch' như gà bới.

Lâm San thiếu chút nữa phun ra: "Huynh đệ, quạt trên tay ngươi không phát ra gió mà là tịch mịch!"

"Tên kia vừa rồi nói gì với ngươi?" Sau khi xuống núi, Liên Phong hỏi Lâm San.

Lâm San thè lưỡi: "Hần nhìn thất lưng bài của ta, còn tưởng ta là công chúa..."

"Thất lưng bài?"

"Đúng vậy!" Lâm San nhìn quanh quất, xác định không có ai ở phía sau, mới đem thất lưng bài sính lễ của Đỗ Minh Nguyệt ra, thấp giọng nói: "Xem đi, sính lễ rất đáng giá..."

Nói còn chưa dứt, đã bị Liên Phong đoạt lấy.

Lâm San nóng nảy: "Sao ngươi sao lấy đồ của ta?" Đây là thứ đáng giá duy nhất trên người nàng, không phải đồ chơi.

Liên Phong không nói lý do, chỉ nói: "Ta bảo quản giúp ngươi." Dứt lời liền bỏ thất lưng bài vào trong, bước lên phía trước.

"Ta không cần ngươi bảo quản, ta tự bảo quản, trả lại cho ta!" Lâm San ở sau giường nanh múa vuốt, một phen giữ chặt tay Liên Phong nhưng không cẩn thận dùng sức quá mạnh làm vết thương hôm qua băng bó giúp hần chảy máu loang lổ.

"A... Thực xin lỗi, ta không có ý, ta sẽ băng lại giúp ngươi..." Sợ làm hần đau, Lâm San khẩn trương chân tay luống cuống nhưng ngay lập tức tay chân đang chạy loạn bỗng nhiên bị nắm lại. Lâm San ngẩn ra đã thấy Liên Phong đứng trước mặt mình, con ngươi của hần thật đen mà đáng về hần đang nhìn mình lúc này thực dễ khiến Lâm San nhớ lại cảnh tượng sáng nay khi hần ôm nàng trên đùi thân mật, không khỏi đỏ mặt.

"Kia... Cái kia... Ngươi có thể đem thất lưng bài... Trả lại cho ta đi..." Nàng hiển nhiên là đang che giấu sự xấu hổ, nói chuyện lấp bấp.

"Không cho."

"Vì... Vì sao?"

"Sính lễ." Liên Phong nói xong, mặt không đổi buông tay nàng ra, trong khoảnh khắc xoay người lại khước miệng nhin không được mỉm cười rồi đi tiếp.

Sính lễ?

Từ này lập lại trong đầu Lâm San chừng hơn mười lần rốt cục nàng mới biết mình vừa bị đùa bỡn, gạt mình một cái lấy lại tinh thần, mạnh mẽ vỗ đùi: "Sính lễ? Gã cái đầu ngươi! Ta cũng chưa lấy kim đao của ngươi làm sính lễ, ngươi lại tự tiện lấy thất lưng bài của ta, ngươi... Ngươi quá âm hiểm!"

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Chuyện Liên Phong xuất quân tiêu diệt sơn tặc lần này có ý nghĩa không nhỏ.

Kinh thành từ xưa đều là trung tâm chính trị, kinh tế và văn hóa của cả nước mà Ô Long Sơn phụ cận đúng là nằm trên tuyến đường thông đi khắp nơi, vị trí này đối với sự phát triển của cả quốc gia có ý nghĩa thật không tầm thường.

Mặt khác, Ô Long Sơn còn có rất nhiều sơn tặc, ước tính ban đầu đã hơn một ngàn người, ai cũng có võ công, thể lực tốt, quen chịu khổ, trọng yếu hơn còn quen thuộc địa hình vùng này, chỉ cần huấn luyện thêm cho bọn họ sẽ có thể hình thành một đội quân tác chiến chuyên bảo vệ trên tuyến đường tiến kinh này, tuyệt đối có thể lấy một địch trăm.

Xem xét hai nguyên nhân này, hoàng thượng đối với biểu hiện lần này của Liên Phong rất vừa lòng, vừa nhận được khoái mã truyền thư của hần liên lập tức hạ chiếu cho Liên Phong toàn quyền xử lý chuyện hiệp nghị tại Ô Long Sơn, cần phải giải quyết triệt để nạn sơn tặc đã mấy chục năm nay.

Chiếu thư này vừa hạ, không chỉ làm Liên Phong lại một lần nữa trở thành tiêu điểm bàn luận khắp kinh thành mà còn biến Liên Phong thành một 'đại ân nhân'. Từ việc kiểm kê nhân số đến quy thuận đến thương thảo các vấn đề chi tiết với các sơn trại sau khi quy thuận, hần đều một mình ôm hết tất cả mọi việc, ngày đêm bốn khắp các sơn trại trong vùng ngay cả thời gian ăn cơm cũng không có.

Kể từ đó, Lâm San mới nếm thử tình yêu ngọt ngào bỗng nhiên cô quạnh, điều này làm nàng có chút buồn bực, định đi theo giúp vui nhưng Liên Phong không chịu. Hần viện có mình mỗi ngày đều đi gặp sơn tặc quê mùa không phải cô nương ở thanh lâu, không cho nàng theo.

Như vậy sau nhiều phiên lo lắng, có một ngày, Lâm San bỗng nhiên ngộ đạo.

Ta lại nhai gì chứ, ta cứ vâng lời vậy sao? Không cho ta đi, ta không biết vụng trộm lên theo sao? Mặc nữ trang không được thì ta không biết phấn nam trang sao? Lâm San à Lâm San, người đừng thấy người ta đẹp trai liền mềm lòng, không thể nhượng bộ nam nhân!

Cứ như vậy, sáng hôm đó khi Liên Phong mang theo một đội nhân mã chuẩn bị lên núi, Lâm San trộm trang phục thị vệ, lén lút trà trộn vào đội ngũ.

Mục tiêu lần này của Liên Phong là một sơn trại nhỏ tên 'Ô Nguyệt Trại', toàn trại chỉ có bảy người nhưng lại là hộ khó cường chế nhất vùng này, các sơn trại khác đều đã đồng ý quy thuận triều đình, chỉ có bọn họ kiên trì không thỏa hiệp, thậm chí còn cổ động sơn trại quanh đó đối kháng triều đình.

Người muốn hỏi vì sao sơn trại chỉ có bảy người mà uy lực hiệu triệu lớn như vậy?

Nguyên nhân chỉ có một, bảy sơn tặc của sơn trại này đều là nữ.

Cái gì? Vậy mà còn muốn đi Ô Nguyệt Trại! Lâm San vừa nghe lập tức chấn kinh.

Phải biết lúc nàng ở Hắc Hồ Trại, đã nghe qua không ít tin đồn liên quan đến Ô Nguyệt Trại. Nghe nói tính luôn trại chủ Liễu Tiểu Nguyệt tổng cộng có bảy người, người giang hồ gọi là Ô Nguyệt thất nữ tặc, từng thấy các nàng là nương tử quân, các nàng thật có thể tâm ngoan thủ lạt sánh ngang nam nhân, không chỉ cướp tiền mà còn cướp sắc, nghe nói các tiêu sư trẻ tuổi lân cận đều từng bị các nàng lật thủ tòi hoa, thế nên ngay cả Vương Hắc Hồ nổi danh ba mươi lăm năm cô độc cũng không dám có chủ ý đánh nhóm người này, có thể biết bọn họ bảy người có bao nhiêu khủng bố.

Nghĩ vậy, Lâm San không khỏi khẩn trương. Chuyện này so với việc Liên Phong đi thanh lâu còn nguy hiểm hơn, đến thanh lâu ít nhất phải trả tiền mới được hưởng thụ, vạn nhất bảy con sói đói này coi trọng Liên Phong thì sao? Một khác, Lâm San bỗng nhiên mông lung, cả người nhiệt huyết sôi trào.

Ta lại nhai gì chứ, ai dám tranh nam nhân với ta, ta cắn chết nàng! Tính toán xong, Lâm San hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang hướng lên núi.

Đoàn người giữa trưa đã tới Ô Nguyệt Trại, xung quanh trại đầy hoa tươi, đại môn rộng mở không người trông coi, tình hình có chút quỷ dị.

"Đại nhân, đề phòng có gian trá xin để tiểu nhân đi dò xét trước." Một thị vệ xưng phong.

Liên Phong không nói gì, hơi gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Thị vệ kia thấy thế, lập tức tiến vào, Lâm San xen lẫn trong đám quân thân dài cổ nhìn xung quanh, một lát sau, chỉ nghe bên trong truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, thị vệ vừa đi vào lúc này quần áo tả tơi chạy ra, vừa chạy vừa nói: "Má ơi, rất khủng bố, đám này là nữ nhân sao? Thật sự rất khủng bố..."

Tình cảnh này làm tất cả thị vệ nguyên bản cảm thấy chẳng qua là một đám nữ nhân không đáng sợ đều lùi bước, đứng tại chỗ nhìn nhau, không còn người nào dám đứng ra xưng phong.

Liên Phong mất thấy tình hình như thế, nắm chặt đao, từng bước đi lên.

"A! Chờ chút!" Lâm San nóng nảy, từ trong đám người vọt ra.

Nha đầu kia, quả nhiên vẫn không chịu nổi. Kỳ thật vừa rồi Liên Phong khi nhìn qua đội ngũ, liếc mắt một cái liền nhận Lâm San trong nam trang, chính là hần biết tính tình nha đầu kia nên không nói rõ thôi.

Lâm San vừa thấy ánh mắt Liên Phong, biết chắc mình đã sớm đã bị nhận ra, trong lòng không khỏi buồn bực, người này biết rõ mình ở đây còn đơn thương độc mã đi vào, hơi quá đáng! Kết quả nàng chặn trước mặt Liên Phong: "Ta với người cùng vào!"

"Đừng náo loạn, bên trong nguy hiểm." Liên Phong có chút bất đắc dĩ, biết nàng cùng đi chỉ thêm phiền toái nhưng lại không đủ cứng rắn trách cứ nàng.

"Có nguy hiểm người còn vào, ta không cho người đi!" Lâm San không thỏa hiệp.

Hai người như vậy giằng co, một đám thị vệ bên cạnh đều thẳng mắt nhìn, đầu tiên là vẻ mặt nghi hoặc, dần dần hiểu được, rốt cục bùng tình đại ngộ: "Thì ra Liên đại nhân có loại ham mê này!", "Nữ tặc trong kia đừng mơ chiếm tiện nghi ...", "Làm tốt lắm, tiện nghi nam nhân cũng không thể tiện nghi nữ tặc!"

Mọi người khe khẽ nói nhỏ, trong Ô Nguyệt Trại bỗng truyền ra một thanh âm nữ nhân bén nhọn: "Như thế nào? Mới đó mà đã không ai dám vào? Xem ra người của triều đình cũng không hơn gì bọn ta!"

Có biến! Mọi người đều ngừng bàn luận, nắm chặt binh khí trong tay.

Sau đó, một trận âm phong úp lại, vài thân ảnh màu trắng như quỷ mỵ đột nhiên nhẹ nhàng đi ra, áo trắng quần trắng, tóc dài đung đưa, khủng bố vô cùng.

Ta nói hóa trang thành như vậy, trách không được Vương Hắc Hồ tình nguyện hạ son đưa đồ cho bác gái. Lâm San âm thầm nghĩ, chợt thấy bảy nữ nhân này ánh mắt nhất tề hướng nhìn nàng và Liên Phong.

Xong rồi, thật sự coi trọng Liên Phong! Lâm San căng thẳng, không lo lắng tiến lên từng bước, chặn Liên Phong. Cho các người xem khi khô! Nàng nội tâm phẫn nộ, bắt đầu khởi động dự vọng chiếm giữ mãnh liệt của nữ nhân.

Chuyện xảy ra kế tiếp thật làm người ta không tưởng tượng được.

Chỉ thấy bảy nữ nhân kia hướng bọn họ nhìn thoáng qua, một nữ nhân trong đó lên tiếng: "Đại tỷ, ta thấy qua nhiều nam nhân như vậy, bộ dáng này cũng không tệ lắm."

Liễu Tiểu Nguyệt gật đầu: "Môi hồng răng trắng, yếu đuối, ta thích!"

"Chỉ sợ thân thể này yếu ớt, không chịu nổi tỷ muội ta."

"Không sợ, trong phòng đại tỷ không phải còn có thần du sao?"

...

Bảy nữ nhân nói chuyện như thế không coi ai ra gì, Lâm San càng nghe càng thấy không ổn, thế này hình như không phải nói về Liên Phong không thôi mà là đang nói về mình? Lâm San bỗng nhiên ngộ đạo: "Mẹ ta nha! Đám cô nải nải không phải coi trọng ta đi?"

Không đợi nàng phản ứng, chỉ nghe Liễu Tiểu Nguyệt nói: "Những lời này lát nữa nói sau, trước đến bắt người đi!" Dứt lời, nàng bay lại đây, ống tay áo trắng dài giống như rắn quấn lấy tay nàng.

Lâm San hoảng sợ, vừa muốn kêu cứu mạng, đao Liên Phong đã ra khỏi vỏ, đao quang chợt lóe, bạch lăng cột vào người nàng phút chốc đứt lìa, Liên Phong thậm chí còn bức Liễu Tiểu Nguyệt lui ra sau vài bước.

"Không sao chứ?" Liên Phong hỏi, đẩy Lâm San ra sau để bảo hộ nàng.

"Ha ha ha, thì ra vị quan gia này có ham mê như vậy! Xem ra muốn cướp người không chỉ có mình ta!" Liễu Tiểu Nguyệt cười rộ lên, vung mạnh tay, vài bóng trắng khác liền bay về phía Liên Phong và Lâm San.

Nhất thời, vô số bạch lăng bay loạn trên bầu trời, che khuất tầm mắt mọi người. Lâm San chỉ mới cảm thấy trên vai hơi nặng thì ngay sau đó đã bị Liên Phong đẩy qua một bên, đao trong tay hấn vung lên, vô số bạch lăng bị chém thành từng mảnh rơi rụng.

"Hảo công phu!" Liễu Tiểu Nguyệt tán dương, "Các tỷ muội, xem ra hôm nay chúng ta gặp được đối thủ, không cần khách khí, cùng tiến lên!" Tiếng vừa dứt, ba thể công đa hướng Liên Phong đánh tới.

Thấy Liên Phong bị tập kích, nhân mã hấn dẫn tới cũng không bắt động nữa, tất cả đều rút kiếm ra định hỗ trợ nhưng mới được vài bước đều xui xẻo.

"Hoa này... có vấn đề..."

Lâm San kinh ngạc, vội vàng nhìn Liên Phong thấy hấn nhất chiêu nhất thức vẫn chưa hỗn loạn, chính là lấy một chọi bảy, tựa hồ chống đỡ có chút chật vật.

Mụ nội nó, hơi quá đáng! Bảy người khi dễ một chưa đủ, còn hạ độc! Ta cũng chưa độc như vậy! Lâm San nhất thời trong cơn giận dữ, quét mắt khắp xung quanh, ánh mắt dừng lại ở trên thùng phân ngay góc sáng sủa nhất.

Bên này, Liên Phong còn đang đánh cùng Ô Nguyệt thất nữ tặc, hấn không phải đánh không lại mà chính là đối phương quá mức âm độc, không chỉ động tay động chân trong hoa mà còn liên tiếp dùng bạch lăng che giấu để phóng ám khí làm người ta khó lòng chống đỡ. Sau đó, hấn bỗng nhiên nghe

Lâm San hô to một tiếng: "Tránh ra!"

Bản năng làm hấn tung người nhảy lên, ngay sau đó, một luồng tanh tươi gì đó bị hất ra ngoài. Nháy mắt, Ô Nguyệt thất nữ tặc làm vô số thiếu nam trên giang hồ nghe thấy là biến sắc đã thành Hắt phân thất nữ tặc, xú danh lan xa, một năm sau đó không ai không biết, không ai không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Hành động hắt phân này của Lâm San thật kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ, vừa hất ra đã làm Ô Nguyệt thất nữ tặc không ai bì nổi đều hóa đá, sau một lát, từ trên núi Ô Long vang lên một loạt tiếng thét chói tai làm vô số loài chim hoảng sợ vỗ cánh bay đi mất.

Đám thị vệ ngửi mùi hoa mềm mại trở nên vô lực bị hương vị kích thích này làm kinh hồn táng đờm, rốt cục nhịn không được phun ra, sau đó đột nhiên phát hiện tay chân hữu lực, đầu không còn hôn mê, độc trên người đã được hóa giải hoàn toàn.

Không đến một nén nhang, tình thế đã biến hóa khôn lường, sơn trại mạnh nhất trên Ô Long Sơn đã bị cưỡng chế và bị nhổ tận gốc cũng nhờ một phần công lao của Lâm San, tiền trình tiêu diệt rốt cuộc không còn trở ngại.

Nhìn lại hết thảy các phát sinh này, ngay cả Liên Phong luôn luôn bình tĩnh có chút dờ khóc dờ cười, nhịn không được xoay người nhìn "Hắt phân anh hùng" Lâm San đã thấy nàng nhăn mặt muốn khóc.

"Sao vậy?" Liên Phong tiến đến hỏi.

"Ghê tởm chết! Thối chết..." Tuy rằng không hắt phân lên người mình nhưng nói sao đều là qua tay nàng hất ra nên tránh không khỏi bị dính một chút làm Lâm San ghê tởm muốn ói.

Ngay khi nàng giơ hai tay lên, vẻ mặt cầu xin, bỗng nhiên có bàn tay ấm áp vươn tới nắm lấy cổ tay nàng, đến lúc hoàn hồn thì Liên Phong đã lấy từ trong ngực ra một mảnh khăn, tinh tế thay nàng lau tay. Hấn cúi đầu, động tác trên tay rất nhẹ nhàng và vô cùng cẩn thận, ánh mắt nhìn nàng chút không có một chút cảm xúc chán ghét.

Trong nháy mắt, Lâm San hoàn toàn giật mình, mấy thứ dính trên tay nàng cực kỳ dơ bẩn nhưng trước mặt nàng lúc này là nam nhân ôn nhu nhất mà nàng từng gặp qua, khi tay hấn chạm đến lòng bàn tay của nàng, tâm nàng dường như cũng mềm theo.

Liên Phong thay Lâm San lau khô tay, lại không chút do dự bắt nốt tay kia tiếp tục lau, cái khăn nguyên bản trắng tinh bị dơ bẩn, hấn lại không hề để ý, ngược lại còn lau cẩn thận. Chờ khi lau xong tay Lâm San, hấn lại cầm khăn lau chỗ bẩn trên quần áo nàng, Lâm San giờ phút này hoàn toàn biến thành một con rối gỗ, để hấn mặc nhiên lau vết bẩn trên mình...

Một khắc kia, Lâm San bỗng cảm thấy kỳ thật hành động hắt phân này rất đáng giá.

"Cảm thấy tốt hơn không?" Sau khi lau khô, Liên Phong mới mở miệng hỏi.

Lâm San bỗng nghẹn lời, ngơ ngác gật đầu, thật lâu sau mới nói: "Cái kia... Tay nguoi... Ô ưề..."

"Không sao." Liên Phong nói xong phúi phúi bàn tay.

"Đừng!" Lâm San vội vàng ngăn hấn, "Chỗ ô ưề này... Ta tẩy sạch giúp nguoi!" Dứt lời, không nói không rằng cầm tay Liên Phong lại.

Liên Phong tựa hồ muốn nói gì, gật gật môi, chung quy lại không nói. Mặc một lát, hấn nói: "Đi thôi, ta dẫn nguoi đi tắm."

Tắm?

Nghe từ đó, Lâm San mắt sáng ngời, cô gái mới vừa rồi còn thẹn thùng đã biến mất: "Thật sự? Nguoi không gạt ta chứ! Ta muốn nước ấm, còn muốn bồn tắm thật lớn, thật thật lớn!" Nàng khoa tay múa chân, bộ dáng như đã không tắm nhiều năm.

Bất quá Lâm San quả thật cũng lâu rồi không được tắm thoải mái, Ô Long Sơn này cũng không thể so với hoàng cung, điều kiện kém muốn chết, vùng phụ cận còn không có cả khách sạn, thế nên Lâm San rất ngạc nhiên không biết rốt cuộc Liên Phong dẫn mình đi đâu để tìm nước ấm cùng bồn tắm lớn.

"Lại đây." Liên Phong hướng nàng vẫy tay.

Đi? Tắm rửa không phải hạ sơn sao? Sao Liên Phong dẫn mình lên núi? Lâm San có chút buồn bực nhưng vẫn bước theo.

Hai người lòng vòng trong rừng rậm ở Ô Long Sơn hồi lâu, Lâm San cũng không thấy nước ấm và bồn tắm như Liên Phong đã nói, nàng có chút mệt

môi, đành kéo góc áo Liên Phong: "Ta nói, còn đi bao lâu nữa? Chân ta đã muốn gãy."

"Đến rồi." Liên Phong nói, thân thủ chỉ một chỗ phía trước cách đó không xa.

Lâm San nhìn theo hướng tay Liên Phong, chỉ thấy rừng rậm núi đá bên trong mờ hồ bốc lên một luồng nhiệt khí, nhất thời hiểu được, chẳng lẽ Liên Phong nói nước ấm cùng bồn tắm chính là... Suối nước nóng?!?

Ta nói, còn có cả suối nước nóng!

Một khắc kia, nhiệt huyết trong người Lâm San sôi trào như nước ôn tuyền, cảm tay Liên Phong hướng suối nước nóng vọt qua.

Ô Long Sơn là núi lửa, trong núi có suối nước nóng, mặc dù không lớn nhưng đối với Lâm San mà nói cũng đã là cứu tinh, việc không thể tắm rửa với thói quen của người hiện đại tuyệt đối là một hồi ác mộng.

Kỳ thật trước đó mấy ngày, Liên Phong đã được thị vệ cho biết chuyện Lâm San đang tìm chỗ tắm rửa xung quanh đây nhưng vì công vụ bận rộn, hắn chỉ có thể thừa dịp đi lại qua các đỉnh núi tìm giúp nàng một nơi có thể tắm rửa, cũng may hắn tìm được rồi. Chính là hắn không nghĩ tới nguyện vọng tắm rửa của Lâm San đúng là quá bức thiết như vậy, thế nên khi nàng thấy ôn tuyền, không nói hai lời liền bắt đầu cởi quần áo.

Khí nóng của dòng suối bốc lên làm Liên Phong cảm thấy có chút nóng mặt, mắt nhìn đi nơi khác một cách không tự nhiên.

Lâm San còn đang thoát đồ, áo khoác rồi nội sam, đến lúc thoát áo lót, nàng mới đột nhiên nhớ ra Liên Phong còn ở bên cạnh mới có chút ngượng ngùng: "Kia... Nếu không ngại..."

"Ta ra ngoài canh gác cho người." Liên Phong không đợi nàng nói xong cũng không quay đầu lại bước nhanh ra ngoài.

Còn lại Lâm San một mình, thật lâu sau hướng về phía hắn mới biến mất nói: "Kỳ thật ta muốn hỏi người có muốn tắm chung hay không... Thẹn thùng cái gì? Cũng không phải không được nhìn..." Kỳ thật trong lòng nàng vẫn còn nhớ chuyện Liên Phong thay đồ giùm nàng.

Suối nước nóng ở đây nhiệt độ nước rất cao, Lâm San thoát quần áo đi xuống, không lâu sau đã bị hơi nước làm mặt đỏ bừng, gân mạch cả người thẳng đường, không biết có bao nhiêu thư thái.

Như trong một tiểu thuyết xuyên không, nữ chính Lâm San thực tự giác xướng bài ca 《Tắm rửa》—— "Ta yêu tắm rửa tâm tình hảo hảo, ..."

Định luật xuyên không: Khi nữ chính hát một bài trong hiện đại, nhất định nam chủ sẽ nghe được, hơn nữa sẽ làm nam chính động tâm, từ đó về sau nhất mực sống chết cùng nữ chính. Nghĩ đến đây, Lâm San càng vui vẻ hát, cất giọng ca vàng làm kinh hoàng vô số chim muông.

Nói đến Liên Phong, hắn đứng sau nham thạch, tất cả hồi tưởng trong lòng đều là bộ dáng thoát y vừa rồi của Lâm San, nhớ tới cái cổ trắng nõn kia, cách một trời nhiệt khí, khiến người ta không khỏi suy nghĩ về phong cảnh vô hạn bị che lấp dưới đồng quần áo... Một khắc kia, thân thể mặc danh ký diệu khô nóng, không thể ức chế dục vọng làm hắn phải sử dụng quyền thể mới có thể miễn cưỡng khắc chế.

Ngay tại thời khắc giao chiến hôm nay, bỗng nhiên từ trong ôn tuyền truyền ra tiếng hát thâm thiết như gào khóc của Lâm San, nhất thời Liên Phong giống như bị chụp thuốc an thần, dục hỏa mới khởi động trong thân thể liền vô tình bị dập tắt như vậy.

Hát khó nghe vậy rất sát phong cảnh!

Lâm San còn đang hát, yết hầu sắp tắc nghẹn nhưng cảnh tượng mong đợi như trong tiểu thuyết xuyên không kinh điển chưa xuất hiện, không khỏi buồn bực, chẳng lẽ bài hát này không đủ thu hút? Không quan hệ, ta đổi! "Nga nga nga, nga nga! Nga nga nga nga nga nga nga..." Thế nào, đủ thu hút rồi chứ?

Bên ngoài, Liên Phong đang ngồi vận công khòe miệng co rút.

Vì sao bỗng nhiên lại kích động như vậy?

Tung hoành cổ kim, phỏng chừng cũng chỉ có tiếng ca của Lâm San mới có thể khiến người ta thanh tâm quả dục như vậy, quả thật cổ kim chỉ có một đóa kỳ hoa!

Ngay khi Liên Phong bị giọng hát của Lâm San tàn phá không nói được gì, không làm được gì, bỗng nhiên tiếng hát ngưng bất.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Liên Phong đang bị bài ca ma quỷ đặc ý của Lâm San tra tấn bỗng phát hiện nàng không hát nữa. Không khỏi kỳ quái, nghiêng tai nghe ngóng một lát, vẫn không nghe nữa phần động tĩnh như trước, trong lòng lo lắng. Nha đầu kia rõ ràng một khắc cũng không chịu yên, giờ phút này đột nhiên không nói tiếng nào, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện? Liên Phong có chút sốt ruột, thử kêu nàng một tiếng, phía sau vách đá không ai trả lời.

Một khắc kia, bất an trong lòng hắn trở dậy, rốt cục nhìn không được xoay người đi về hướng ôn tuyền nhìn thử.

Vừa liếc mắt đã thấy một bộ dáng làm người ta si mê! Hơi nước nóng trong ôn tuyền dâng lên, bao phủ thân ảnh nhỏ nhắn. Nàng mình trần ngâm trong suối, tóc dài đen nhánh thả xuống tấm lưng trắng nõn mềm mại, cánh tay không nhúc nhích đặt trên bờ đá, tựa hồ là đang ngủ.

Trong cơ thể nhất thời có một luồng nhiệt dâng thẳng lên óc, ngay cả mặt nạ lạnh băng tựa hồ ấm hơn.

Nha đầu kia chẳng lẽ không biết ở trong ôn tuyền lâu sẽ dễ ngất xỉu? Còn có thể ngủ! Liên Phong có chút bất đắc dĩ, cắn răng dụng công khắc trụ nhiệt lưu trong cơ thể, đi qua phía ôn tuyền.

Giờ khắc này, Lâm San đã ngủ không biết trời trăng gì. Kỳ thật cũng không thể trách nàng, muốn trách thì trách độc hoa của Ô Nguyệt thất nữ tặc, tuy nàng không có võ công, hít vào không nhiều lắm, lúc ấy vẫn chưa có bệnh trạng gì nhưng dù sao cũng đã hít phải mà nay còn bị hơi nóng kích thích nên độc tố bị kích hoạt. Vì thế nàng nằm trong ôn tuyền ngủ mê man, thậm chí có người tới gần cũng không hay biết.

Trên đời này có một câu là "Khoảng cách sinh ra cái đẹp" xác thực không sai. Khi Liên Phong nhìn Lâm San từ vách đá, cảm thấy nàng tựa như tiên nữ lạc xuống trần gian, thiếu chút nữa mất bình tĩnh. Khi đến gần chỗ mới phát hiện tiên nữ không có hình tượng ghé mặt trên bờ đá mà ngủ, miệng há ra, khoe miệng còn chảy nước miếng, nhất thời dờ khóc dờ cười.

Trên đời này sao lại có nữ tử lời thôi lách thép như vậy? Nhưng về lời thôi lách thép lại khiến nàng có vẻ chất phác đáng yêu, tràn ngập linh khí, làm người ta lơ đãng, tìm đập thành thịch.

"Tổng Lạc!" Liên Phong ngồi xuống gọi nàng.

Lâm San không nhúc nhích, vẫn ngủ say như trước.

"Trời sắp tối, nếu không tỉnh dậy sẽ không kịp xuống núi." Liên Phong lại nói.

Lâm San tiếp tục nhắm hai mắt.

Rốt cục, Liên Phong tung đòn sát thủ: "Không xuống núi sẽ không có cơm ăn."

Theo lý, những lời này có thể khiến Lâm San đang ngủ cũng có thể tỉnh lại nhưng hôm nay có chút quỷ dị, nàng ngủ say như vậy, thật giống như... Giống như vĩnh viễn không tỉnh lại.

Ý tưởng này vừa lóe lên trong đầu Liên Phong, hắn bỗng nhiên nghĩ ra được điều gì, thân thủ lay người Lâm San, miệng gọi tên nàng, mặt khác lấy tay bắt mạch của nàng.

Quả nhiên! Liên Phong giật mình, dĩ nhiên biết được nàng không đơn thuần là ngủ.

Mất thấy tình huống nguy cấp, hắn càng khẩn trương, hai tay nâng tay Lâm San, không mất nhiều sức bèn ôm nàng từ trong ôn tuyền lên. Tiếng động lớn như vậy mà vẫn không làm Lâm San tỉnh lại, thân thể mềm mại vô lực ướt át dán hết vào lòng Liên Phong.

Thân thể mềm mại bị ôn tuyền làm đỏ bừng quả thực giống mỹ vị đã bày sẵn trên bàn nhưng giờ phút này Liên Phong đã không còn tâm tư nào khác, hắn cảm quần áo phủ lên người nàng, vận công chậm rãi truyền chân khí từ sau lưng cho nàng.

Đây quả là một quá trình đấu tranh tâm lý cực kỳ gian nan, nhìn nữ nhân mình yêu hôn mê bất tỉnh, mặc dù chỉ vài giây nhưng giống như đã chờ đợi thật lâu.

Rốt cục, sau một lúc chân khí luân chuyển trong cơ thể Lâm San, nàng bắt đầu động dậy. Ngón tay hơi hơi giật, miệng giống như đang thì thào.

Liên Phong vội vàng ngưng vận công, ôm Lâm San vào lòng kêu tên nàng: "Tổng Lạc! Tổng Lạc!"

Trong lúc đang mơ màng, Lâm San nghe được có ai kêu Tổng Lạc, còn giống như là tiếng của Liên Phong, nhất thời có chút bất mãn, miệng lầm bầm: "Tổng Lạc cái gì, ta họ Lâm, gọi ta là Lâm San, Lâm San, Lâm San..."

Thấy Lâm San mê sảng, Liên Phong có chút sốt ruột, tiếp tục kêu: "Tổng Lạc, tỉnh lại, đừng ngủ! Tổng Lạc!"

"Đã nói không được gọi Tổng Lạc, ta là Lâm San, Lâm... Khốn kiếp, ta ngủ một chút..."

Thấy Lâm San không khôi phục thần trí, Liên Phong có chút nóng nảy, liền sau đó hắn bỗng nhiên nghĩ ra được việc gì, thử gọi: "Lâm San..."

Thanh âm của hắn không lớn nhưng Lâm San lại run một chút, miệng thì thào.

"San San." Liên Phong lại gọi.

Ai? Ai kêu tên nàng? Từ khi xuyên qua cổ đại tới nay, Lâm San đã thật lâu rồi không nghe ai gọi tên thật của mình, có chút xa lạ lại hết sức quen thuộc, giống như khi cha mẹ gọi mình, thân thiết như vậy làm người ta hoài niệm.

"Ba... Mẹ..." Lâm San thốt ra lời vô nghĩa, rốt cục mở mắt, "Ba! Mẹ! Ba..." Nàng rốt cục thấy rõ người trước mắt, căn bản không phải là ba mẹ, chẳng qua chính mình nằm mơ mà thôi. Một khắc kia, nàng vô cùng khổ sở, nhìn Liên Phong, hốc mắt liền đỏ.

Liên Phong chưa kịp cao hứng vì Lâm San đã tỉnh lại liền phát hiện nàng rơi nước mắt trước mặt mình, điều này làm người chưa từng thấy con gái khóc như hấn trở tay không kịp.

"San San, người sao vậy?" Hấn hỏi.

Lâm San không trả lời hấn, ngược lại khóc lớn hơn, hết nước mũi lại tới nước mắt, hình tượng thật không hay ho.

"Đừng khóc..." Liên Phong chưa bao giờ an ủi con gái, thấy nàng khóc thương tâm như vậy, trong lòng cũng khổ sở theo, không nghĩ nhiều liền ôm nàng vào lòng.

Quanh thân ấm áp, Lâm San càng khóc dữ hơn, tay nắm chặt vạt áo của hấn như thể sợ cơ hội được ủ ấm như vậy sẽ không có thêm lần nào nữa.

Cứ như vậy, Lâm San vẫn khóc từ khóc nức nở đến không còn khí lực gì mới ghé vào lòng Liên Phong kéo kéo.

Thấy Lâm San ngừng khóc, Liên Phong lúc này mới cảm thấy thư thái trong lòng một chút, do dự trong chốc lát, thân thủ sờ sờ đầu người đang nằm trong lòng, vốn từng lộn tóc ướt sũng sang một bên... Bỗng người trong lòng đột nhiên ngẩng đầu lên, hé ra khuôn mặt vừa khóc, cái mũi hồng hồng, ánh mắt thũng, trên mặt vẫn còn lưu lại nước mắt.

Nàng nói: "Ta không mặc quần áo..."

Liên Phong đỏ mặt, vội vàng lấy quần áo che lại cho nàng: "Ta không phải cố ý..."

"Hur!" Tay Lâm San dè miệng hấn lại, khi ngón tay mềm mại chạm môi, thần kinh Liên Phong đều dựng lên, không đợi hấn phản ứng, Lâm San đã vươn tay lấy mặt nạ trên mặt hấn.

"Không cần!" Liên Phong theo phản xạ chụp tay Lâm San, lực đạo rất lớn, làm Lâm San hơi đau nhưng nàng không buông tay, nhìn Liên Phong trông mong, ánh mắt vừa khóc xong còn hồng hồng, nước mắt lưng tròng, bộ dáng khiến người ta mềm lòng.

Liên Phong không tự giác buông ra, tay vừa buông, mặt nạ đã bị Lâm San gỡ xuống.

Giống như người mù lâu không thấy ánh sáng, lần đầu thanh tỉnh để người ta nhìn thấy mặt mình, hấn thậm chí không biết nên có biểu tình gì, chỉ đối mặt, yên lặng nhìn đối phương.

Khí nóng trong suối bên cạnh không ngừng bốc lên làm tầm mắt có chút mờ lung, Lâm San kinh ngạc nhìn Liên Phong, khuôn mặt này giống Đỗ Hạo như đúc, trong lòng đã có cảm giác không bình thường.

Đúng vậy, bọn họ quả thật giống nhau, khúc mắt đuôi mày đều giống như tạc nhưng lại làm người ta cảm giác hoàn toàn bất đồng. Liên Phong ánh mắt nhu hòa, trong suốt làm người ta an tâm một cách khó hiểu. Cứ như vậy, nàng nhìn hấn, không thể rời mắt... Rút cuộc nhìn không được, tay khẽ sờ lên mặt hấn.

Từ lúc dùng mặt nạ, hấn thậm chí nghĩ cả đời này cũng không tháo xuống nhưng giờ đây bị người mình yêu sờ soạng, cử chỉ của nàng thực mềm mại, chậm rãi, bao nhiêu nét sinh động, chân thật đều hé trên gương mặt.

Cảm giác này thật sự kỳ diệu.

Trong lòng hấn bỗng nhiên xúc động một cách khó hiểu, rất muốn hôn nàng, muốn điên lên được. Ý niệm trong đầu vừa phát sinh, rốt cuộc không ức chế được, hấn nhẹ nhàng phủ lên môi nàng.

Cái hôn thứ hai này của bọn họ vẫn như trước, vừa ngây ngô vừa không có một chút kỹ xảo. Lâm San ngẩn người rồi như con mèo nhỏ ôn nhu đáp lại làm Liên Phong không thể kiềm chế được nữa. Hấn nhanh chóng ôm chặt cô gái trong lòng, tay nâng gáy nàng, chậm rãi hôn sâu.

Đó là một nụ hôn rất rất dài, không kịch liệt như lần đầu tiên nhưng so với lần đầu tiên càng làm người ta trầm luân trong đó, không thể tự kiềm chế. Lâm San cảm thấy toàn bộ thân thể đều nóng lên như lúc ngâm mình trong suối nước nóng và so với ở trong suối thì càng nóng hơn vì ý loạn tình mê.

Vừa hôn xong, nàng thiếu chút nữa rũ xuống, tay nắm chặt vạt áo Liên Phong, nằm trong ngực hấn thờ dốc.

"Có muốn biết chuyện xưa về nó hay không?" Liên Phong ôm chặt cô gái trong lòng, lấy mặt nạ nàng đang túm trong tay, chậm rãi vuốt ve chất bạc bên ngoài có chút suy tư.

"Được..." Lâm San gật đầu, tham luyến cọ cọ vào lòng hấn.

Đây quả thật là một chuyện hoang đường bất đắc dĩ.

Đương kim hoàng thượng kết hôn muộn, hai mươi ba tuổi đăng cơ mới lập hậu là Diêu thị. Sau khi kết hôn không lâu, Diêu thị hoài thai, vừa sinh hạ đã được long nhan đặt tên là Hạo, ngụ ý rộng lớn, chiếu cáo thiên hạ phong Đỗ Hạo làm thái tử, đại xá thiên hạ, khắp chốn mừng vui.

Nhưng trong khi cả nước đang hân hoan, không ai ngờ Diêu hậu sau khi hạ sinh thái tử, bà mẹ phát hiện trong bụng hoàng hậu còn có một đứa bé nữa.

Đối với hoàng thất mà nói, song thai là điềm xấu dị thường, nếu trong cung có phi tử sinh hạ song thai, đều vụng trộm giết một giữ một. Nhưng giờ đây lại là song tử của hoàng hậu, bà mẹ cũng khó xử định bầm tấu lên trên.

Ngay sau đó, Diêu hoàng hậu còn suy yếu bỗng nắm chặt tay bà mẹ, lắc đầu.

Diêu thị còn nữ nhi của Khai quốc đại tướng quân Diêu Kiểm, từ nhỏ sinh ra trong nhà quan, đối với chuyện của hoàng thất cũng am hiểu, nàng biết đứa bé này không nên xuất hiện trên đời vì không lâu sau thế nào cũng mang đến phiền toái cho huynh trưởng vừa sinh của hân.

Diêu thị không muốn chứng kiến cảnh hai huynh đệ phản bội, cốt nhục tương tàn nhưng cũng không nghĩ vì thế mà tự tay giết chết con mình, sau một hồi lo lắng đã quyết định nhân lúc tất cả mọi người chưa phát hiện chân tướng liền đưa đứa bé xuất cung.

Diêu thị gạt mọi người, vụng trộm liên lạc với ẩn sĩ giang hồ Tu La Đạo Liên Khuông là huynh đệ kết nghĩa với gia tộc mình, phó thác đứa bé cho hân, cầu khẩn hân mang nó đi càng xa càng tốt. Nàng còn đưa một mặt nạ, hy vọng đến lúc nó được mười sáu tuổi sẽ không có ai nhìn được mặt thật của hân.

Liên Khuông cô độc cả đời, không có con, sau khi tiếp nhận nhờ vả của Diêu thị, hân một mình ôm đứa bé ẩn cư nơi thâm sơn, dạy hân đạo lý làm người, đem tu vi cả đời truyền thụ cho hân, cũng đặt cho hân tên là Liên Phong, ngụ ý trôi qua như gió, không bị ràng buộc.

Hết thảy mọi chuyện đã dàn xếp êm xuôi ngay từ đầu như vậy nên ngay cả huynh đệ song sinh với Liên Phong là Đỗ Hạo cũng không biết trên đời này mình còn có một đệ đệ giống mình như đúc.

Nhưng ông trời quả là cố tình trêu ngươi, năm Liên Phong mười sáu tuổi, Liên Khuông đã cao tuổi tự biết mình không còn sống được bao lâu nên tự tay đeo mặt nạ Diêu thị đưa cho lên mặt Liên Phong, dặn hân cả đời không được tháo xuống rồi qua đời. Liên Phong tự nhiên cần tuân lời dạy, sau đó rốt cuộc không gỡ mặt nạ xuống.

Đến năm mười chín tuổi, hân đang luyện đao trong núi, chợt nghe âm thanh chém giết cách đó không xa truyền đến bên đi nghe ngóng. Mắt thấy một đám người đang vây sát hai nam tử trung niên và lại dường như hai người này tựa hồ không chống đỡ được bên bắt đao tương trợ, dùng đao pháp kì diệu cứu được hai người kia.

Khi đó hân làm sao biết hai người trước mắt này là đương kim hoàng thượng Đỗ Di cái trang vì hành cũng chính là phụ thân chưa từng gặp qua.

Đỗ Di được Liên Phong cứu cảm kích không ngờ, sau khi trở lại kinh thành liền sai người mời Liên Phong nhập cung, phong hân là Ngự tiền kim đao thị vệ, ban thưởng kim đao, cho phép tự do xuất nhập cung, tiền trăm hậu tấu. Người bỗng chốc được vinh quang như vậy nên tên tuổi Liên Phong rất nhanh lan truyền khắp cung.

"Nghe nói gì chưa? Ngự tiền thị vệ trên mặt luôn mang mặt nạ, chưa từng có ai thấy qua mặt thật của hân." Khi những lời đồn đãi này từ miệng cung nữ truyền đến tai Diêu thị, nàng biết hết thảy đều là thiên ý.

Vì phòng ngừa Liên Phong phát hiện mình giống hệt thái tử rồi sinh tâm nghi hoặc, Diêu thị nhanh chóng tìm Liên Phong, kể cho hân nghe tất cả chân tướng sự tình đồng thời cũng xin lỗi hân và nói nếu hân thật sự muốn đoạt ngôi vị hoàng đế, nàng cũng sẽ không ngăn trở.

Sau khi tường tận chân tướng, Liên Phong không hề tỏ ra nửa điểm quyến luyến hoàng vị, nhiều năm ở thâm sơn cùng cốc như vậy, Liên Khuông đã dạy hân cách hành xử không màng danh lợi. Điều hân muốn không phải là ngôi vị hoàng đế kia mà là bản thân có thể bình yên sống tốt sau khi sự phụ qua đời.

Liên Phong trầm mặc.

Đây là chuyện Diêu thị chưa từng nghĩ đến, chỉ biết sự tồn tại của Liên Phong sẽ uy hiếp Đỗ Hạo nhưng nàng còn có thể làm gì nữa? Nàng thật sự nợ đứa nhỏ này rất nhiều, mười chín năm qua, mỗi tối nàng đều ở chịu đủ loại ác mộng tra tấn cùng áy náy thậm chí còn làm nàng sớm già đi, suốt ngày giam mình ở phạt đường.

Nay đứa nhỏ này rốt cục đã trở lại, chẳng lẽ ngay cả quyền làm người cũng không thể cho hân sao?

Cứ như vậy, Diêu thị ngẫm đồng ý sự tồn tại của Liên Phong.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Kỳ thật Lâm San cũng biết Liên Phong nhất định có mối liên hệ nào đó với Đỗ Hạo, hơn nữa chuyện này còn thực cầu huyết nhưng nàng thật không ngờ lại có thể cầu huyết đến vậy, nhất thời có chút vô năng.

Đùa giỡn sao? Điều từ một mẹ sinh ra, dựa vào cái gì mà một người có thể nhận hết sủng ái, cao cao tại thượng, cuồng vọng tự đại, một người lại ở thâm sơn cùng cốc phụ nương tựa lẫn nhau, cô độc cả đời? Gì mà song bào thai không cát tường, cát tường con mẹ người! Thối mê tín phong kiến thực TM hại chết người!

Trong nháy mắt, Lâm San bỗng nhiên mông lung, toàn thân trời dậy bấn năng làm mẹ: "Người yên tâm, về sau có ta ở đây, ai dám khi dễ người, ta cần chết hán!" Lâm San vỗ ngực bang bang.

Liên Phong không nói gì, chỉ mới thấy cánh tay trắng nõn của nàng lắc lư trước mắt, thân thể vừa hạ nhiệt nay lại bùng bùng.

Lâm San đang mải mắng chửi, lập tức nhận thấy thần sắc khác thường của hán, kỳ quái sao mình nói mà hán không phản ứng? Đã không phản ứng, ánh mắt còn phiêu tán chỗ khác, đây là làm sao? Vì thế nàng trì hoãn sờ trường chỉ tay vào ngực hán: "Ta đang nói chuyện với người, thế nào lại không phản ứng?"

Người đang ôm nàng càng chấn động.

"Này, người sao vậy? Này... ." Lâm San thấy dùng tay không xong, liền ra sức lay vai hán.

Lay một lần, không phản ứng.

Lay hai lần, vẫn là không phản ứng.

Đợi cho đến lần thứ ba, Lâm San thần sắc cứng đờ. Cái kia... Phía dưới của nàng... Sẽ không phải là...

Lâm San trì hoãn rốt cục đã phản ứng lại, mặt nhất thời hồng như tôm luộc.

"Cái kia... Ta... Ta mặc quần áo trước..." Nàng ba chân bốn cẳng muốn nhào ra khỏi lòng Liên Phong, bắt đắc dĩ tay chân càng luống cuống vì khăn trương, giống như có con mèo nhỏ đang cào loạn trong lòng hán, người chưa đứng lên, quần áo trên người đã rớt xuống, nguyên bản phần cổ bị bao kín lộ ra một bờ vai mê hoặc dưới ánh trăng.

Liên Phong còn đang dùng ý chí cường đại khắc chế, không ngờ người trong lòng tự giác thoát áo, thân thể thom tho, mềm mại kia mỗi lúc mỗi sát lại, tâm trí mất sạch, đến khi hán biết mình rốt cuộc không thể nhịn được bèn gầm nhẹ: "Đừng nhúc nhích !"

Một tiếng gầm nhẹ làm Lâm San chấn động mạnh mẽ, những gì đang ở trên người rốt cục đều rơi xuống.

Vừa rồi mới cãi nhau nay trong phút chốc tĩnh lặng, bốn mắt nhìn nhau, Lâm San cảm thấy thực bất an, phi thường bất an! Vội vàng lấy tay ôm ngực thì đã không còn kịp rồi, một đạo lực từ trên vai truyền đến, áp nàng xuống, tấm lưng trần vừa vịn đặt trên lồng quần áo, ngay sau đó là một cổ hơi thở nam tính mãnh liệt bao phủ khắp người nàng.

Tựa như bị một mãnh thú rình rập trong bóng đêm, bỗng nhiên đè mình xuống đất, Lâm San lúc này có cảm giác bất an tột cùng không nói nên lời, có chút sợ hãi, có chút chờ mong, lại bất an. Toàn thân dồn hết lực phản kháng nhưng tay vẫn chạy loạn trong ngực ai đó, cuối cùng ——

"Rột rột..."

Đang lúc thiên thời địa lợi nhân hòa, trăng vừa nhô lên, âm thanh này quả thực như sét đánh giữa trời quang, lập tức phá tan bầu không khí tốt đẹp vừa rồi.

"Cái kia..." Lâm San đỏ mặt, "Ta dường như hơi đói... "

Liên Phong: "..."

Lâm San tiếp tục thủ thi: "Ta từ sáng đến giờ cũng chưa ăn gì... Ta sợ thể lực không đủ..."

Liên Phong: "..."

"Nếu người gấp vậy, ta giúp người giải quyết trước..."

Liên thị vệ đáng thương mất hết mặt mũi, mặt không đổi sắc, xoay người nói: "Mặc quần áo đi, ta dẫn người xuống núi."

Lâm San cảm thấy thực ủy khuất, ủy khuất muốn chết.

Đói bụng là phản ứng sinh lý, có thể trách mình sao? Cũng không phải nằng định đói bụng ngay tại thời khắc mấu chốt, muốn trách thì trách nơi đóng bình, cơm khó ăn như vậy, hại nằng không có khẩu vị gì...

Lâm San một mặt oán giận trong lòng, một mặt đi theo Liên Phong, thấy hắn bước nhanh ở trước, không nói một tiếng, hiển nhiên tâm tình không tốt lắm.

Uy! Ngươi đói ta cũng đói, không thể vì giải quyết sinh lý của ngươi mà không quản sống chết của ta, ngươi ta không ăn một bữa đã hoảng, ta đây đã là hai bữa rồi, còn muốn vận động kịch liệt, sẽ chết người đó!

Lâm San yên lặng hờ hết trong lòng nhưng lại không dám nói với Liên Phong. Tuy Liên Phong với Đỗ Hạo tính cách hoàn toàn bất đồng nhưng dù sao cũng là huynh đệ song sinh, khi tức giận cũng phát ra một loại khí tiết khiến người ta không dám tiếp cận.

Làm sao bây giờ? Nghe nói nam nhân thực dễ dàng chuyển hóa gì gì đó.. Trách không được Liên Phong tức giận, vạn nhất không cẩn thận, không cẩn thận cũng là có thể luyện 《Quy Hoa Bảo Điển》... Nghĩ đến đây, Lâm San không dám nói gì với Liên Phong, đành phải liều mạng theo sau hắn.

Nói đến Liên Phong, hắn quả thật tức giận. Một nam nhân thể xác và tinh thần đều khỏe mạnh, bỗng nhiên tâm tình không ngớt kêu gào, hắn sợ khi mình quay người lại tiếp cận nằng sẽ lại không thể khắc chế chính mình nên đành quay mặt đi trước không nói tiếng nào.

Đi được một đoạn như vậy, hắn sực nhớ người bên cạnh mình, lúc này mới dừng cước bộ xoay người chờ Lâm San.

Không ngờ Lâm San vì không theo kịp bước chân quá dài của hắn nên chạy như bị truy đuổi, bỗng nhiên người phía trước dừng đột ngột, nhất thời không trụ được liền húc phải hắn.

Cho dù là nữ nhân kiên cường nhưng đụng phải nam nhân hai mươi năm công phu như vậy, kết quả cũng không hay chút nào, Lâm San cảm thấy mình như đụng vào một bức tường, ngay sau đó trời đất quay cuồng, mắt nằng đom đóm.

Nếu không vì đã quen, Liên Phong quả thực đã bỏ qua. Nữ nhân này nhất định sao chổi kiếp trước đầu thai, một khắc không nhìn nằng, nằng đã có thể gặp phiền toái, thật là khiến người ta không thốt nên lời.

Rõ ràng trong lòng thấy nằng phiền toái nhưng khi nhìn nằng ngồi dưới đất về mặt thống khổ lại mềm lòng, đến nằng nằng dậy.

Lâm San đau chân, nhất thời nhe răng nhăn mặt, nhớ lại vừa rồi Liên Phong hờ hững với mình, nhất thời ủy khuất, nhìn hắn ngồi xổm xuống đỡ mình, trong mũi "Hừ" một tiếng, nghiêng đầu qua chỗ khác làm như không thấy.

Liên Phong chưa từng thấy nữ tử nổi giận nên không biết nên làm gì, thân thủ không nhúc nhích nhìn nằng.

Lâm San ngay từ đầu đang giận lấy, tưởng lấy lại chút mặt mũi, không ngờ Liên Phong không nhận sai ngược còn nhìn mình chăm chăm, lập tức chột dạ.

Hai người cứ như vậy giằng co hồi lâu, rốt cục vẫn là Lâm San bại trận, nhăn nhó đưa tay ra.

Tay vừa duỗi ra đã bị hắn bắt được, tiếp theo một cỗ lực đạo túm nằng đứng lên, nằng không đứng vững nên ngã vào người Liên Phong, hai người nhất thời cứng đờ, nghĩ đến chuyện phát sinh vừa rồi ở suối nước nóng nên có chút không tự nhiên.

"Có thể đi sao?" Liên Phong hỏi.

Lâm San gật đầu, chân vừa chạm đất mảy liền nhú lại: "Đau..."

"Ta xem." Hắn ngồi xuống cõng giày Lâm San ra, tay ấn trên mắt cá chân của nằng.

"Ai u!" Lâm San kêu giống như heo bị chọc tiết, đây là trả thù! Hồng nhân trả thù! Lâm San đau đến chảy nước mắt.

"Không gãy, chính là trật khớp." Liên Phong nói xong, yên lặng giúp nằng mang giày lại, đường xuống núi đều lắm bùn sinh nhưng hắn không có chút để ý, khi tay nắm mắt cá chân giống như có chút lo lắng lẽ truyền đến, làm cho người ta không tự chủ được mà im lặng.

Kỳ thật Lâm San biết mình có tình gây sự, chính là trong lòng ủy khuất, nhịn không được định ầm ĩ trước mặt Liên Phong một chút hồng lấy lại mặt mũi nhưng rốt cục không có tác dụng, còn làm mình có vẻ hẹp hòi. Lâm San á náy, rốt cục ngừng lại nhai.

Thấy nằng dường như không có chuyện gì nữa, Liên Phong nhẹ nhàng thở ra, xoay người đưa lưng về phía nằng, nói: "Ta công ngươi."

Lâm San học ngoan, dứt lời liền nằm úp sấp lên, hai tay nhanh chóng vòng qua cổ hắn, thân thể bị gió núi thổi lạnh lập tức ấm áp, đặc biệt còn có cảm giác an tâm, làm nằng kim lòng không đậu, ôm chặt hơn chút nữa.

Liên Phong không nghĩ Lâm San trèo lên lưng mình sáng khoái đến vậy, giờ phút đó trong lòng phát sinh cảm giác được tin nhiệm khó tả, được người trong mộng tin nhiệm thật giống như có thể cõng nằng cả đời trên lưng, vĩnh viễn không buông tay...

Lâm San bỗng nhiên phát hiện không khí trở nên thực vi diệu, trong lúc đó rõ ràng hai người không nói gì nhưng giống như có rất nhiều điều muốn nói, mở miệng không biết nói gì, thế nên nằng không lên tiếng mà còn ôm chặt hơn nữa, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của hắn truyền đến làm nằng thực thoải mái.

Nếu, nếu cứ như vậy mà đi xuống, vĩnh viễn không có điểm cuối cũng không sao...

Ý niệm này vừa lóe lên trong đầu làm Lâm San bỗng dưng quên hoàng cung, quên thân phận của mình, quên thân thể của Liên Phong, quên hết thầy, vô cùng xúc động.

"Liên Phong." Thanh âm của nàng nhẹ nhàng, ôn nhu có chút không giống bình thường.

"Sao vậy?" Hấn hỏi.

"Nếu... Ta nói nếu..." Nàng dừng một chút, "Chúng ta không trở về hoàng cung, ngươi nói... có được không?"

Thanh âm này rõ ràng rất nhẹ, cước bộ Liên Phong hơi chững lại.

Đêm đã khuya, trăng đã lặn, gió núi thổi qua rừng cây tối như mực, lá cây ma sát phát ra tiếng vang trong đêm yên tĩnh. Nhưng Lâm San tâm lại không tĩnh mà lại thăng thần nói ra đáp án hấn khát vọng bấy lâu.

Nhưng nàng không đợi được.

Một khắc kia, Lâm San có cảm giác khó tả, có chút tức giận lại có chút thất vọng, ngón tay gắt gao túm vạt áo Liên Phong, các đốt ngón tay đều trắng bệch, tiếp tục cắn răng không nói gì như trước.

Sự trầm mặc làm cho thời gian trở nên rất dài, cũng không biết qua bao lâu, Liên Phong bỗng nhiên mở miệng: "Kỳ thật ngươi không phải là Tống Lạc, đúng không?"

Vấn đề bất thành linh này làm Lâm San nhất thời nghẹn lời, rõ ràng có thể lắc đầu phủ quyết nhưng nàng không làm vậy.

"Ngươi tên thật là gì?" Liên Phong lại hỏi.

"Lâm San..." Nàng thấp giọng thì thào.

"Lâm San..." Liên Phong thấp giọng lặp lại, thần nhiên lâm bẩm "Để nghe hơn so với Tống Lạc..."

Lần đầu, Lâm San cảm thấy vô lực như vậy, rõ ràng mới trước đó nàng còn vì hấn không phản ứng rõ ràng mà tức giận, ngay sau đó nàng lại phát hiện hấn sở dĩ không đáp ứng là vì mình đang dối gạt hấn, hấn không biết thân thể của nàng, không biết nàng từng sống trong thế giới như thế nào, thậm chí ngay cả tên của nàng hấn cũng không biết.

Cảm tình không phải nên thăng thần, thành khẩn sao? Nhưng chính nàng lại che giấu nhiều chuyện như vậy.

"Kỳ thật ta..." Nàng bỗng nhiên rất muốn giải thích, hết thầy đều giải thích rõ ràng.

"Trong cung đang phái rất nhiều mật thám tìm ngươi." Liên Phong bỗng nhiên ngắt lời.

Cái gì? Lâm San ngẩn ra, lời vừa muốn nói nghẹn ngay cổ họng.

"Ngươi có nghĩ tới hay không, nếu bọn họ tìm được ngươi, phát hiện ngươi kỳ thật không phải Tống Lạc, thậm chí không phải là nam tử, hậu quả sẽ thế nào?"

"Này..." Một câu làm Lâm San nghẹn trắng, chuyện đó nàng không phải chưa từng nghĩ qua, "Ta nghĩ chỉ cần bỏ đi..."

"Sẽ không có chuyện gì sao?" Liên Phong hỏi ngược lại, "Ngươi quá ngây thơ rồi, ngươi cho hoàng thượng thật sự là lão hồ đồ sao? Hấn có thể trở thành vua của một nước, tất nhiên có chỗ hơn người, mật thám trong cung thiên tân vạn khổ bồi dưỡng nên cũng không phải ngồi không, bọn họ muốn tìm người, nhất định có thể tìm được."

Một khắc kia, Lâm San hoàn toàn giật mình.

Nhất định có thể tìm được? Lời này chẳng phải có ý nói nàng không thể rời khỏi hoàng cung, cả đời đều phải che giấu thân phận bí mật...

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Có câu "Trá tử hồi sinh", Lâm San không ngờ có một ngày mình sẽ dùng đến.

Liên Phong nói đúng, biện pháp tốt nhất có thể khiến mình sống quang minh chính đại trên đời này chỉ có làm Tổng Lạc hoàn toàn tiêu thất nhưng làm thế nào mới có thể lừa tất cả mọi người nghĩ Tổng Lạc đã chết mới là nan giải nhất.

Ngay lúc hai người đều hết đường xoay xở, Lâm San nhớ tới một người.

Nếu nói hai người bọn họ không đủ để làm Tổng Lạc vĩnh viễn biến mất thì còn có một người khẳng định có thể giúp bọn hắn, đó chẳng phải là đại ca Tổng Lâm Phong hay sao.

Thân phận Tổng Lâm Phong kỳ thật không chỉ là đại công tử Tề tướng phủ đơn giản như vậy, hắn còn là con rể duy nhất của Dương đại tướng quân. Phải biết rằng Dương tướng quân nửa đời còn lại không có con trai, vẫn hoài tiếc nuối. Cũng may nữ nhi Dương Bích Uyển gả cho Tổng Lâm Phong tướng mạo đường đường, văn võ toàn tài, có thể nào không được coi trọng? Hắn quả thực xem này người rể này là người của Dương gia cũng không sai. Chỉ cần có hắn hỗ trợ, muốn Tổng Lạc vĩnh viễn biến mất trên thế giới này sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Vì muốn sớm ngày khôi phục thân phận nữ nhi cho Lâm San, sau khi xuống núi kiếm được chỗ trú ngụ, Liên Phong dần xếp hoàn hảo rồi suốt đêm bí mật trở lại kinh thành, tìm Tổng Lâm Phong thương lượng.

Giờ khắc này, Tổng Lâm Phong ở kinh thành cũng đang lo lắng vì chuyện Tổng Lạc mất tích.

Nhớ ngày đó, hoàng thượng bỗng ra thánh chỉ tứ hôn làm tất cả mọi người trở tay không kịp đồng thời hắn đang ngoài làm công vụ nên đã không thể trở về ứng cứu. May mà muội muội hắn xem như thông minh, vận khí lại tốt nên lần lộn trong cung mấy tháng không lộ ra dấu vết nào. Mặc dù vậy, giấy không thể gói được lửa, một ngày nào đó sự tình sẽ bại lộ cho nên hắn kỳ thật đã ngầm nghĩ đến biện pháp làm Tổng Lạc xuất cung.

Nhưng hắn vạn lần không ngờ, ngay tại thời điểm mấu chốt trong cung lại báo tin Phò mã bị bắt cóc. Giờ này, thân là trưởng tử lo lắng an nguy của muội muội đồng thời càng lo lắng thân phận Tổng Lạc có thể bị bại lộ hay chưa. Trong cung dốc lòng phải mật thám tinh thông tìm kiếm, vạn nhất bọn họ trong quá trình tìm Phò mã phát hiện ra chuyện gì, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Vì ngăn không cho chuyện như vậy phát sinh, hắn đành phải triệu tập quân binh mượn danh nghĩa tìm Tổng Lạc, kì thực hy vọng có thể phát hiện Tổng Lạc trước khi bị người khác tìm ra.

Nhưng đã qua một tháng, người hắn phái đi đã nhiều nhưng một chút tin tức về Tổng Lạc đều không có, trong nhà hai ông bà lão nhớ con thành tật, trong cung lại truyền tin không xác thực làm hắn vô cùng đau đầu, thiếu chút nữa là tìm thầy bói bốc một quẻ.

Chính là hắn không ngờ còn chưa tìm đến thầy bói thì đã thấy Liên Phong cầm đoản kiếm trong tay xuất hiện trước mặt. Hắn liếc mắt một cái liền nhận ra đó là người đưa Tổng Lạc bị thương về nhà lần trước, xem ra nha đầu còn chưa bị sai lang hồ báo bắt được, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, buông lỏng cảnh giác.

"Ý tứ của Liên đại nhân, Tổng mỗ không hiểu lắm." Hắn nhất thời giả hồ đồ.

Biết Tổng Lâm Phong sẽ phản ứng như vậy, Liên Phong cũng không gấp, chỉ nói: "Tổng huynh nghi ngờ tại hạ hiểu được, mời Tổng huynh xem vật này." Hắn nói xong lấy ra một lá thư.

Tổng Lâm Phong vừa tiếp nhận mặt liền cứng lại. Chỉ thấy trên giấy viết thư vẽ vài chữ xiêu xiêu vẹo vẹo —— "Đại ca, nếu người thấy chết mà không cứu, ta liền nói cho tẩu tử biết lần trước son người mang tặng nàng khi đi Giang Nam là son người sai Tiểu Lục đi mua ở góc đường!" Bên cạnh còn vẽ hình con dê rất khó coi.

"Có chuyện sao? Là tự tay nàng vẽ.." Liên Phong nói.

Tổng Lâm Phong khóe miệng co giật: "... Lần tới người bảo nàng vẽ đẹp một chút."

"Kỳ thật nàng vẽ ba lần..."

Hai nam nhân thoáng nhìn nhau, cùng lúc thờ dài.

Ngay khi Liên Phong tìm được Tổng Lâm Phong bắt đầu thương thảo kế hoạch, Lâm San đang ở cách đó khá xa lo lắng vạn phần.

Tuy rằng nàng biết lần này Liên Phong trở về tìm Tổng Lâm Phong hỗ trợ nhưng hắn đã đi hai ngày rồi mà nửa điểm tin tức đều không có, phải chăng có vấn đề nan giải gì? Hoặc là đã xảy ra chuyện?

Vô luận ở đâu vào lúc nào, chờ đợi luôn làm người ta cảm thấy thời gian qua thật lâu, hơn nữa nàng còn bị thương một chân, ra ngoài dạo xem cũng không tiện nên cảm thấy gian nan, rõ ràng nàng ở trong doanh trại vẽ rùa lên giấy từ sáng đến tối đã làm phó tướng Dương Tín vừa trở về sợ hãi.

Ai u, cô nương mà Liên đại nhân thích không phải là bà cốt chứ, vẽ một đồng bùa chú như vậy, chẳng lẽ trong doanh trại có ma quái? Dương Tín bình sinh sợ nhất là quỷ quái gì đó nên sai người đốt lửa xung quanh trại rất nhiều làm doanh trại vốn tối như mực nay sáng rõ như ban ngày.

Lâm San vẽ rùa một ngày, rốt cục cảm thấy mình không nhẫn nại đến vậy nên đem bút vứt lên bàn, bỏ đến giường ngủ. Chờ ngày mai, hắn hẳn sẽ trở lại? Lâm San nghĩ như vậy, mơ mơ màng màng vừa ngủ vừa còn mộng xuân.

Trong mơ, nàng nhớ lại chuyện ngày đó ở suối nước nóng, rốt cục đang tới thời khắc mấu chốt, Liên Phong bỗng nhiên trở mặt, ôm lấy nàng ném vào suối. Chỉ nghe “bùm” một tiếng, bọt nước văng khắp nơi, nàng bị nghẹn nên ho khan, xung quanh đều là nước, thực nóng thực nóng, thật giống như bị thiêu cháy..

Rốt cục, nàng nhin không được la lên "A" một tiếng, bước xuống giường, mới mở mắt ra, đã thấy bên ngoài ánh lửa tận trời, bên tai đủ loại thanh âm ồn ào, trong đó có tiếng kêu: "Không tốt! Cháy!"

Dương Tín đáng thương vốn đốt lửa trại để tiếp thêm can đảm nhưng không ngờ rằng đêm nay gió núi lợi hại, thổi lửa thiêu sạch lều trại trong vòng chưa đầy một nén nhang, nhất thời toàn bộ đều cháy hừng hực.

Lâm San vốn tưởng mình đang nằm mơ, mới tỉnh dậy đã phát hiện nóng không phải do ôn tuyền mà là cháy, lần đầu gặp loại sự tình này nhất thời có chút hoang mang lo sợ, lê cái chân què, vội vàng chạy ra khỏi lều, vừa mở màn trướng đã thấy thể lửa bên ngoài mãnh liệt, lều trại bên cạnh không chịu nổi đã ngã rạp xuống về phía nàng. Nàng theo bản năng tránh hướng bên cạnh, bất đắc dĩ dùng chân bị thương bèn ngã xuống.

Lều bên cạnh hừng hực áp sát nàng, lều bên kia cũng vừa bắt lửa, nháy mắt đám cháy vây quanh nàng, chân càng ngày càng đau không di chuyển được, không khí chung quanh càng ngày càng loãng, khói đặc không ngừng tiến vào cổ làm cho nàng càng khó thở hơn.

Một khắc kia, ngọn lửa trước mắt tàn sát hết thảy, từ thần lạng lẽ tới gần, ý thức bắt đầu dần dần trở nên mơ hồ.

"Liên Phong... Ngươi ở đâu? Liên Phong..." Nàng kêu tên hắn, rốt cục chống đỡ hết nỗi ngã xuống.

Khi nhắm mắt lại, nàng thấy trong ánh lửa dường như có bóng người, là Liên Phong sao? Là hắn tới cứu mình sao? Ý thức tưởng niệm vừa lóe ra, nàng đã hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Lâm San bị một trận khóc lóc tê tâm liệt phế đánh thức, giống như có người đè trên ngực nàng, âm thanh như giết heo kia lại cất lên: "Công tử, ngươi không thể chết! Công tử, đừng bỏ nô tỳ lại một mình!"

Đây không phải một đoạn trích xuyên không kinh điển sao? Chẳng lẽ lại là mình? Không không không, thanh âm này nghe thật quen tai? Vừa xấu xa lại đáng khinh, hình như là... Tiểu Lục?!?!

Lâm San vội vàng mở mắt ra, bất khả tư nghị nhìn chằm chằm Tiểu Lục đang khóc như mưa.

Tiểu Lục khóc hăng say, hai mắt đều sưng xuống, mơ mơ màng màng nhìn lên thấy có ánh mắt nhìn mình chằm chằm, lập tức bị dọa ngây người bèn "A" lên một tiếng.

Tiếng hét chói tai này so với kinh ngạc còn đáng sợ hơn nhiều, Lâm San vừa tỉnh chỉ cảm thấy màng tai đều bị xé nát, mở miệng muốn nói nàng đừng khẩn trương nhưng do hít quá nhiều khói trong đám cháy nên chỉ há miệng ho khan muốn hư cả phổi.

Thấy Lâm San ho thật lợi hại, Tiểu Lục bị dọa cuối cùng cũng bình tĩnh, liếc mượng vươn tay vuốt ngực Lâm San: "Công tử, người sao vậy? Công tử, người đừng dọa nô tỳ! Công tử, sắc mặt người sao kém như vậy..."

Công tử ta bị ngươi vuốt sắp chết rồi! Lâm San muốn rơi nước mắt, há mồm lại không thể nói rõ đành dùng khẩu hình với Tiểu Lục: "Đừng vuốt, đừng lại! Đừng vuốt..."

"Làm như vậy thoải mái sao?" Tiểu Lục hiển nhiên hiểu sai ý, nhất thời càng dừng cảm hơn, vỗ ngực nàng bình bịch, thuận tiện còn chùi đồng nước mắt nước mũi vừa rồi đã khóc trên mình nàng.

Lâm San tê liệt, ta nói tỉnh lại như vậy còn không bằng hôn mê, cứ vuốt nữa đi, nàng không bị lửa thiêu chết cũng bị vuốt đến chết, Tổng Lạc rút cuộc tìm được nha hoàn như vậy ở đâu chứ! Ngươi đừng gọi là Tiểu Lục mà phải gọi là Tiểu Nhị mới đúng! Ai u, nhẹ chút, nhẹ chút...

Ngay khi Lâm San bị vuốt đến sắp đứt hơi, ngoài phòng có một người hấp tấp xông vào, cứu nàng một mạng: "Cút ngay! Các ngươi đều là nô tài, không muốn sống nữa, dám chặn đường bản công chúa! Cút ngay, hết thảy cút ngay cho ta!" Xem khí thế này, không phải Đỗ Minh Nguyệt thì là ai?

Tiểu Lục phỏng chừng lần trước náo loạn đã biết sợ Đỗ Minh Nguyệt, vừa nghe công chúa đến, sợ tới mức vội vàng vọt sang một bên. Nàng vừa tránh đi, Lâm San cuối cùng có thể thở ra được nhưng chưa được lâu thì phiền toái lớn hơn nữa đã đến bên giường.

Đỗ Minh Nguyệt ánh mắt hồng hồng, hình như đã khóc.

"Ngươi..." Rõ ràng có rất nhiều lời muốn nói, mới mở đầu lại nói không được nữa, Đỗ Minh Nguyệt nhìn chăm chăm Lâm San hồi lâu, bỗng nhiên nâng tay hung hăng đập trên người Lâm San: "Ngươi hỗn đản, mắt tích lâu như vậy! Có biết ta thực lo lắng cho ngươi hay không!"

Một khắc kia, Lâm San khóc không ra nước mắt.

"Ngươi nói ngươi có tay có chân, sẽ tự mình trở về? Hỗn đản!" Lại đánh xuống một chút.

Công chúa, ta biết đánh là tình mắng là yêu nhưng ngươi tiếp tục làm vậy ta sẽ chết đó! Lâm San muốn học máu.

Bên này, Đỗ Minh Nguyệt càng đánh càng thương tâm: "Ngươi... Ngươi nếu xảy ra chuyện gì, ta... Ta... Ta mặc kệ! Ngươi chính là hỗn đản, hỗn đản, hỗn đản..."

Lâm San tuyệt vọng, ánh mắt nhắm nghiền, lại hôn mê bất tỉnh.

Đang dùng sức mắng hỗn đản, Đỗ Minh Nguyệt bỗng phát hiện Lâm San bất động, hoảng sợ, vội vàng lui xuống, run run chỉ vào ngực y đang đứng một bên: "Ngươi y, Phò mã sao lại bất động? Ngươi y, ngươi mau đến xem!"

Lão Thái y Lý Đức đáng thương một phen lau mồ hôi lạnh: "Công chúa chớ sốt ruột, Phò mã chính là... Chính là bệnh trong người, tạm thời ngắt đi thôi, thỉnh công chúa tạm thời tránh ra để lão thần chẩn trị cho Phò mã."

"Nhưng ta còn rất nhiều lời chưa nói với hắn!" Đỗ Minh Nguyệt không cam lòng.

Công chúa, may mắn ngài còn chưa nói xong, nếu xong hết, Phò mã còn có thể sống sót sao? Lão Thái y đầu đầy mồ hôi lạnh.

Ngoài miệng tuy nói vậy nhưng Đỗ Minh Nguyệt dù sao còn biết phân rõ phải trái, thấy Tống Lạc quả thực ngắt đi, sẽ không mau chóng tỉnh lại, sau khi nhìn hắn lưu luyến không rời rồi cục ra khỏi phòng, thuận đường còn la mắng hạ nhân trong phòng. Nhất thời căn phòng vừa rồi còn ầm ĩ, trong khoảnh khắc chỉ còn lại một mình Lâm San cùng Lý thái y.

Nghe tiếng bước chân kia càng lúc càng xa, Lâm San giả bộ bất tỉnh nhẹ nhàng thở ra, vội trộm mở mắt nhìn bên ngoài thấy Lý Đức đang đứng trước giường, trong tay cầm ngân châm định châm cứu, kim tiêm chói lọi kia làm Lâm San hoảng sợ, vội vàng mở mắt ra lắc đầu: "Không.. Không..."

Há mồm nhưng vẫn nói không nên lời, nhất thời làm nàng khản trương.

"Phò mã không cần kích động, ngài chính là bị lửa tổn thương yết hầu, chỉ cần phối hợp dùng thuốc, chậm thì bảy ngày, lâu thì nửa tháng liền có thể mở miệng nói chuyện bình thường." Lý thái y giải thích.

Hồ! Hoàn hảo không bị cảm điếc, Lâm San thả lỏng tâm tình, cùng lúc đó, Lý thái y này cũng làm nàng sức nhớ tới chuyện trước lúc hôn mê.

Lửa? Đúng vậy, chính là cháy! Trước khi hôn mê, rõ ràng nàng một thân ở trong biển lửa, vì sao tỉnh lại đã nằm trong cung? Chẳng lẽ người khi đó thấy trong biển lửa thật sự là Liên Phong? Không đúng, Liên Phong sao có thể đem mình về cung? Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Nàng càng nghĩ càng không rõ, hướng Lý thái y hoa tay múa chân ngụ ý thể hiện tư thế té xỉu gần nửa ngày, Lý thái y mới hiểu được.

"Phò mã là hồi lão thần, ai cứu ngài, phải không?"

Lâm San gật đầu.

"Lão thần cũng không rõ tình huống cụ thể, bất quá nghe nói tới qua là thái tử đưa ngài hồi tẩm cung từ Huyền Vũ Môn, thân là thái tử còn có thể đối đãi vậy với triều thần, thật sự là khó mà có được..." Lý thái y được nói bèn hăng say, bỗng nhiên cảm khái liên miên về Đỗ Hạo tốt đẹp thế nào.

Đáng tiếc Lâm San một câu cũng không nghe lọt, trong đầu nàng chỉ xoay tới xoay lui quanh một từ.

—— thái tử!

Là Đỗ Hạo cứu mình? Điều này sao có thể! Chẳng lẽ trong đám cháy, người nàng thấy không phải Liên Phong mà là Đỗ Hạo? Không có khả năng! Đỗ Hạo sao có thể xuất hiện trong doanh trại?

Không không không, đó cũng không phải là mấu chốt, mấu chốt là khi nàng té xỉu rõ ràng đang vận nữ trang, hiện tại lại đổi thành một thân nam trang, chẳng lẽ... Oanh! Trong nháy mắt, Lâm San đầu óc trống rỗng.

Trong lòng có một thanh âm tuyệt vọng hò hét: "Xong rồi, xong rồi, lòi đuôi rồi!"

Ngàn vạn cảm xúc bất an điên cuồng phát sinh trong lòng Lâm San, trong đầu không ngừng hiện lên các loại hậu quả không chịu nổi sau khi sự việc đã bại lộ. Phụ thân, mẫu thân, Tống Lâm Phong, Tiểu Lục... Hết thấy tất cả thân nhân của mình vì bị liên lụy, bản thân đã không tốt còn làm cả nhà bị xử trảm...

Nàng không dám tưởng tượng kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, chỉ cảm thấy tâm loạn như ma, bỗng nhiên rất muốn gặp một người, nếu hắn ở đây nhất định sẽ đưa chủ ý cho mình? Nhưng hắn đâu? Liên Phong... Ngươi ở đâu? Liên Phong...

Ngay sau đó, nàng thấy một bộ dáng giống Liên Phong như đúc, mặt không đổi sắc, đứng ở ngoài cửa, đối diện với nàng. Sẽ không phải là hấn đưa mình hồi cung chứ?

"Không..." Nàng lắc đầu, miệng càng không ngừng thì thào, "Không phải vậy, ta không nghĩ vậy, ta không hồi cung... Ta..."

"Người đường nhiên phải trở lại là chính người!" Liên Phong bỗng nhiên buông nàng, xoay người trấn an Lâm San, mắt sáng như đuốc, xoa dịu lo âu trong lòng nàng.

"Muốn Lâm San sống sót, chỉ có thể làm Tổng Lạc chết." Hấn kiên định nói.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Thấy Đỗ Hạo, Lâm San nhảy mất hoảng hốt, giống như mình vừa thấy Liên Phong nhưng ánh mắt lạnh như băng kia của đối phương kia nhanh chóng đưa nàng về sự thật tàn khốc.

Người này chính là Đỗ Hạo!

Không ngờ thái tử đột nhiên đến, Lý thái y vội vàng quỳ xuống hành lễ.

"Đứng lên đi." Đỗ Hạo khoát tay, hấn đến một mình, trên người mặc y phục hàng ngày nhưng uy nghiêm thái tử không giảm chút nào, chỉ một ánh mắt liền làm Lý thái y sợ quá mức.

"Thương thế Phò mã như thế nào?" Hấn hỏi.

"Khởi bẩm điện hạ, Phò mã gia đã tỉnh, chính là thương thế chưa lành, không thể mở miệng nói chuyện, cần điều dưỡng nhiều ngày mới có thể kháng phục."

"Không thể nói chuyện?" Đỗ Hạo nhíu mày, nhìn thoáng qua Lâm San.

Lâm San vội vàng cúi đầu giả bộ ngủ lại nghe bên tai truyền đến một tiếng hừ nhẹ: "Không thể nói chuyện cũng tốt, miễn cho hỏi gì cũng không đáp được." Nhất thời cả người toát mồ hôi lạnh, tay nắm chặt chăn, tính toán kế tiếp nên đối phó Đỗ Hạo như thế nào.

Trong chốc lát, Đỗ Hạo hướng thái y nói: "Không còn chuyện gì, lui xuống đi."

"Thần tuân mệnh!" Lý thái y như trút được gánh nặng, cầm hòm thuốc chạy như bay, cuối cùng còn không quên lưu cho Lâm San một ánh mắt "Người tự cầu phúc đi".

Lý thái y vừa đi, trong phòng chỉ còn lại có Đỗ Hạo cùng Lâm San vẫn không ngừng giả bộ nằm ngủ trên giường.

Coi như là giấc mộng đi, ngủ một giấc dậy sẽ không có việc gì.. Lâm San trong lòng yên lặng an ủi chính mình, hai tay vì bất an quá độ, không tự chủ được nắm chặt chăn trên người.

Thời gian trầm mặc đi qua, trong lòng bàn tay Lâm San đầy mồ hôi, loại cảm giác này quả thực tựa như con thỏ nhắm mắt chờ chết, biết rõ người ngồi bên như hổ rình mồi lại còn phải đợi nó cho mình chết một cách thống khoái, quả thực có thể đem người sống hằm chết.

Người sẽ không thể cho ta chết thống khoái sao?! Ngay khi Lâm San không thể nhịn được nữa, bên cạnh giường bỗng nhiên lún xuống, một bàn tay bỗng dưng xoa mặt nàng. Tay Đỗ Hạo đánh giấc, so với các hoàng tử được nuông chiều từ bé trong cung thực thô ráp, lúc chạm vào hai má làm nàng hơi ngứa.

Hấn đang làm gì? Lâm San nhất thời có chút không rõ, Đỗ Hạo này không phải thích nam nhân sao? Như thế nào bỗng nhiên ăn đậu hủ mình... Không đúng! Nàng sao có thể ngu ngốc nằm trên giường mặc cho người ta sờ sảng! Lâm San tri độn rốt cục tỉnh ngộ, bỗng dưng mở mắt.

Mắt nàng vừa trợn mắt liền vừa vận dụng phải ánh mắt Đỗ Hạo, ánh mắt chán xa xăm, ngón tay ôn nhu, chính là liếc một cái, Lâm San liền thấy cả người không được tự nhiên. Nàng há mồm, vẫn nói không nên lời, định nhắc tay Đỗ Hạo ra khỏi mặt mình.

Mới đuổi tay ra, cổ tay đã bị giữ lại, lực đạo không lớn nhưng vẫn lưu lại một mảng hồng hồng trên cổ tay Lâm San làm nàng không khỏi nhíu mày.

"Thế nào, sợ?" Đỗ Hạo nghiêm mặt, ngữ khí tràn ngập ý tứ khiêu khích: "Bốn vương còn tưởng Tổng gia nhị tiểu thư ngay cả công chúa đều dám cưới, hấn là không sợ trời không sợ đất."

Quả nhiên! Lâm San trong đầu nhất thời kêu loạn: "Ngươi xong rồi, ngươi xong rồi, ngươi xong rồi..."

Nhưng Lâm San dù sao cũng là tiểu cường, bị Đỗ Hạo vạch trần ngược lại trấn định. Nếu Đỗ Hạo đã xác định nàng là nữ phần nam trang vì sao hắn không trực tiếp tố giác với hoàng thượng, ngược lại còn một mình chạy đến đây nói chuyện vô nghĩa với nàng? Hiển nhiên hắn có mục đích. Đến tột cùng là mục đích gì có thể làm Đỗ Hạo không tố giác mình?

Dù sao mặc kệ gì, xét tính cách Đỗ Hạo, chỉ cần hắn một ngày không đạt được mục đích, sẽ không đuối cùng giết tận! Nếu quả thật là vậy, hiện tại việc duy nhất có thể làm chính là kéo dài thời gian, tranh thủ cơ hội liên hệ với Liên Phong. Nghĩ vậy, Lâm San bình tâm, quyết định bất cứ giá nào cũng đánh cuộc một phen.

Thấy Lâm San thần sắc vừa rồi còn kích động lập tức trở nên bình tĩnh, Đỗ Hạo kinh ngạc, nhìn nàng chăm chăm bỗng nhiên trầm giọng, lạnh lùng nói: "Tổng Lạc, ngươi cũng biết phạm vào tội gì?"

Đừng lo, hắn là dọa ngươi, hắn là dọa ngươi! Lâm San trong lòng mặc niệm, bình tĩnh chỉ chỉ miệng mình, hướng hắn lắc đầu, tỏ vẻ không thể nói chuyện.

"Định giả ngu?" Đỗ Hạo nhú mày, cầm lấy tay nàng kéo gần lại.

Nhìn gần mới thấy chân mày của nàng xinh đẹp như vậy, không có lấy nửa điểm khí chất nam nhi nhưng lại có thể lừa hắn bấy lâu, còn làm hắn vì thân phận nam nhi của nàng mà rối rắm, Đỗ Hạo không nén được cơn giận.

Thấy ánh mắt Đỗ Hạo vừa rồi hung hiểm, Lâm San trong lòng bất ổn nhưng tình huống nguy cấp, trừ bỏ giả ngu, với chỉ số thông minh gần như không có thì đây đã là biện pháp rất tốt rồi. Vì thế nàng khẽ cắn môi, tiếp tục vờ làm tiểu bạch thỏ vô tội điểm đậm đáng yêu trước mặt đại sói xám.

Theo lý thuyết, nếu Lâm San dùng chiêu này với đối tượng khác quả thực vụng về cực điểm, không đáng bàn tới nhưng vô tình mèo mù vớ được chuột chết, Đỗ Hạo vừa rồi còn mang một bụng tức giận lập tức giạt mình.

Đúng vậy, chính là nàng! Chính là cô nương mình ngày đêm tưởng niệm, mi này, mắt này, thậm chí thần thái chu chu miệng vờ đáng thương đều từ một khuôn mặt ra, nếu các nàng thật sự là một, thất thố trước kia của mình đều có thể lý giải được.

Nhưng vì sao lại là nàng? Trong ấn tượng, cô nương kia khí chất như cửu thiên tiên nữ hạ phàm, một cái nhún mày cười đều như nữ nhi then thùng ôn nhu, không giống người trước mắt này, hành vi cử chỉ không hề giáo dưỡng, ý đồ xấu xa chất đống trong đầu, nhìn thấy ngân phiếu liền sáng mắt.

Loại cảm giác này thật giống như vừa mới gặp được nữ nhân xinh đẹp ngồi cùng bàn, đột nhiên phát hiện đối phương tóc tai bù xù, ăn mặc lôi thôi lệch thẹo, tay trái bốc đồ ăn, tay phải cầm một miếng thịt hết như bác gái bán rau vì hai quan tiền cò kè mặc cả nên mọng đẹp bỗng chốc tiêu tan!

Nhưng tình huống hiện tại của Đỗ Hạo so với việc đó còn thảm hại hơn vì hắn phát hiện mặc dù hắn đã biết bộ mặt thật của Tổng Lạc nhưng vẫn lưu luyến nàng, thậm chí còn nảy sinh tà niệm nhân cơ hội này chiếm lấy nàng, chuyện này đến tột cùng là sao?

Mất thấy Đỗ Hạo mặt lạnh tanh, hình như đang thống khổ trầm tư, Lâm San còn tưởng kế hoạch của mình thất bại, đang tự hỏi xem trên mặt có lộ ra điểm nào bán đứng mình hay không, không ngờ Đỗ Hạo bỗng buông tay nàng ra, mặt không đổi sắc, đứng lên cũng không liếc nàng một cái, bước ra ngoài.

Khi hắn vừa chồm bước ra cửa bỗng nhiên quay đầu lại nói: "Món nợ giữa chúng ta, về sau từ từ tính." Dứt lời, cũng không quay đầu lại cứ thế mà đi.

Tình huống bất thành linh làm Lâm San lập tức như đang nằm mơ. Nói cái gì mà nợ của chúng ta từ từ tính? Ý tứ của hắn chẳng lẽ là không tố giác nàng, vì ngại một đại đao khai tử không đủ nên tính lấy tiểu đao chậm rãi lạng lẹ xù tử?

Đây không phải người! Đây là cầm thú!

Một khắc kia, Lâm San rơi lệ đầy mặt.

"Điện hạ, ngài thực không tính bẩm báo chuyện này với hoàng thượng?" Đỗ Hạo ra khỏi phòng không bao lâu, Cố Tả liền từ trong bóng đêm vô thanh vô tức xuất hiện sau hắn.

"Ta tự có chừng mực, ngươi giúp ta thăm dò một việc." Đỗ Hạo nói xong, bên hông lấy ra một tờ giấy trên đó viết một hàng chữ nhỏ —— Phò mã ở Ô Long Sơn.

"Không phải ngày đó..."

"Đúng vậy, ta muốn biết đến tột cùng là người nào thần thông quảng đại, có thể tìm được người trước mặt thám trong cung." Hắn nói xong, ngẩng đầu nhìn sắc trời, hoàng thành một mảnh tối như mực, không thấy nửa ngôi sao.

Xem ra sẽ có một cơn mưa lớn đang chờ bọn họ!

Ngày hôm sau, quả nhiên trời nổi mưa to làm toàn bộ hoàng cung mờ mịt hơi nước. Cứ như thế, biết được nữ nhi bình an trở về, vợ chồng Tổng Hiền

lòng vẫn nóng như lửa đốt chạy vào cung, hai lão nhân gia vừa thấy Tổng Lạc, Tổng phu nhân nước mắt liền cảm không được rơi xuống, nắm tay nàng, nói gì cũng không chịu buông ra.

Tình cảnh này làm Lâm San không khỏi cay cay sống mũi, tuy lúc trước một lòng tính rời cung nhưng nàng dù sao còn có chút luyến tiếc, cha mẹ yêu thương nàng thế này tuyệt không thua kém phụ mẫu trước đây của mình, nếu để cặp vợ chồng thiện lương này chịu khổ vì mình, nàng chết cũng không nhắm mắt.

Nghĩ vậy, Lâm San lại lo lắng về số phận của mình, hôm qua xem biểu hiện của Đỗ Hạo cũng không biết bí mật này còn có thể giữ được bao lâu nhưng xét tính tình cha nàng, nếu cho hẳn biết Đỗ Hạo đã biết thân phận nữ nhi của nàng, khẳng định hiện tại sẽ tức tốc chạy đi tìm hoàng đế thẳng thắn xin khoan hồng. Còn mẫu thân của nàng không chừng có thể ngắt xiêu.

Không được, tuyệt đối không được! Lâm San lo lắng trong chốc lát quyết định trước nói cho Tổng Lâm Phong nhưng hỏi ra mới biết hôm qua Tổng Lâm Phong đã nhận chiếu đi thi hành công vụ bên ngoài, trước mắt còn chưa biết ngày về.

Cái gì? Tổng Lâm Phong đi rồi, ngay cả Liên Phong kia? Hắn không phải nên ở cùng Tổng Lâm Phong mới đúng sao? Lâm San có chút ngoài ý muốn, lệnh cho Tiểu Lục đi hỏi thăm. Tiểu Lục rất nhanh đưa tin lại, nghe nói hoàng thượng hoài nghi việc đốt doanh trại là do sone tắc giả vờ quy thuận gây ra nên lệnh cho hắn trở lại Ô Long Sơn điều tra rõ ràng sự tình.

Nói cách khác, Liên Phong hiện tại ở Ô Long Sơn? Lâm San bỗng nhiên ý thức được mình đã muốn lâm vào tình trạng tứ cố vô thân, muốn đối phó Đỗ Hạo xem ra phải dựa vào chính nàng.

Sau khi vợ chồng Tổng Hiền rời đi, liên tục ba ngày, Lâm San cố gắng dưỡng bệnh chuẩn bị đối phó Đỗ Hạo, ngày suy đêm nghĩ tìm kiếm nhiều phương án tác chiến, chỉ chờ Đỗ Hạo đột nhiên tập kích. Nhưng Đỗ Hạo như biến mất khỏi nhân gian, một chút động tĩnh đều không có. Ngược lại, một người khác làm nàng khổ sở không ngừng, không ai xa lạ chính là Đỗ Minh Nguyệt, ngày đêm theo ám Lâm San.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Cảm tình cả đời Đỗ Minh Nguyệt, cơ bản chính là một bi kịch lớn.

Trước lúc ba tuổi, nàng lập chí về sau phải gả cho phụ hoàng, sau lại phát hiện không thể gả liền thay đổi đối tượng, thích đại ca Đỗ Diệp, mọi việc đều dựa vào hắn, làm sai cũng có hắn làm chỗ dựa, như vậy đến khi mười hai tuổi lại bị mẫu hậu vô tình cho biết, nguyên lai cũng không thể gả cho đại ca.

Đỗ Minh Nguyệt thương tâm, vì thế nàng đành phải chuyển sang người hầu Tiểu Tân bên cạnh Đỗ Diệp, đoạn cảm tình này chỉ gượng co ba tháng, Tiểu Tân sợ tới độ thần kinh suy nhược, tự nguyện sang Kính Sự Phòng làm thái giám.

Sau đó, Đỗ Minh Nguyệt phát hiện nguyên lai cũng không thể thành thân với thái giám, vì thế bị cảm tình đã kích yên lặng vài năm, rốt cục năm mười sáu tuổi mới để ý Tề tướng gia đại công tử Tổng Lâm Phong, đối tượng này thật bình thường, cũng trải qua một phen hoài xuân thẹn thùng, cuối cùng cố lấy dũng khí, viết thư cho phụ hoàng bày tỏ tâm ý.

Lại không nghĩ đã muộn một bước, Tổng Lâm Phong vừa cưới Dương Bích Uyên mà nàng bị tứ hôn sai cho Tổng nhị công tử Tổng Lạc, tình nhân cao lớn tuấn lãng trong mộng đột nhiên biến thành yếu đuối éo lá, Đỗ Minh Nguyệt khóc náo loạn chuẩn bị dây thừng thắt cổ nhưng quân vô hí ngôn, đã ban hôn nên chỉ có thể phải gả cho hắn.

Chờ lúc gả cho Tổng Lạc, nàng tính bức hắn đi Kính Sự Phòng, không ngờ Tổng Lạc nhìn qua yếu đuối này lại không sợ nàng chút nào, ngược lại mỗi khi gặp đều làm nàng rơi vào thế hạ phong. Đỗ Minh Nguyệt sống đến giờ này, lần đầu gặp được người như vậy, vừa giận vừa thẹn nhưng lại nảy sinh cảm tình đặc biệt.

Kỳ thật Tổng Lạc cũng không kém cỏi, lúc hắn vào cung cũng rất phong độ; kỳ thật nghe đồn khi hắn xả thân cứu thái tử rất phong cách; kỳ thật khi hắn mất tích mình quả thật có chút lo lắng... Cứ như vậy, cảm tình của Đỗ Minh Nguyệt từng bước lâm vào bi kịch lần nữa.

Nếu Đỗ Minh Nguyệt biết mình đã thích nữ Phò mã, phỏng chừng có thể đâm đầu vào cây hòe trong tâm cung tự vận.

Nhưng trước mắt nàng vẫn chẳng hay biết gì, vì thế xuân tâm cô gái lại bắt đầu nhộn nhạo, thường xuyên xuất hiện bên người Lâm San.

"Tổng Lạc, ngươi lại không uống thuốc!"

"Tổng Lạc, nếu ngươi dám không uống, bản cung liền bán nha hoàn của ngươi cho Ý Hồng Lâu!"

"Tổng Lạc, bản cung không cho phép ngươi khanh khanh ta ta cùng nha hoàn kia!"

"Tổng Lạc, bản cung muốn đi ngự hoa viên, người bồi bản cung đi!"

"Tổng Lạc, bản cung hơi đau chỗ này, người bóp tay giúp bản cung."

...

"Tổng Lạc, tôi nay bản cung muốn ở cùng người!"

Suốt ngày bị hồ nháo Lâm San muốn hòng cả người.

"Công tử, chúng ta muốn trốn đến chỗ nào đây?" Tiểu Lục bị Lâm San kéo ra ngoài tị nạn hỏi.

Đến chỗ nào cũng tốt hơn là ngủ chung với Đỗ Minh Nguyệt, quý mới biết nàng có nửa đêm phát cuồng, xé quần áo mình hay không. Lâm San không thể nói đành phải vớt cho nàng một cái nhìn xem thường.

"Công tử, bọn họ nói đòi trước giết heo, đòi này đầu thai làm heo, người đòi trước nhất định là lưu manh nên đòi này nhất định bị người lưu manh."

Lâm San tê liệt, thiếu chút nữa đập đầu vào tảng đá, ai oán liếc Tiểu Lục : "Kỳ thật người cũng xuyên không đến đây, đúng không!"

Bỗng Tiểu Lục phía sau kêu lên: "Ai nha, công tử, hình như trời muốn mưa!"

Vừa dứt lời, trên trời lóe lên một trăng sấm chớp, sau một lát âm ỉ, từng đợt mưa lớn từ trên trời trút xuống.

Người là miệng quạ đen sao? Lâm San buồn bực nhìn Tiểu Lục phát hiện không thấy nàng đâu, nhìn quanh quất tả hữu mới thấy một mảnh áo run run lộ ra sau hòn giả sơn trong hoa viên, Tiểu Lục chính là đang ở đó. Lâm San lúc này mới nhớ Tiểu Lục hình như sợ sét đánh, định đi qua an ủi nàng.

Ngay lập tức, tiếng sấm chợt vang.

Tiểu Lục núp sau hòn giả sơn rốt cục nhìn không được "A" một tiếng, bỏ chạy như phát điên. Lâm San ngăn ra rồi lập tức đuổi theo nhưng chân nàng còn chưa lành hẳn, mới chạy vài bước liền đau, lúc giương mắt lên nhìn đã không còn thấy bóng dáng Tiểu Lục.

Không thể nào, chẳng lẽ muốn ta một mình qua đêm bên ngoài hôm nay? Lâm San không khỏi bi ai, mắt thấy trời mưa càng lúc càng lớn, đành tìm một chỗ đợi mưa trước.

Vì trốn Đỗ Minh Nguyệt, Lâm San đã nhắm nơi hẻo lánh mà đi, nay vì đuổi theo Tiểu Lục nên giờ đây hoàn toàn lạc mất phương hướng. Trời tối như mực, phóng mắt nhìn lại đều không ai, ngay cả cây cối xung quanh cũng không rõ lắm. May mắn hình như cách đó không xa tựa hồ có một tòa nhà, trời đã tối như vậy, phỏng chừng không có ai ở đó, Lâm San không kịp nghĩ nhiều, chạy vội qua hướng đó.

Quả nhiên là nhà trống, ngay cả thú vệ cũng không có, xem ra đêm nay có thể ở đây tạm một đêm, Lâm San nghĩ như vậy, cời ngoại bào ướt sũng nước mưa, nhanh chóng bước lên thang lầu. Mới vừa đi vài bước, nàng phát hiện có chút không ổn, mưa đêm, lầu các, một nữ tử độc thân... Đây không phải là cảnh tượng kinh điển trong phim kinh dị sao? Không đến mức đó chứ...

Một trận gió thổi tới, sau lưng bị mưa ướt lạnh lẽo, da gà nổi lên, ngay sau đó, qua tầng sáng mờ mờ, Lâm San phát hiện có một bóng dáng chậm rãi tiến đến gần nàng, cuối cùng dừng lại sau nàng.

Bên ngoài tiếng mưa rơi ào ào, cuồng phong gào thét, tiếng sấm chấn động, bóng dáng kia lại vô thanh vô tức dừng lại bên nàng, phát ra hơi thở nguy hiểm, Lâm San cả người đã muốn cứng lại, tim muốn vọt ra từ cổ họng, hô hấp dồn dập.

Nàng biết, tình huống hiện tại khẳng định trốn không thoát, so với việc đứng chờ chết không bằng chạy trốn, quý dài gì đó cũng không tốt.

Nàng cắn chặt răng, quyết tâm xoay người sang chỗ khác. Bởi vì dùng sức quá mạnh mà đập đầu vào "Quý" phía sau, nhất thời hoa mắt vàng đầu.

Thì ra quý cứng như vậy! Ôi, con quý này thật giống Đỗ Hạo, quả nhiên hẳn thực thích hợp làm quý... Không đúng, hình như chính là Đỗ Hạo? A! Nàng cuối cùng ngộ đạo, ta nói còn tưởng quay đầu thấy lắm ma nhiều quý, không nghĩ tới chuyện gặp một người còn hơn cả quý!

Lâm San không tự giác lui về sau từng bước, vừa mới chuyển thân định chạy, Đỗ Hạo đã cầm tay nàng lạnh lùng nói: "Người đến đây làm gì?" Thanh âm rất nhanh bị sấm chớp khuất lấp.

Lâm San bị hấn dọa lại không có cách nào nói chuyện, đành phải cảnh giác nhìn hắn, nước mưa từng giọt rơi xuống trên quần áo đã ướt sũng, gió thổi đến làm nàng đông cứng run run.

Đỗ Hạo nhíu mày, vừa muốn hỏi, bỗng nhiên Lâm San không hề báo động hát xì về phía hắn. Chỉ nghe "Hất xì" một tiếng, Đỗ Hạo cả người đều cứng lại, khóe miệng co rút.

Lâm San tự giác ngưng ngừng, định dùng tay áo lau mặt giúp hắn nhưng vừa mới giơ lên, cái mũi lại ngứa, "Hất xì!" Lại là một cái hất xì, lúc này sức bật càng mạnh, nước miếng văng lên trên mặt ai kia.

Đỗ Hạo đã muốn hóa đá.

Thấy Đỗ Hạo kia mặt càng ngày càng đen, Lâm San có chút sốt ruột, muốn nở nụ cười xoa dịu không khí, bắt đầu đi hắt xì kia không chịu thua kém, mới nhếch miệng lại liên tiếp hắt xì ba bốn cái, tất cả đều nhắm ngay vào người Đỗ Hạo.

Lúc này, Đỗ Hạo khòe miệng bất động.

Lâm San nóng nảy, xong rồi xong rồi! Thái tử gia tức giận! Nhưng ta cũng không thể không chế hắt xì, nếu không đánh người, người đừng túm tay ta... "A, hắt xì, hắt xì!"

Rốt cục, sau khi nài hắt xì mười mấy cái, bỗng nhiên cảm thấy tay nhẹ buông, Đỗ Hạo đã buông nài ra xoay người hướng lên lầu.

"Đuổi theo." Hắn ở trước lạnh như băng, ngữ khí nghe qua giống như muốn giết người.

Muốn theo hay không? Lâm San do dự trong chốc lát, bên ngoài mưa gió lớn, hơn nữa quần áo dán sát da, gió lạnh thổi thẳng vào xương cốt.

Bất cứ giá nào! Bị thái tử làm thịt so với đông cứng mà chết còn tốt hơn, làm quý cũng có thể báo thù mà? Nghĩ vậy, Lâm San quỳ quỳ đi lên.

Chỉ thấy Đỗ Hạo lên lầu, dừng lại trước một gian phòng, thân thủ đẩy cửa ra. Cửa vừa mở, bên trong liền tràn ra một luồng khí ấm áp lên mặt Lâm San, lúc này dục vọng muốn sống dâng lên, không đợi Đỗ Hạo nói, Lâm San đã chạy vào, ngồi xổm bên lò sưởi.

Má ơi, lạnh chết! Lạnh chết! Đây là thời tiết quý quái gì, trời mưa như muốn lấy mạng người ta!

Ngay khi Lâm San đang âm thầm oán giận, đèn trong phòng sáng lên, Đỗ Hạo đi tới không khách khí quăng một cái khăn lên đầu nài.

Lâm San thấy trước mắt tối đen, ba chân bốn cẳng lấy cái khăn phủ trên đầu xuống, chỉ thấy Đỗ Hạo đã ở trước mặt mình, không hề có kỳ thoát xiêm y. Hắn vừa thoát áo choàng đen tuyền bên người đã lộ ra làn da ngăm ngăm, nhân tiện còn có đủ loại vết thương to nhỏ trên đó.

Đây đã là lần thứ hai Lâm San nhìn hắn cởi quần áo trước mặt mình nhưng vẫn thấy có chút xấu hổ, vội vàng kéo dây cột tóc, làm bộ lau tóc.

Chờ lau khô xong chắc hắn cũng đã mặc quần áo rồi? Nài yên lặng nghĩ, lau tóc đã lâu, thấy Đỗ Hạo dường như không có động tĩnh gì, phòng chừng hắn đã đổi y phục xong, liền thật cẩn thận kéo khăn trên đầu ra, vụng trộm mở mắt nhìn.

Vừa ngó thấy, nài thiếu chút kinh hô.

Đỗ Hạo đã an vị trên ghế đối diện nhìn nài, xiêm y đã đổi xong, một kiện áo lục sắc không buộc đai lưng, tùy ý buông trên người, một vùng ngực lớn màu mật ong đặt ngay trước mắt Lâm San. Không biết thế nào lại làm Lâm San nghĩ tới Liên Phong, mũi có chút ngứa, bỗng nhiên phun máu mũi đầy xúc động.

Sau đó, Đỗ Hạo lạnh lùng cắt ngang sự mơ màng của nài: "Xem đủ chưa?"

Lâm San từ trong ảo tưởng bị kéo về hiện thực, lập tức thanh tỉnh rồi đột nhiên ý thức được người trước mắt này không phải Liên Phong mà là Đỗ Hạo. Hai người tuy giống nhau nhưng khí chất hoàn toàn bất đồng, một trầm ổn hướng nội, một phóng đảng kiêu ngạo, miệng vừa hé lời đã có thể phân biệt rành mạch.

Lâm San lấy lại bình tĩnh, quyết đoán cầm khăn trong tay lau mặt, một khắc kia nài bỗng nhiên cảm thấy không thể nói chuyện cũng không phải không ưu việt, ít nhất giờ đây, nài không cần tìm cớ hỏi han Đỗ Hạo.

Lâm San không nói chuyện, Đỗ Hạo cũng không giận, điềm nhiên ngồi quan sát nài.

Nói thật, hắn không nghĩ mình có thể gặp Tống Lạc ở nơi này. Đây là Tiềm Minh Các hẻo lánh trong cung, từng là nơi an dưỡng của thái thượng hoàng sau khi thoái vị, cũng là nơi khi còn nhỏ hắn thường xuyên đến chơi. Sau khi thái thượng hoàng băng hà, Tiềm Minh Các bị hoang phế vài năm mới cho đến lúc hắn khai hoàn mới phái Cố Tả tu sửa. Mỗi cuối tháng, hắn đều tới nơi đây nghỉ một đêm hồi tưởng về hoàng tổ phụ, không ngờ Lâm San đánh bại đánh bại tiến vào.

Đây cũng chính là duyên phận?

Lâm San còn đang lau mặt, nài đến nơi này cũng hơn nửa năm, chưa bao giờ gặp qua trận mưa nào lớn như vậy, không khỏi nhớ tới quê mình cũng là một vùng mưa nhiều, có khi mưa to suốt mấy ngày liền, mỗi lần như vậy, chuyện nài thích nhất chính là quần mình trong chăn nằm trên giường mộng tưởng hão huyền...

Sấm chớp còn chưa dứt, suy nghĩ của Lâm San đã bay tới một nơi rất rất xa cho đến lúc khăn lau trong tay bị lấy đi, nài mới lấy lại tinh thần, Đỗ Hạo không biết từ khi nào đã ngồi trước mặt, cầm cái khăn kia trong tay.

Hắn muốn làm gì? Lâm San ngăn ra, Đỗ Hạo mặt không đổi cầm khăn bắt đầu giúp nài lau tóc.

Hắn hiển nhiên chưa từng lau tóc cho ai bao giờ, động tác thực không thuần thục, khi nặng khi nhẹ nhưng Lâm San vẫn bị chấn kinh. Thái tử tự mình lau tóc cho nài là chuyện làm sao? Định thừa dịp nài chưa chuẩn bị hạ sát nài sao? Sau đó ngày mai liền tuyên bố với bên ngoài, Phò mã lúc tự mình lau tóc không cẩn thận hại chính mình.

Đỗ Hạo cũng không biết vì sao mình lại muốn lau tóc cho nha đầu này, chỉ là kim lòng không đậu, tự nhiên mà làm. Nhưng khi hấn lau tóc cho nàng, ánh mắt nha đầu kia nhìn mình càng ngày càng cảnh giác, tràn ngập sự không tin nhiệm, điều này làm hấn có chút ngượng thẹn, trong lòng nổi giận.

Bên này, Lâm San còn đang vất hết óc đoán xem Đỗ Hạo đến tột cùng sẽ làm gì bỗng phát hiện Đỗ Hạo ngừng tay, sau đó hấn đứng lên, ném cái gì đó lên đầu mình.

"Tự lau đi." Hấn tức giận nói rồi bỏ đi.

Lâm San lại ba chân bốn cẳng kéo xuống, buồn bực xem, thì ra là áo choàng.

"Thay quần áo đi, đừng làm bẩn phòng ta." Đỗ Hạo nói rồi đi ngủ, ngay cả chỗ ngủ cũng chưa nói cho nàng hay.

Ta nói, thái tử điện hạ, người có nhất thiết cao quý lãnh diễm như vậy hay không? Ít nhất người cũng cho ta cái gối!

"Ba!" Một cái gối ném tới mặt nàng.

Lâm San cơ hồ rúc vào góc tường ngủ suốt đêm, trời vừa sáng chợt nghe dưới lầu nhao nhao, ồn ào giống như ai đang chửi ầm ĩ. Mơ mơ màng màng, Lâm San mở mắt ra, ngáp một cái, uốn éo thắt lưng, tay chân sờ soạn chỉnh trang đi ra ngoài.

Cửa vừa mở ra, một luồng sáng chói mắt tiến vào, Lâm San nhú nhú mày, vọt tới lan can nhìn xem rốt cuộc là ai không biết điều đánh thức nàng dậy, không nghĩ vừa liếc mắt một cái, đứng nói là buồn ngủ, thiếu chút nữa bị dọa đến hồn xiêu phách lạc.

Đỗ Minh Nguyệt sao lại ở đây?

Đỗ Minh Nguyệt ép hỏi Tiểu Lục mới biết Tổng Lạc một mình chạy về phía đông viên, vì thế sáng sớm nàng dẫn theo một đám hạ nhân hấp tấp chạy lại đây, vừa lúc thấy ngoại bào của Lâm San ở Tiềm Minh Các liền dưới lầu mắng lên.

Lúc này Đỗ Hạo cũng bị đánh thức, nguyên bản hấn cùng Minh Nguyệt không hợp, thậm chí còn không cùng một mẹ sinh ra, hai người từ nhỏ không thường gặp mặt. Nay vừa thấy nàng bỗng nhiên chạy đến chỗ mình chanh chua chửi đông, tự nhiên nổi giận, nghiêm mặt nói: "Hoàng muội đến đây vì chuyện gì?"

Đỗ Minh Nguyệt không nghĩ mình tới tìm Tổng Lạc lại bỗng nhiên hiện ra một Đỗ Hạo, còn đang tự xấu hổ bỗng nghe thấy vài nô tỳ ở phía sau kính hãi thét lên, theo phản xạ nàng vừa quay đầu sang đã thấy Tổng Lạc tóc tai bù xù, quần áo không chỉnh tề đứng ở lan can lầu hai, y phục trên người hình như là của Đỗ Hạo.

Nhất thời, nàng ngây dại.

Đỗ Minh Nguyệt tuy không thông minh nhưng dù sao sống trong cung đã mười tám năm, sự tình gì chưa từng nghe qua? Tự nhiên cũng biết đoạn tị chi phích nhưng không ngờ chuyện này hôm nay lại phát sinh trên người tướng công mình, trách không được Tổng Lạc trong khoảng thời gian này cứ thấy mình là bỏ chạy, thì ra là vì... Đỗ Minh Nguyệt thật lâu sau mới lấy lại tinh thần, biểu tình trên mặt có chút cứng ngắc.

"Tổng Lạc, người xuống dưới cho bản cung." Trong lòng nàng vẫn hi vọng, hi vọng đây chỉ là hiểu lầm.

Lâm San vốn mấy ngày nay đã bị Đỗ Minh Nguyệt phiền chết, nay vừa nghe thanh âm của nàng, phản xạ từng bước lui ra sau: "Công chúa cô nãi nãi, ngài có bất mãn cũng đừng xem trọng ta nha, cầu ngài!"

Thấy Tổng Lạc không định xuống còn lui về sau, Đỗ Minh Nguyệt có chút giận, kéo tay áo tính xông lên.

Bỗng nhiên, một bóng người chắn nàng trước mặt: "Hoàng muội định làm gì ở chỗ vi huynh?" Thanh âm Đỗ Hạo uy nghiêm, tràn ngập khí chất đế vương.

Đỗ Minh Nguyệt ở trong cung không sợ trời không sợ đất, người duy nhất sợ chính là phụ hoàng mà nay lại phát hiện trên người nhị ca ít khi tiếp xúc này cũng có uy nghiêm không khác gì phụ hoàng, nhất thời trong lòng sinh ra chút khiếp đảm.

"Hoàng huynh đừng ngăn bản cung, bản cung chỉ muốn đưa Phò mã về mà thôi." Đỗ Minh Nguyệt lấy dũng khí nói.

"Hoàng muội sai rồi, Phò mã tuy là tướng công của hoàng muội nhưng Tiềm Minh Các này dù sao vẫn là nơi của vi huynh, hoàng muội làm vậy còn để vi huynh vào mặt không?" Câu cuối cùng kia của hấn quả thực là gần từng tiếng, cả đám hạ nhân Đỗ Minh Nguyệt dẫn theo đều hoảng sợ.

Đỗ Minh Nguyệt sắc mặt thật không tốt, dù sao đối phương là thái tử, từ khi hấn khai hoàn hồi cung, sủng ái của phụ hoàng dành cho hấn sớm vượt qua Đỗ Diệp, nhường ngôi cho hấn là chuyện sớm muộn, nếu xung đột với hấn khẳng định không có gì tốt. Đỗ Minh Nguyệt tuy vô lý nhưng thời khắc mấu chốt vẫn ý thức được, nhất thời ngừng khí liền dịu xuống.

"Hoàng huynh hiểu lầm rồi, hoàng muội chỉ lo lắng Phò mã một đêm chưa về e rằng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nay Phò mã đã ở với hoàng huynh, muội muội cũng yên tâm, không biết hoàng huynh có thể để hoàng muội đưa Phò mã về hay không?"

Đỗ Minh Nguyệt đổi thái độ, Đỗ Hạo cũng lập tức thay đổi: "Hoàng muội tư phụ sốt ruột, vì huynh thế nào không biết? Nhưng tối qua vì huynh cùng Phò mã trắng đêm đàm đạo chưa thỏa nên hãy để Phò mã ở tiểu các của vi huynh vài ngày, hoàng muội hẳn là sẽ không để ý?"

Đỗ Hạo nói được lời này bất động thanh sắc nhưng Đỗ Minh Nguyệt sắc mặt vẫn biến đổi, bỗng dừng lại nghĩ tới phán đoán vừa rồi của mình.

"Hoàng muội sao không nói gì? Nếu không tin, có thể hỏi Phò mã." Đỗ Hạo hướng mắt về phía Lâm San đang đứng trên lầu đầy thâm ý.

Ngươi TM biết ta không thể nói còn bảo nàng hỏi ta, ngươi là cố ý! Lâm San trừng mắt một cái còn chưa thu hồi, Đỗ Hạo đã bỏ qua, nói tiếp: "Công chúa thấy Phò mã gật đầu sao?"

Đây tuyệt đối là cố ý, gật đầu con mẹ ngươi! Ta nháy mắt cũng chưa kịp nháy.

Đỗ Minh Nguyệt giờ phút này sắc mặt đã không xong, nhớ tới suy đoán vừa rồi trong đầu rối loạn, cắn chặt răng nói: "Nếu đã như vậy, muội muội sẽ không quấy rầy hoàng huynh cùng Phò mã đàm đạo, muội muội cáo từ!" Dứt lời, phát áo rồi Tiềm Minh Các, nguyên đám nô tài phía sau nhất loạt run run đi theo.

Nhất thời, Tiềm Minh Các náo nhiệt vừa rồi chỉ còn lại Đỗ Hạo thản nhiên đứng ở đằng kia, hần ngừng đầu nói với Lâm San: "Phò mã còn đứng đó làm gì? Lưu lại tiểu các của bốn vương mấy ngày đi."

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Lâm San sống hai mươi mấy năm, lần đầu cảm nhận được cái gì là "Mới ra hang hổ, lại vào hang sói." Bên này thật vất vả lắm mới tránh Đỗ Minh Nguyệt dây dưa, bên kia lại bị Đỗ Hạo một câu tốt đẹp "Lưu lại mấy ngày" kéo vào thái tử phủ.

Nếu có thể nói chuyện, Lâm San tuyệt đối chửi ầm lên: "Lưu lại con mẹ ngươi! Rõ ràng đây chính là giam lỏng, bảo nàng vào phủ thái tử, tùy tiện tìm một phòng đóng cửa, còn có thị vệ canh gác, nàng bắt quả là một tiểu phò mã thôi có cần hưng sư động chúng vậy sao? Lâm San phát hiện nàng thật sự đoán không ra tâm tư Đỗ Hạo.

Ngay khi nàng không thể lý giải được, bên ngoài có tiếng đập cửa.

"Phò mã gia, thuốc đã nấu xong." Một tiểu nha hoàn vừa đẩy cửa vào, trong tay còn bung một chén thuốc.

Lâm San đang nổi nóng thấy nha hoàn kia cũng chưa hết giận, mặt cau có: "Không uống!"

Nha hoàn kia nóng vội: "Phò mã gia, điện hạ phân phó làm ngài uống thuốc đúng hạn, ngài như thế này không phải làm khó nô tỳ sao?"

Nhiều người làm ta khó xử vậy còn bắt ta không khó dễ ngươi? Ai bảo ngươi là người qua đường Giáp, xứng đáng là vật hi sinh! Tính quật cường của Lâm San trỗi dậy, nói không uống sẽ không uống.

Tiểu nha hoàn kia cuống đến muốn khóc, vừa nức nở vừa nói: "Phò mã gia, nô tỳ van cầu ngài, ngài uống một chút đi, bằng không điện hạ nhất định trách tội nô tỳ... Phò mã gia!"

Không uống! Lâm San lắc đầu, không thèm nhìn tới nha hoàn kia.

Ngay lúc đó, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến một giọng nữ bén nhọn: "Là ai? Sáng sớm khóc lóc ồn ào không để mọi người thanh tịnh?" Tiếng vừa dứt, một nữ nhân áo hồng bước vào, giống như ngẩng cổ, tư thái cao ngạo đến mức hai thị vệ gác cửa cũng không dám ngăn cản nàng.

Lâm San nhìn lại, đột nhiên phát hiện người mới tới có chút quen thuộc, hình như đã gặp ở đâu rồi. Ngay lúc nàng đang tự hỏi, hồng y nữ tử kia bỗng đi tới, không chút do dự hất bàn tay đang bung thuốc của nha hoàn.

Chỉ nghe "Ba" một tiếng, bát thuốc trong tay nha hoàn rớt xuống, nước thuốc nóng bỏng đổ vào người nha hoàn nhưng nàng kia một tiếng cũng không dám kêu la.

"Bảo ngươi đưa thuốc cho Phò mã uống, không phải nói ngươi tới đây khóc lóc! Khóc cái gì? Còn ngại ta đánh chưa đủ?" Nàng kia vừa nói chuyện vừa giơ tay lên định đánh tiếp.

Ta nói, đây rõ ràng là ngược đãi! Lâm San vừa rồi còn hồn dỗi đã gật mình, vội vàng đi qua chắn trước nha hoàn kia.

Nữ nhân áo hồng ngừng tay, nháy mắt hé ra khuôn mặt tươi cười, ôn nhu nói: "Tiểu nữ Dương Ngọc Nhi, bái kiến Phò mã gia."

Thanh âm kia nung nịu, thấm tận xương cốt lập tức làm Lâm San nhớ lại nữ nhân này không phải là hồ ly tinh ngày đó khiêu vũ cho Đỗ Hạo xem sao! Ai u, lẫn lộn ở cổ đại lâu như vậy cuối cùng để năng thấy nữ thứ ác độc trong truyền thuyết! Thực không dễ!

Thấy Phò mã nhìn mình chăm chăm, tâm tư mỹ nữ hư vinh của Dương Ngọc Nhi nhất thời bành trướng: "Điện hạ ra ngoài tiếp khách nên chậm trễ tiếp đãi Phò mã gia, tiểu nữ từ sẽ ở đây bồi tiếp ngài, Phò mã gia trăm ngàn lần không cần để ý."

Nàng nói xong, hướng Lâm San cười mỉa hoặc, phong tình khôn tả.

Giờ khắc này, Lâm San bỗng nhiên may mắn khi mình là nữ, nếu không thì hiện tại đã bị mê hoặc thành gì rồi. Lấy lại bình tĩnh, nàng gật đầu cười cười với Dương Ngọc Nhi.

"Tiểu nữ thật sự có lỗi, đã quên Phò mã có bệnh trong người không tiện nói chuyện, thỉnh Phò mã thứ lỗi." Dương Ngọc Nhi lại cười, bộ dạng phục tùng rũ mắt, so với hình tượng người đàn bà đánh đá vừa rồi quả là hai người khác nhau khiến người ta hoang mang.

Lâm San mỉm cười, này ra ý hay.

Sau khi mỉm cười, Lâm San hướng về Dương Ngọc Nhi, chỉ chỉ ra ngoài cửa.

Dương Ngọc Nhi quan sát nét mặt một chút liền hiểu được ý tứ Lâm San: "Phò mã định ra ngoài?"

Lâm San gật gật đầu.

"Cần tiểu nữ dẫn đường?"

Lâm San tiếp tục gật đầu.

Một khắc kia, Dương Ngọc Nhi mệnh mông ảo tưởng mình trở thành nữ chủ của Thái tử phủ, trong này còn có nữ nhân nào có thể sánh bằng địa vị hiện tại của nàng? Ngay cả một ngoại nhân như Phò mã đều có thể nhận ra, nàng nhất định sẽ trở thành nữ chủ nhân tương lai của Thái tử phủ. Không, là nữ chủ nhân tương lai của quốc gia này mới phải!

Ánh sáng hy vọng lấp lánh trong mắt Dương Ngọc Nhi, nàng hạ thấp người, nói: "Được Phò mã ưu ái, tiểu nữ thật vinh hạnh, thỉnh!"

Dù sao cũng thường tác oai tác quái ở phủ thái tử, Dương Ngọc Nhi vừa xuất mã, hai thị vệ ngoài cửa không ai dám ngăn bọn họ, Lâm San liền thuận lợi ra khỏi phòng.

Trải qua mấy ngày mưa to liên tục, thời tiết rét cục trong lành, bên ngoài ánh nắng tươi sáng, không khí tràn ngập hương thơm, cảnh tượng xanh tươi. Nhưng Lâm San hiển nhiên không có tâm tư này đó, hiện tại suy nghĩ duy nhất của nàng là làm thế nào chuồn khỏi đây, nói trực tiếp với Đỗ Hạo chắc chắn không được nên biện pháp tốt nhất có thể nghĩ ra là liên hệ với bên ngoài.

Ngay khi Lâm San nhìn xung quanh, vất óc suy tính, Dương Ngọc Nhi đi trước bỗng dừng bước, thần bí nhìn nàng: "Phò mã, Ngọc Nhi có chuyện muốn thỉnh giáo Phò mã, không biết Phò mã có quan tâm hay không?"

Ai u, biết ngay người tiếp cận ta là có mục đích! Lâm San bất động thanh sắc, gật đầu.

"Trong cung mọi người đều biết Phò mã đã cứu mạng điện hạ, điện hạ đối với Phò mã càng thêm tín nhiệm, không biết trong lúc Phò mã nói chuyện cùng điện hạ, điện hạ có đề cập đến việc tuyển phi lần này hay không?"

Chuyện tuyển phi của Dương Ngọc Nhi kỳ thật chính là chuyện làm các nữ nhân trong cung điên cuồng nhất hiện nay, từ khi Đỗ Hạo hồi cung, hoàng thượng đã thể hiện rõ ý nhường ngôi cho hắn, không chỉ đem một ít quốc sự giao hắn xử lý mà còn thay hắn chọn thái tử phi.

Thái tử phi là danh hiệu tôn quý nên nữ nhân mơ tưởng đến địa vị đó nhiều không đếm xuể, trong đó có Dương Ngọc Nhi. Sở dĩ nàng tiếp cận Lâm San cũng là muốn thám thính tâm ý thái tử, thuận tiện hy vọng vị Phò mã đã cứu thái tử này có thể nói giúp mình vài câu tốt đẹp.

Lâm San liếc mắt một cái liền biết ngay tư tâm của nàng, rõ ràng âm mưu phải theo lao gật gật đầu.

Vừa thấy Lâm San gật đầu, hai mắt Dương Ngọc Nhi sáng lên, nén kích động nói: "Không biết trong lòng thái tử đã chọn được ai chưa?"

Có chọn cũng không chọn người, xem người lộ liễu như vậy đến ta còn nhìn ra được! Người cho Đỗ Hạo thật sự mù? Lâm San lại gật đầu.

Tìm gan Dương Ngọc Nhi như nhảy ra ngoài, hạ giọng nói: "Thái tử... có nhắc tới tiểu nữ..."

Lâm San lúc này không gật đầu mà hơi nhú mày.

Thấy Lâm San bỗng nhiên không gật nữa, Dương Ngọc Nhi lập tức nóng vội, từ trong tay áo lấy ra một túi gấm nhét vào tay Lâm San, thấp giọng: "Tiểu nữ nơi này có một chút tâm ý, xem như lễ gặp mặt, thỉnh Phò mã không cần ghét bỏ."

Ai da, bị giam lỏng còn kiếm được tiền, lúc này đến phiên Lâm San sáng mắt. Giả bộ đẩy túi gấm về, tiếp tục không lên tiếng.

Dương Ngọc Nhi thấy không xong, vì thế lại lấy ra một túi gấm nữa đưa cho Lâm San: "Phò mã trăm ngàn đừng làm như người xa lạ, một chút lễ mọn mà thôi."

Lâm San lúc này không từ chối, nhận lấy hai cái túi gấm nhét vào xiêm y.

Thấy Lâm San thu tiền, Dương Ngọc Nhi thở dài nhẹ nhõm: "Phò mã có thể đoán người điện hạ chọn là ai?"

Lâm San nhìn nàng, lắc đầu.

Dương Ngọc Nhi thiếu chút nữa học máu: "Phò mã, ngài không thể..." Nàng kích động, không nhìn thấy cục đá dưới chân, lập tức vấp phải rồi ngã ngay xuống ao sen bên cạnh.

Lâm San vội vàng định rời đi nhưng không kịp rồi, Dương Ngọc Nhi duỗi tay gắt gao túm ống tay áo Lâm San, Lâm San chỉ thấy một lực kéo mình về trước vài bước, không đợi nàng phản ứng, hai người cùng rớt vào ao sen.

Phù phù! Phù phù!

Hai tiếng vang lên, bọt nước bắn lên tung tóe, sau đó chợt nghe tiếng hét như giết heo của Dương Ngọc Nhi vang vọng khắp hậu viên của phủ thái tử: "Cứu mạng! Cứu mạng! Cứu mạng..."

Ngay khi Lâm San cùng Dương Ngọc Nhi rơi xuống, Đỗ Hạo đang nói chuyện với Cố Tả ở đầu này của phủ thái tử.

"Thần đã tra ra, giấy viết thư này là giấy trong cung đặc chế, nhiều khả năng là người trong cung làm." Cố Tả nói.

Là người trong cung? Đỗ Hạo hơi hơi眯 mắt: "Phi đao kia thì sao?"

"Phi đao thật ra chỉ là vật bình thường, không giống đồ trong cung, chẳng qua có thể sử dụng một cây đao bình thường phóng ghim vào cột gỗ như vậy chứng tỏ công lực thâm hậu, không phải người bình thường nào cũng làm được."

Người thường? Nếu là người bình thường sẽ không dám kiêu ngạo trong phủ thái tử như vậy, Đỗ Hạo cười khẽ một tiếng, sau đó hần bỗng nhiên nghe được âm thanh cứu mạng từ xa truyền đến.

"Đi xem." Hần hướng Cố Tả nói, hai người một trước một sau ra khỏi thư phòng, lần theo tiếng kêu cứu đến hậu viên.

Bây giờ là giữa hè, ao sen ở hậu viên hoa lá tươi tốt, khi Đỗ Hạo cùng Cố Tả tới nơi, cạnh ao đã có không ít nha hoàn vây quanh, thấy thái tử xuất hiện, tất cả đều run sợ nép sang một bên, vẻ mặt hoảng hốt.

Đỗ Hạo nhìn vào ao sen thấy bên trong lá hình như là Dương Ngọc Nhi phịch, không khỏi nhú mày, hướng Cố Tả ra lệnh: "Người xuống đi."

Cố Tả đáng thương lập tức trả lời: "Điện hạ, thần... không biết bơi..."

"Ý của người là bảo ta xuống?" Đỗ Hạo nheo mắt.

Cố Tả ngẩn người: "Thần lập tức gọi người tới..." Dứt lời liền rời đi.

Liền sau đó, bỗng nhiên trong tiếng thét chói tai của Dương Ngọc Nhi nổi lên vài tiếng quát suy yếu: "Cứu mạng, cứu..."

Tổng Lạc? Đỗ Hạo lập tức khần trương, mắt nhìn ao sen, xuyên qua tầng tầng lớp lớp lá sen và bọt nước bắn xung quanh Dương Ngọc Nhi, hần nhìn thấy dưới mấy lá sen có một góc tay áo quen thuộc. Không kịp nghĩ nhiều, Đỗ Hạo liền nhảy vào ao.

Chỉ nghe "Phù phù" một tiếng, Cố Tả đang tính kêu người tới ứng cứu xoay qua đã không thấy Đỗ Hạo đâu, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Sau một lát, hần hét đám gia nhân đứng xung quanh: "Đều thất thần làm gì? Còn không mau kêu người, điện hạ không biết bơi!"

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Lâm San kỳ thật biết bơi nhưng khi nàng rơi vào ao, Dương Ngọc Nhi giống như phát điên cứ túm lấy quần áo của nàng kêu cứu mạng, hại nàng không nổi được, cả người không ngừng chìm xuống.

Ngay sau đó, Đỗ Hạo nhảy xuống.

Đỗ Hạo vừa nhảy xuống, Dương Ngọc Nhi liền kích động buông tay đang túm Lâm San ra hướng qua Đỗ Hạo.

Dương Ngọc Nhi vừa buông tay, Lâm San nhẹ người đi rất nhiều, dù vừa mới uống mấy ngụm nước, đầu có chút choáng váng nhưng vẫn có thể đuỗi tay chân bơi lên bờ.

Trên bờ truyền đến tiếng kêu gọi ồn ào ầm ĩ: "Mau tới cứu người, thái tử rơi xuống nước! Mau tới cứu người..."

Thái tử cũng đến giúp vui?

Không đợi Lâm San suy nghĩ cẩn thận, thất lạng đã bị ai ôm lấy, nàng xoay người phát hiện chính là Đỗ Hạo, chỉ thấy hắn nhếch miệng, sắc mặt trắng bệch, không ngừng nâng nâng lên mà chính hắn lại dần dần chìm xuống.

Lâm San thấy không ổn, vội vàng kéo Đỗ Hạo, may mà hắn không giống Dương Ngọc Nhi, Lâm San dựa vào kỹ năng bơi của mình, miễn cưỡng giữ cho hai người không chìm xuống. Kiên trì trong chốc lát, ngay lúc Lâm San tưởng chừng không chống đỡ nổi nữa Cố Tả ở trên bờ đã cầm một sào trúc không biết lòi từ nơi nào đến.

"Phò mã, mau bám vào sào trúc!" Cố Tả kêu.

Lâm San thế là được kéo đi, hai người cứ vậy chậm rãi bị kéo lên bờ, lúc này Lâm San cơ bản đã không còn khí lực nhờ Cố Tả cùng mấy thị vệ kéo lên, sau khi nằm trên bờ ới ra mấy ngụm nước liền nằm thẳng mà thở, một mặt hít hít, một mặt sờ sờ hai túi gấm Dương Ngọc Nhi đưa trong ngực thì thầm: "Hoàn hảo, các người vẫn còn!"

Ngay khi nàng âm thầm may mắn, bên tai truyền đến thanh âm vội vàng của Cố Tả: "Còn không mau đỡ thái tử, mau!"

Lâm San ngồi dậy, thì ra Đỗ Hạo còn hôn mê mà Cố Tả đang định nâng hắn dậy.

Lâm San vội bước lên ngăn cản, làm vậy sao được, trong bụng hắn còn nước chưa nôn ra đã nâng dậy, có hiểu biết chút được không?

Cố Tả từ nhỏ không biết bơi, đối với hành động đột ngột của Lâm San có chút không rõ.

Thấy Cố Tả không phản ứng, Lâm San vọt qua, hai tay ấn lên ngực Đỗ Hạo. Một lần, hai lần, ba lần... Thế nhưng hô hấp của Đỗ Hạo không có dấu hiệu khôi phục.

Xong rồi, sẽ không phải hô hấp nhân tạo cho hắn chứ? Lâm San nhủ mảy, nhìn Đỗ Hạo sắc mặt không có chút máu, cắn răng định làm bằng bất cứ giá nào, mới vừa muốn đụng môi hắn, trong đầu bỗng hiện lên gương mặt của Liên Phong.

Chính là chột lóc qua, xác thực làm Lâm San dừng lại, hai giây sau nàng đứng thẳng dậy, hung hăng đánh lên mình Đỗ Hạo.

Con mẹ nó, nguoi tỉnh lại cho ta!

Chỉ nghe một tiếng thở mạnh, Cố Tả đứng một bên lạnh người, định tiến lên ngăn cản, đột nhiên Đỗ Hạo đang nằm trên đất lại có phản ứng, phun ra một ngụm nước, cùng lúc đó, hô hấp của hắn dần dần bình thường, mí mắt bắt đầu giật giật mở lên.

"Tỉnh, thái tử đã tỉnh!" Bốn phía phát ra âm thanh sợ hãi rồi lập tức quay qua ca ngợi anh hùng Lâm San: "Phò mã lại cứu thái tử một mạng!", "Phò mã quá lợi hại!", "Phò mã thật sự là anh hùng xuất thiếu niên!"...

Trong tiếng ca ngợi không dứt, không biết ai đột nhiên nhớ tới, hô to: "Không tốt, Dương mỹ nhân còn ở dưới nước!"

Mọi người lúc này mới nhớ ra, tất cả đều quay đầu hướng về ao sen, chỉ thấy Dương Ngọc Nhi không biết từ khi nào đã tự mình lên bờ, tóc tai bù xù, ướt sũng, một trận gió thổi tới hất tung hai phiến lá, bỗng dưng dâng lên một cổ ý tứ hàm xúc thê lương hiu quạnh.

Kỳ thật mỹ nhân cũng chỉ có như vậy thôi!

Nhìn thật xấu!

Thật khó xem, nguoi sao có thể là thái tử phi...

Đến đây, hình tượng mỹ nữ của Dương Ngọc Nhi xem như hoàn toàn bị hủy hoại.

Tin Lâm San lại lần nữa cứu thái tử trong khoảnh khắc truyền khắp phủ thái tử, cung nữ tới tấp tự động giúp nàng tắm rửa thay xiêm y, cũng có không ít nữ nhân nấp ngoài cửa sổ lên ngắm nhìn phong thái anh hùng, ngay cả hai thị vệ mặt chưa từng đổi sắc vừa rồi cũng lộ ra biểu tình sùng bái khi thấy Lâm.

Nói ngắn gọn, Lâm San lúc này quả là phong tình vô tận.

Nhưng đối với Lâm San mà nói đều không quan trọng, nàng nhanh chóng thay đổi quần áo, tìm cơ trốn trong phòng, vụng trộm xem hai túi gấm Dương

Ngọc Nhi đưa nằng khi nấy.

Ta nói, hồ ly tinh này ra tay thật hào phóng, không nghĩ giá trị lớn vậy, hai túi này chứa mười viên ngọc đủ mua nhà mua ruộng ở kinh thành còn có thể bao nuôi tình nhân. Một khắc kia, Lâm San lâng lâng, bỗng nhiên cảm thấy bị kéo vào thái tử phủ kỳ thật cũng không tệ.

Cứ vậy, Lâm San cứ ngấm đi ngấm lại mớ bảo vật mới, ảo tưởng đến ngày mua nhà, bao nuôi tình nhân nhàn nhã cho đến khi tiếng Cổ Tà vang lên ngoài cửa: "Phò mã, điện hạ cho mời ngài qua dùng cơm."

Lâm San vội vàng đem giấu đồ rồi mở cửa ra ngoài.

Lúc này, sắc trời bên ngoài đã tối, Cổ Tà đứng ở cửa, lộ ra thần sắc tôn kính đối với Lâm San.

Điện hạ không sao? Lâm San ánh mắt nghi hoặc.

Cổ Tà nhìn vào mắt, nói: "Phò mã yên tâm, Thái y chẩn đoán, điện hạ đã không có gì."

Không có gì ta mới lo! Lâm San âm thầm kêu khổ, đi theo Cổ Tà đến trước một tòa nhà kiến trúc thanh u, một lão bộc đã đứng ở cửa nghênh đón nằng, thân mình cung kính nói: "Điện hạ đang chờ ngài trên lầu, Phò mã thỉnh."

Đã đến lúc này rồi, Lâm San cũng không có cách nào khác đành phải đi theo lão bộc kia lên lầu ba, lão bộc đẩy cửa ra, hướng nằng làm động tác mời vào.

Lâm San thật cẩn thận từng bước đi vào, mấy cửa phía sau đều được đóng lại, như hét thây ngăn cách với thế giới bên ngoài, trong phòng im ắng tỏa ra mùi hoa lan.

Đi? Sao không có gì? Lâm San có chút buồn bực, trong chốc lát tiến vào một gian phòng, ánh mắt đảo qua liền thấy một bàn tròn đầy món ăn: xôi ngọt thập cẩm, cao quế hoa, rượu nhượng bánh trôi, gà hầm đương quy... Điểm tâm cũng có thức ăn cũng có, rức rờ muôn màu, làm người ta thèm nhỏ dãi ba thước.

Thấy vậy, Lâm San lập tức nhớ mình chưa ăn trưa, bụng bắt đầu kêu réo.

Đỗ Hạo cũng thật là, kêu mình đến ăn lại không ở đây, chẳng lẽ bắt nằng ngấm một bàn đồ ăn sao? Lâm San rụt rè trong chốc lát, chờ đông chờ tây, vẫn không đợi nổi, thật sự chịu không chịu nổi dụ hoặc trước mắt, liền đánh bạo tiến lên trước vài bước tới bàn tròn, một tay vụng trộm thân thờ vào mâm hạc đào gần nhất.

Mùi nồng đậm, mềm mại ngon miệng, Lâm San cắn một miếng liền yên lặng tán dương: "Mỹ vị!"

Nằng rất nhanh ăn hết một khối hạc đào, thấy Đỗ Hạo chưa đến, rõ ràng không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, tiếp tục vụng tay lấy bánh bơ nhấm nháp, ngọt mà không ngấy, quả nhiên là mỹ vị! Lâm San âm thầm tán thưởng, mãi ăn không để ý đã có người vào trong, đứng sau nằng, ánh mắt không hề có kỳ nhìn bộ dáng ăn vụng của nằng, khóe miệng hơi nhếch lên.

Đợi Lâm San ăn được một nửa cái bánh bơ trong tay, người bất động ở sau rốt cục mở miệng: "Ăn ngon không?"

Một câu hại Lâm San sợ tới mức Lâm San nuốt trọng miếng bánh, thiếu chút nữa nghẹn chết.

"Khụ khụ khụ..." Một trận ho khan mãnh liệt, Lâm San quay đầu lại, ai oán liếc nhìn Đỗ Hạo, chỉ thấy hán thay đổi trường bào thanh nhã, sắc mặt không giống như vừa rồi bị rơi xuống nước.

Không hổ là thái tử, ngay cả khôi phục năng lực đều mạnh hơn so thường dân, Lâm San đang nghĩ nghĩ, Đỗ Hạo đột nhiên mở miệng: "Như thế nào, không ăn nữa?"

Ăn cái đầu người! Đều bị người hù chết! Lâm San tức giận, cảnh giác nhìn Đỗ Hạo.

Phản ứng này của nằng không làm Đỗ Hạo tức giận, ngược lại còn đưa nằng một ghế dựa, nói: "Đến đây, ngồi xuống từ từ ăn."

Một khắc kia, trong đầu Lâm San chỉ hiện lên ba chữ: "Có âm mưu!"

Tính cách Đỗ Hạo thế nào nằng ở chung lâu vậy còn không rõ sao? Trong chốc lát hán mời cơm, trong chốc lát lại đưa ghế dựa cho nằng, đừng nói là tạ ơn cứu mạng, đánh chết nằng cũng không tin.

Mang theo vài phần hoài nghi, Lâm San ngồi xuống. Nằng ngồi xuống, Đỗ Hạo cũng ngồi xuống một bên, vừa vụng ngay tại bên phải nằng, hai người rất gần nhau.

Chỗ ngồi rộng như vậy người làm ơn ngồi xa một chút! Lâm San oán thầm, dịch mông sang trái, thật lâu không dám cầm đũa.

Đỗ Hạo không cưỡng cầu nằng mà tự cầm bát đũa lên ăn. Đồ ăn tuyệt đối do ngự trù cao tay làm ra, Lâm San ngửi mùi cũng có thể đoán được. Thấy Đỗ Hạo ăn một mình như vậy, Lâm San rất nhanh liền nhận không được.

Không phải có âm mưu? Phải ăn no mới có khí lực đối phó! Nghĩ vậy, nàng cũng cầm lấy bát đĩa lên.

Đội Lâm San vừa động đĩa, Đỗ Hạo bèn không ăn nữa mà rót một chén rượu, yên lặng ngồi bên cạnh nhìn nàng. Hắn tuy không có gì đáng ngại nhưng dù sao vẫn vừa rơi xuống nước, tinh thần so với trước kém hơn một chút, khóe mắt đuôi mày cũng không sắc bén như thường, tổng thể có vẻ nhu hòa hơn nhiều.

Lúc này, tố chất tâm lý cường đại của Lâm San lập tức biểu hiện. Nếu đã quyết định ăn, ta cần gì quan tâm người có nhìn ta hay không, người càng nhìn ta càng ăn, không ăn hết cũng ăn, dù sao cũng là người bỏ tiền.

Đỗ Hạo tuyệt đối là lần đầu thấy có nữ nhân ở trước mặt mình ăn uống nhồm nhoàm, không chút rụt rè, dường như chẳng để quy củ trong cung vào mắt. Tưởng ăn như vậy thật sự đe dọa mỹ quan nhưng nhìn lại cảm thấy rất có ý tứ, đặc biệt lúc nàng chuyển tâm đối phó một khối thịt bò, bộ dáng có vài phần giống con mèo nhỏ thành tinh, có điểm đáng yêu.

Có lẽ không chỉ đơn giản là đáng yêu, hẳn đối với nữ nhân này từng có nhiều cảm xúc khác lạ, từ kinh diễm đến nhớ nhung, từ chán ghét đến rồi rã, muốn đẩy ra lại nhịn không được tiếp cận, có đôi khi bị nàng làm cho dở khóc dở cười, có đôi khi lại bị nàng làm cho tức giận không nói nên lời. Quả thực cảm xúc cả đời này của hắn tất cả đều đặt trên duy nhất một mình nàng, loại cảm giác này không phải có thể nói rõ trong hai ba câu, chỉ có thể xác định hắn thật sự thích nàng, mặc kệ là quá khứ hay hiện tại.

Lâm San không chú ý tới ánh mắt biến hóa của Đỗ Hạo, nàng giờ phút này đang chuyển tâm với mỹ thực trong bát, vụn điểm tâm dính trên môi nên nàng vờn đầu lưỡi liếm liếm, cười mỹ mãn tay vừa vờn ra định lấy khối thứ hai.

"Còn sót." Đỗ Hạo bỗng nhiên nói không đầu không đuôi.

A? Lâm San quay đầu nhìn hắn kỳ quái.

"Chỗ này." Đỗ Hạo chỉ chỉ khóe miệng.

Nga! Lâm San phản ứng lại, duỗi đầu lưỡi liếm liếm, bột điểm tâm bị đầu lưỡi cuốn vào miệng, còn mang theo vị ngọt, nàng vì thế thực vui vẻ tiếp tục liếm đến khi ngón tay Đỗ Hạo vờn đến miệng nàng định thay nàng lau đi mảnh vụn còn thừa.

Lâm San bất ngờ không kịp phòng bị, đầu lưỡi không liếm miệng mình mà lại liếm ngón tay Đỗ Hạo. Trong nháy mắt, hai người đều ngây ngẩn.

Đỗ Hạo ngón tay để ở khóe miệng nàng, ánh mắt dần dần trầm xuống, tựa hồ có gì trong ngực nóng lòng nhảy ra. Hắn cho tới bây giờ đều là người nghĩ gì làm nấy, chỉ tự hỏi nửa giây, ngón tay kia từ khóe trượt xuống hai má nàng, nâng cằm nàng lên, một tay khác để sau gáy nàng, thuận thế đẩy nàng về trước.

Lâm San vừa cảm thấy một lực đạo đẩy mình về trước, ngay sau đó, môi liền bị khóa lại một cách hung hăng.

Đỗ Hạo hôn thuần thực hơn nhiều so với Liên Phong, hắn nhẹ nhàng mút trên môi, dùng lưỡi vòng quanh môi lại tham lam tiến thêm một bước định mở răng nàng.

Nếu không phải Đỗ Hạo hơi nóng nảy, Lâm San có thể còn ở trong trạng thái trống rỗng nhưng khi nàng ý thức được có cổ lực đạo muốn mở miệng mình, nàng bỗng nhiên hiểu được. Người đang hôn nàng là Đỗ Hạo!

Cơ hồ cùng lúc đó, Lâm San hung hăng đẩy Đỗ Hạo ra.

Vốn đang nhập tâm, Đỗ Hạo bỗng nhiên phát hiện nữ nhân trong lòng phản kháng, hắn tự nhiên sẽ không dễ dàng để nàng làm vậy nên tăng thêm lực đạo, gắt gao giữ Lâm San trong lòng. Cứ vậy, Lâm San không những không ngừng giãy dụa, ngược lại càng ngày càng kịch liệt, cắn răng thật chặt, vô luận thế nào cũng không chịu nhả ra.

Rốt cục, Đỗ Hạo nổi giận, hơi dùng chút lực siết chặt eo nàng, Lâm San liền không thể không mở miệng nhưng ngay sau đó, nàng đã hung hăng cắn thứ trên môi mình một phát.

Một mùi máu tươi truyền đến, Đỗ Hạo bị đau, lui lại. Không đợi hắn lấy lại tinh thần, một bàn tay hung hăng đẩy mặt hắn ra, lực đạo không quá lớn nhưng vẫn là ấn tượng sâu sắc đầu tiên trong hai mươi mấy năm qua hắn lập tức ngây dại.

Mới vừa bản thân trong giây lát, Lâm San đã đứng lên, khóe mắt đầy lệ, hung hăng đẩy Đỗ Hạo: "Ta chán ghét ngươi!"

Đây là lần đầu tiên nàng mở miệng sau mấy ngày, thanh âm thực nghẹn ngào lại mang theo chán ghét sâu đậm.

Nói xong câu đó, Lâm San xoay người, khóc chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Lâm San sau khi ra khỏi lầu, một đường chạy trốn vào phòng.

Nàng ngày thường nhìn có vẻ tùy tiện, không câu nệ tiểu tiết nhưng về cảm tình thì rất nghiêm túc, chán ghét bị ai ép buộc, càng chán ghét Đỗ Hạo vô lý với mình, không chút tôn trọng, cảm tình xem như vật sở hữu, quyền lực càng lớn thì càng cho mình quyền không chế hết thảy.

Lâm San dù sao cũng là người hiện đại hai mươi mấy năm rồi nên tư tưởng trong đầu thâm căn cố đế, cái hôn này của Đỗ Hạo không chỉ làm nàng không quy thuận ngược lại còn khơi dậy mâu thuẫn mãnh liệt.

Con mẹ ngươi thái tử! Lâm San hung hăng vỗ bàn, trên mặt còn vương nước mắt, trong lòng tự mắng bản thân: "Người khóc có ích gì? Hôn cũng đã bị hôn rồi chẳng lẽ định chùi miệng là xong? Lúc này còn có thời gian khóc không bằng nghĩ biện pháp đào tẩu!"

Đúng vậy! Nàng không thể ở trong phủ thái tử này thêm một khắc nào nữa, hiện tại phải đi rồi! Lâm San đã có chủ ý kiên định bèn nhanh chóng lấy lại tinh thần, bắt đầu thu thập này nọ.

Lúc này, bên ngoài trời đã tối hẳn, Đỗ Hạo dường như không đuổi theo nhưng ngoài cửa vẫn có hai thị vệ canh giữ, muốn ra ngoài e không dễ. Nhưng chuyện này hiển nhiên không làm khó Lâm San được, nếu không đi bằng cửa vậy đi cửa sổ, chỉ cần có thể ra khỏi nơi này cho dù chui lỗ chó nàng cũng mặc.

Chạy! Lâm San kích động đã không còn nghĩ được nhiều như vậy, nàng thu thập đầy đủ, ở trong phòng chờ đợi đến khi có tiếng bọn thị vệ đổi ca, nàng biết cơ hội của mình tới.

Lâm San mở cửa sổ ra thấy sau lầu là một vườn cây vì thị vệ đang giao ban nên tạm thời không có người tuần tra, đúng là thời cơ trốn đi tốt nhất. Lâm San rất nhanh nhảy ra cửa sổ, nhanh chóng xem xét bốn phía, nàng quyết định men dọc tường đi về hướng bắc.

Sự thật chứng minh, sức quan sát của Lâm San có vẻ sâu sắc, dọc đường có rất nhiều nơi ẩn náu, ngẫu nhiên gặp thị vệ tuần tra nàng cũng nhanh chóng tránh được. Vậy nên nàng đã lần tới được một cây đại thụ mọc sát tường ngay cạnh nơi sáng nay nàng cùng Dương Ngọc Nhi rơi xuống ao sen.

Kỳ thật lúc sáng, Lâm San đã chú ý đến cái cây này, đủ lớn lại gần tường, nếu leo lên hẳn có thể nhảy qua đầu kia và thoát khỏi phạm vi phủ thái tử, nàng sẽ tự do. Lâm San nghĩ vậy, quyết tâm cao độ, xắn tay áo chuẩn bị trèo lên.

Đây không phải lần đầu tiên Lâm San trèo cây, trước đó là ở trường học, do nàng đến muộn nên đã trèo qua cây đại thụ sau trường, chỉ là chưa kịp nhảy xuống đã thấy hiệu trưởng đứng sau, hướng nàng cười mỉa: "Bạn học, kỹ thuật không tồi, có hứng thú biểu diễn một chút hay không?"

Đương nhiên, đó đều là chuyện xưa, tuy thời tiểu học đã qua lâu nhưng kỹ xảo trèo cây leo tường vẫn còn. Trong màn đêm, nàng linh hoạt nương theo chạc cây bò ra đầu tường định nhảy xuống.

Nhưng điều nàng hoàn toàn không tính đến chính là tường hiện đại với cổ đại khác nhau, nàng vừa thả một chân xuống, chưa thoát khỏi đã đụng trúng mái ngói, chân liền trượt làm cả người nhào xuống.

Ngay lúc nguy cấp trùng trùng đó, bỗng có hai cánh tay mạnh mẽ đỡ lấy nàng. Lâm San chỉ thấy một trận thiên hôn địa ám, lúc hoàn hồn bên mũi đột nhiên phảng phất một mùi hương quen thuộc, nhẹ nhàng.

Trong lòng nàng giống như có gì thôi thúc bèn lập tức mở mắt, trên đầu một mảnh trăng rằm, phản chiếu mặt nạ màu bạc mờ lung trước mắt.

Liên Phong?!

Lâm San quả thực nghĩ mình đang nằm mơ, nàng khẽ cúi mặt mình cảm thấy đau nhưng vẫn không tin nên lại duỗi tay sờ mặt Liên Phong.

Liên Phong bị động tác không hề có kỳ này của nàng làm cho ngưng ngừng, nhẹ nhàng thả nàng xuống, do dự trong chốc lát rồi khẽ vén mớ tóc rối vì leo tường của nàng.

Tay hắn chạm trán mình ấm áp, quen thuộc như vậy, Lâm San lúc này mới thực tin người trước mắt này là Liên Phong, mũi không khỏi cay cay, nhào qua ôm lấy hắn.

Động tác này của Lâm San hoàn toàn ngoài dự liệu của Liên Phong, cả người hắn cứng đờ, trong lòng bỗng nổi sóng vì nhận được tín nhiệm của ai đó, thân thủ ôm lấy nàng, vô nhẹ nhẹ lưng nàng như an ủi, nhẹ giọng nói: "Không có việc gì, có ta ở đây." Lâm San lại càng ôm chặt, cọ cọ mặt trong lòng hắn, nức nở.

Nàng đang khóc? Liên Phong cả kinh, vội vàng đỡ hai vai nàng, kéo nàng từ trong lòng ra: "Sao vậy?"

Lâm San lại hít hít mũi, lau nước mắt, kéo tay Liên Phong: "Dẫn ta đi, ta muốn rời khỏi đây." Ánh mắt nàng còn hồng hồng, giống như đã chịu ủy khuất lớn lao nhưng lại kiên định dị thường, nhìn nàng làm người ta xúc động một cách khó hiểu, chỉ muốn mang nàng đi khắp chân trời góc biển.

"Được." Liên Phong gật đầu, cầm tay nàng, xoay người rồi đi.

Ngay sau đó, một bóng người từ sau hòn giả sơn đi ra, chắn trước bọn họ. Ánh trăng chiếu vào người hắt lộ ra một cái bóng thật dài, ngoại bào xanh trong đêm càng làm người ta áp lực nặng nề khó hiểu.

"Liên đại nhân trẻ vậy còn đến quý phủ bốn vương, không nói tiếng nào mà đi, thật không nể mặt bốn vương." Khẩu khí Đỗ Hạo lạnh như băng, trên mặt lại mang theo ý cười, biểu hiện làm người ta không rét mà run.

Thấy Đỗ Hạo, Lâm San giật cả mình, theo phản xạ núp sau Liên Phong.

Cảm nhận được Lâm San khiếp đảm, Liên Phong hơi nhú mảy, từ lúc hắt hòi cung biết Phò mã bị mời vào phủ thái tử, chỉ biết sự tình sẽ không đơn giản mà nay Đỗ Hạo vừa xuất hiện Lâm San liền vội vàng trốn hắt, hiển nhiên hắt đã làm gì với nàng. Cảm thấy tay Lâm San run run, ánh mắt Liên Phong lập tức lạnh lẽo cực hạn, tay kia cầm thật chặt bội đao bên hông.

"Điện hạ là người thông minh, không cần Liên mỗ nói rõ ra như vậy." Hắt nói.

"Phải không?" Đỗ Hạo nhú mảy, ánh mắt vừa hướng về phía Lâm San đang trốn sau lưng Liên Phong lập tức sắc bén hơn, "Việc này, chỉ sợ phải nói rõ mới được."

Lâm San bị ánh mắt như bắt kẻ thông dâm tại giường kia nhìn trừng trừng, khiếp đảm vừa rồi lập tức hóa thành phần nộ, không tôn trọng ta còn chưa tính, còn tự kỳ như thế tất cả mọi người đều phải vây quanh hắt, không phải chỉ là thái tử thôi sao, vốn Liên Phong cũng có cơ hội!

Nghĩ như thế, Lâm San thiếu chút nữa tiến lên chửi ầm, may mắn Liên Phong ngăn kịp: "Đừng xúc động." Hắt hướng nàng lắc đầu.

Lâm San vốn đang giận dữ, bỗng nhờ động tác này của Liên Phong bình ổn lại cảm xúc ngay tức khắc.

Thấy hai người bọn họ mắt đối mắt, Đỗ Hạo rốt cục không chịu nổi: "Lại đây, trở về với bốn vương." Hắt nói với Lâm San.

Lâm San dĩ nhiên không chịu, ngược lại còn nắm tay áo Liên Phong lui về sau.

Liên Phong bảo vệ nàng, nghiêm mặt nói: "Điện hạ đã thấy, Phò mã cũng không nguyện trở về với người."

"Không muốn?" Đỗ Hạo cười khê, "Liên đại nhân lầm rồi, bốn vương đây không phải trưng cầu ý kiến các người, bốn vương hiện tại là ra lệnh, Tổng Lạc, đến bên cạnh bốn vương!" Ánh mắt hắt bắn về phía Lâm San, không chừa cho nàng một đường sống.

"Điện hạ tốt nhất không cần ép buộc." Liên Phong đã nắm chặt đao bên hông.

"Nếu bốn vương không nghe?" Trong nháy mắt, thanh âm Đỗ Hạo lạnh như băng, rút ngay kiếm bên hông, mũi kiếm sắc bén thẳng tắp hướng về phía Liên Phong.

Liên Phong nhanh chóng phản ứng, một tay đẩy Lâm San ra, một tay nhanh như chớp xuất đao, đao kiếm va chạm nảy lửa xé tan màn đêm yên tĩnh, ngay cả ánh trăng đều bị nhiễm khí thế giương cung bạt kiếm.

"Liên đại nhân thật muốn đối nghịch cùng bốn vương?" Đỗ Hạo ngữ khí không tốt.

"Là điện hạ bức," Liên Phong vừa nói vừa lắc mình lui ra sau, đao trong tay phản chiếu ánh trăng lấp lánh.

Đỗ Hạo nhếch miệng: "Vừa hay bốn vương nghe nói Liên đại nhân đao pháp cao minh cũng đang định thưởng thức." Hắt nói xong, lại ra chiêu nhắm vào Liên Phong mà Liên Phong vẫn quyết tâm chắn đỡ, hai người liền vùi vào đánh nhau.

Lâm San không ngờ hai người động thủ, thấy Đỗ Hạo kiếm pháp mạnh mẽ, kiếm thế sắc bén, từng bước ép sát. So sánh với Liên Phong mặc dù dùng đao nhưng chiêu thức lại thu liễm rất nhiều, mỗi chiêu thủ hạ lưu tình. Như thế, trong lòng Lâm San tự nhiên nóng như lửa đốt, một mặt thăm oán Liên Phong sao không dốc hết toàn lực, một mặt lại lo lắng hắt cứ làm vậy sẽ bị thương. Rốt cục, khi thấy một chiêu Đỗ Hạo suất nửa đâm trúng Liên Phong, Lâm San nhin không nổi, dùng hết khí lực hô: "Đừng đánh!"

Nhưng yết hầu của nàng mới bị thương còn chưa lành, chỉ e có kêu lớn tiếng cũng không có gì uy hiếp, điều này làm Lâm San lập tức nóng nảy, không nói không rằng, kéo tay áo vọt lên.

Không nghĩ Lâm San chạy lại đây, Liên Phong đang phân tâm liền bị kiếm Đỗ Hạo đâm tới ngực, hết thảy đều phát sinh trong nháy mắt, chờ Đỗ Hạo Kiếm ngừng kiếm, Lâm San đã chắn trước người Liên Phong, ánh mắt hoảng sợ nhưng bước chân không hề nhúc nhích chút nào.

Đỗ Hạo chấn động, hắt thế nào cũng không ngờ nữ nhân mình thích sẽ vì một thị vệ động thân chắn kiếm, chẳng lẽ hắt thân là thái tử cũng không bằng một thị vệ sao? Trong lòng đau xót, bàn tay nắm kiếm buông ra, kiếm trong tay rơi xuống.

Tiếng kiếm rơi vang lên khiến Lâm San lấy lại tinh thần, vội vàng xoay người xem xét thương thế Liên Phong: "Người có khỏe không? Có chuyện gì không? Thương thế ra sao để ta xem xem..." Nàng cầm lấy cánh tay của hắt.

Liên Phong không hề động đậy, ánh mắt của hắt dừng lại thật lâu trên người nữ nhân đang lo lắng trước mặt, trong lòng có trăm ngàn câu muốn nói nhưng ra tới miệng chỉ còn lại ba chữ: "Người ngốc a!"

Lâm San cũng không ngẩng đầu lên, đáp lại mà không hề nghĩ ngợi: "Vẫn bình thường, không có trở ngại gì."

Liên Phong quả thực dở khóc dở cười, bất cứ lúc nào chỗ nào, Lâm San đều có năng lực phá hủy hết thảy cảm xúc thật mạnh mẽ, có đôi khi ngay thơ làm người ta ảm áp khó tả, rõ ràng là hành vi xúc động lại làm người ta tưởng nàng tổn thương, muốn yêu nàng, bảo hộ nàng cả đời. Chẳng lẽ đây là số mệnh sao?

Ngay khi Liên Phong đang thất thần, Cổ Tả đột nhiên xuất hiện. "Điện hạ..." Hắn nói nhỏ gì đó bên tai Đỗ Hạo, Đỗ Hạo lập tức đổi sắc mặt.

"Tống Lạc, theo ta hồi cung." Đỗ Hạo nói.

Người này sao còn chưa từ bỏ ý định? Phản ứng đầu tiên của Lâm San chính là nhấc chân đá đi thanh kiếm vừa rồi Đỗ Hạo thả xuống đất, một cước không đủ còn đá thêm vài phát, nếu Lâm San biết "Kính Lô" này của Đỗ Hạo so với kim đao của Liên Phong đáng giá hơn nhiều phỏng chừng sẽ hối hận ngồi xổm trong góc tường về vế.

"Đừng náo loạn." Đỗ Hạo ngăn nàng lại, "Theo ta hồi cung, Minh Nguyệt mắt tích."

Đỗ Minh Nguyệt... Mắt tích?! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Kể ra thật dài dòng.

Nói đến Đỗ Minh Nguyệt, ngày đó từ chỗ của Đỗ Hạo trở lại tâm cung liền đặc biệt buồn bực, càng nghĩ càng cảm thấy Phò mã của mình cùng thái tử có gì đó. Cô nam quả nam, nguyệt hắc phong cao, mưa rền gió dữ, cùng ở một nơi, quần áo không tề chỉnh... Rõ ràng có điểm không thuần khiết, huống chi lại còn ra mặt cùng nhau.

Nàng nghĩ như vậy bên không khỏi nhớ lại từ lúc thành thân tới nay, Tống Lạc hoàn toàn lãnh đạm với mình, ngay cả sau khi nàng quán quít hắn, thậm chí tự động dâng lên tận miệng, dường như hắn không chút hứng thú. Một nam nhân bình thường sao có thể cự tuyệt công chúa mỹ mạo như hoa? Khả năng duy nhất chính là, người Tống Lạc thích, căn bản chính là... Nam nhân!

Kỳ thật Đỗ Minh Nguyệt không biết Lâm San là nữ, xem như cũng là một loại đàn ông không thuần khiết. Nếu không bị tứ hôn, Lâm San thậm chí còn không có cách nào tưởng tượng ra trên đời này còn có nam nhân ngay cả công chúa cũng dám trêu chọc.

Nhưng Lâm San không ngờ thế giới này thật sự có một nam nhân ăn gan hùm mật gấu như vậy, vì muốn gặp công chúa mà một mình xông vào tâm cung.

Tên hỗn đản không hay ho này chính là Hạ Lão Tam!

Cuộc đời Hạ Lão Tam so với Đỗ Minh Nguyệt còn bi kịch hơn, Đỗ Minh Nguyệt tốt xấu gì cũng chỉ là yêu người không nên yêu, còn Hạ Lão Tam ngay cả cơ hội tìm nữ nhân mình thích cũng không có, cho đến khi bắt nhầm Lâm San, hắn mới ném trái cái gọi là tình yêu nhưng gặp phải đối thủ cường đại như Liên Phong, mặc kệ luận về địa vị võ công hay tướng mạo, hết thảy đều thảm bại.

Theo lý thuyết, Hạ Lão Tam như vậy nên hết hy vọng nhưng hắn cố tình ôm ấp hy vọng, sau khi Lâm San vừa đi, xử nam lớn tuổi thô kệch này liền lâm bệnh tương tư, trà không nhớ uống cơm không muốn ăn, ngay cả cây quạt pháp bảo kia cũng không thể an ủi nổi lòng, vì thế sau một hồi đấu tranh nội tâm dữ dội, Hạ Lão Tam quyết tâm vào cung tìm tình nhân trong mộng.

Trước lúc đi, Hạ Lão Tam lần này đã suy nghĩ cẩn thận, Lâm San không thích hắn hoàn toàn vì thái độ mình chưa đủ cường hãn, lão đại không phải nói nữ nhân thích nam nhân mạnh bạo sao? Hạ Lão Tam không dám tự nhận mình văn chương sâu rộng nhưng về sức mạnh mà nói vốn dĩ hắn đã quá kinh nghiệm nhờ làm sơn tặc bấy lâu. Vì thế Hạ Lão Tam lần này tiến cung không mang theo gì khác ngoài một cái bao tải.

Bên kia Hạ Lão Tam cầm bao tải hấp tấp lên vào cung tìm Lâm San – người mà hắn hiểu lầm là công chúa, bên này Đỗ Minh Nguyệt đã bị giả thiết tự mình đưa ra làm cho chết tâm.

Trời ạ, vì sao thân là công chúa mà ngay cả một nam nhân bình thường đều không có được? Bỏ Tát, Phật tổ, Thái Thượng Lão Quân, rốt cuộc khi nào thì Đỗ Minh Nguyệt ta mới có thể gặp được chân mệnh thiên tử!!!

Ngay khi Đỗ Minh Nguyệt một mình đối mặt trời đêm than ngán thở dài bỗng nhiên một bao tải ụp từ trên xuống, nhốt nàng vào trong. Hạ Lão Tam vác bao lên vai, nói một câu đau đớn nhất trong mấy mươi năm làm người của hắn.

"Mẹ nó, cuối cùng lão tử cũng tìm được nữ nhân của mình!"

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Lâm San hồi cung cùng Đỗ Hạo, lúc này hoàng thượng đã hay tin nên đang ở trong ngự thư phòng quát mắng trưởng thị vệ về việc canh gác tẩm cung công chúa, vừa thấy Lâm San đến bên gần tím mặt, hung hăng vung tấu sớ trong tay, lạnh lùng nói: "Thần là Phò mã mà ngay cả công chúa đều không thể bảo hộ chu toàn, trẫm muốn thử xem con rể như người có ích gì!"

Lâm San lần đầu chứng kiến hoàng đế nổi giận như vậy, yên lặng quỳ trên mặt đất, không biết ứng phó thế nào.

Đỗ Hạo bỗng tiến lên nói: "Phụ hoàng đừng trách cứ Phò mã, đều do nhi thần nhất thời quật khởi, yêu cầu Phò mã đến quý phủ mấy ngày, hại Phò mã không thể bảo hộ hoàng muội."

Hoàng đế đang nổi nóng, không nghĩ đứa con luôn thuận theo ý mình ngăn trở, nổi con thịnh nộ: "Ý của ngươi là trẫm nghi oan cho hân?"

"Nhi thần cũng không có ý này, chỉ hy vọng phụ hoàng tạm thời gác lại việc trách mắng, chuyện cấp bách bây giờ là nhanh chóng tìm ra hoàng muội, cũng nên để Phò mã có cơ hội lập công chuộc tội." Đỗ Hạo không hề sợ hãi, bình tâm tĩnh khí nói.

"Muốn lập công chuộc tội?" Hoàng thượng cười lạnh nói, "Được, trẫm lập tức cho ngươi cơ hội! Phò mã Tống Lạc tiếp chi!"

Lâm San giật mình lấy lại tinh thần, vội vàng quỳ trên mặt đất: "Thần Tống Lạc tiếp chi!"

"Trẫm hạn ngươi trong vòng mười ngày phải tìm được công chúa, nếu tìm không thấy, ngươi không cần trở lại!"

Lâm San thiếu chút nữa kích động phát khóc, hoàng thượng ngài rất sáng suốt, không cần trở về mới tốt, tốt nhất cả đời ta không trở lại!

Kết quả hoàng thượng sau đó bồi thêm một câu: "Ngươi không trở lại, phụ mẫu huynh đệ các ngươi cũng không cần trở lại, khi nào tìm được công chúa, trẫm liền chuẩn một nhà các ngươi trở lại kinh thành!"

Lâm San thiếu chút nữa hét lên: "Ta nói, hoàng thượng ngươi cũng quá độc ác đi!"

Lúc này, Đỗ Hạo ở một bên bỗng nói: "Nhi thần nguyện ý hiệp trợ Phò mã truy tìm hoàng muội."

"Tốt, trẫm thật không biết quan hệ giữa thái tử và Phò mã tốt vậy, một khi đã như thế, người đâu!"

Liên Phong từ ngoài cửa tiến đến, liếc nhìn Lâm San quỳ trên mặt đất một cái, hướng hoàng thượng nói: "Hoàng thượng có chuyện gì phân phó?"

"Liên Phong, trẫm lệnh ngươi suất lĩnh ngự lâm quân, phối hợp thái tử, Phò mã toàn thành truy tìm công chúa, cần phải bảo đảm an toàn cho công chúa, không thể có sai lầm."

"Thần lĩnh chỉ."

Cứ như vậy, nhiệm vụ tìm kiếm công chúa cuối cùng giao cho ba người Lâm San, Liên Phong cùng Đỗ Hạo, đây là chuyện hoàn toàn ngoài dự đoán Lâm San. Từ ngự thư phòng đi ra, Lâm San nhẹ nhàng thở ra rất nhiều lại không ngừng bất an.

Không nói đến chuyện hoàng thượng chỉ cho nàng thời gian mười ngày tìm Đỗ Minh Nguyệt mà nói hai người hiện tại bên cạnh nàng vừa rồi còn đánh nhau một trận, thật có thể phối hợp tốt sao?

Quả nhiên, Đỗ Hạo mới từ ngự thư phòng đi ra, cũng không thèm liếc nhìn Liên Phong, hướng Lâm San nói: "Ngươi yên tâm, bản vương nhất định giúp ngươi tìm người." Ngữ khí của hân nghe qua mười phần đáng tin.

Lâm San không rõ thái độ của Đỗ Hạo với mình sao bỗng nhiên có thể thay đổi, không chỉ vừa rồi trước mặt hoàng thượng nói thay nàng, hiện tại lại chủ động hỗ trợ, nhất thời không biết nên dùng thái độ gì đáp trả, sừng sốt nửa ngày, chỉ biết nói: "Cảm ơn."

"Bản vương không cần ngươi tạ ơn." Hân nhìn Lâm San nhưng lại quét mắt qua Liên Phong, nói: "Bản vương chỉ cần ngươi nhớ kỹ nhân tình hôm nay." Dứt lời không quay đầu lại tiêu sái bước đi.

Lâm San quả thực không hiểu, đúng lúc này Liên Phong cũng đi lên nói: "Ta đi trước chuẩn bị một chút cho hành động ngày mai."

Đã lâu không gặp Liên Phong, Lâm San kỳ thật có rất nhiều điều muốn nói nhưng đây đang là tình huống nguy cấp, nàng đành phải nén cảm xúc trong lòng hỏi: "Ta thì sao? Có thể hỗ trợ gì không?"

"Ngươi?" Liên Phong nhìn nàng, thấy nàng lo lắng, ánh mắt tán loạn, hiển nhiên đêm nay đã chịu nhiều kinh hách, nhện không được lấy tay gõ gõ trên trán nàng, ôn nhu nói: "Ngươi về ngủ một giấc, chờ trời sáng sẽ biết mình cần làm gì."

Từ nơi bị hân chạm tay vào như có độ ẩm truyền khắp cơ thể, Lâm San không hiểu vì sao bình tâm lại, nàng nhìn về phương trời xa xăm, trong lòng thở dài: "Đỗ Minh Nguyệt à Đỗ Minh Nguyệt, lúc ngươi ở đây ai cũng vì ngươi chết đi sống lại, giờ ngươi không ở đây, đại gia ta cũng vì ngươi sống đi chết lại, thật là trong số các công chúa tung hoành cổ kim chỉ có ngươi là một đóa kỳ hoa!"

"Hắt xì!" Công chúa Đỗ Minh Nguyệt kỳ hoa hắt xì một cái.

Vừa nghe trong bao tải có động tĩnh, Hạ Lão Tam có chút lo lắng: "Không biết có ra tay quá mạnh hay không? Người ta là công chúa thể chất nhu

nhược, vạn nhất chịu không nổi thì sao?" Vì thế hắn vội vàng tìm một nơi hoang vắng, mở bao tải ra.

Bao tải vừa mở, hắn liền tròn mắt.

Đi? Chẳng lẽ lớn tuổi, trí nhớ không tốt? Sao không phải là công chúa hắn biết? Xong rồi xong rồi, sai người! Hạ Lão Tam hối hận không kịp, vừa định đem người trả lại, Đỗ Minh Nguyệt bỗng nhiên đánh hắn tới tấp.

"Ngay cả bản công chúa cũng dám bắt, ngươi không muốn sống nữa phải không? Ta đánh chết ngươi!" Đỗ Minh Nguyệt vừa đánh vừa cắn thật vô cùng hung hãn gấp mấy người thường.

Hạ Lão Tam không nghĩ cô nương bị bắt nhầm hung hãn như vậy, mắt thấy nàng la to sẽ nhanh đưa quan binh tới, không còn cách nào đành lấy cán dao đánh nàng hôn mê. Rốt cuộc cô nương không có võ công lập tức ngã nhào xuống.

Thân hình mềm mại này thiếu chút nữa làm Hạ Lão Tam tìm gan gì cũng muốn vọt ra, kỳ thật nữ nhân này tuy hung hăng nhưng thật sự đẹp hơn Lâm San rất nhiều. Má ơi! Trên đời có nữ nhân xinh đẹp đến vậy sao? Từ nhỏ đến lớn, số nữ nhân mà Hạ Lão Tam gặp qua chỉ đếm trên đầu ngón tay, giây phút nhìn thấy mỹ nhân, xuân tâm lại nhộn nhạo lần nữa.

Mẹ nó, sai lầm nói tiếp sai lầm, tốt xấu gì cũng là nữ nhân, đèn ở đâu mà chả giống nhau! Hạ Lão Tam rốt cục quyết tâm hoàn toàn từ bỏ mối tình đầu Lâm San. Sau đó đem bao tải phủ lên Đỗ Minh Nguyệt lại, khiêng ra ngoài thành.

Một đêm Hạ Lão Tam suốt đêm dùng khinh công mang theo Đỗ Minh Nguyệt ra kinh thành, một đêm khác Lâm San chẳng hay biết gì đang lo sợ kỳ hạn mười ngày tìm không thấy Đỗ Minh Nguyệt sẽ liên lụy cha mẹ với đại ca. Vì thế trời vừa sáng, Lâm San đã cùng Liên Phong suất lĩnh ngự lâm quân ra cung tìm người. Xuất cung không bao lâu, Đỗ Hạo mang theo nhân mã xuất hiện, ba người hội hợp, không khí lập tức trở nên thực xấu hổ.

"Vi tiết kiệm thời gian, bốn vương đã phái Cố Tà dẫn người tìm kiếm ở phía tây kinh thành, Liên đại nhân dẫn ngự lâm quân phụ trách phía bắc, về phần Phò mã sẽ theo bốn vương đi về hai phía đông nam, Liên đại nhân có dị nghị gì không?" Khẩu khí Đỗ Hạo nghe qua giống như trung cầu ý kiến, kì thực đã có chủ ý từ trước.

Liên Phong không cự tuyệt cũng không đáp ứng, chính là nhìn Lâm San nói: "Thần đã thương định cùng Phò mã tìm người."

"Phải không?" Đỗ Hạo nhún mày, nhìn về phía Lâm San.

Hai người bỗng nhiên đều nhìn mình, Lâm San lập tức giật mình, quyền quyết định sao lại rơi vào tay mình? Đi cùng Liên Phong sẽ khiến Đỗ Hạo ghen ghét Liên Phong, đi cùng Đỗ Hạo không chừng hắn làm gì với mình, rất nguy hiểm!

Lâm San lo lắng bỗng hai mắt sáng ngời: "Nếu không... Các người đi cùng nhau, một mình ta đi về phía bắc cũng được."

"Không được!" Hai người trầm miệng một lời.

Ngay tại thời điểm trọng yếu này, bỗng một thanh âm vang lên: "Ta cảm thấy chủ ý của Phò mã không sai." Trong thanh âm mang theo ba phần cười, bảy phần ma mị, vừa nghe liền biết người tới là ai.

Đúng vậy, người tới đúng là Tam hoàng tử Đỗ Cảnh!

Lâm San trong lòng buồn bực, sao Đỗ Cảnh cũng có hứng thú tham gia? Bất quá giờ này, sự xuất hiện của hắn thật sự giải vây cho mình nên nàng mau chóng phụ họa: "Tam hoàng tử nói có lý, việc này quyết định vậy đi, các người cùng đi với nhau, ta đi một mình!"

"Ai nói Phò mã đơn thân độc mã?" Đỗ Cảnh nở nụ cười, "Phò mã không phải còn có vi huynh sao? Vi huynh tuy không có ngự lâm quân cũng không có thân mã, bất quá vẫn có thể ra sức, Phò mã thấy sao?" Hắn hít một hơi, nhìn qua cực kỳ giống chó sói chúc tết gà nhà.

Nhưng Lâm San không cần nghĩ nhiều như vậy, xét tình huống trước mắt, chọn sói chồn còn tốt hơn Đỗ Hạo và Liên Phong, vì thế nàng cắn răng nói: "Quyết định rồi, ta đi cùng Tam hoàng tử!"

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Lâm San nghĩ Đỗ Cảnh tuy nhìn qua cả lơ phất phơ, bụng đầy ý xấu nhưng lớn nhỏ gì cũng là hoàng tử, chọn hắn vừa không cần đi cùng Đỗ Hạo vừa có thể tránh cho Liên Phong đắc tội với người ta, cùng lắm thì mình hơi chật vật, vốn là nhất cử lưỡng tiện bất quá nàng vạn vạn lần thật không ngờ tâm tư Đỗ Cảnh còn sâu xa hơn thế.

Mới dẫn người đi trong chốc lát, hắn không coi ai ra gì, ngừng bên đường mua trà cài. Vị tiểu thương bán trà vừa thấy người tới một thân cẩm y hoa

phục lập tức giống như đồ tẻ giết heo thấy heo, miệng lưỡi lưu loát khen ngợi cây trầm đang cầm trong tay Đỗ Cảnh: "Vị công tử này vừa thấy đã biết là người sành sỏi, trầm này làm từ bạch ngọc, xem chất ngọc ôn nhuận mà giá chỉ ba mươi hai lượng."

Cái gì? Ba mươi hai lượng! Lúc trước Ngô Trí Thượng thuê thích khách ám sát hoàng thượng chỉ mất hai mươi hai, cây trầm của người là bột phấn mà dám bán ba mươi hai, con mẹ nó, còn đáng giá hơn tính mạng hoàng đế!

Thấy tiểu thương không đáng tin, Lâm San thầm nổi giận định kéo Đỗ Cảnh đi tìm công chúa nhưng bị Đỗ Cảnh chụp lại. Đừng thấy Đỗ tam hoàng tử bộ dạng chỉ biết xuân hoa thu nguyệt thế mà khí lực rất mạnh mẽ, chỉ lờ nhẹ vạt áo Lâm San đã kéo nàng trở lại.

"Hiện đệ chó sốt ruột, ta xem trầm quả thật đẹp, để vi huynh mua xong rồi đi cũng không muộn." Hắn nói xong bèn định móc tiền ra.

Quả nhiên không nhìn lầm, thật sự là đầu heo! Là đầu heo cỡ lớn! Tiểu thương kia vừa thấy Đỗ Cảnh lấy ngân phiếu, hai mắt không nhịn được sáng rực lên, ngay khi hắn định đưa tay ra nhận bỗng thấy ngân phiếu chưa tới đã biến đâu mất.

"Bỏ ba mươi hai lượng mua một cây trầm, người là heo chác!" Lâm San mắng Đỗ Cảnh, cầm ngân phiếu trong tay, liếc mắt qua tiểu thương nói: "Một giá thôi, hai mươi quan!"

Hai mươi... Vãn? Tiểu thương nhất thời hóa đá, thật lâu sau mới cứng ngắt nói: "Này... Vị công tử này... Đây là trầm tốt nhất. .."

"Chỉ là ngọc giả thôi!" Lâm San bác lời hắn, "Thêm năm quan tiền, không bán thì ta đi!" Dứt lời, kéo Đỗ Cảnh đi.

Tiểu thương kia bèn nóng vội: "Ai, hai vị công tử chậm đã! Thêm cho tiểu nhân mười vãn tiền đi, ra ngoài buôn bán không dễ dàng!"

Lâm San dừng cước bộ quay đầu: "Năm quan."

"Tám quan."

"Sáu quan."

Tiểu thương kia cắn chặt răng: "Quên đi, quên đi, cầm lấy! Ai, mệt chết..."

Cứ như vậy, nguyên bản chào giá ba mươi hai quan sau khi Lâm San một phen cò kè mặc cả cuối cùng chỉ còn ba mươi một quan. Lúc trả tiền Lâm San còn mặt dày mảy dạn không cho lão bán kia mấy quan tiền lẻ làm hắn thiếu chút nữa quỵ xuống tôn nàng làm gia gia.

Khi đưa trầm cho Đỗ Cảnh, Lâm San tưởng Đỗ Cảnh đã hết lòng nhặng sẽ đi tìm tiếp với mình, không ngờ hắn cầm trầm nhẹ nhàng ném đi, cây trầm bay một vòng giữa không trung cuối cùng rớt xuống đất, bể tan tành.

Lâm San không ngờ Đỗ Cảnh sẽ làm vậy, nhất thời có chút ngây dại. Nhưng lúc này, Đỗ Cảnh bỗng nhiên sát vào nàng, cánh tay không kiêng nể gì vòng qua vai nàng, Lâm San lấy lại tinh thần định hất ra nhưng không cách nào làm được.

"Hiện đệ cũng biết, vi huynh vì sao phải làm như thế?" Thanh âm của hắn nghe như miễn cưỡng, kéo thật dài làm người nghe đồng cảm nhưng không biết vì sao từ trong đáy lòng Lâm San lại dâng lên cảm giác vô cùng bất an.

"Kỳ thật giá trị của trầm giá ngọc không phải là tiền mà là người mua nó. Bỏn hoàng tử nói nó đáng giá ba mươi hai thì là ba mươi hai, bỏn hoàng tử nếu cảm thấy nó không đáng một đồng thì nó sẽ bị đập nát, đúng không? Tổng ——" Đỗ Cảnh bỗng nhiên dừng lại một chút, ý cười trên mặt biến mất, chậm rãi phun ra hai chữ, "Cô nương."

Lời còn chưa dứt, Lâm San đang bị kẹp cứng trong tay Đỗ Cảnh giống như giết điện cả người cứng lại.

Hắn... Làm sao biết?!

Ngay lúc đầu óc Lâm San trống rỗng, Đỗ Cảnh sớm khôi phục khuôn mặt tươi cười, buồn bã nói: "Ai, tìm lâu như vậy có chút mệt mỏi, không bằng vi huynh mời khách, dẫn hiện đệ đi Ý Hồng Lâu tiêu khiển một phen?" Hắn dứt lời liền cười hớ hớ dắt Lâm San đi.

Mặc dù khi Đỗ Hạo biết thân phận của nàng, Lâm San cũng không khẩn trương như vậy nhưng hôm nay, đối mặt với Tam hoàng tử thâm tàng bất lộ, Lâm San lại sợ hãi chưa từng có. Hắn làm sao biết mình là nữ? Biết rồi sẽ ra sao? Vì sao đã biết lại không đi mật báo? Đỗ Cảnh tội cùng có ý đồ gì?...

Rất nhiều vấn đề chiếm cứ trong đầu Lâm San cho đến lúc tới Ý Hồng Lâu.

Vừa thấy kim chủ đến, các nữ tử xinh đẹp lập tức vây chặt hai người. Trái một tiếng tam hoàng tử, phải một tiếng tam hoàng tử, thanh âm mềm mại khiến Lâm San cau mày, không nói được một lời.

Hắn muốn làm gì? Lâm San đoán mãi không ra, theo lý, mình không đòi tiền hắn, cũng không phải vì nhan sắc này lọt vào mắt tam hoàng tử, luận gia thế bối cảnh càng không có cách nào sánh với hắn, đến tội cùng mình có gì quan trọng?

Ngay khi Lâm San nghĩ mãi không thông, Đỗ Cảnh đã hướng chén rượu về phía nàng: "Hiện đệ, vi huynh kính người một ly."

Hắn nói chuyện cực kì khách khí, không giống như đang uy hiếp.

Lâm San vẫn không chạm đến chén rượu trên bàn.

"Như thế nào? Hiền đệ đây là sợ vì huynh kê đơn?"

Đương nhiên sợ, người kê đơn cũng không phải một hai lần! Lâm San mắng thầm trong lòng, ngoài miệng qua loa: "Làm sao lại thế, thần chính là tối hôm qua không ngủ được nên hôm nay không có hứng thú mà thôi."

"Tam hoàng tử, hần không uống với người thì để ta!" Mỹ nhân bên cạnh Đỗ Cảnh bắt đầu làm nũng.

"Hào hảo, có mỹ nhân bồi rượu, bốn hoàng tử có thể nào không nể mặt?" Đỗ Cảnh dứt lời liền cùng mỹ nhân kia đối ẩm, trái uống phải ôm, thật tự nhiên.

Lâm San vốn vô cùng lo lắng, thấy Đỗ Cảnh bỗng nhiên không để ý tới mình, không coi ai ra gì, cùng nữ tử tán tỉnh uống rượu, hoàn toàn đem nàng bỏ xó, mất thấy thời gian đã trôi qua, mười ngày đảo mắt liền đến, công chúa còn chưa có tin tức, chẳng lẽ cha mẹ nàng đến tuổi này còn bị lưu đây? Lão nhân gia sao có thể chịu khổ như vậy được?

Nghĩ đến đây, Lâm San bỗng nhiên nổi giận. Mặc dù hiện tại chưa chết nhưng mười ngày sau cũng không yên thân, nếu đã vậy thì bất chấp tất cả.

"Ba!" Chỉ nghe một tiếng vang, một cái ly bị đập thật mạnh vỡ thành ba bốn mảnh.

Chúng nữ tử ngừng vui cười, tất cả đều nhìn Lâm San.

"Đỗ Cảnh, ngươi rốt cục muốn gì ở ta?" Đây là câu đầu tiên Lâm San nói ra, hết thấy nữ tử đều lộ ra nghi hoặc trên mặt.

"Lúc trước ngươi chủ động kiếm chuyện với ta, nay lại cố ý mang ta đến nơi tầm hoa vẫn liễu này, ngươi định làm gì?" Đây là câu thứ hai của Lâm San, nghi hoặc trên mặt mọi người đều được thay bằng sự kinh ngạc.

"Chẳng lẽ vì lúc trước ta cự tuyệt ngươi nên hiện tại cố ý trả thù ta sao?" Đây là câu thứ ba của Lâm San, tất cả mọi người bừng tỉnh đại ngộ còn háo hức chờ xem tấn kịch vui sắp diễn ra. Cũng khó trách, bọn họ vốn kiếm ăn, chỉ biết nói đến tiền, nay còn có thể biết thêm chút chuyện gièm pha của hoàng thất, hoàn toàn thỏa mãn tâm tư tịch mịch của nữ tử chốn thanh lâu.

Trong ánh mắt nóng bỏng của mọi người, Đỗ Cảnh không giận mà còn nở nụ cười. Hần cười không kiêng nể gì, đầu tiên là cười khế, rồi sau đó cất to giọng, thẳng đến khi tất cả mọi người bị tiếng cười làm cho khó hiểu bỗng hần ngừng lại, ánh mắt lạnh lùng nói: "Lui xuống hết cho ta."

Quả thực sắc mặt biến đổi thật nhanh, toàn bộ mỹ nữ lập tức giải tán, chỉ còn mình Lâm San cắn răng chống đỡ, dứt khoát ngẩng đầu đón nhận ánh mắt Đỗ Cảnh, giống như thấy chết không sợ.

Nhưng rất nhanh, trong lòng nàng liền nổi sóng, vốn tưởng Đỗ Cảnh chỉ nham hiểm, không ngờ hần cười với không cười hết như biến thành hai người, giờ phút này nhìn Đỗ Cảnh thiếu một phần mị thái, hơn ba phần tà tính, nguy hiểm toát ra trong từng hơi thở.

Lâm San giằng co, đại khái mình sẽ bị bức điên đến chết nên cắn răng lên tiếng trước: "Tam hoàng tử, người sáng mắt không nói tiếng lóng, ngươi rốt cuộc muốn gì, không bằng thống khoái nói ra."

Đỗ Cảnh không nói chuyện, mắt lạnh lùng đánh giá Lâm San hồi lâu, rõ ràng cảm giác được sự khiếp sợ trên mặt nàng lúc này mới không chút cố kỵ nói: "Kỳ thật cũng không có gì, chỉ muốn mượn Tống nhị tiểu thư một thứ."

Quả nhiên có âm mưu, Lâm San bất động thanh sắc, nói: "Tam hoàng tử muốn gì, đừng ngại nói thẳng." Nàng vốn đã chuẩn bị tốt lắm, đang tính chờ Đỗ Cảnh ra miệng nói Quý Hoa Bảo Điện, Ý Thiên Đồ Long, bảo tàng bản đồ nhưng không ngờ Đỗ Cảnh chặm rì mở miệng.

Hần nói: "Khởi thiên thạch lần trước hoàng thượng ban thưởng Tống nhị tiểu thư không biết đang để ở nơi nào?"

Lâm San thiếu chút nữa rơi lệ, con mẹ nó người làm nhiều như vậy thật muốn hù chết người ta, lúc thì là khởi đá, chốc lát lại giành kim đao, chốc lát lại trộm xe ngựa, hiện tại ngay cả một tảng đá cũng không tha, đường đường là hoàng tử một nước, phiên người có chút tiền đồ được không?

Nếu Đỗ Cảnh biết khởi thiên thạch mà Quý Mị nhiều phen lúng lúng trong tầm cung của công chúa cũng không thấy đã bị Tiểu Lục để dưới giường chặn hang chuột phòng chừng sẽ học máu ngã xuống không dậy nổi.

"Tam hoàng tử muốn khởi thiên thạch kia? Không thành vấn đề!" Lâm San lấy lại tinh thần nhìn về phía Đỗ Cảnh, "Ta có thể hai tay dâng thiên thạch nhưng có điều kiện, trong vòng mười ngày, ngươi phải giúp ta tìm công chúa! Nếu không, ta sẽ chôn cùng tảng đá kia!"

"Ngươi đây là đang uy hiếp ta?" Đỗ Cảnh nheo mắt, tựa hồ hơi giận.

"Tam hoàng tử đa tâm, thiên thạch giá trị ở chỗ người muốn nó, tam hoàng tử nếu cảm thấy nó không đáng một đồng có thể công bố thân phận tiểu nữ nhưng nếu tam hoàng tử cảm thấy nó vô giá thì cùng tiểu nữ trao đổi có gì không được?"

Đỗ Cảnh không nghĩ tới điểm này, ngây ngốc nhìn Tống Lạc thế nhưng sau khi trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc không dễ phát hiện, hần lại tái hiện chiêu bài tươi cười vạn năm không đổi kia.

Sau khi mỉm cười, hắn nói: "Được, giao dịch này, bổn hoàng tử chấp nhận."

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Thời gian đảo mắt trôi qua hơn phân nửa, trong cung cơ hồ phái toàn bộ lực lượng lục tung hoàng thành vẫn không có một chút tin tức của Đỗ Minh Nguyệt.

Long nhan giận dữ triệu kiến Lâm San hại nàng thiếu chút nữa suy nhược thần kinh. Lâm San biết lúc này nếu tìm không tìm ra công chúa, hoàng thượng không bỏ qua cho cả nhà nàng, cùng đường rồi nên nàng đành phải ngày đêm không ngừng tìm kiếm nhưng ngay cả một chút dấu vết cũng không phát hiện.

Đến ngày thứ bảy, Đỗ Minh Nguyệt vẫn không có tin tức, ngay cả Đỗ Cảnh kia hình như cũng không tìm được, mắt thấy kỳ hạn mười ngày gần đến, Lâm San cảm thấy cứ đi tìm như vậy cũng không phải cách đánh theo đề nghị của Đỗ Hạo, dẫn người ra ngoại thành truy lùng.

Vùng ngoại thành kéo dài đến tận Ô Long Sơn, địa thế hiểm yếu, tỷ lệ gặp nguy hiểm còn cao hơn nhiều so với tỷ lệ tìm được người nên Đỗ Hạo đương nhiên không chịu. Nhưng Lâm San sốt ruột, không thêm nghĩ nhiều, gạt đề nghị của Đỗ Hạo sang một bên, trực tiếp dẫn người xuất cung, kết quả vừa đến cửa đã bị thị vệ ngăn cản.

Thì ra Đỗ Hạo sớm biết toan tính của nàng, ngay cả cửa cung cũng không để nàng ra.

Lâm San gấp đến độ mắng người: "Buồn cười, bản đại nhân có hoàng mệnh trong người, người dám ngăn trở?"

Thủ vệ thị vệ nhìn thoáng qua, mặt như gặp nạn: "Phò mã, ngài đừng làm khó dễ chúng tiểu nhân, việc không cho người tùy tiện xuất cung cũng là mệnh lệnh cấp trên, nếu ngài phụng chỉ hoàng thượng tốt xấu gì cũng mang theo thánh chỉ để thuộc hạ làm đúng công đạo phải không?"

Thánh chỉ? Lâm San thiếu chút nữa phát điên, hoàng thượng triệu kiến nàng, không phải mắng chính là đe dọa, nếu thực sự hạ chỉ, phỏng chừng cũng chỉ có cái nghiền mực hôm qua ném vào nàng.

Chẳng lẽ ông trời thật sự muốn ta chết sao? Lâm San buồn bực đến cực điểm, ngay khi nàng vô kế khả thi, bỗng tiếng vó ngựa từ xa truyền đến, thanh âm kia có vài phần quen thuộc.

Lâm San vừa quay đầu lại liền thấy Vô Ảnh da lông đen bóng, ngẩng cao đầu, hướng nàng hừ một tiếng thực khinh thường.

Người đến lúc thất thế thì ngay cả súc sinh đều có thể khi dễ, Lâm San tức giận dậm chân liền nghe Liên Phong từ trên lưng ngựa nói: "Lên." Rồi hắn đưa tay đỡ nàng.

Lâm San nhất thời như phản xạ có điều kiện vươn tay, ngay sau đó liền bị nắm lấy, một lực đạo lớn đưa nàng từ dưới lên thân ngựa.

Nàng lần đầu lên ngựa như vậy, phản ứng có chút đại ra, chờ lúc định thần lại đã nghe Liên Phong lạnh lùng nói với thị vệ canh cửa: "Tránh ra."

Liên Phong khác với Lâm San, hắn thân là thủ lĩnh thị vệ, một câu này cũng đủ khiến thủ vệ ngoan ngoãn mở cửa cung. Vô Ảnh hí lên một tiếng, tung người phóng ra, nháy mắt trước cửa cung chỉ còn lại vài thủ vệ ngơ ngác trong màn bụi của vó ngựa.

Vô Ảnh tốc độ kinh người, xuyên qua phố xá sầm uất như vào chỗ không người, Lâm San chỉ thấy gió gào thét bên tai, thân thể xóc nảy, vì không để mình ngã xuống, nàng đành phải ôm chặt thắt lưng Liên Phong. Không lâu sau, hai người rất nhanh đã ra tới cổng phía nam kinh thành.

Tại cửa thành đã có một tiểu đội nhân mã vừa thấy Liên Phong đều xuống ngựa hành lễ.

"Đại nhân, nhân thủ đã bố trí thỏa đáng chờ ở ngoài thành, đây là bản đồ tổng thể của Ô Long Sơn, mời ngài xem qua." Một tiểu đầu mục đi lại đưa bản đồ cho Liên Phong.

Liên Phong tiếp nhận bản đồ, hạ lệnh: "Lần này ra khỏi thành thời gian cấp bách, địa thế hiểm yếu, hết thảy phải theo kế hoạch làm việc, mọi người sau ba ngày nếu tìm không thấy người thì buổi trưa tập họp lại ở chân núi phía bắc, hiểu chưa?"

"Thuộc hạ đã rõ!"

"Được, ra thành!" Liên Phong ra lệnh một tiếng xong bèn xoay người lên ngựa, chạy ra ngoài thành.

Lâm San giờ này mới hiểu thì ra Liên Phong đã sớm bài trí thỏa đáng, chuẩn bị ra khỏi thành tìm người, nghĩ vậy buồn bực mấy ngày nay của nàng trở

thành hư không, cảm thấy trước mắt lại có hy vọng, không tự chủ được ôm Liên Phong chặt hơn một chút, một hồi lâu, bỗng nhiên cảm thấy ngực có chút khó chịu.

Chẳng lẽ do ôm chặt quá? Lâm San thoáng buông tay, bỗng dưng choáng váng suýt chút ngã xuống ngựa.

Liên Phong một lòng chạy đi bỗng phát hiện Lâm San ở phía sau có điểm dị thường, vội vàng ghìm dây cương, nhìn lại chỉ thấy mặt nàng trắng bệch, thân mình cong vẹo sắp ngã, vội vàng thả người xuống ngựa đỡ nàng vào lòng.

Nữ nhân trong lòng dường như nhẹ hơn trước, mặt tiêu tụy, nhả mầy làm người ta đau lòng nhưng ngoài miệng không cam chịu, cười gượng: "Không sao... Ta chỉ hơi choáng váng..."

Lại nói Lâm San rất bị kích, đời trước say xe, say máy bay, say tàu, đời này lại bị say ngựa. Thấy nàng trưng ra bộ dáng này, Liên Phong sao còn có thể tiếp tục đi, vội vàng tìm chỗ ẩn cho nàng ngủ, dùng khăn ướt giúp nàng lau mặt, một lúc sau Lâm San vừa mới dần dần khôi phục đã vội giữ chặt tay Liên Phong: "Sao ngừng lại? Chúng ta còn phải tiếp tục tìm!"

Đã lâm vào tình cảnh này còn không quên tìm người, xem ra Lâm San lúc này thật sự gấp gáp, Liên Phong lau mồ hôi trên trán nàng, nói: "Người đã mệt, chúng ta nghỉ ngơi trong chốc lát rồi đi tiếp."

"Ai nói ta mệt?" Lâm San lập tức loạng choạng đứng lên, hoa chân múa tay vui sướng: "Ta thật sự khỏe, chạy trốn còn nhanh hơn phi ngựa!" Nàng dứt lời đứng lên, kết quả chân mềm nhũn, ngã lại vào lòng Liên Phong.

Thân hình ôn nhu của nàng liên tiếp ngã vào lòng Liên Phong làm hân hoi đỏ mặt, vội vàng đỡ lấy nàng, định khuyên nàng dừng cựa mạnh nhưng lời chưa ra khỏi miệng đã nuốt vào vì nhìn thấy ánh mắt nóng của nàng. Nha đầu này bình thường có vẻ vô tâm vô phách, xem tiền như mạng, kỳ thật tâm địa đều thiện lương như người ta.

"Ha ha, ngồi lâu nên tê chân..." Lâm San cười gượng, cực lực che giấu sự suy yếu của mình, tiếp tục kéo tay hân nói, "Chúng ta đi thôi, lát nữa trời tối sẽ không tốt lắm."

Liên Phong đứng là vẫn phải thỏa hiệp, kéo Vô Ảnh lại nói với nàng: "Người ngồi đằng trước."

Phía trước? Chẳng phải là cũng bị hân ôm trong ngực sao? Xem ra say ngựa cũng không hân là xấu, ít nhất còn có lợi! Nghĩ đến đây, Lâm San nhanh chóng phân chấn tinh thần, kéo Liên Phong lên ngựa.

Lo lắng cho sức khỏe của Lâm San, Liên Phong lúc này không chạy quá nhanh, một mạch hướng quan đạo đã nhắm tới mà đi.

Kỳ thật Liên Phong lần này sai sử nhiều người ra khỏi thành vì hân nhận được tin đáng tin là đã phát hiện tung tích của Đỗ Minh Nguyệt ở phía tây Ô Long Sơn, xét tình cảnh có vẻ rất giống chuyện lần trước của Lâm San, hân bèn mạo hiểm ra thành tìm thử. Mà sở dĩ nói ra thành mạo hiểm là vì vùng phía tây diện tích rất lớn, rừng rậm bạt ngàn, không có người ở lại nhiều độc xà đã thủ, muốn tìm người ở đây thực không dễ dàng.

Nhưng đã không còn thời gian, mặc dù chỉ có một phần vạn cơ hội, hân cũng phải vì Lâm San thử một lần. Chính là Liên Phong thật không ngờ, Lâm San lại định vụng trộm chạy ra thành, cũng may bị hân gặp, nếu không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

"Sau khi vào rừng, người không thể rời ta nửa bước, hiểu chưa?" Ở ngoài bia rừng, Liên Phong dặn dò Lâm San.

"Hiểu!" Lâm San gật đầu, giỡn gì chứ, chỗ quý quái này cho dù người lấy đao bức ta đi một mình, ta cũng không đi!

Liên Phong thế này mới thoáng an tâm, bố trí đơn giản, chia nhân mã đi theo thành sáu đội theo thứ tự tiến vào rừng.

Lần này vì phòng ngừa lạc đường nên đã chuẩn bị bản đồ chi tiết, trên đó còn ghi rõ các khu vực cấm tiến nhập nhưng sau khi vào rừng, Lâm San vẫn bị đám thực vật cao lớn quấy rối làm cho mất phương hướng, chỉ biết theo sát Liên Phong.

Giờ này đã không còn sớm, dựa theo bản đồ, dọc theo con đường này đi về phía trước, sẽ có một thôn xóm nhỏ, Liên Phong định trước khi trời tối tìm được chỗ này dò hỏi tung tích Đỗ Minh Nguyệt thuận tiện tìm chỗ nghỉ chân.

Nhưng thực không may, bởi vì rừng cây cực kỳ hẻo lánh, bản đồ lấy từ đám thám tử trong cung hiển nhiên quá hạn, khi bọn hân dọc theo các tuyến đường trên bản đồ một mặt tìm Đỗ Minh Nguyệt, một mặt tìm kiếm thôn xóm đã phát hiện thôn kia sớm đã hoang phế, bị không biết bao nhiêu thực vật vô danh xâm chiếm, rất nhiều nhà gỗ chịu không nổi gió táp mưa sa đều sụp hết chỉ còn lại mấy gian, tình huống trước mắt xem ra cũng không tốt lắm.

Giờ này trời đã sụp tối, xung quanh rừng cây bắt đầu vang lên tiếng kêu động vật, nghe qua có chút khủng bố.

Lâm San khi xem trên phim ảnh thôi đã kinh sợ, nay chính mình lâm vào tình cảnh này, lập tức trong đầu hiện lên rõ ràng các tình tiết kinh điển, không khỏi sợ hãi, nắm chặt ống tay áo Liên Phong, bất an nhìn khắp nơi.

"Xem ra hôm nay chỉ có thể qua đêm tại đây." Liên Phong nói xong, hướng về một nhà gỗ rách nát quay lại hỏi, "Chỗ kia thế nào?"

Lâm San giương mắt nhìn thiếu chút nữa khóc thét. Ai u, đây có thể gọi là phòng ở sao? Nóc nhà đều bay hết giống như một cái sàng, cửa sổ lung lay, còn có cửa lớn chính là một tấm ván dựa vào vách mà thôi!

"Có nguy hiểm lắm không? Có khi nào chúng ta vừa vào liền sụp?" Lâm San bật hỏi, kết quả chưa dứt lời liền nghe oanh một tiếng.

Phòng kia đã sụp...

Tất cả mọi người ở đó đều hóa đá.

Thật lâu sau, Lâm San lấy lại tinh thần, gượng cười: "Ha ha, hoàn hảo hoàn hảo, người còn chưa tiến vào..."

Mọi người: "..."

Ngay lúc tất cả mọi người đang nhìn chăm chăm vào gian phòng sụp bỗng nghe được một thanh âm quý mị vang lên: "Ai, lại sụp một gian..."

"Quý!" Lâm San hét lên như heo bị giết, giữ chặt tay áo Liên Phong, chạy như điên. Nhưng chưa đầy hai bước đã bị Liên Phong bắt lại như bắt gà.

"Sợ cái gì? Là người."

Người?! Lâm San bị dọa không nhẹ, nghe hần nói mới miễn cưỡng hé mắt ra xem bên phát hiện quý trong miệng nàng thì ra là một lão nhân tóc trắng xóa, đang lờ mờ mắt hờn giận nhìn nàng.

"Quý cái gì? Người mới là quý!" Lão nhân mặc dù già nhưng mắ người rất có tinh thần, nhìn đám người chung quanh Lâm San, dùng phương ngôn hỏi, "Các người là ai? Đến đây làm gì?"

Trong số binh lính đi theo có người sinh trưởng ở Ô Long Sơn nên hần lập tức giải thích với lão nhân kia. Lâm San chỉ nghe hai người bỏ bỏ một đồng điều ngữ, cuối cùng hần trở về báo cáo Liên Phong: "Khởi bẩm đại nhân, vị lão nhân này sống trong thôn đã lâu, thôn dân nơi này tất cả đều đi rồi chỉ còn một nhà bà lão ở ngay gần đây, nguyện ý cho chúng ta nghỉ lại một đêm, chẳng qua..." Binh lính kia nói đến người này, sắc mặt có chút khó xử.

"Chẳng qua gì?" Liên Phong hỏi.

"Là như vậy, lão nhân gia nói nhà nàng không đủ chỗ cho chúng ta lại nên có người phải ngủ ở nhà kho."

"Được, ta đi." Liên Phong gật đầu.

"Không phải..." Binh lính khó xử nhìn thoáng qua bên cạnh Liên Phong.

Bị binh lính kia liếc một cái, Lâm San lập tức phản ứng! Lão thái bà này không phải ám chỉ muốn nàng ngủ ở sái phòng? Ta nói người này cũng quá cần thận! Nàng buồn bực nhìn lão bà kia thấy đôi phương đang đắc ý nhìn nàng: "Tiểu quý ai bảo người nói ta là quý, biết mình sai chưa?"

Lâm San: "Bà bà, người không phải quý! Người con mẹ nó so với quý còn khủng bố hơn!"

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Thực hiển nhiên, quyết định của nữ nhân cổ quái này là không muốn bỏ qua cho Lâm San, cho dù bọn họ đàm phán thế nào cũng không được, cùng đường Lâm San đành phải chấp nhận qua đêm ở nhà kho còn hơn ngủ trên cây tại nơi hoang sơn dã lĩnh này?

Vừa nghe nói có chỗ qua đêm, mọi người đều cao hứng, đợi Lâm San vừa đáp ứng liền túa ra như ong vỡ tổ còn lại một mình Liên Phong ở phía sau đến cạnh Lâm San nhẹ giọng: "Buổi tối ta ở cùng người."

Đã nói "Là phúc không phải họa" đi, chớp mắt có người ôm, ngủ ở nhà kho cũng có người theo cùng, tình thú là gì? Đây chính là tình thú! Lâm San trong lòng mừng thầm, giao hoát hướng Liên Phong nháy mắt mấy cái làm Liên Phong có chút bất đắc dĩ. Nha đầu kia thật dễ dỗ ngọt, ngủ ở nhà kho cũng có thể cao hứng như vậy, hần nào biết chủ ý trong lòng Lâm San.

Mặc dù lão bà chết tiết cổ quái nhưng chỗ nghỉ qua đêm cũng còn chấp nhận được, nhà hần là có người làm thầy thuốc vì trong nhà phơi đầy thảo dược. Lão bà kia còn có bạn già, một lão nhân đầu bạc, nhiệt tình hơn lão bà, định rót trà mời bọn hần uống nhưng Liên Phong lập tức xua tay cự tuyệt.

Đây dù sao cũng là vùng hoang vu, không thể mất cảnh giác, Lâm San cũng hiểu được ý tứ của Liên Phong.

"Đứng rồi, gần đây các người có thấy qua một cô nương khoảng mười bảy, mười tám tuổi không?" Ngủ lại ở đây nhưng Liên Phong không quên hỏi thăm tin tức Đỗ Minh Nguyệt.

"Cô nương?" Lão nhân kia cười lắc đầu, "Hoang sơn dã lĩnh sao có thể có cô nương? Hồ ly tinh, trỉ tinh, xà tinh may ra còn có."

"Cô nương không có, nữ quý có một!" Lão bà lạnh lùng chen vào, trừng mắt liếc Lâm San một cái.

Tùng này tuổi còn có thể thủ dai vậy! Lâm San bắt đầu dĩ không nói gì, gặm mấy miếng lương khô mà bắt đầu mệt rồi. Nàng chạy một ngày đường, lại thêm say ngựa đã sớm mệt, chẳng qua lão bà kia thực chấp nhất, vừa nghe nàng nói buồn ngủ, không nói hai lời liền dắt nàng đến nhà kho.

Lâm San không nói gì, căn nhà gỗ nhỏ tuy không lớn nhưng nhiều người ngủ như vậy thật sự không thành vấn đề, lão bà này sao cứ phải bắt nàng ngủ ở nhà kho, chần chẫn là trả thù nàng. "Chọc gì cũng không thể chọc nữ nhân!" Lâm San yên lặng tụng niệm trong lòng, đi theo lão bà vào nhà kho.

Nhà kho mặc dù cũ nát nhưng cũng xem như sạch sẽ, Lâm San giờ phút này cũng không nghĩ được nhiều, thấy một đồng cỏ khô lớn có vẻ ổn bèn đi qua dựa vào đồng cỏ ngồi xuống, nghĩ rằng Liên Phong lát nữa sẽ tới đây, còn có thể nói chuyện một chút với hắn. Kết quả Liên Phong chưa đến, nàng đã chịu không nổi, dựa vào đồng cỏ khô mà ngủ.

Không biết ngủ bao lâu, mơ mơ màng màng, Lâm San nghe có tiếng mở cửa. Nàng ngủ mê mệt, còn đang ngái ngủ nhờ ánh trăng nhìn thấy người tới mang mặt nạ lập tức tỉnh lại, đợi Liên Phong ngồi bên cạnh, rất không rụt rè dựa vào người hắn.

Quả nhiên có người ôm tốt hơn, vừa mềm vừa ấm áp! Lâm San cảm thấy ôm Liên Phong như vậy thực thoải mái, một mặt từ từ nhắm hai mắt tiếp tục ngủ, một mặt ngo ngoáy đầu trong lòng hắn tìm tư thế thoải mái nhất.

Liên Phong vẫn không nhúc nhích, đợi đến khi nàng tìm được tư thế thoải mái, bắt đầu ngủ giống con mèo nhỏ, lúc này mới ôm lấy vai nàng.

Bà vai nàng thực nhỏ, so với lần trước đã gầy hơn, tựa vào ngực mình nhẹ như không. Liên Phong trong lòng khó chịu, bất cứ người nào bị hoàng thượng triệu kiến mỗi ngày cũng không chịu nổi, huống chi nàng chỉ là nữ lưu, không sợ tới mức nằm úp sấp đã rất giỏi rồi. Lâm San nói, cái này gọi là tinh thần tiểu cường, càng đánh càng mạnh. Tiểu cường? Nha đầu kia rõ ràng cậy mạnh. Nghĩ vậy, Liên Phong bắt đầu cúi đầu nhìn gương mặt đang ngủ của nàng, ngắm khuôn mặt trẻ con đầy đặn không thấy cảm đau, nhin không được đưa tay sờ.

Lúc này, Lâm San đang nằm mơ thấy trước mắt có một miếng bánh ngọt, nàng nhìn mà nước miếng chảy ròng ròng bèn tiến lên liếm bơ. Ôi, ngon thật! Nàng liếm đã lại cắn, vừa cắn một ngụm bỗng phát hiện bánh ngọt này sao cứng quá như vậy? Mặc kệ, tiếp tục!

Lại một ngụm, bên tai vang lên tiếng rên.

Lâm San giật mình tỉnh lại mới phát hiện không phải mình ăn bánh mà là ngón tay Liên Phong, vừa rồi đã cắn ngón trỏ khiến hắn nhũn mảy. Lâm San lập tức ngây dại, mơ mơ màng màng không phản ứng, chỉ cảm thấy ngượng ngùng liên tính bởi thường bằng cách liếm ngón tay trong miệng.

Động tác bất thành linh làm Liên Phong cả người chấn động, cảm giác bị nàng cắn đau lập tức biến mất thay vào đó là một luồng nhiệt nóng rực từ ngón tay truyền khắp cơ thể.

Lâm San lại như trước mê muội hàm hồ, thấy hắn không nhũn mảy, còn cho rằng phương thức bồi thường của mình hữu hiệu, tiếp đến vừa lấy đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm vừa trông mong nhìn Liên Phong, vẻ mặt như thể làm vậy sẽ không đau, rất vô tội. Liếm trong chốc lát, đầu óc hồ đồ đã tỉnh ngủ mới phát hiện có điểm không ổn, động tác dừng lại, ngo ngoáy nhìn Liên Phong.

Bốn mắt nhìn nhau, Lâm San rốt cục tỉnh hẳn.

Ông trời! Ta vừa làm gì?

Nàng lập tức đỏ bừng mặt, vội vàng quay đầu sang hướng khác, mặt vừa mới xoay sang một bên, cảm đã bị nâng lên, không đợi nàng phản ứng, môi đã bị khóa lại. Động tác sau đó của hắn thực hung mãnh, đầu lưỡi rất nhanh mở miệng nàng, thân tốc tiến quân.

Giờ khắc này, Lâm San đã hoàn toàn hết cách, chỉ cảm thấy thân mình không ngừng bị đè về phía sau, tay vịn đồng cỏ khô không xong đành phải gắt gao nắm lấy mấy nhánh cỏ, cả người cơ hồ rơi vào đám cỏ.

Đây mới là cùi khô lửa lạnh chân chính! Lâm San hít thở không thông, khí lực cả người đều bị cái hôn lấy mất, tay chân nhũn ra, ý nghĩ trống rỗng, hết thấy đều là phản ứng bản năng, tâm tính thiện lương dần dần mất hút, hết thấy phiền não đều tan biến, chỉ còn lại cảm giác muốn chiếm hữu nhau kịch liệt.

Đồng cỏ khô trong nhà kho tán thành một mảnh. Đầu tiên nàng bị Liên Phong nâng cằm hôn, tiếp theo ngã xuống bị hắn đặt ở dưới thân tiếp tục xâm nhập, bàn tay dao động trên người, đai lưng rất nhanh bị tháo, toàn bộ bà vai đều lộ ra, bị cỏ khô chà xát có chút đau đớn, tình thế nhìn qua dường như không dừng lại được...

Ngay sau đó, bỗng nhiên Lâm San cảm thấy bà vai bị cái gì đâm, hơn nữa cũng không phải cỏ khô. Nàng có chút đau, đầu hơi thanh tỉnh, tay chụp Liên Phong.

"Chờ... Chờ một chút... Có cái gì..."

Liên Phong thật vất vả dừng lại, có chút hờn giận: "Sao vậy?"

Lâm San thở một hơi, hướng bên cạnh chỉ chỉ: "Giống như có cái gì đâm vai ta." Nói xong nhìn lại, đã thấy trong đồng cỏ khô hình như có cái gì lấp lánh, bằng trình độ tham tiền sâu nặng của Lâm San, thứ dưới này tuyệt đối là vàng!

Nàng hai mắt sáng lên, không để ý mình còn lộ hơn nửa bả vai, vội vàng mò mẫm, lấy ra một kim châm, trên châm còn dính bảo thạch tinh tế, giá trị xa xỉ. Oa! Như vậy cũng có thể nhặt được vàng, vận khí thật quá tốt! Lâm San dùng miệng thổi kim châm sạch sẽ, định cất trong áo. Vừa tính bỏ vào, Liên Phong liền cầm cây châm trong tay nàng.

"Đây không thể làm sinh lễ!" Lâm San nóng nảy, muốn giật lại.

Liên Phong ngăn nàng lại, sắc mặt bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, thấp giọng nói: "Đây là vật trong cung."

Trong cung? Lâm San bị một câu nói của hắn làm cho ngẩn ngơ, thấy hắn vẻ mặt ngưng trọng, bỗng có phản ứng lại. Đúng vậy! Vùng núi hoang vu, lại ở trong nhà kho, sao có thể có kim châm của cô nương? Lại nhìn giá trị của nó, hiển nhiên người thường không thể mua được. Nếu đúng là đồ trong cung như Liên Phong nói, rất có khả năng thứ này là của... Đỗ Minh Nguyệt!

Nghĩ đến đây, Lâm San lập tức phấn chấn tinh thần, Đỗ Minh Nguyệt xuất hiện ở đây, nói cách khác nàng từng đến đây, xem ra thám tử tình báo không sai, Đỗ Minh Nguyệt quả nhiên đang ở Ô Long Sơn. Nàng trong lòng dấy lên hy vọng, vội vàng đứng lên tính tìm hai vợ chồng kia hỏi thăm liền bị Liên Phong một phen kéo lại.

"Sao vậy?" Lâm San vẻ mặt hưng phấn, không phát hiện việc này có chỗ kỳ quái.

"Việc này có vấn đề." Liên Phong nói, "Hai vợ chồng kia vừa rồi nói chưa gặp qua công chúa."

"Làm sao có thể chưa gặp? Cây châm này ở trong nhà hắn..." Lâm San nói đến đây cũng ngẩn ngơ! Đúng vậy! Cây châm ở đây, làm sao có thể chưa từng gặp người? Trừ phi hai vợ chồng kia gạt người!

Bọn họ vì sao muốn gạt ta? Chẳng lẽ bọn họ bắt cóc công chúa? Nghĩ vậy Lâm San bỗng nhiên khẩn trương nhớ lại vừa rồi lão nhân kia nhìn mình có vài phần kỳ quái, đang muốn nói cho Liên Phong thì đột nhiên bị Liên Phong bưng kín miệng, tiện đà điểm huyệt đạo nào đó trên người.

Lúc này, Lâm San cả người không có khí lực, mềm nhũn, duy chỉ có ý thức vẫn thanh tỉnh, cảm giác Liên Phong nhanh chóng kéo quần áo nàng lại, sau đó núp qua một bên người nàng, trong chốc lát liền không có động tĩnh.

Đây là... chuyện gì? Lâm San lập tức kinh ngạc lại không cách nào mở miệng đành không động đậy, đành nằm thẳng tắp, cũng không biết trải qua bao lâu, cửa nhà kho bỗng mở, hình như có ai đến.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Lâm San bị điểm huyệt không thể động đậy mà giờ này người mới tới đang định động tay động chân, một lát sau, trong phòng có tiếng nói.

"Nhìn xem, ngủ như chết?" Là tiếng của lão nhân kia.

"Còn nhìn? Trúng mê hương của lão thái bà ta cho dù là trâu cũng gục." Lão bà ngữ khí cao ngạo, từ trên cao nhìn xuống Lâm San.

Mê hương? Lâm San nằm trên mặt đất trong lòng cả kinh, chẳng lẽ đây là hắc điểm trong truyền thuyết? Trong lòng nàng âm thầm tự hỏi phỏng chừng Liên Phong vừa rồi nghe được động tĩnh mới có ý điểm huyệt, dẫn xà xuất động. Nghĩ Liên Phong đang ở gần mình, sợ hãi lập tức giảm không ít, từ từ nhắm hai mắt vờ hôn mê.

Hai vợ chồng kia thấy Lâm San ngủ như chết, thanh âm nói chuyện dần dần lớn hơn, chỉ nghe lão nhân kia nghi hoặc nói: "Lão thái bà, người nói đây thật sự là cô nương? Ta thấy không giống. Người xem tướng ngủ này như heo, tất cả cơ thể đều bị nàng làm tán loạn như vậy."

Người mới là heo! Cả nhà người đều là heo! Lâm San trong lòng thầm mắng.

"Hừ! Người đừng không tin, có phải cô nương hay không, lão thái bà ta dùng mũi có thể ngửi được, đây chẳng những là cô nương, còn là hoàng hoa khuê nữ hết như người trước, thích hợp cho chúng ta luyện thuốc."

Má ơi! Thì ra hắc điểm này ngoài chuyện giết người cướp của còn bắt người luyện thuốc! Đợi chút! Lâm San bỗng cảm thấy lời này có chút không ổn, người trước kia? Chẳng lẽ lão thái bà nói Đỗ Minh Nguyệt? Nàng bỗng nhớ tới cây châm vừa rồi tìm được trong đám cỏ khô, nhất thời khẩn trương.

Nếu Đỗ Minh Nguyệt thật đã bị hai lão quái vật này đem đi luyện thuốc thì nàng làm sao bây giờ? Lâm San đang khẩn trương chợt nghe lão nhân kia nói: "Là hoàng hoa khuê nữ mà người cũng ngửi ra được, ta nghĩ vẫn nên nghiệm lại..."

"Nghiệm cái đầu người! Người chết đi lão sắc quỷ! Cần thận ta cắt cái kia của người ngâm rượu!" Lão thái bà mắng.

Đang lo lắng cho Đỗ Minh Nguyệt, Lâm San run một trận! Ta nói đại nương, người cũng quá bạo lực!

Bị lão thái bà mắng, lão nhân liền im lặng. Một lát sau, Lâm San bỗng nhiên nghe có cái tiếng chà xát, ngay sau đó lão thái bà thúc giục: "Còn cọ xát làm gì? Nhanh qua lấy máu."

Ta nói, con mẹ nó các người không có vệ sinh! Tầy cũng không tầy liền trực tiếp lấy máu, thuốc này làm ra sao có ai dám uống? Lâm San mắng xong lập tức nghe có tiếng bước chân tiến về phía mình, nàng vụng trộm hé mắt nhìn, trong ánh đèn lồng mờ mờ thấy một trùy thủ sắc bén.

Trong lòng nàng khẩn trương, Liên Phong sao còn không ra? Lão bà người sắp bị người ta lấy máu! Lâm San hô hào âm thầm, thấy ánh sáng bén nhọn kia dần dần tới gần, ngay khi trùy thủ đến trước mắt, bỗng ánh đao chợt lóe, ngay sau đó huyết đạo của nàng được giải khai, một lực lớn mạnh mẽ kéo nàng ra sau.

"Nói, các người là ai?" Thanh âm lạnh lùng của Liên Phong vang lên, lưỡi đao đề thẳng trên yết hầu của lão nhân kia.

Lâm San núp ở sau, thấy con dao lão nhân cầm trong tay thật kỳ quái, nhìn qua hơi giống dao giải phẫu hiện đại, vẻ mặt hoảng sợ, lão thái bà ở sau cũng bị biến cố bất thành linh dọa phải, đứng ngay đơ, không biết làm sao.

"Ta hỏi lại một lần, các người là ai?" Liên Phong nhích đao tới gần, ép lên cổ lão nhân làm hắn sợ tới mức cả người run run, vội vàng giải thích: "Này... Vì anh hùng này... Hiểu lầm... Đây là hiểu lầm... Chúng ta không phải là người xấu..."

Nếu không nghĩ đối phương đã lớn tuổi, Lâm San hận không thể đi qua nắm lấy hai tay hắn, đều đã bảy tám mươi tuổi, tự trọng một chút được không? Nửa đêm phóng mê hương muốn lấy máu người ta còn mặt mũi nào nói mình không phải người xấu!

Liên Phong lại nhích thêm chút nữa, da cổ lão nhân đã bị cứa sâu thêm.

"Lần thứ ba, nếu không nói, đừng trách ta không khách khí!" Liên Phong nói.

"Đừng giết ta, đừng giết ta!" Lão nhân sợ tới mức kêu to.

Lâm San ở phía sau khuyên Liên Phong: "Đừng vậy, người đừng giết hắn, người ta đã có tuổi, muốn kính lão chỉ cần cắt cái đồ chơi kia ngâm rượu cũng được.."

Lão nhân chân mềm nhũn, thiếu chút nữa té lăn ra đất.

Lão thái bà cuối cùng cũng phản ứng, vội vàng nói: "Vì anh hùng này thủ hạ lưu tình, ta nói, biết cái gì đều nói!"

Thấy lão thái bà thỏa hiệp, Liên Phong không hề ngưng lại mà tiếp tục kẻ đao trên cổ lão nhân, hỏi: "Các người là ai? Vì sao đánh lên chúng ta? Cô nương mà các người vừa nhắc đến hiện đang ở đâu? Tất cả đều nói rõ cho ta, nếu không đừng trách ta không khách khí." Ngữ khí lại sắc bén vài phần.

"Ta nói, ta nói!" Lão thái bà vội vàng ứng thuận rồi giải thích.

Thì ra vợ chồng này căn bản không phải người trong thôn, bọn họ chính là một đôi giang hồ du y, vì bị cừu gia đuổi giết trốn vào rừng rậm được thôn dân cứu nên ở lại đây. Nhưng một năm trước, nơi này phát bệnh truyền nhiễm kỳ quái, thôn dân nhiễm bệnh cả người lấm tím vàng, đến khi lan ra toàn thân, cuối cùng thống khổ mà chết.

Hai vợ chồng này mặc dù không phải là người tốt nhưng chứng kiến thôn dân đã cứu mình chết thảm, lo lắng không thôi, vì thế nghĩ mọi biện pháp nghiên cứu chế tạo ra loại thuốc có thể trị được nhưng bệnh này thật sự rất kỳ quái, thế nên bọn họ chỉ có thể tro mắt nhìn ân nhân cứu mạng lần lượt chết đi.

Sau cùng thôn nhân cơ hồ chết hết, chỉ còn vài đứa bé, đại khái tuổi còn nhỏ nên có thể miễn cưỡng chống chọi. Hai vợ chồng vì cứu chúng, nghĩ đủ biện pháp, ngày đêm nghiên cứu, rốt cục đã tìm ra. Nhưng dược vật cần đến máu của bốn mươi chín nữ làm thuốc dẫn nên hai vợ chồng không ngại bị kẻ thù đuổi giết lần nữa mạo hiểm đi tìm, cuối cùng còn thiếu hai người nữa. Bọn họ vì sắp bị cừu gia phát hiện đành phải lui về rừng nghĩ biện pháp khác.

Nói đến đây, lão thái bà cảm khái: "Kỳ thật chúng ta chỉ cần lấy từ đầu ngón tay của vị cô nương này vài giọt làm thuốc dẫn cũng không muốn hại nàng, thỉnh anh hùng vì chuyện cứu người của hai lão chúng ta, tha cho chúng ta."

Lâm San nghe được trắng mắt! Chóp mắt người xấu biến người tốt, chuột hóa mèo, lão hòa thượng bị bọn họ nói thành cô nương trẻ tuổi! Nàng một phen đoạt đao trong tay lão nhân ném xuống đất, vờ hung hăng nói: "Các người lại nói dối dọa người, nói mau, cô nương kia đang ở đâu? Nếu các người dám lấy nàng luyện thuốc, ta hiện tại liền diệt các người!"

Lão nhân kia suýt khóc, ta đã từng tuổi này, người gì cũng từng gặp qua. Cô nương lần trước đã đủ hung hăng, cô này càng hung! Vẻ mặt cầu xin, hắn nói: "Tiểu cô nãi nãi, chúng ta thực không lừa các người, không tin các người có thể xuống hầm xem, mấy đứa nhỏ đang bệnh đang nằm chờ thuốc."

Lời này vừa ra, nghe như thật, Lâm San nhìn Liên Phong thấy hắn bất động thanh sắc, tiếp tục tra hỏi: "Cô nương kia đâu? Các người giấu chỗ nào rồi?"

"Ai dám giấu cô nãi nãi kia? Đại lão gia đồng hành đã dẫn đi rồi, lúc đó nàng còn cắn người, cánh tay thô ráp vậy cũng bị cắn máu chảy đầm đìa. ..." Lão nhân kia nhớ lại, tựa hồ trong lòng còn sợ hãi.

Nghe hắn miêu tả thật đúng là giống tác phong Đỗ Minh Nguyệt, chẳng lẽ nàng thực ở đây? Còn có, đại lão gia đồng hành là ai? Chẳng lẽ chính là người

cướp đi Đỗ Minh Nguyệt? Giờ phút này trong đầu Lâm San sinh ra một đồng dẫu chấm hỏi, suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng vẫn là đem quyền quyết định giao cho Liên Phong.

Liên Phong quyết đoán hỏi: "Bọn họ đi về hướng nào?"

Sau khi biết được phương hướng từ miệng hai vợ chồng, Liên Phong đánh thức những người còn lại lên đường tìm kiếm Đỗ Minh Nguyệt. Trước khi đi, Lâm San còn cho máu làm hai vợ chồng suất chút nữa quỳ xuống tạ ơn.

Trên đường, Lâm San nhìn không được hỏi Liên Phong: "Người sao có thể khẳng định hai quái nhân kia không phải lừa gạt chúng ta? Không phải đoán chứ?"

"Đương nhiên không phải." Liên Phong nói, "Kỳ thật lúc chúng ta gặp họ trong rừng, ta đã thấy có điểm không thích hợp, người nọ rõ ràng biết võ công."

Lâm San búng tỉnh đại ngộ: "Cho nên người cô ý đi cùng lão thái bà kia?"

"Đúng vậy." Liên Phong gật đầu.

"Vậy người làm sao xác định bọn họ không nói dối?"

"Rất đơn giản, đầu tiên đao trong tay lão nhân kia rất nhỏ, không đủ sắc bén, không nhắm động mạch chủ mà cắt có thể thấy hắn không tính giết người. Tiếp theo, trong phòng bọn họ có lương khô, hai cái lão nhân này không thể ăn thứ đó được. Hơn nữa, trong nhà còn có giày vải rất nhỏ, có thể thấy có trẻ con ở nơi này. Bởi vậy ta chắc bọn họ không nói dối."

Liên Phong nói xong, Lâm San không khỏi bội phục sự thận trọng của hắn, thì ra khi mình không hề hay biết, hắn đã phát hiện nhiều manh mối như vậy. Đây chẳng lẽ chính là kỹ thuật phá án trong truyền thuyết? Một khắc kia, Lâm San có chút mơ hồ.

Bởi vì đã biết phương hướng tìm kiếm, hành động trở nên rõ ràng, để mau chóng tìm được công chúa, Liên Phong quyết định giải tán đội ngũ, sai thủ hạ tiến vào rừng liên hệ với các tiểu đội khác, dốc toàn lực truy tìm. Mà hắn cùng Lâm San nhờ Vô Ảnh dò đường, dẫn đầu đội quân tìm người.

Căn cứ vào miêu tả của hai vợ chồng lão nhân, Đỗ Minh Nguyệt mới rời đi hai ba ngày trước, rừng cây địa hình kỳ lạ, thực vật đông đúc, mới đi không xa Liên Phong cùng Lâm San đã phát hiện vài manh mối, trong đó có vật áo vàng nhạt khẳng định là đồ trong cung càng làm Lâm San quyết tâm tìm kiếm Đỗ Minh Nguyệt tại các vùng phụ cận.

Đến ngày thứ ba, cách kỳ hạn mười ngày chưa đến một ngày, dựa theo kế hoạch lúc trước, nếu trưa mai vẫn không tìm thấy, bọn họ nhất định phải rút khỏi rừng cây, hồi cung phục mệnh. Thời gian càng tới gần, Lâm San ban đầu tràn ngập hy vọng dần dần lo lắng không yên.

Nếu quả thật tìm không thấy Đỗ Minh Nguyệt, nàng sẽ như thế nào? Theo lời hoàng thượng, phỏng chừng cả nhà bọn họ đều bị đuổi ra khỏi thành, cha nàng làm cả đời quan, lúc về già lại bị nữ nhi liên lụy, còn có mẹ nàng thân thể không tốt, không biết ra khỏi thành màn trời chiếu đất làm sao chịu được? Tổng Lâm Phong kia chắc không có việc gì, dù sao còn có thể ra ngoài tiêu dao thật sự, còn mình... Lâm San nghĩ vậy không khỏi ngắc đầu, vụng trộm nhìn Liên Phong đang đi trước.

Nếu nàng đi rồi, hắn có thể cùng đi sao?

Từ khi biết bí mật của Liên Phong, Lâm San kỳ thật vẫn rất sợ hắn chọn hoàng đế lão cha mà vứt bỏ nàng, dù sao hắn một mình đi theo sư phụ lâu như vậy, đối với cha mẹ cùng gia đình là cực độ khát vọng, nếu đến lúc đó hắn thực lựa chọn ở lại kinh thành, kia bọn họ...

Nghĩ vậy Lâm San không khỏi nín thở, thoáng thả chậm cước bộ.

Động tác này rất nhỏ rất nhanh nhưng cũng bị Liên Phong phát hiện, hắn dừng bước xoay người nhìn nàng: "Sao vậy?"

Bốn mắt giao nhau, Lâm San bỗng nhiên rất muốn đi qua cầm vật áo hắn lớn tiếng chất vấn: "Người mẹ nó rốt cuộc là muốn ta hay muốn cha, chỉ cho chọn một, lập tức, lập tức, nếu chọn cha người ta liền thiên người!"

Bất quá nàng cũng là một cô gái ôn áp tình cảm, yết hầu nghẹn lại, chờ lúc nói ra thanh âm mềm hơn nhiều: "Liên Phong, nếu hoàng thượng thật muốn đây cha ta, người sẽ giúp ta sao?"

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Lâm San vừa hỏi liền hối hận. Nếu Liên Phong gật đầu thì không sao nhưng nếu hắn cự tuyệt, nàng nên làm gì bây giờ? Nghĩ vậy, Lâm San vô cùng thấp

thở dài theo miệng hắn, mắt thấy hắn sắp trả lời lập tức khẩn trương ngắt lời.

"Cái kia... Ta chỉ hỏi một chút, ngươi không trả lời cũng không sao, chúng ta nên đi tiếp..." Lời còn chưa dứt, Liên Phong đã dùng tay chặn môi nàng lại.

Ngón tay cùng cánh môi đột nhiên tiếp xúc, làm Lâm San giật mình nhìn Liên Phong.

"Được." Hắn nhẹ giọng nói, ngữ khí ôn nhu trước nay chưa từng có.

Lâm San quả thực ngây dại, nàng rõ ràng nhìn thấy khóe môi của hắn hơi mỉm cười, mặc dù cách mặt nạ vẫn có thể làm người ta cảm nhận được nụ cười ấm áp dưới chiếc mặt nạ lạnh lùng kia. Nàng bỗng thấy cảm động không nói nên lời, là hạnh phúc sao? Mũi hơi xót, hốc mắt liền đỏ.

Liên Phong không ngờ Lâm San bỗng rơi nước mắt, nhất thời không biết làm sao, Lâm San ở sau đột nhiên giơ tay định gỡ mặt nạ trên mặt hắn xuống.

Bản năng huấn luyện nhiều năm làm hắn lui về sau mấy bước.

Lâm San tay để giữa không trung, trên mặt có chút xấu hổ: "Ngươi đừng hiểu lầm, ta chỉ là... bỗng nhiên muốn ngắm ngươi một chút..." Đúng vậy, ngay khi hắn mỉm cười với mình, nàng liền xúc động, hắn vốn không thích hợp mang cái mặt nạ lạnh như băng, giấu mọi hi vọng ái ố của mình, trong mắt nàng chỉ có một Liên Phong đang vì nàng mà bỏ đi vị thế hiện giờ của mình.

Bốn mắt nhìn nhau, Liên Phong giật mình vì sự chân thành trong mắt Lâm San, có lẽ tự bản thân hắn đã thật sự quen với mặt nạ này, lại không lo lắng đến cảm thụ đối phương nên nếu để nàng gỡ mặt nạ ra hôn cũng là lẽ công bằng.

Thấy Liên Phong không có động tĩnh, Lâm San đánh bạo từng bước đến gần rồi thật cẩn thận vươn tay run run chạm vào mặt nạ. Rõ ràng đã từng thấy mặt nhưng nàng lại khẩn trương, sợ làm Liên Phong mất hứng.

Lúc này Liên Phong vẫn không cử động, hắn nhìn bàn tay đang chậm rãi cảm mặt nạ của nàng đầy cảm xúc.

Ngay tại thời điểm mấu chốt này, một âm thanh nói chuyện vụn vặt lọt vào tai bọn họ, Liên Phong nhanh chóng lắng nghe, tay kéo Lâm San vào lòng, che miệng nàng, thuận thế ngồi xổm xuống.

Tay Lâm San còn để trên mặt nạ, lập tức rút xuống, nàng hoảng sợ, khó hiểu nhìn Liên Phong. Mà giờ này, Liên Phong lại ra dấu bảo nàng đừng lên tiếng, tiện đà chỉ chỉ lỗ tai mình.

Lâm San xem như thông minh, lập tức hiểu được Liên Phong muốn nàng làm gì, vì thế nàng ngồi yên, nghiêng tai lắng nghe. Quả nhiên, không lâu sau, âm thanh cãi nhau dứt quãng truyền đến tai càng lúc càng rõ.

"Nữ nhân này ngươi nháo đủ chưa? Cẩn thận lão tử cho ngươi một chương!"

"Tên thô lỗ ngươi dám vô lý với bản công chúa, bản công chúa thiên ngươi!"

"Có gì không dám? Có bản lĩnh ngươi ra tay đi! Xú bà nương, chỉ biết múa mép khua môi... Con mẹ nó, ngươi lại cắn lão tử! Ta đánh chết ngươi!"

"Oa! Nam tử hán đại trượng phu, ngay cả một nữ nhân tay không tác sát cũng khi dễ, ngươi hỗn đản, ngươi không biết xấu hổ! Ngươi đánh ta! Ngươi đánh chết ta đi! Ta đáng thương, ta mệnh khổ, khiến ta gặp được đồ quỷ không hay ho nhà ngươi, oa..."

"Ai... Ngươi đừng khóc, ta hỗn đản, ta không biết xấu hổ, cô nãi nãi, ta cầu ngươi, đừng khóc!"

"Oa..."

"Đừng khóc, ta nướng lợn rừng cho ngươi ăn được không?"

"Oa! Lợn rừng có gì ngon? Ta muốn ăn thỏ nướng!"

"Được, thỏ nướng thì thỏ nướng..."

Giọng này rõ ràng chính là Đỗ Minh Nguyệt! Một khắc kia Lâm San vui buồn lẫn lộn, vui vì rốt cục đã tìm được cô nãi nãi này, buồn vì mình đã mất công lo lắng, nghĩ đủ kế sách tìm nàng, còn tưởng nàng chịu khổ, không ngờ còn được ăn cả lợn rừng nướng với thỏ nướng, con mẹ nó thật phi nhân tính!

Lâm San mông lung, định phóng ra bắt người liền bị Liên Phong lập tức ngăn cản.

Liên Phong một mặt bảo nàng bình tĩnh một chút, một mặt nắm chặt đao, ánh mắt lợi hại nhìn chăm chăm phía trước, quả thực tựa như con báo đang chờ đợi con mồi tiến vào lãnh địa của mình.

Ngay khi hắn đang chờ đợi, hai thân ảnh một lớn một nhỏ tiến vào tầm nhìn của bọn họ, vừa thấy người tới, Lâm San thiếu chút nữa kêu lên. Ta nói, đây không phải Hạ Lão Tam sao? Tên sơn tặc này đi chung với Đỗ Minh Nguyệt? Chẳng lẽ thằng nhãi này lại vào cung bắt người như cũ?

Đang lúc Lâm San không thể giải thích được, Liên Phong đã rút đao xông ra.

Hạ Lão Tam không nghĩ nơi thâm sơn dã lâm bỗng có một người lao ra bèn hoảng sợ, đến khi thấy rõ người trước mắt, hấn thiếu chút nữa hồn xiêu phách tán. Sao lại là mặt than này nữa? Lần trước đoạt vợ hấn còn chưa đủ, lần này con mẹ nó ngay cả nữ nhân hung hăng vậy cũng muốn giành với hấn, định không chừa đường sống cho người ta?!

Hạ Lão Tam giật mình, không cảm vũ khí, trực tiếp khiêng Đỗ Minh Nguyệt bỏ chạy.

Lâm San ở sau sợ ngây người! Thăng nhải này cầm tinh con thỏ, bộ dạng té ngã chạy trốn còn nhanh hơn thỏ! Mắt thấy Đỗ Minh Nguyệt bị hấn khiêng đi mất dạng, nàng vội vàng đuổi theo.

"Chờ ở đây!" Liên Phong đứng lúc ngăn lại nàng, lập tức phi thân về hướng Hạ Lão Tam đào tẩu, nhanh chóng biến mất.

Lâm San chỉ là một Tiểu Bạch không biết võ công, giờ đây cũng chỉ nghe lời Liên Phong, an phận ngồi chờ, cầu nguyện Liên Phong có thể đem Đỗ Minh Nguyệt về, miễn cho hoàng thượng xử nàng.

Nhưng ông trời luôn trêu người. Tuy rằng khinh công của Liên Phong ngang ngửa Hạ Lão Tam nhưng hấn không quen thuộc với địa thế rừng rậm như Hạ Lão Tam, phải biết Hạ Lão Tam làm sơn tặc trên Ô Long Sơn mười mấy năm cũng không phải bỏ đi, cây cỏ khắp núi hấn rõ như lòng bàn tay, muốn chạy thật dễ dàng.

Liên Phong đuổi theo cả buổi, rốt cục vẫn để Hạ Lão Tam trốn thoát. Hấn định tiếp tục đi tìm nhưng trời đã bắt đầu tối.

Rừng cây cũng không giống trong thành, trời vừa tối sầm sẫm có nhiều mãnh thú, Lâm San một mình ở chỗ kia rất không an toàn. Nghĩ vậy, Liên Phong đành theo đường cũ quay trở lại tìm Lâm San.

Giờ khắc này, Lâm San đang đứng dưới tàng cây lo lắng chờ đợi, trời tối dần, trong rừng ánh sáng thưa thớt, mắt thấy thực vật chung quanh dần dần bị bóng đêm bao phủ, Liên Phong còn chưa xuất hiện, trong lòng sợ hãi, nắm dây cương Vô Ảnh bắt đầu đếm.

Rốt cục, lúc đếm tới một trăm, Liên Phong xuất hiện.

Vừa thấy Liên Phong, Lâm San vội vàng xông lên: "Thế nào? Tìm được rồi sao?"

Liên Phong lắc đầu.

Tâm tình của nàng lập tức rơi xuống vực thẳm, chẳng lẽ ông trời thật sự muốn nàng chết sao? Vịt dâng đến miệng còn có thể chạy, rõ ràng có thể tìm được người thì nàng ta lại trốn thoát!

"Người đừng vội, nếu đã biết Hạ Lão Tam cướp công chúa, sẽ có cơ hội tìm được." Liên Phong an ủi nàng.

Lâm San vờ mặt uể oải: "Ngày mai có thể tìm không? Hoàng thượng nhất định sẽ không bỏ qua cho nhà ta, làm sao bây giờ... Làm sao bây giờ..."

"Đừng như vậy, có lẽ còn có cơ hội..." Liên Phong đang muốn khuyên nàng, bỗng nhiên trong lúc đó, một luồng khói sáng lóe trên trời đêm, chính là tín hiệu của bọn hấn.

Chẳng lẽ nấy đội khác đã tìm được Đỗ Minh Nguyệt rồi? Lâm San lại dấy lên hy vọng, liếc nhìn Liên Phong, hai người quyết đoán tiến lên phía trước hội quân.

Nhưng bọn họ không ngờ tín hiệu này không phải báo tin tìm được Đỗ Minh Nguyệt mà là thám tử hoàng cung dùng khoái mã cấp báo, hoàng thượng bệnh tình nguy kịch!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

Hoàng thượng bệnh tình nguy kịch?

Chuyện này đúng là phát sinh ngoài dự đoán mọi người thế nên Lâm San ngay từ đầu còn chưa tin mãi đến khi hỏi cung cùng Liên Phong, chính mắt thấy Thái y viện gà bay chó sủa mới biết được việc hoàng thượng lâm bệnh là thật hơn nữa bệnh cũng không nhẹ.

Nhưng nói đi phải nói lại, hoàng thượng sao có thể đột nhiên lâm bệnh? Phải biết rằng trước khi nàng xuất cung còn bị hoàng thượng triệu kiến, lúc đó hấn còn có thể chỉ vào mũi nàng quát mắng, nhìn sao cũng không giống bệnh nhân, chẳng lẽ việc này có ẩn tình?

Lâm San cứ việc nghi hoặc nhưng vì hoàng thượng bệnh tình nghiêm trọng, tạm thời không cho ai quấy nhiễu nên nàng cũng không có cơ hội tìm hiểu, chính là nhờ Tiểu Lục kể lại mới biết chút ít. Hoàng thượng lần này bệnh đột ngột, tối hôm bọn họ ra thành liền phát bệnh, ngày hôm sau không còn khi

lực gì đến đêm qua thì đã hôn mê.

Nghe Tiểu Lục nói xong, Lâm San trong lòng nửa vui nửa buồn, vui là hoàng thượng bệnh thì cha nàng sẽ chưa bị đầy. Nhưng nàng lo lắng, không phải lo cho hoàng thượng mà là lo cho Liên Phong, bọn họ dù sao máu mủ tình thâm, nếu hoàng thượng thực sự xảy ra chuyện không hay gì, Liên Phong khẳng định cũng không an lòng.

Trừ lần đó ra, Lâm San còn cảm thấy kỳ quái, lần này hoàng thượng lâm bệnh không đơn giản, có lẽ sau đó không chừng ần dẫu âm mưu gì. Tại đây tường cao cửa rộng, sự tình gì cũng có khả năng phát sinh, nguy hiểm không thể lường trước được, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Sau vài ngày, bệnh tình của hoàng thượng tựa hồ tạm thời không chế được nhưng tình trạng vẫn chưa tốt lắm, bên ngoài tẩm cung có thể thấy được rất nhiều Thái y vội vàng, mặt co mày cau, giống như toàn bộ Thái y viện đều chuyển lại đây.

Trong lúc gấp gáp, Lâm San tự nhiên biết nên thận trọng từ lời nói đến việc làm vì vậy từ lúc hồi cung, nàng ít khi nào ra khỏi tẩm cung, việc nghe ngóng tin tức cũng đều sai Tiểu Lục đi tìm hiểu. Được cái Tiểu Lục là người thông minh nên nàng cũng tìm được chút tin tức.

"Phò mã, nghe nói bệnh trạng lần này của hoàng thượng rất quái lạ!" Tiểu Lục thấp giọng bẩm báo Lâm San.

"Thật vô nghĩa! Nói trọng điểm!" Lâm San thúc giục.

"Phò mã, người đừng vội! Từ từ để nô tỳ nói, hôm qua trời trong nắng ấm, mây cao gió nhẹ, chim hót trên cây..."

"Nói trọng điểm!"

"Không vội, trọng điểm còn ở phía sau! A? Nô tỳ vừa rồi nói đến chỗ nào rồi? Không sao, bắt đầu lại từ đầu cũng được, nghe nói hôm qua trời trong nắng ấm, mây cao gió nhẹ..."

Lâm San thiếu chút nữa hộc máu.

Cứ vậy, theo miêu tả sinh động của Tiểu Lục, Lâm San dần dần hiểu hết sự tình. Tiểu Lục đi ngang qua Thái y viện nghe được hai Thái y đang thảo luận bệnh tình, lúc đề cập đến triệu chứng bệnh có một Thái y bảo kỳ quái là cả người hoàng thượng đều nổi đầy hoàng ban.

Hoàng ban?! Bệnh này nghe qua sao giống bệnh truyền nhiễm mà hai vợ chồng quái nhân trong rừng từng nói đến? Hoàng thượng sẽ không mắc đúng chứng bệnh đó chứ? Nếu là thật, chẳng phải sẽ có thuốc chữa trị được sao?

Ngay khi Lâm San nghĩ vậy, Tiểu Lục còn nói: "Còn có, tiểu thái giám bên tẩm cung của hoàng thượng nói mấy ngày nay thái tử vì bệnh của hoàng thượng không ăn không uống, thậm chí còn hạ lệnh nếu ai có thể chữa khỏi sẽ thưởng ngàn lượng! Trách không được Thái y viện một đám đều tích cực như vậy..."

Lâm San còn đang lo lắng sự tình trong rừng cây hôm nọ, bỗng nhiên trong lúc đó lỡ tai nghe được chuyện gì, ngẩng đầu lên, hai mắt sáng rỡ nhìn Tiểu Lục chăm chăm: "Người nói cái gì? Tiền thưởng bao nhiêu?"

"Hồi bẩm Phò mã gia, tiền thưởng ngàn lượng, còn cấp ruộng tốt, phong quan... Ai! Phò mã, ngài đi đâu?"

Trong chớp mắt, Lâm San đã chạy mất dạng.

Lâm San chạy ra tẩm cung, đầu tiên đi tìm Liên Phong, định thương lượng chuyện này với hắn trước. Kết quả tìm nửa ngày, Liên Phong không tìm được lại đụng mặt Đỗ Hạo đang phiền não.

"Người rậm rạp chàng ràng ở đây làm gì?" Sắc mặt Đỗ Hạo nhìn qua thật tiêu tụy.

"Điện hạ, thần biết sai rồi!" Lâm San vội vàng theo phản xạ nhận sai, không đợi Đỗ Hạo nói đã đi qua kéo lấy tay áo của hắn, thấp giọng hỏi: "Điện hạ, bệnh của hoàng thượng thế nào?"

Đỗ Hạo lắc đầu, mày mặt càng nhăn.

Lâm San tiếp tục nói: "Ta nghe Thái y nói cả người hoàng thượng đều nổi hoàng ban, là thật sao?"

"Lớn mật!" Đỗ Hạo bỗng nhiên sắc mặt nhất thanh, lạnh lùng nói, "Việc này là ai nói với người? Là ai được phép bàn luận ở trong cung?"

Lâm San không nghĩ Đỗ Hạo bỗng nhiên biến sắc, hoảng sợ nhưng nàng dù sao cũng ở chung với Đỗ Hạo một thời gian, đối với tính tình của hắn cũng hiểu biết phần nào, biết hắn luôn luôn mạnh mẽ mềm lòng, bên không sợ như trước, to gan lại gần Đỗ Hạo, thấp giọng nói: "Người đừng vội, dẫn ta đi gặp hoàng thượng, có lẽ ta có biện pháp trị bệnh quái lạ kia..."

"Người?" Đỗ Hạo ngăn ra, chột nheo lại mắt đánh giá Lâm San, trong mắt tràn đầy thần sắc nghi hoặc.

"Người để ta xem cũng không sao, ngựa chết chữa thành ngựa sống... A! Không phải! Là người chết làm người sống... Cũng không phải! Là... Ai nha dù sao người để ta xem đi!" Lâm San thề với trời, giờ khắc này trong lòng nàng chỉ nghĩ đến tiền thưởng ngàn lượng, thế nên lúc nói ra, ánh mắt đặc biệt chân thành, làm Đỗ Hạo hơi giật mình.

"Được rồi, bắt quá không được gây thêm phiền, biết không?" Đỗ Hạo nói.

"Không thành vấn đề!" Lâm San gật đầu, vội vàng đuổi theo Đỗ Hạo.

Lúc Lâm San theo Đỗ Hạo đi qua nơi phụ cận tẩm cung, nàng thấy không ít triều thần đang lo lắng, cơ bản đều muốn yết kiến nhưng lại bị đuổi ra. Cũng khó trách bọn hắn thành ra như vậy, phải biết hoàng thượng bệnh tình nguy kịch làm quốc gia chính sự đình trệ đồng thời hoàn toàn có khả năng tấn quân chủ đăng cơ, ảnh hưởng thật lớn đến toàn bộ triều đình, có người từng được sủng ái ngay lập tức có thể trở thành tù nhân, có người tằm thương trong một đêm có thể một bước lên trời.

Từ lúc Lâm San tiến vào tẩm cung liền không thấy bất kì triều thần nào mà chỉ có một đám thái giám thị nữ bận rộn và một nhóm thái y mặt mày cau có.

"Tôn thái y!" Đỗ Hạo gọi lại một người, đó vốn là Thái y viện nguyên lão, "Phụ hoàng hiện tại thế nào?"

Thái y cao tuổi lắc đầu: "Điện hạ thứ tội, lão hủ đã tận sức. ..."

"Tận sức? Ngươi tận sức gì? Triều đình nuôi đám phế vật các ngươi để làm gì? Còn không cút cho ta!" Đỗ Hạo bỗng nhiên chửi ầm lên, Lâm San chưa bao giờ thấy hần mắng người như vậy, từ lúc quen biết Đỗ Hạo đến bây giờ, tuy hần tính tình không tốt nhưng cũng không phải người thất thố như thế, hiển nhiên hần quá sốt ruột.

Lâm San theo sau, khó mà nói được gì nhưng cũng đồng tình với Đỗ Hạo, dù sao cũng là phụ thân sinh bệnh, có ai có thể không nóng nảy? Có phải Liên Phong hiện tại cũng như vậy hay không?

Ngay khi ý niệm này lóe lên trong đầu Lâm San, nàng bỗng thoáng thấy thân ảnh màu đen quen thuộc của Liên Phong sau tấm bình phong. Không thể nào? Thật đúng là vừa nghĩ đến hần, hần đã tới rồi, so với Tào Tháo còn linh hơn Tào Tháo! Nhưng sao Liên Phong ở đây? Hoàng thượng không phải bị bệnh sao, triệu hần tới đây làm gì?

Lúc này, Đỗ Hạo đã dẫn Lâm San lướt qua bình phong, hướng về hoàng thượng đang nằm trên giường: "Phụ hoàng, nhi thần đến thăm ngài."

Hoàng Thượng nằm sau một màn sa trướng, nghe thanh âm đã biết tình huống thực không ổn, khụ khụ hồi lâu mới nói: "Hạo nhi, ngươi tới đúng lúc lắm, đến đây với phụ hoàng."

"Nhi thần tuân mệnh!" Đỗ Hạo liền đi qua.

Thừa lúc Đỗ Hạo xóc sa trướng kia lên trong nháy mắt, Lâm San liếc mắt nhìn hoàng thượng, quả nhiên mặt khô vàng, vàng đến quỷ dị. Chẳng lẽ thật sự là vậy? Lâm San thầm đoán quay đầu nhìn Liên Phong định trung cầu ý kiến của hần, ngay sau đó bỗng nhiên ngoài cung truyền đến âm thanh run run của thái giám thủ vệ.

"Khải... Khải bẩm Hoàng Thượng, việc lớn rồi, đại hoàng tử... hồi kinh!"

Đỗ Diệp? Trong sa trướng Đỗ Hạo lập tức cảnh giác, hần không phải đang ở biên cương sao? Tại sao đột nhiên trở về?

Hần nhìn mặt phụ hoàng, căn bệnh ma quái đã khiến hần không lộ ra cảm xúc gì, hần phát phát tay, hữu khí vô lực nói: "Phái người ra thành... Nghênh tiếp..."

"Hồi... Hồi bẩm hoàng thượng, đại hoàng tử... không phải ở ngoài thành... Hần hần hần... Hần đang ở ngoài điện!"

Cái gì? Đỗ Diệp chẳng những đã trở lại còn đang ở ngoài điện? Trong nháy mắt, Đỗ Hạo tâm dậy sóng, hần biết dự cảm báo tấp lâu nay rốt cục đã tới!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Lâm San chưa từng gặp Đỗ Diệp nhưng đã nghe Tiểu Lục nhắc tới tên người này không biết bao nhiêu lần. Mỹ nam đứng nhì trong bảng xếp hạng kinh thành, đại hoàng tử Đỗ Diệp, bởi vì thân mẫu là thứ dân nên dù lớn hơn Đỗ Hạo lại không được phong làm thái tử mà vị trí của Đỗ Diệp trong triều cũng không thấp. Thậm chí từng có người ngầm so hần với Đỗ Hạo cho rằng vô luận về phẩm hạnh lẫn học vấn đều cao hơn Đỗ Hạo không ít, ngôi vị thái tử này hần là của hần mới phải.

Đương nhiên những lời này không được nói ra công khai nhưng dần dần hình thành thành quan điểm của một nhóm triều thần vì vậy hoàng thượng mới có thể bỗng nhiên quyết định điều hai con trai dẫn binh đánh giặc, đơn giản chính là bồi dưỡng một người và tránh bất hòa mà thôi. Chỉ một chuyện thật không ai ngờ, ngay lúc hoàng thượng đột nhiên lâm bệnh, Đỗ Diệp ở biên cương xa xôi lại trở về "đúng lúc" như vậy.

Mọi người dù chưa nói ra miệng nhưng ngay cả Lâm San cũng thấy việc này vấn đề, thực hiển nhiên, Đỗ Diệp trở về để mượn gió bẻ măng. Mượn gió bẻ măng cũng được nhưng theo tốc độ hồi cung vừa rồi của hắn, khả năng không chỉ là mượn gió bẻ măng đơn giản như vậy!

Lâm San âm thầm cân nhắc, Đỗ Diệp mặc nhung trang, mang theo hai thủ hạ tiến vào. Quả nhiên như Tiểu Lục nói, cao lớn khôi vĩ, phi mi nhập tảo cũng là mỹ nam tử hiếm thấy. Chính là mỹ nam này cũng không nên quá kiêu ngạo, dám để thủ hạ mang theo trường kiếm công khai vào tẩm cung hoàng đế, thật đúng là đại bất kính!

Ngay lúc Lâm San hết sức kinh ngạc, Đỗ Hạo đứng bên giường đột nhiên lạnh lùng lên tiếng với hai thị vệ theo sau Đỗ Diệp: "Nô tài lớn mật! Là ai cho các ngươi mang theo binh khí vào? Còn không cút ra ngoài cho ta!" Hắn nói cực không lưu tình, rõ ràng là mắng nô tài nhưng lại ngấm ngầm nhắm vào Đỗ Diệp.

Chuyện làm người ta kinh ngạc là hai thị vệ dung mạo tầm thường kia bị Đỗ Hạo mắng nhưng không thấy nửa phần nhát gan, ngược lại bình tĩnh dùng ánh mắt trung cầu ý kiến Đỗ Diệp, sau khi được Đỗ Diệp gật đầu đồng ý mới xoay người rời đi.

Lâm San đứng một bên nhìn, không khỏi bội phục Đỗ Diệp, không biết người này thế nào nhưng hắn huấn luyện thủ hạ của mình được như vậy có thể thấy được người này thật có bản lĩnh. Một khắc kia, Lâm San càng tin vào suy nghĩ vừa rồi của mình, Đỗ Diệp chắc chắn tới đây để mượn gió bẻ măng!

Xem ra lúc này Đỗ Hạo gặp phiền toái rồi!

Quả nhiên, khi Lâm San đang đổ mồ hôi lạnh giùm Đỗ Hạo, Đỗ Diệp bỗng mở miệng: "Nhị đệ bớt giận, vi huynh dẫn binh hồi kinh đến ngoài thành nghe nói phụ hoàng bệnh nặng, lòng nóng như lửa đốt, chưa kịp thông báo đã mang đại quân vào cung thăm bệnh, quả thật có điểm thất lễ, mong nhị đệ thứ lỗi."

Lời này của Đỗ Diệp nho nhã lễ độ, kì thực lại giấu giếm lắm huyền cơ. Xét cách xưng hô, hắn không tôn xưng Đỗ Hạo là thái tử ngược lại gọi hắn là nhị đệ, hiển nhiên là không thừa nhận địa vị của hắn. Mấu chốt nhất là, trong lời nói còn có ý lộ ra tin tức có rất nhiều quân binh đang đóng ngoài thành, dụng ý này vừa nghe đã hiểu ngay.

"Phải không?" Đỗ Hạo cười lạnh một tiếng, "Sớm biết hoàng huynh khéo sao tới đúng lúc, bốn vương cũng không cần phái người thông báo, hiện tại sẽ triệu hồi hắn về vì chắc hắn còn chưa đi xa."

"Nhị đệ trăm công ngàn việc lại còn có thể phái người thông báo cho vi huynh, vi huynh thật sự vô cùng cảm kích."

"Hoàng huynh nói quá lời, bốn vương sao so được với hoàng huynh, thân là đại tướng vừa giết địch đền nợ nước vừa muốn quan tâm sự vụ trong cung, thật sự đã làm khó người."

Hai người khẩu chiến, người tới ta đi, toàn những câu mang ý châm biếm, Lâm San nghe được không khỏi âm thầm cảm thán: "Ai nói hai người này không giống huynh đệ? Ta xem bọn hắn chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, quả thực chính là cùng một khuôn khắc ra!"

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng truyền đến tiếng thông báo: "Khởi bẩm hoàng thượng, điện hạ, Lưu đại nhân, Vương đại nhân, Thái đại nhân đang ở ngoài xin bái kiến."

"Không thấy phụ hoàng đang bệnh sao? Bảo bọn họ về hết!" Đỗ Hạo nói.

"Nhưng là..." Tiểu thái giám thông tri biến sắc, "Lưu đại nhân nói không gặp được hoàng thượng, bọn họ... Bọn họ sẽ không về. ..."

"Làm càn! Đám các người không để phụ hoàng vào mắt sao? Truyền lời ta, ai không đi, trực tiếp miễn chức ngay tại chỗ, hết thấy đều cút về nhà cho ta!"

"Này..." Bên này không thể đắc tội thái tử, bên kia không thể đắc tội một đám trọng thần trong triều, tiểu thái giám đáng thương kia bị kẹt ở giữa, biểu tình khó coi còn hơn cha chết mẹ chết.

Đỗ Diệp bỗng lên tiếng: "Nếu bọn Lưu đại nhân có chuyện quan trọng cần bẩm báo, nhị đệ hãy cho bọn họ tiến vào."

"Ngươi là thái tử hay ta là thái tử? Truyền lệnh xuống, bảo bọn họ đi đi!" Khí thế Đỗ Hạo không chút kém cạnh.

Lâm San cảm thán, thân làm thái tử, trước sói sau hổ, ngôi vị hoàng đế thật không dễ ngồi, cần rằng cũng phải chống đỡ! Tình huống lúc này, sẽ không định động thủ chứ? Hoàng đế phụ thân, hai con người định đầu đá kia, mau nói một câu!

Không nghĩ nằng vừa tới đó, hoàng thượng đang nằm trên giường bên mở miệng: "Cho bọn họ vào đi..."

"Nô tài tuân mệnh!" Cuối cùng cũng có một người đủ phân lượng quyết định, tiểu thái giám đứng lên hô to: "Hoàng thượng có chỉ, cho các triều thần tiến cung!"

"Tiến cung... Tiến cung... Tiến cung..." Âm thanh kia quanh quẩn trong hành lang tẩm cung thật lâu, rất nhanh một đám đại thần mặc quan phục đi đến, Lâm San đếm thử thấy có hơn mười người, trong đó đều là trọng thần, đặc biệt vị Lưu đại nhân cầm đầu kia lại là lão thần từ thời tiên hoàng, ở trong triều có địa vị cực cao.

Đám triều thần vừa đến, không nói hai lời, toàn bộ lập tức quỳ xuống.

"Hoàng thượng!" Lưu Đức Toàn tuổi đã cao quỳ trên mặt đất, sắc mặt ngưng trọng. "Thiên tượng dị thường, quốc gia gặp nạn, thần vừa nghe được tin từ các nơi cấp báo, đã khô hạn mấy tháng, đồng ruộng không có thu hoạch, đại giang cỏ dại lan tràn, dân chúng lầm than còn có giặc Oa mượn cơ hội như hổ rình mồi, cứ thế này quốc gia sẽ không còn giống quốc gia, thần cả gan khấn cầu hoàng thượng sớm lập tân quân để giải quyết sự tình khẩn cấp!"

"Thần cả gan khấn cầu hoàng thượng sắc lập tân quân!" Đám đại thần quỳ phía sau cũng hô to.

Đây chẳng lẽ chính là bức cung trong truyền thuyết sao? Lâm San thẳng mắt nhìn, dựa theo tình thế trước mắt, mặt sau tấn kịch nhất định là hoàng thượng bắt đắc dĩ sắc lập tân quân. Lúc này lão thần A nhảy ra nói Đỗ Hạo không được nên nhường cho Đỗ Diệp. Sau đó lão thần B lại nhảy ra phụ họa, cuối cùng lão thần C, D, E, F... hết thấy quỳ xuống thỉnh cầu, hoàng thượng ôi, đại hoàng tử mới tài đức vẹn toàn, truyền ngôi cho hắn đi!

Làm ơn có sáng kiến hơn được không? Đài truyền hình đều diễn mấy trăm lần rồi, các người hiện tại còn dùng, các người cho độc giả là đồ ngốc? Không được, không thể hồ lộng độc giả như vậy!

Là một nữ chính có trách nhiệm, Lâm San bỗng nhiên xắn tay áo, từ cái góc không sáng sủa kia đi ra, hô to một tiếng: "Đều cảm ơn cho ta!"

Những lời này tuyệt đối kinh động lòng người, các đại thần tôn kính đang diễn rất tốt tất cả đều ngẩn người, không chỉ có thế, ngay cả Đỗ Diệp luôn im lặng xem náo nhiệt bên cạnh đều lia mắt qua Lâm San, trên mặt hiện lên một tia mỉm cười quý dị.

Thấy nhiều người nhìn mình, Lâm San có chút khản trương, bất quá nếu là vì độc giả, vậy hãy làm bằng bất cứ giá nào! Nàng cắn chặt răng, tiến từng bước, ưỡn ngực ngẩng đầu, khí thế mui phần nói: "Buồn cười, hoàng thượng chỉ là lâm bệnh, lại chưa nói trị được hay không, các người đều là lão hồ đồ hết sao? Mong hoàng thượng bệnh nặng sao? Đây là tâm ý gì?"

Đám kia đều lão thần triều đình không ai sánh bằng, bị Lâm San thỉnh lĩnh hỏi như vậy cũng có chút chột dạ, bất quá gùm càng già càng cay, Lưu đại nhân kia lập tức hồi phục thái độ bình thường, hướng Lâm San nói: "Ý của Phò mã là có biện pháp có thể trị bệnh cho hoàng thượng?"

Hắc hắc! Xem như người hỏi đúng trọng điểm! Lâm San nói: "Ta không có biện pháp trị bệnh nhưng ta biết người có thể trị bệnh!"

"Thật sao?" Lời này là của Đỗ Hạo.

Lâm San hít một hơi sâu, gật đầu nói: "Đúng vậy, không tin các người có thể hỏi Liên đại nhân, ta với hắn đã gặp qua bệnh này, quả thật có thể trị khỏi!" Dứt lời, hướng mắt về phía Liên Phong.

"Liên đại nhân, lời của Phò mã là thật?" Đỗ Hạo truy vấn.

Liên Phong gật đầu: "Bệnh của hoàng thượng với chứng bệnh mà thần từng gặp được xác thực có chỗ giống nhau, cũng đúng như Phò mã nói, có người tuyên bố với chúng ta có thể trị được." Hắn có vẻ nói nhiều hơn Lâm San, rõ ràng rành mạch.

"Tốt!" Đỗ Hạo mừng rỡ, "Bốn vương phái người lập tức xuất cung, đưa danh y về chữa trị cho hoàng thượng!"

"Ta cũng phải đi!" Lâm San ở bên cạnh xung phong.

"Không cho phép!"

"Không cho phép người đi!"

Hai người cơ hồ trăm miệng một lời, Đỗ Diệp đứng một bên thấy vậy khóe miệng hơi nhúc nhích, lập tức nói: "Nếu bệnh của phụ hoàng có thuốc trị, tất nhiên đây là việc trọng đại, nếu Liên đại nhân cần, bốn vương có thể phái quân cho đại nhân sai phái."

"Không cần!" Đỗ Hạo thay Liên Phong từ chối, "Bốn vương sẽ phái thân vệ quân hỗ trợ Liên đại nhân tìm người, về phần hoàng huynh, dẫn đại quân ngàn dặm xa xôi về cung, sao không thay đổi xiêm y tá kiểm rồi đến thăm phụ hoàng?"

"Nhị đệ nói có lý, vậy ta cáo lui." Đỗ Diệp bất động thanh sắc lui ra ngoài, trước khi rời đi, hắn còn cố tình quay đầu liếc Lâm San một cái.

Nhìn đi! Chưa thấy ai ề là sao? Muốn nhìn người nhìn tam đệ đi! Cứ vậy tiếp thêm can đảm cho mình nhưng Lâm San vẫn bị ánh mắt kia làm toàn thân nổi da gà. Xem ra Đỗ Diệp này thật đúng là kẻ dễ không dễ bắt nạt!

Sau sự kiện trong tâm cung, vì sớm tìm cho được giải dược, đêm đó Đỗ Hạo liền triệu tập thân vệ quân, định sáng sớm xuất hành cùng Liên Phong vào rừng cây tìm vợ chồng quái y. Lâm San không được đi, vô cùng oán niệm ngàn lượng tiền thưởng đã bay mất kia, cả đêm trằn trọc trên giường, không ngủ được.

Nhưng nghĩ lại nàng bỗng nảy sinh chút bất an khó hiểu, cảm thấy toàn bộ sự kiện thiếu sót gì đó, có chỗ nào đó không đúng. Nhưng suy nghĩ thật lâu vẫn không tìm được trọng điểm mà còn ngủ không được. Không phải ngày mai Liên Phong đi sao, nàng sẽ tịch mạch làm chẳng?

Lâm San trở mình trên giường vài lần, dứt khoát quyết định đứng lên lên thăm Liên Phong một chút. Tiểu Lục hầu hạ bên cạnh mở mắt hỏi: "Công tử, đã trễ thế này ngài còn định đi đâu?"

"Đi xem Liên đại nhân chuẩn bị thế nào."

"Xi, không phải là không quên được kim đao sao, công tử người thật không có tiền đồ..." Tiểu Lục trở mình, ngủ lại trước khi Lâm San nổi giận.

"Ta sớm muộn gì cũng đưa người đi Ỗ Hồng Lâu quét rác!" Lâm San một mình ở đằng kia nghiêng răng nghiêng lợi rồi mới vụng trộm ra ngoài.

Giờ đã là cuối hè đầu thu, ban đêm gió mát, Lâm San chỉ cầm một cái áo khoác đi ra, chốc lát cảm thấy hơi lạnh, đành phải thu mình tiếp tục đến chỗ Liên Phong.

Nàng đã quá quen thuộc với việc mò đường trong đêm, chốc lát đã đến chỗ Liên Phong, cửa sổ đóng rồi, chắc người đang ngủ trong phòng. Lâm San lo mình tùy tiện xông vào sẽ khiến Liên Phong nghĩ mình là kẻ trộm rút đao, vì lo lắng cho an toàn của chính mình, nàng gõ cửa sổ.

"Liên Phong? Tiểu Liên Phong? Liên Phong, Liên Phong? Tiểu Liên Phong, Liên Phong..."

Có người ở sau đập vào người nàng, Lâm San vội vàng quay đầu lại, thấy Liên Phong không biết từ khi nào đứng sau lưng, khóe miệng hơi động.

Lâm San hoảng sợ thiếu chút nữa đánh lại, nàng nói với Liên Phong: "Người làm sao đứng ở đây mà không hé răng? Sẽ dọa người, dọa chết người... A? Người cũng không ngủ được?"

"Ta vừa định đi tìm người." Liên Phong nói.

"A." Lâm San bừng tỉnh đại ngộ bỗng nhiên cảm thấy kỳ cục, "Người tìm ta làm gì?"

Liên Phong không trả lời, hỏi ngược lại: "Người tìm ta làm gì?"

Ta? Lâm San xoay đầu nghĩ nghĩ thế nhưng không nghĩ ra mình tìm hắn làm gì, nhân tiện nói, "Không biết, ngủ không được, bỗng nhiên muốn đến xem... Người không phải cũng nghĩ vậy? Ha! Chúng ta tâm linh tương thông!" Lâm San lập tức giống như phát hiện tân đại lục chụp lấy vai Liên Phong.

Tay nàng bị gió thổi, hơi hơi lạnh, ngón tay trong lúc vô tình chạm vào cổ Liên Phong, làm hắn không khỏi nhũn mảy, cảm tay nàng.

"Sao để lạnh như vậy?" Hắn hỏi.

Động tác tới rất bất ngờ làm Lâm San ngượng ngùng, cả buổi mới nhẹ giọng: "Ha ha... Có... Hơi lạnh..." Lời còn chưa dứt, Liên Phong đã không chút do dự cúi ngoại bảo, choàng qua nàng, xiêm y mang theo nhiệt độ cơ thể bao bọc lấy mình, Lâm San tâm can rung động.

"Bên ngoài lạnh lẽo, vào trong rồi nói." Liên Phong nói xong định kéo tay nàng đi vào, bỗng một lực mạnh đẩy hắn lui lại mấy bước, vừa vịn dựa trên tường "Người..." Không đợi hắn phản ứng, Lâm San đã tiến lên hôn.

Tư thế này phải nói là rất kỳ quái, nam nhân cao lớn bị ép trên tường, nữ nhân nhỏ nhắn nhón chân hôn hắn, nhưng dưới ánh trăng dưới trời dài khắp hành lang, bầu trời đầy sao cùng gió đêm lay động bao phủ một đôi nam nữ hôn nhau, trong ánh sáng mờ mờ朦胧 lung quàng thực hết như một bức tranh tuyệt đẹp. Sau hôn giả sơn, có người vừa chồm bước đi bèn dừng lại.

Lâm San còn đang hôn, nàng cũng không biết từ đâu mình có dũng khí lớn như vậy, tóm lại vừa hôn thì mọi trần trọc bất an trong tối nay đều tan biến, thần thanh khí sảng, vui vẻ thoải mái. Vì thế, nàng không kiêng nể gì, bàn tay lướt trên mặt nạ của Liên Phong định tháo xuống.

Liên Phong vốn đang chần chừ nhưng chung quy không ngăn nàng, một lát sau, mặt nạ đã bị lấy xuống, đã không có mặt nạ ngăn cản, bọn họ càng hôn sâu hơn trước, thế nên Lâm San cảm thấy chân mình đều mềm đi, đành quàng tay qua cổ Liên Phong trụ lại, tay bám trên người hắn, liều mạng hôn mãi cho đến mây đen che đi ánh trăng, có lính tuần tra đi về hướng này.

Liên Phong ôm Lâm San tiến đến tránh tại cây cột, lính tuần tra căn bản không phát hiện, nhìn một vòng rồi lại đi. Lâm San ở trong lòng Liên Phong, ngắm khuôn mặt thật của hắn biểu tình hết như tiểu nhân vui mừng khi người gặp nạn, càng ngắm càng thích thú, không đợi binh lính đi xa, liền nhón chân lên, dùng đầu lưỡi nghịch ngợm khẽ liếm đôi môi ửng đỏ của hắn giống như một con mèo nhỏ.

Cảm giác mềm mại ẩm ướt vừa chạm vào môi, Liên Phong thiếu chút nữa không kiềm được, lại sợ lính tuần tra phát hiện, đành phải dùng tay che miệng Lâm San. Lâm San không chịu theo khuôn khổ, răng nanh khẽ cắn tay hắn, tay không an phận sờ soạng trong bóng đêm. Rất cục, lúc tay nàng đụng đến một vật cứng, Liên Phong gầm nhẹ một tiếng, ôm nàng đẩy lên cột, hung hăng hôn trả.

Ánh trăng lúc này hết sáng lại mờ, trong màn đêm giống như nổi lên tầng sáng mê ly, vị hơi lạnh của đầu thu làm tăng thêm hương vị thành thực, ngọt lành...

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Hôn xong, Lâm San nằm trong ngực Liên Phong thờ dốc, ánh trăng lộ ra sau tầng mây mỏng lung chiếu lên trán nàng, làm tâm tư người ta ngây ngất.

Liên Phong giúp nàng vén mấy cọng tóc kia, ngón tay luyến tiếc chưa rời gương mặt mềm nhẵn, chậm rãi vuốt ve. Hắn không thể tin được, đôi tay vậy mà này có một ngày có thể tự do âu yếm nữ nhân mình yêu.

Lâm San lúc này thật sự ngoan ngoãn, im lặng để bàn tay thô ráp của hắn chậm rãi vuốt ve, mặt dán vào ngực hắn nghe tim đập trầm ổn, giống nhau có ma lực làm người ta quên hết phiền não: "Chờ người trở về, chúng ta lập tức nghỉ cách cùng nhau rồi khỏi đây." Nàng nói.

Liên Phong dừng tay nhưng không nói gì.

"Sao vậy?" Lâm San ngẩng đầu muốn nhìn hắn nhưng lại bị Liên Phong lấy tay ấn lại trên ngực.

"Được." Bên trên truyền đến âm thanh đáp ứng rầu rĩ.

Lâm San trong lòng ngọt như ăn mật, vây quanh thất lung hắn, tiếp tục nói: "Vậy người đi sớm về sớm, trên đường không được nhìn nữ nhân khác."

"Được."

"Cũng không được nhìn nam nhân!"

"..."

"Cũng không cho nhìn Vô Ảnh!"

"..."

Cứ vậy, Lâm San ôm Liên Phong hồ ngôn loạn ngữ một hồi lâu cho đến khi xa xa vọng lại tiếng Tiểu Lục: "Phò mã! Phò mã!"

"Ai da!" Lâm San cả kinh đứng lên, "Tiểu Lục chắc là tỉnh ngủ, không thấy ta, chạy tới tìm! Ta phải mau trở về! Người đi ngủ sớm một chút, ngày mai ta đến tiễn người!"

"Không cần." Liên Phong lắc đầu, "Trước khi trời sáng sẽ đi, người đừng đến, miễn cho người ta nói nhảm."

Hừ! Người là giả bộ! Nửa đêm ôm người ta, không sợ bị đồn đãi sao? Nam nhân chính là dối trá! Lâm San yên lặng khách sáo một chút, lúc này thanh âm Tiểu Lục đã tới gần.

"Được rồi, không tiễn sẽ không tiễn! Ta về ngủ là được!" Lâm San chu miệng đối với hắn nhưng cũng cảnh giác nhìn bốn phía, sau khi xác định không ai, hệt như con thỏ nhảy ra từ sau cột, đi về phía có tiếng kêu của Tiểu Lục.

"Nhớ rõ, đi sớm về sớm!" Lâm San quay đầu chép miệng nhìn Liên Phong.

Liên Phong đứng ở hành lang sau cột nhìn bóng dáng Lâm San xa dần cho đến lúc biến mất, ánh mắt của hắn bỗng dưng trầm xuống.

"Ra đi." Hắn như bóng ma bước ra, thân nhiên nói.

Một lát sau, từ hòn giả sơn, một người chậm rãi bước ra, ánh trăng chiếu vào hai gương mặt giống nhau như đúc ngoại trừ biểu tình của bọn họ, một bình thản như nước, một sắc sảo ngưng trọng.

"Người đều thấy hết?" Không đợi Đỗ Hạo nói, Liên Phong đột nhiên mở miệng.

"Người đã có ý đề bôn vương nhìn cần gì phải hỏi nhiều? Liên đại nhân, không! Bôn vương hắn nên gọi người một tiếng hoàng đệ mới đúng." Nói đến đây, sắc mặt hắn lạnh thấu xương, ánh mắt lộ ra một cỗ sát khí.

"Điện hạ không cần nói, dụng ý của ta, người rất rõ ràng." Liên Phong bình tĩnh nói.

"Đã thế sao không nói rõ ra?"

Liên Phong thoáng nhìn Đỗ Hạo, "Ta muốn lập một giao dịch với người, dùng toàn bộ thiên hạ, đổi một người."

Ánh trăng lúc này lại khuất, Lâm San vừa trở lại phòng ngẩng đầu nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, lẩm bẫm: "Mây nhiều như vậy, ngày mai sẽ mưa..."

Tiểu Lục bên cạnh ngáp một cái rồi tiếp lời: "Công tử, mau ngủ đi, dù ngày mai trời mưa, ngài cũng ở trong cung, lo lắng làm gì?"

"Người thì biết gì!" Lâm San trắng mắt liếc nàng một cái, trở mình tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ. Một lát sau, Tiểu Lục đã ngủ, trong phòng tất cả đều là hơi thở ngủ như lợn chết của nàng, khi nặng khi nhẹ. Lâm San ngủ không được bèn ném một cái gối về phía nàng, kết quả một đi không trở lại, bị Tiểu Lục túm vào ngực, lau nước miếng.

Không có gối, Lâm San thở dài, rõ ràng không ngủ được, chắp hai tay ngửa mặt trên giường, bắt đầu nhớ lại bộ dáng chặt vật khi gặp Liên Phong lần

đầu tiên, còn có đủ loại sự tình của hai người sau này... Khóe miệng không tự chủ mỉm cười, ngây ngốc ngơ ngác cười một đêm. Nếu Tiểu Lục không ngủ say, phỏng chừng lúc này đã bị hù chết.

Hồi tưởng lại quá trình gặp gỡ như một đoạn phim trong đầu cả đêm cuối cùng trời cũng sáng. Lâm San một đêm không ngủ nhưng tinh thần lại tỉnh táo thần kỳ, nàng quyết định đi tiễn Liên Phong. Tuy trước đó hấn cố ý ngăn không cho mình đi nhưng là một nữ nhân hiện đại sao có thể khuất phục nam quyền?

Lâm San nghĩ vậy, lăn lông lốc trên giường rồi đứng lên, thuận tiện đánh thức Tiểu Lục. Người còn chưa tỉnh, mặt cực kỳ giống oan hồn đòi mạng, từ tấm cung theo sau Lâm San dọa không ít cung nhân.

Lúc này, trời u ám bắt đầu đổ mưa bụi, làm hoàng cung thêm phần thanh mát. Tiểu Lục hất xì, cuối cùng thanh tỉnh, vội vàng mở ô, che đầu Lâm San, một mặt oán giận: "Ta nói công tử, ngài dậy sớm như vậy làm gì? Còn chưa có ai!"

"Người thì biết gì?" Lâm San nói, tiếp tục hướng ra cửa cung.

"Không hiểu, không hiểu, ai nói ta không hiểu..." Tiểu Lục bĩu môi nói thầm, "Kỳ thật ta sớm đã hiểu, ngài không phải coi trọng chủ nhân kim đao kia sao, đao cũng muốn, người cũng muốn, ngài thật đúng là đen tối..."

Lâm San thiếu chút nữa lão đảo suýt ngã lăn ra đất, ai oán nhìn Tiểu Lục: "Ta nói nha đầu người rất xem thường chủ tử! Kỳ thật người mới là người xuyên không?"

Tiểu Lục một bên ra vẻ thẹn thùng: "Công tử, đừng nhìn nô tỳ như vậy, nô tỳ thẹn thùng..."

"..." Lâm San thiếu chút nữa học máu.

Hai người cứ trêu chọc vậy rốt cục đến được cửa cung, lúc này sắc trời đã sáng hơn, quả nhiên đã có một đội nhân mã đứng đó, vì lần này cấp bách đi tìm thuốc giải, Liên Phong không dẫn theo nhiều người lắm, mọi người đều gọn nhẹ, ý đồ tốc chiến tốc thắng.

Tiểu Lục tinh mắt chỉ vào một người đứng giữa kêu: "Công tử, người ở đằng kia! Tại kia tại kia!"

"Người nhỏ giọng cho ta!" Lâm San vội vàng kéo nàng ra sau một pho tượng trốn.

Tiểu Lục khó hiểu: "Công tử, ngài đã đến đây, tại sao phải sợ hấn thấy? A! Ta đã biết, ngài thẹn thùng!"

"Xấu hổ cái đầu người!" Lâm San xia vào ót nàng, tối hôm qua chính mồm nàng nói không đến, lúc này lật lọng sẽ mất mặt với Liên Phong cho nên tuyệt đối không thể ra!

Lúc này, nhân mã đã chuẩn bị xong, Liên Phong đứng phía trước, thân ảnh cao ngất trong cơn mưa phùn càng thể hiện khí phách.

Người nói một người nam tốt như vậy sao lại không nhìn? Lâm San càng ngấm càng vui, hấn không thể chạy ra ngoài ôm hấn, ngay sau đó, Đỗ Hạo cũng xuất hiện, kỳ lạ là hấn lại không dẫn người theo nhưng một thân triều phục, vẫn hết sức uy nghiêm, bọn người ở cửa cung thấy hấn, tất cả đều quỳ xuống hành lễ, duy chỉ có Liên Phong vẫn đứng gật đầu với hấn, không thấy nửa phần nề sợ.

"Oa! Liên đại nhân thật có khí khái nam tử!" Tiểu Lục ở một bên si mê.

Đó là đương nhiên... Đợi chút! Người dám háo sắc với nam nhân của ta? Chán sống rồi phải không? Lâm San liếc mắt một cái, Tiểu Lục sợ tới mức vội vàng sửa miệng: "Nô tỳ nói sai rồi, nô tỳ là nói thái tử có khí khái nam tử!"

Ý của người nói nam nhân của ta không đủ MAN? Ánh mắt Lâm San lạnh hơn vài phần.

Tiểu Lục vừa thấy càng nói càng lỡ lời, vội chuyển đề tài: "Ai, mau nhìn! Xuất phát rồi!"

Nghe nàng nói, Lâm San vội vàng hướng mắt ra cửa cung, quả nhiên, nhân mã đang chờ phát động. Liên Phong phi thân lên Vô Ảnh, trong cơn mưa phùn Vô Ảnh hí một tiếng dài vang vọng khắp cung. "Xuất phát!" Hấn ra lệnh, cửa cung liền chậm rãi mở ra, mọi người còn lại cũng lên ngựa, theo tiếng vỗ ngựa vang lên, cửa cung vừa rồi còn náo nhiệt chỉ sót lại mình Đỗ Hạo như cô linh đứng đó.

Hấn tựa hồ đang trầm tư, ánh mắt vẫn hướng về phía bọn họ rồi đi cho đến khi cửa cung chậm rãi khép lại, vẫn duy trì tư thái như trước.

Mưa, trời đổ mưa lớn.

Không biết do trời mưa hay do Liên Phong đi rồi, Lâm San cảm thấy hơi lạnh, trong lòng trống rỗng, nói không nên lời. "Đi thôi." Nàng nói với Tiểu Lục thì thấy Tiểu Lục vẻ mặt hoảng sợ nhìn chằm chằm về phía trước, nàng kỳ quái quay đầu, cũng hoảng sợ. Thì ra không biết từ khi nào, Đỗ Hạo đã xoay người nhìn về bọn họ, hiển nhiên đã phát hiện.

Ánh mắt giao nhau, Lâm San phát hiện cái nhìn của Đỗ Hạo hôm nay thực không ổn, cao cao tại thượng, tràn ngập uy nghiêm, làm người ta khản trương cực điểm còn hơn lần đầu gặp hấn, điều này làm Lâm San không có cách nào đi qua nghênh đón.

Này... Ta chỉ định sáng sớm đến tiễn người, hấn là không phạm cung quy? Nhưng người nhìn ta như vậy làm gì? Trên mặt ta cũng không có viết chữ... Ai

u, huynh đệ! Van cầu người, đừng nhìn! Làm tỷ tỷ ta hoảng...

"Công tử, điện hạ không mang ô." Tiểu Lục nhắc nhở.

Đúng rồi! Hẳn nhất định coi trọng ô của chúng ta! Trời nổi mưa lớn và số chân chó của Lâm San không thể tránh khỏi bạo phát. Nàng cắn chặt răng, nói với Tiểu Lục: "Đi, đưa ô cho thái tử mau!" Van cầu người, cầm ô chạy nhanh đi, tỷ đây trái tim thủy tinh không chịu nổi cái nhìn này đâu!

"A?" Tiểu Lục khóe ra mặt, "Công tử, sao lại là nô tỳ đi đưa?" Xem ra ấn tượng của nàng về Đỗ Hạo không tốt lắm.

Lâm San đoán chính: "Chẳng lẽ là ta đi?" Vừa dứt lời ngẩng đầu lên. "A! Người đâu?" Thì ra trong lúc bọn họ nói chuyện, Đỗ Hạo đã đi rồi, xa xa chỉ còn một bóng dáng, thả xuống tường thành, mưa phùn mỏng lung lăm bóng dáng càng lúc càng xa...

Một khắc kia, trong lòng Lâm San có một cảm giác không nói nên lời, thật giống như... Giống như về sau cũng không gặp lại hắn. Nàng biết mình đã bị ý nghĩ bi quan này dọa sợ, vội vàng xóa đi định kêu Tiểu Lục, xoay người liền bị một thanh âm gọi trở lại.

"Phò mã cũng dậy thật sớm."

Thanh âm nghe không ra là ai, Lâm San quay đầu thấy người tới một thân trường bào trắng, tóc đen dựng thẳng lên, mặt có vài phần hệt như ngọc diện thư sinh, lập tức không nhớ ra hắn là ai. Mãi cho đến lúc đối phương mỉm cười vì sự kinh ngạc của nàng, Lâm San mới sực nhớ ra, nhất thời tái mặt.

Ta nói đây không phải Đỗ Diệp sao? Sao mặc giáp với không mặc khác xa như vậy? Nói chuyện với ta làm gì? Sẽ không có tâm tư gì đi? Lâm San hôm qua mới gặp Đỗ Diệp, đối với người này tràn ngập mâu thuẫn, thần kinh nhất thời căng thẳng cực điểm, nghiêm mặt nói: "Vi thần không biết điện hạ ở đây, thật thất lễ, thỉnh điện hạ thứ tội."

"Phò mã quá lời, bôn vương cũng chỉ vừa vặn đi ngang qua, tại sao lại nói là thất lễ?" Đỗ Diệp nói với nàng thật hòa nhã nhưng là không biết tại sao Lâm San cảm thấy hắn đúng là lai giả bất thiện. Quả nhiên, Đỗ Diệp nhân tiện nói: "Thỉnh cầu không bằng ngẫu nhiên, đã có duyên gặp lại, không bằng bôn vương làm chủ thỉnh Phò mã đến phủ của ta?"

Lời vừa nói ra, Lâm San đã nghĩ đến câu tục ngữ: "Chồn chúc tết gà, không phải hảo tâm." Đỗ Diệp vừa mở miệng đã mời mình qua, hiển nhiên là có mục đích. Lâm San có chút nóng vội: "Con mẹ nó, ta không có kim đao, thân không có thịt, hai tay gió lùa, nhà chỉ có bốn bức tường, vì sao các người đều nhìn ta chằm chằm? Các người không chê nhưng ta thấy phiền đó!"

Sắc mặt nàng có chút khó coi, từ chối: "Tâm ý của điện hạ thần xin ghi tạc, bất quá trời còn chưa sáng lại có mưa, thần đến bái phỏng chỉ sợ quấy rầy, không bằng hẹn ngày khác, điện hạ thấy sao?"

Quả nhiên là cô nương thông minh, trách không được tiểu tử Đỗ Hạo kia xem trọng. Đỗ Diệp không nói, chính là thâm ý nhìn chằm chằm Lâm San trong chớp lát, lúc này mới chậm rãi nói: "Nếu Phò mã nói vậy, bôn vương cũng không tiện miễn cưỡng, may mà bôn vương về sau còn ở trong cung nên sẽ có cơ hội, không phải sao?"

Đỗ Diệp nói cực nhẹ nhưng dọa Lâm San một thân mồ hôi lạnh, má ơi! Người này so với Đỗ Hạo đẳng cấp thật cao, Đỗ Hạo trong mắt còn biểu hiện rõ ràng nhưng người này thật âm hiểm, hiển nhiên nguy hiểm hơn nhiều. Nàng chợt cảm thấy này trong cung thật sự nguy cơ tứ phía, có cơ hội vẫn nên trốn gấp!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Mưa vẫn rơi đều, gió thu thật lạnh.

Liên Phong suốt đêm dẫn người ra thành, rốt cục đêm sau đã tới bìa rừng, chỉ thấy không khí ẩm ướt, trong rừng rậm rạp bốc lên một tầng sương trắng, phóng mắt nhìn lại bóng cây trùng trùng, sâu không thấy đáy.

Cố Tả được Đỗ Hạo phái tới hiệp trợ cười ngựa dạo qua một vòng sau đó trở về bẩm báo: "Liên đại nhân, sắc trời đã tối, trong rừng này sương mù quây dật, e là có biến. Không bằng đợi sáng mai mặt trời mọc lại vào rừng tìm kiếm?"

"Thời gian cấp bách, bệnh của hoàng thượng không thể để lâu, ta từng vào rừng này nên rất quen thuộc địa hình, hiện tại chúng ta chia thành hai tổ, ta với Xích Phi đi trước dò đường, người cùng Thường Ngộ tiếp ứng ở sau, trước khi mặt trời mọc nhất định phải tìm ra giải dược!" Liên Phong hạ lệnh, lập tức giục ngựa, Vô Ảnh hí dài một tiếng, vọt vào rừng sương trắng xóa như khói.

"Đuổi theo!" Cố Tả hô, nháy mắt bốn con ngựa đều tiến vào trong, cánh rừng âm trầm quả thực giống như miệng quái vật, người ngựa cùng tiến vào đều rất nhanh biến mất. Một lát sau, mười bóng đen từ trên hạ xuống, vô thanh vô tức dừng ngoài bìa rừng.

"Đại nhân, bọn họ đã vào hết." Một bóng đen quỳ xuống bầm bảo.

Bóng đen cầm đầu nhìn thoáng qua, thấp giọng nói: "Theo kế hoạch làm việc."

Thanh âm còn chưa dứt, mấy chục bóng đen nháy mắt đã chia làm bốn phía mất tăm, thật giống như chưa từng xuất hiện.

Tại thời khắc nguy cơ tứ phía đó, bốn người Liên Phong đã vào rừng cây.

Do thời tiết nên sương mù rất lớn, càng đi tầm nhìn càng thấp, căn bản ngựa không thể chạy, chỉ có thể sò soạng chậm rãi mà đi. Mặt sau, Cổ Tả cùng Thường Ngộ một đường theo sát, cảnh giác quan sát tình huống xung quanh.

Trong rừng ngay cả một tiếng chim kêu đều không có, yên tĩnh một cách quỷ dị.

"Cố huynh, sao ta cảm thấy không ổn?" Thường Ngộ sinh ra ở vùng núi rừng, có trực giác bén nhạy với những nơi thế này, hẳn rất nhanh liền phát hiện có gì không đúng, "Sương trắng trong rừng sương này đều không phải là sương khí, ngay cả chim chóc cũng không có, chỉ sợ có trá!"

Nghe Thường Ngộ nói, Cổ Tả cũng cảnh giác: "Đúng vậy, cánh rừng rất im lặng, tuyệt đối có vấn đề. Ngươi nhanh chạy theo nhắc nhở Liên đại nhân, mau!" Vừa dứt lời, cách đó không xa bỗng truyền đến tiếng hí của Vô Ảnh.

"Không tốt!" Cổ Tả quát to một tiếng, vội vàng giục ngựa chạy lên nhưng đã không còn kịp rồi, trong rừng cây yên tĩnh phía trước chợt vang lên tiếng binh khí va chạm, sát khí tràn ngập bốn phía.

Đám người hắc y nhân hiển nhiên đã qua huấn luyện, hơn nữa rất tinh tường về địa hình nơi này, mượn các loại thực vật trong rừng ẩn nấp, dùng chiêu thức kỳ quái đối kháng với Liên Phong mà Liên Phong chưa bao giờ gặp qua hơi thở quỷ dị của bọn họ, quả thực giống như người chết khiến người ta khó lòng phát hiện.

Lúc này, Cổ Tả đã chạy tới cùng Thường Ngộ, hai người rất nhanh rút kiếm gia nhập trận đánh, mắt thấy bọn người đó quen thuộc địa hình thực bất lợi cho Liên Phong. Thấy phe mình dần dần rơi xuống thế hạ phong, Xích Phi vốn quen thuộc địa hình hô: "Đại nhân, tiến về phía trước đi! Phía trước địa thế cao, ít sương mù!"

Bốn người vội vàng một mặt đánh, một mặt tiến lên, địa thế quả nhiên dần dần cao lên, sương mù chìm xuống dưới, càng lên cao càng loãng, địa hình nhanh chóng trở lại, chiêu ẩn nấp của đối phương giảm nhiều uy lực, tình thế tựa hồ lại nghịch chuyển.

Lúc này, phía trước bị một lòng chảo chặn ngang, tiếng nước chảy xiết dọc vách núi truyền đến giống như đã thủ ban đêm rít gào. Hắc y nhân phía sau đang từng bước ép sát, năm người cùng vây đánh Liên Phong, kiếm trong tay ra chiêu từng bước một bức hẳn về phía vách núi đen ngòm, hiển nhiên muốn bức hẳn rơi xuống.

"Xích Phi, ngươi là đồ hỗn đản! Dẫn đường như thế sao? Còn không lên hỗ trợ!" Cổ Tả mắng Xích Phi.

Xích Phi trả lời, bước lên che trước Liên Phong, đỡ một kiếm từ thế công của hai hắc y nhân xong quay đầu nói với Liên Phong: "Đại nhân, thực xin lỗi, ta làm đường."

Liên Phong không trả lời hẳn chỉ nói: "Cẩn thận phía sau!" Lập tức vung đao cản một chiêu để Xích Phi lui về sau. Ngay tại lúc này, ngực bỗng đau nhói, thanh kiếm không biết khi nào đã đâm vào ngực, Liên Phong nhú mày, nhìn theo hướng kiếm thấy Xích Phi vừa rồi còn bọc hậu trở nên vô cùng giả dối quỷ dị.

"Đại nhân, đừng chỉ cẩn thận mặt sau, phía trước cũng nguy hiểm." Hắn chậm rãi nói rồi đột nhiên rút kiếm trên ngực Liên Phong ra, máu tươi phun đầy, lại không lưu tình bồi thêm một chiêu.

Liên Phong lui ra sau vài bước, rốt cục rơi vào khoảng không, ngã xuống núi, vực sâu tối đen rất nhanh vùi lấp thân ảnh của hắn, chỉ còn lưu lại trên vách đá một vết máu đỏ sẫm, chói mắt.

"A!" Lâm San thét chói tai từ trong giấc mơ tỉnh lại, sợ toát mồ hôi lạnh.

"Sao vậy? Sao vậy? Có trộm? Cháy? Đại hồng thủy? Sấm sét? Chạy mau..." Tiểu Lục bừng tỉnh hết như ruồi bọ chạy loạn trong phòng một lúc mới định thần nhìn Lâm San trừng mắt, vẻ mặt hoảng sợ ngồi trên giường, đầu đầy mồ hôi.

"Hô..." Tiểu Lục nhẹ nhàng thở ra, "Công tử, thì ra ngươi nằm mơ? Thực hù chết nô tỳ..." Nàng nói xong định qua đắp chăn cho Lâm San lại bị Lâm San nắm cổ tay.

"Tiểu Lục, ta lo cho Liên Phong." Lâm San nói.

Tiểu Lục lập tức cười rộ lên: "Ai u công tử, Liên đại nhân người ta mới đi có hai ngày ngài liền thành như vậy, nếu để đại nhân biết sẽ chê cười ngài."

Lâm San thực thần kỳ không tranh cãi với nàng mà bỗng đứng dậy, nói: "Không được, ta đang hốt hoảng, ta ra ngoài một chút! Ngươi đừng theo!" Nàng dứt lời, không đợi Tiểu Lục phản ứng, liền phủ thêm áo khoác rồi đi ra ngoài.

Mưa đã muốn ngừng.

Lâm San cảm thấy giấc mơ vừa rồi kia làm mình vô cùng lo lắng như thế nào cũng không dần xuống được, một mình dạo trong cung không có mục đích trong chốc lát rồi mới cảm thấy đỡ hơn một chút nhưng ánh mắt cuối cùng của Liên Phong trong giấc mơ vẫn chiếm cứ trong đầu, thật lâu không thể xua đi.

Hắn không có việc gì, đừng loạn suy! Đừng loạn suy có nghe hay không! Lâm San trong lòng yên lặng tụng niệm, bắt tri bắt giác đi tới bên hồ, đêm dài thanh tĩnh, một vầng trăng khuyết trên cao chiếu rọi trên mặt hồ, nổi lên ánh sáng mờ ảo.

Thật khéo sao lại có thể gặp được người quen. Lâm San đang ngăn người nhìn mặt hồ bỗng nghe được tiếng người lao xao, vừa quay đầu lại liền thấy hai thị vệ nâng Đồ Cảnh say khướt đang tiến lại đây, chắc chắn là vừa từ ra ngoài ăn chơi đang đi về.

Người nói con người sao có thể vô sỉ như vậy? Cha mình sắp chết còn có tâm tình uống rượu mua vui, quả thực chính là cặn bã!

Lâm San trong lòng hít hà, Đồ Cảnh đã thấy nàng: "A! Đây không phải Phò mã gia sao? Có ý chờ ở đây, định bồi vi huynh uống rượu sao? Đến đến đến, chúng ta đi chỗ nào uống một chén..."

Phi! Lâm San nổi lên một cổ chán ghét, liếc mắt xoay người định đi lại bị Đồ Cảnh kéo lại: "Hiện đệ chờ đi, bồi vi huynh uống một chén, nga, làm rồi... Hắn là hiện muội mới đúng..."

Đồ Cảnh tuy nói chuyện hăm hồ nhưng Lâm San lập tức có phản ứng, một phen kéo hắn ra khỏi tay thị vệ, nhân lúc hai tên đó chưa nghe rõ bèn nói với bọn họ: "Tam hoàng tử giao cho ta, các người có thể đi rồi."

"Nhưng Phò mã, đại diện hạ có lệnh..." Đối phương mặt u buồn.

"Vô liên sự, không có chuyện gì làm, ngay cả bản Phò mã các người cũng lo sao?"

"Dạ, thuộc hạ tuân mệnh!" Hai thị vệ vừa thấy Phò mã bão nổi, tự nhiên không dám đắc tội, bước đi.

Người đi không bao lâu, phía sau Lâm San bỗng truyền đến thanh âm của Đồ Cảnh: "Không sai, làm Phò mã đã lâu, xem như cũng có chút tư thế." Hắn không biết từ khi nào đã khôi phục lại thái độ bình thường, thâm ý nhìn nàng, khéo miệng cười trào phúng.

"Người không say?" Lâm San kinh ngạc.

"Đương nhiên." Đồ Cảnh đứng thẳng, sửa sang lại quần áo, lúc này mới hừ một tiếng, "Tên kia thật ngỗ trong cung đều của hắn, thả nhiều câu như vậy, đúng là churóng mắt."

"Người nói đại hoàng tử?" Lâm San hỏi.

"Còn có thể là ai?"

Lâm San không khỏi nhú mày, Tiểu Lục nói sau khi đại hoàng tử hồi cung liền lấy danh nghĩa bảo vệ hoàng thượng, trong cung tăng thêm rất nhiều thủ vệ, thậm chí không cho phép ai đi lại trong cung vào buổi tối, xem ra đều là sự thật.

"Ta nói, đã trẻ thế này, người ở đây làm gì?" Đồ Cảnh bỗng nhiên hỏi.

"Liên quan gì đến người!" Lâm San trừng mắt nhìn hắn.

"Đương nhiên liên quan đến ta." Đồ Cảnh cười có chút quỷ dị, cúi đầu ghé vào tai hắn nhỏ giọng, "Bởi vì ta thích người."

Lúc hắn nói lời cực ôn nhu, thanh âm kéo dài, mười phần mỉa mai. Bất quá câu tiếp theo sẽ không êm tai, ngược lại cười nói: "Thỉnh cầu không bằng ngẫu nhiên, thấy ta thích người như vậy, không bằng dẫn ta nhìn khối thiên thạch kia một chút?"

Phi! Lâm San thiếu chút nữa nổ ra, đây là chết tính trong truyền thuyết! Người có thể vô sỉ đến mức này, thật sự thiên lý không tha, nhân thần cộng phẫn, là một nữ tử hiện đại tất yếu vì duy trì quyền lợi yếu đuối của nữ nhân, đại diện vũ trụ tiêu diệt người!

"Tốt." Lâm San gật đầu, "Dù sao tảng đá kia đối với ta cũng vô dụng, người muốn thì cho người."

Đồ Cảnh không ngờ Lâm San đáp ứng sáng khoái như vậy, nhất thời cảnh giác: "Thật sự?"

"Đương nhiên." Lâm San gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc, "Bất quá có điều kiện, người nhất định phải giúp ta tìm được công chúa, người đã đáp ứng với ta."

"Không thành vấn đề."

"Được, người lại đây." Lâm San hướng hắn vẫy tay.

Đồ Cảnh đi qua.

"Tảng đá kia đang ở chỗ ..."

"Cái gì?"

"Ồ..."

"Người nói lớn tiếng một chút."

"Ta nói! Tầng đá kia ở —— "

"Đồng!" Lâm San nâng chân lên đá Đỗ Cảnh té vào xuống hồ.

"Trong hồ!" Lâm San về mặt đắc chí, thấy Đỗ Cảnh cảm bào sang quý ẩm ướt, tóc tai rối tung, gương mặt gây họa cho không biết bao nhiêu nữ nhân thăm hại bỗng cảm thấy tất cả hờn dỗi trong lòng đều tan biến, vô cùng thống khoái.

Oa! Thì ra buồn bực nhảy sông cũng vô dụng, phải đá ai đó xuống mới được! Lâm San vẫy tay với Đỗ Cảnh: "Tam hoàng tử, ngài chậm rãi tìm ở đây nhé, không tìm thấy thì đừng lên!" Sau đó tâm tình sung sướng quay đầu cười nhỏ rồi đi xa.

Đỗ Cảnh một mình trên bờ, nghiêng răng nghiêng lợi: "Tổng Lạc người chờ đó, một ngày nào đó người sẽ rơi vào tay ta!"

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Cảm giác vì dân trừ hại thật tốt, thế nên ác mộng tích tụ trước đó của Lâm San trở thành hư không, hai ngày sau nàng đều ăn no ngủ ngon, nhàn nhã không có gì làm đánh ôm hộp bảo vật kia của mình tính toán.

"Đây có thể dùng để mua một tòa nhà ở Giang Nam." Lâm San rút ra một tấm ngân phiếu đặt lên bàn, "Còn đây có thể mua vài mẫu ruộng, hai con trâu. Còn có, Tiểu Lục, người nói ta dùng này tấm này mở khách sạn tốt hơn hay là mở tiệm rượu tốt hơn?"

Tiểu Lục nhìn Lâm San: "Công tử, trước kia ngài không phải đã nói sẽ mở thanh lâu sao?"

"Đó là trước kia!" Lâm San liếc Tiểu Lục một cái, "Ta nghĩ qua rồi, thanh lâu nhiều nữ nữ như vậy, dụ hoặc quá lớn, dễ dàng gặp chuyện không may. Hơn nữa thanh lâu rất phổ biến, không có cách nào thể hiện được khí chất xuất trần của ta nên ta đã thay đổi chủ ý, ta muốn mở khách sạn! Tên gọi sẽ là Long Môn khách sạn kiêm mua bán bánh bao!"

Tiểu Lục hiển nhiên bị lời cuốn: "Công tử, ý tưởng của người thật sự không giống người thường."

"Đó là đương nhiên!" Lâm San dương dương tự đắc, "Ta còn tính mở tiêu cục, mở rộng nghiệp vụ áp tải!"

"Người tính đặt tên gì cho tiêu cục kia?"

Lâm San xoay đầu nghĩ nghĩ: "Có! Kim Dao tiêu cục!"

Tiểu Lục mới uống trà uống xong, thiếu chút nữa sặc chết, ai oán nhìn Lâm San: "Công tử, ngài không quên được kim đao sao?"

"Vô nghĩa, đó là vàng!" Lâm San đương nhiên lắc đầu.

Tiểu Lục không nói gì, một lát sau mới lại nói: "Nói đến kim đao, tính ngày thì chắc hôm nay Liên đại nhân sẽ trở về."

"Ừ." Lâm San gật đầu, ra vẻ bình tĩnh.

Tiểu Lục lập tức hưng phấn: "Công tử, chỉ bằng chúng ta đến cửa cung chờ Liên đại nhân?"

"Phi! Người đứng là không có tiền đồ, có cô nương nào làm vậy sao? Phải rụt rè, hiểu không?"

Tiểu Lục ủy khuất lườm bâu: "Là ai sáng sớm vụng trộm núp sau tượng đá nhìn người ta, còn rụt rè..."

"Người nói cái gì?"

"Nô tỳ gì cũng chưa nói!" Tiểu Lục vội vàng lắc đầu.

"Vậy còn được." Lâm San hừ một tiếng rồi bắt đầu đếm số ngân phiếu kia, lúc đếm tới lần thứ ba, nàng rút cục nhìn không được đem ngân phiếu bỏ vào

hộp, ngừng đầu nói với Tiểu Lục: "Nếu không, chúng ta ra đó xem sao?"

"... Công tử, phải rút rề!"

"Con mẹ ngươi! Ta đi đón kim đao không phải đón người!" Nàng nói xong cất hòm rồi kéo Tiểu Lục ra ngoài.

Đáng thương cho Tiểu Lục, trà mới uống một nửa liền không đầu không đuôi bị Lâm San kéo đi ra ngoài.

Đỗ Hạo đã sớm dẫn người lên rồi. Đứng trên đài cao có thể nhìn ra xa hơn. Ánh mắt hắn chăm chú vào con đường rộng lớn ngoài cổng hoàng thành thẳng tắp xuyên qua toàn bộ kinh thành, ngã tư đường là nơi phồn hoa nhất, bao nhiêu vinh hoa phú quý, bao nhiêu vàng son chói ngợp đều ở đó.

Nhưng ngoài cửa thành phồn hoa lại là mấy vạn đại quân của Đỗ Diệp đang đóng binh, mỗi một tướng sĩ đao trên tay từng chìa vào kẻ thù ngoài biên cương thì nay lại nhắm vào quốc gia của mình, con dân của mình, ngôi vị hoàng đế của mình.

Đó là hoàng tộc thân thích sao? Vinh viễn thân tình, máu mủ tình thâm sẽ chống không lại quyền lợi dụ hoặc, huyết mạch tương tàn. Hắn nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, định hướng thụ bình tĩnh cuối cùng khó thấy này nhưng không khí đã đầy bất an, hết sức căng thẳng nào đó đang rục rịch kéo đến.

"Điện hạ, có người đến!" Binh lính quan sát từ xa phi ngựa đến tường thành cấp báo.

"Đi, xuống đó xem!" Đỗ Hạo xốc lại tinh thần, hắn biết thắng bại chỉ mới bắt đầu.

Đỗ Hạo cùng đám người đang chờ đi xuống, cửa thành chậm rãi mở ra, hai con ngựa lao như điên tới cửa cung, kim đao bên hông người đang chạy sáng lấp lóe.

Trong đám người, Tiểu Lục nói với Lâm San: "Công tử, mau nhìn! Kim đao!"

"Tiền đồ!" Lâm San nhẹ nhàng thở ra, khoe miệng nhin không được mỉm cười, nhìn ra cửa tâm tình chờ mong. Dần dần, tiếng vó ngựa ngày càng rõ, hai bóng dáng cao lớn ngăm đen mang theo bao nhiêu hy vọng của mọi người nhưng ngay lúc đó, biểu tình trên mặt Lâm San cứng đờ.

Khuôn mặt kia... không mang mặt nạ!

Cùng lúc đó, trên mặt Đỗ Hạo cũng có chút thay đổi, từ lúc thấy Cố Tả đi vào biểu hiện thực quỷ dị.

Rốt cục ngựa đã tới trước mặt, Cố Tả lập tức nhảy xuống, quỳ rạp trước mặt Đỗ Hạo. Trên người hắn vết máu loang lổ, vẻ mặt dơ bẩn, nhìn qua đã biết hắn vừa trải qua một hồi ác chiến. Cận thân của hắn thần tình ngưng trọng khác thường.

"Thần đáng tội chết vạn lần, có thể hoàn thành nhiệm vụ điện hạ sai phái, thỉnh điện hạ giáng tội!" Cố Tả quỳ rạp trên đất, thanh âm chấn động tâm can mỗi người đang có mặt tại đây.

Cửa cung náo nhiệt lập tức trở nên yên tĩnh dị thường, Đỗ Hạo sắc mặt âm trầm, xám như tro tàn, thật lâu sau mới khàn khàn nói: "Liên đại nhân đâu?"

"Khởi bẩm điện hạ, bọn thuộc hạ cùng tiến vào rừng, bị phục kích, phản đồ Xích Phi gian trá, Liên đại nhân gặp chuyện đã ngã xuống vực. Thuộc hạ cùng Thường Ngộ đã xuống tìm kiếm, bắt đắc dĩ dưới đó sông chảy xiết, chỉ tìm được kim đao của Liên đại nhân."

Cố Tả không nói gì thêm, dâng kim đao bên hông lên, còn có cả mặt nạ Liên Phong, chất bạc bị tịch dương phủ lên một tầng màu vàng bi tráng.

Đỗ Cảnh không sai thái giám bên người lại lấy mã bước lên cầm mặt nạ trong tay Cố Tả. Cùng lúc đó, trong đám người phía sau bỗng nhiên truyền đến một trận xì xào, có cả tiếng Tiểu Lục gào lên: "Không tốt, người đầu mau tới! Phò mã té xiù!"

Đỗ Hạo trầm xuống, quay đầu liền thấy người té xuống kia, nhìn Lâm San mặt mày tái nhợt, tim như bị cào xé đau nhói. "Còn không đi? Mau truyền Thái y!"

"Truyền Thái y!" Bỗng chốc có đủ thanh âm ầm ỹ, vài thị vệ luống cuống tay chân định nâng Lâm San dậy nhưng ngay sau đó đã bị một đôi tay hữu lực đoạt lấy.

Đỗ Hạo vô cùng vội vàng, ôm lấy Lâm San đi về tầm cung, phía sau một đám hạ nhân luống cuống tay chân kêu khóc, nhất thời ở cửa cung không ai chú ý tới một thái giám thừa dịp hỗn loạn rồi đi về hướng cung điện của đại hoàng tử.

"Khởi bẩm điện hạ, thuộc hạ tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối không sai." Trong Hoa Khánh cung, mặt thám đông cung Hàn Anh vốn là tâm phúc của Đỗ Diệp đang bẩm báo lại toàn bộ sự việc vừa chứng kiến.

"Sao?" Đỗ Diệp bất động thanh sắc, bình tĩnh nói, "Ngươi thấy Phò mã quả thật hôn mê bất tỉnh?"

"Thuộc hạ đã nhìn kỹ, thiên chân vạn xác, không thể là giả vờ được."

Đỗ Diệp bỗng nhiên cười rộ lên: "Thái tử cùng thị vệ tranh giành nữ nhân, thú vị, rất thú vị!"

"Điện hạ, nếu hoàng thượng hẳn phải chết, chuyện ngoài thành kia..."

Đỗ Diệp ánh mắt lập tức sắc bén: "Chuyện này khi nào mới đến lượt ngươi hỏi?"

Hàn Anh sợ tới mức vội vàng quỳ xuống: "Thuộc hạ lầm miệng, thuộc hạ biết sai rồi! Mong điện hạ thứ tội!"

"Đứng lên đi." Đỗ Diệp phát phát tay áo.

"Tạ điện hạ tha tội, tạ điện hạ tha tội!" Hàn Anh run run đứng lên, không ngờ đã bị dọa đến đồ mồ hôi.

"Ngươi nhớ kỹ, làm việc cho bốn vương, không hỏi không nói, chỉ cần nghe lệnh làm theo, hiểu không?"

"Thuộc hạ hiểu được."

"Được, đi đi."

"Thuộc hạ cáo lui..." Hàn Anh nhẹ nhàng thờ ra, xoay người rời đi, vừa bước ra cửa đột nhiên bị thủ hạ của Đỗ Diệp một kiếm đâm xuyên tim, ngã xuống.

Trước khi chết, Hàn Anh cuối cùng quay đầu, bất khả tư nghị nhìn Đỗ Diệp mặt không đổi sắc đang ngồi ở sau: "Điện hạ, vì... Vì sao..."

Đỗ Diệp chậm rãi đến trước mặt hắn, đứng khoanh tay, có chút thất vọng nhìn hắn: "Không hỏi không nói, vừa rồi ngươi đã đáp ứng bốn vương, sao còn chưa rõ?"

Đang nói, thủ hạ kia đã rút kiếm ra, Hàn Anh quỳ rạp xuống, trông trời trong chớp lát, rốt cục mở to mắt mà chết.

"Không hỏi không nói, cũng là chết, hiểu chưa?" Đỗ Diệp nhìn qua người vừa ra tay kia nói.

"Thuộc hạ hiểu được."

Thi thể Hàn Anh bị tha ra ngoài, trên cửa còn một vũng máu đỏ sẫm, tựa hồ biểu thị trận huyết tinh không lâu sau sẽ bắt đầu.

Cùng lúc đó, ở Minh Nguyệt cung, Đỗ Hạo lo lắng đứng trong phòng, Thái y đang bắt mạch cho Lâm San.

"Điện hạ yên tâm, Phò mã chính là bị kích thích quá độ, không đáng lo ngại, chỉ cần uống thuốc, nghỉ ngơi một lát liền có thể tỉnh lại." Thái y dứt lời liền cùng Tiểu Lục ra ngoài sắc thuốc.

Đỗ Hạo đi đến trước giường, nhìn Lâm San mặt mày tái nhợt, mắt nhắm nghiền, môi không còn chút máu, tim đau đớn. Một khắc kia, hắn ghen tị, ghen tị với thân thể của Liên Phong, ghen tị với những gì Liên Phong trải qua, thậm chí ngay cả việc hắn ngã xuống vực cũng ghen tị. Nếu người ngã xuống kia là ta, ngươi sẽ vì ta thương tâm sao?

Tay hắn nhịn không được sờ lên gương mặt đang hôn mê của Lâm San, tư vị chua xót quanh quẩn trong lòng...

Đúng lúc này, Lâm San bỗng nhiên mở mắt, im lặng nhìn Đỗ Hạo.

"Liên Phong?" Lâm San hô lên, thanh âm nhẹ nhàng.

Đỗ Hạo không lắc đầu, chỉ nắm tay Lâm San liền bị nàng gạt ra.

"Ngươi không phải Liên Phong..." Lâm San tự nhủ, "Liên Phong đi tìm thuốc giải còn chưa về, trời đã tối rồi, nếu hắn lạc đường thì sao? Đường về xa như vậy, hắn nhất định đói bụng lắm, ta phải chuẩn bị đồ ăn cho hắn." Nói xong, Lâm San định đứng lên.

Từng câu của nàng giống như kim đâm vào người, Đỗ Hạo nén đau, ngăn Lâm San lại: "Ngươi vừa tỉnh, đừng ngồi dậy."

"Ngươi không cần ngăn ta, ta phải lột chút hạch đào, Liên Phong thích ăn hồ đào, chính là hắn ngưng ngừng nên thế nào cũng phải là ta lột cho hắn..." Lâm San dường như hoàn toàn chìm đắm vào thế giới riêng của chính mình, vô luận Đỗ Hạo cản trở thế nào vẫn kiên trì đứng lên, lục tung tìm hạch đào.

"A? Hạch đào đâu? Nhất định là Tiểu Lục ăn vụng, lần tới ta phải mắng nàng..."

"Lạc Lạc, ngươi đừng như vậy, Lạc Lạc!" Đỗ Hạo vội vàng ngăn Lâm San đang muốn đi ra ngoài tìm Tiểu Lục, "Đừng như vậy, ngươi còn chưa tỉnh, ngủ một chút rồi đi được không, ngoan..."

"Ta rất thanh tỉnh, ngươi đừng ngăn ta! Ta còn muốn ra cửa thành chờ Liên Phong, hắn còn chưa về, nhất định ta phải chờ hắn, hắn mới về, hắn muốn ta chờ hắn, ta đi..." Thanh âm của nàng càng ngày càng nhẹ, rốt cục thấp giọng khóc, "Ngươi... Ngươi đừng ngăn ta nha... Đừng ngăn ta... Van cầu ngươi... Van cầu ngươi..." Nàng rốt cục chịu không nổi nữa, chân mềm nhũn, thiếu chút nữa té trên mặt đất.

Đỗ Hạo ôm chặt lấy nàng, cảm giác nữ nhân trong lòng khóc vì tuyệt vọng, mỗi một tiếng đều xé rách tâm can. Hắn yêu nữ nhân khóc vì một nam nhân khác nhưng hắn lại bất lực, chỉ có thể ôm nàng, ôm thật chặt.

Lâm San khóc thật lâu, tư duy hoàn toàn hỗn loạn, mắt mê man, một mặt khóc một mặt mắng chửi: "Liên Phong! Tháng ba ta tiến cung, con mẹ nó người tới đón ta, bắt ta lên ngựa! Mười tám tháng ba, người ngay cả rượu có xuân dược cũng không rõ, nếu ta không một gậy đánh người hôn mê, người có phải đã chuẩn bị làm cha hay không? Hai mươi tháng ba, người bị đòn còn cậy mạnh, ta không bôi thuốc cho người, người tính chịu đau mà chết sao? Tháng năm, người để lại cho ta một con ngựa hư hỏng không nghe lời, khinh thường ta, tính tình y hệt người! Mười lăm tháng sáu, người thừa lúc ta hôn mê, vụng trộm thay quần áo cho ta có phải không? Người cái đồ sắc lang, ăn đậu hủ bỏ chạy, người nghĩ ta không biết là người sao? Tháng bảy, người đoạt ngọc bài của ta còn không biết xấu hổ nói đó là sính lễ... Mười sáu tháng chín, người đáp ứng ta đợi khi tìm được thuốc giải sẽ trở lại dẫn ta đi, hiện tại đã qua năm ngày, người sao còn chưa trở lại, người có phải nam nhân hay không? Nói không giữ lời, người đem sính lễ trả lại cho ta... Trả lại cho ta..."

Nàng cứ vậy vừa khóc vừa mắng, đến khi mệt là không nói được, tiếng khóc càng ngày càng nhỏ, rốt cục đã ngủ trong cơn hỗn loạn.

Lúc tiếng khóc cuối cùng trong lòng biến mất, Đỗ Hạo nhẹ nhàng thở dài, hần nhắm mắt lại, một khắc kia, hần nghĩ mình đã hiểu được, có lẽ nữ nhân này thật sự lựa chọn không sai...

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Từ cổng thành hướng về Ô Long Sơn, ra roi thúc ngựa ước chừng chỉ cần một ngày là tới nhưng vì Lâm San thật sự rất keo kiệt khi thuê xe ngựa, vừa chậm vừa xóc nảy, mới đi nửa ngày, không xa cửa thành là mấy, Lâm San lại say xe như trước, ngồi trong xe ói đến ruột non ruột già. Ngẩng đầu thấy Tiểu Lục ngồi bất động bên cạnh, đứng lên không nổi, miệng không ngừng tụng niệm: "Nước, nước..."

Lâm San vội vàng đem siêu nước ra đã thấy không còn gì, liền sai xa phu đi tìm. Không nghĩ người kia chẳng khác gì đại gia, nói gì cũng không chịu đi.

"Ta chỉ đánh xe thôi, ta đi rồi người cướp gì của ta sao?"

Lâm San nghe điệu ngữ kia một hồi lâu mới hiểu đại khái hình như hần sợ mình vừa đi, Lâm San sẽ thừa cơ trộm ngựa của hần. Lâm San nhìn con ngựa đang ăn cỏ, thiếu chút nữa run rẩy nói, đại gia dắt đến một con lừa còn tốt hơn con ngựa này của người!

Nhưng xa phu kia chấp nhất, không còn cách nào, Lâm San đành vực dậy tinh thần, tự mình đi tìm. May mà vùng ngoại có nhiều nguồn nước nên nàng rất nhanh tìm được một dòng suối, lấy đầy một bầu nước trở về tìm Tiểu Lục. Nhưng chỉ vừa đi một chút, Lâm San bỗng choáng váng.

Ta nói, xe ngựa đâu?

Chỉ thấy nơi bọn họ vừa ngừng lại nghỉ giờ phút này sớm rồng tuếch, chỉ còn lại Tiểu Lục đang hấp hối nằm ở đằng kia không biết gì.

Đầu Lâm San nhất thời oanh một tiếng, vội vàng lay tỉnh Tiểu Lục: "Tiểu Lục, Tiểu Lục! Mau tỉnh lại!"

Tiểu Lục suy yếu mờ mắt hỏi: "Công tử, có nước rồi sao?"

"Nước cái đầu người!" Lâm San muốn khóc, "Xe ngựa đâu? Xa phu đâu? Hành lý đâu?"

Tiểu Lục mờ mịt nhìn bốn phía, lắc đầu: "Không biết..."

Lâm San biết bọn họ bị hố.

Xe không có, người không có, trọng yếu hơn là tất cả hành lý trên xe đều không có, còn có ruộng đất của nàng, trâu của nàng, nhà của nàng, giấc mơ mờ tiệp của nàng cũng không có! Cảm giác này quả thực không khác gì chết.

Thấy Lâm San khóc không ra nước mắt, Tiểu Lục suy yếu còn an ủi: "Công tử... Đừng thương tâm.. Báo bối tùy thân chúng ta mang theo... hần không cướp được..."

Cái gì? Lâm San mắt sáng ngời, báo bối vẫn còn? Tiểu Lục lôi một túi nặng trĩu từ sau ra, vẻ mặt tự hào: "Công tử, người xem..."

Oa! Nặng vậy! Hy vọng của Lâm San lại hừng hực như lửa cháy, nặng như thế thì ít nhất cũng hơn hai trăm, xem ra tiệm vịt tuy bay mất nhưng ruộng với trâu vẫn còn. Nàng nghĩ như vậy, vui sướng hải lòng mở bao ra, nhất thời biểu tình trên mặt như hóa đá.

Chỉ thấy cái báo bối trong miệng Tiểu Lục kia chính là khối thiên thạch hoàng thượng ban cho trên đó còn viết bốn chữ "Quốc thái dân an" bằng vàng, chói mắt vô cùng.

Một khắc kia, Lâm San thiếu chút nữa đập đầu vào tảng đá, Tiểu Lục a Tiểu Lục! Người không việc gì phải giấu tảng đá phá hoại này kỹ như vậy! Người giỡn với ta đi! Vừa muốn phát tác, ngẩng đầu lên chỉ thấy Tiểu Lục đã muốn ngắt đi, khóe miệng còn giữ nét tươi cười mị mẫn.

Lâm San: "..."

Từ một người giàu có có xe có tiền nhanh chóng trở thành một tảng đá, cộng thêm một bệnh nhân bị kịch, cuộc sống của Lâm San thật sự rất mẹ nó phập phồng lo âu. Sau khi Tiểu Lục bắt đầu phát sốt, tâm tình bèn rơi xuống mức thấp nhất.

Lâm San giờ phút này đã vô cùng hối hận, sờ cái trán ngày càng nóng của Tiểu Lục, nhìn lại con đường truy tìm Liên Phong trước mặt, nàng đành hạ quyết tâm về thành trước rồi mới tính tiếp.

Cứ như vậy, bọn họ mới ra khỏi thành nửa ngày liền trở về. Khi đi thất lưng giắt bạc triệu, khi về hai tay trống trơn, thật vất vả đi bộ trên đường xe bò. Trong tiếng kêu của một con bò già, Lâm San lại một lần nữa đặt chân về lại nơi mà nàng muốn vĩnh viễn rời đi.

Tiểu Lục giờ phút này gần như hôn mê mà Lâm San không xu dính túi, điều này khiến nàng khó lòng lựa chọn, rốt cuộc nên hồi cung hay đi tìm cha mẹ. Đối với Lâm San mà nói, hai lựa chọn này đều làm nàng khó xử, có khả năng trở về sẽ trốn ra được nữa, sau đó nếu Đỗ Hạo biết nàng vẫn ra khỏi thành sẽ làm khó người nhà nàng.

Do dự trong chốc lát, Tiểu Lục thần trí chưa hoàn toàn biến mất bỗng kéo góc áo của nàng: "Công tử... Ta... Ta không sao..."

Chúng ta đừng trở về... Còn... Còn phải đi tìm Liên đại nhân..." Nàng nói chuyện hữu khí vô lực, hốc mắt Lâm San lập tức ẩm ướt.

Từ khi nha hoàn này bắt đầu theo nàng vẫn ở cạnh bên người, mặc dù có lúc tính cách lỗ mãng hờn dỗi nhưng tuyệt đối trung thành và tận tâm với nàng còn nàng thì sao? Thắng thần mà nói, mình đối với nàng cũng không thể gọi là tốt, ít nhất cũng không tốt như Tiểu Lục đối với mình. Nghĩ đến đây, Lâm San bỗng cảm thấy áy náy, nàng đã mất đi Liên Phong, không thể ngay cả Tiểu Lục quan tâm đến mình như vậy cũng mất đi.

Lâm San bắt lấy tay Tiểu Lục, kiên định nói: "Không, chúng ta hồi cung, chữa bệnh cho người!"

Vừa nghe Lâm San nói vậy, Tiểu Lục nóng nảy: "Công tử, người... Người không thể trở về! Trở về... sẽ không còn ra được!" Nàng thực vội nên lớn tiếng hơn không ít, "Kỳ thật... Kỳ thật ở kinh thành ta... còn có thân thích..."

Thân thích? Lâm San mắt sáng ngời: "Thân thích nào?"

Tiểu Lục suy nghĩ thật lâu: "Tính bồi phận hần là... nhị bá mẫu..."

Lâm San: "..."

Không ngờ Tiểu Lục không nói bậy, cho nàng địa chỉ, đi qua chín khúc cua mười tám ngõ nhỏ đúng là trong một ngõ tìm được một lão nhân độc thân khoảng tám mươi. Lão nhân kia đã lâu không thấy Tiểu Lục, kích động rơi lệ, ôm Tiểu Lục nói sao cũng không chịu buông tay: "Thúy Hoa, cô nài nài nhớ người muốn chết, người sao gầy như vậy? Đừng vội, cô nài nài tìm đại phu giúp người!"

Thì ra Tiểu Lục tên là Thúy Hoa. Lúc này, lão nhân già đã hấp tấp kéo đại phu về, bắt mạch cho Tiểu Lục, tỏ vẻ nàng nhiễm phong hàn không nặng nhưng thân thể không khỏe phải điều dưỡng nhiều hơn mới hoàn toàn khàng phục. Lời của đại phu làm Lâm San nhẹ lòng nhưng lúc đó nàng cũng vỡ lẽ Tiểu Lục kỳ thật cũng chỉ là một cô nương bình thường, nếu muốn theo mình chạy khắp nơi thật khó cho nàng.

Lâm San lo lắng suốt một ngày, rốt cục khi Tiểu Lục tỉnh ngủ bèn ra một quyết định trọng đại, cho dù tìm được Liên Phong hay không vẫn không nên liên lụy thêm ai bên cạnh mình nữa, bao gồm cả Tiểu Lục thân cận nhất với mình. Cho nên, Lâm San định rời đi.

Nàng thừa dịp trời tối vội trốn đi, một chút bạc cùng khối thiên thạch trên người tất cả đều để lại cho Tiểu Lục, nàng biết mình để lại cho bọn hần không đáng kể chút nào nhưng giờ phút này đối với nàng mà nói, đây đã là toàn bộ tài sản của nàng.

Đi ra ngõ nhỏ quanh co khúc khuỷu, ngửa đầu nhìn thấy trời đêm nhiều sao, Lâm San bỗng cảm thấy bầu trời như rộng hơn, ánh trăng sáng hơn, xinh đẹp như vậy, gió lùa vào cả hai tay áo! Lâm San nhất thời nổi thi hứng.

Bình thường dựa theo định luật vàng của xuyên không, tại đây ngâm thơ tất có điểm ngộ, Lâm San tuy vô tâm trêu chọc hoa đào, bắt quá vấn tò mò quy luật này rốt cuộc có đúng hay không, vì thế sau khi ngâm xong, nàng cẩn thận nhìn xung quanh một vòng.

Cũng không biết là đúng lúc hay quy luật thật sự ứng nghiệm, Lâm San bỗng thấy một bóng người chậm rãi đi tới từ con phố bên kia. Đó là một nam nhân giống hệt Liên Phong, trần ngập cô độc, phiêu dật tiêu sái trong màn sương tịch mịch.

Lâm San nhìn một hồi lâu, càng nhìn người này càng thấy quen mắt, chờ người nọ đến gần, hai người chạm mắt, người nọ như gặp quý, xoay người lên ngựa bỏ chạy.

Lâm San lúc này mới phản ứng lại, ta khinh! Đây không phải đám người trộm hành lý của bọn họ sao! Một khắc kia, adrenalin của nàng nhanh chóng tăng cao, hét lớn một tiếng: "Đứng lại!" Sau đó không nói hai lời liền đuổi theo. Hành động này giống như siêu nhân thấy tiểu quái thú, tiềm năng toàn lực phát ra, Lâm San đuổi theo lão kia xuyên qua phố xá sầm uất, chạy suốt hai dãy phố, rốt cục mới bắt được hần.

Lão nhân kia trốn không khỏi nàng, một bên thở phì phò, một bên cầu xin: "Ta không... Vị đại nhân, buông tha cho ta đi..."

Lâm San đâu dễ dàng buông tha hần, bắt lấy cổ áo của hần hỏi: "Nói mau, tiền của ta đâu?"

"Không còn..."

"Người nói gì? Nhiều vậy người nói không có là không có! Nói mau, bằng không ta kéo người lên quan phủ!"

Lão nhân kia vừa nghe tới quan phủ, thiếu chút nữa sụp xuống, khóc rống: "Thật sự, thật sự không còn, tiền đã bị người ta lấy hết!"

Lâm San nhìn theo hướng tay của lão nhân kia, nhất thời hiểu được lão nhân này vì sao đã bảy tám mươi tuổi còn phạm pháp, thì ra người chính là ma bài bạc! Hai chữ đồ phùng chói lọi tung bay đón gió, nòng mất nhiều công sức tích cóp như vậy giờ đều thành mây bay.

Lâm San hoàn toàn nổi giận.

"Người con mẹ nó có biết xấu hổ hay không? Đã từng đó tuổi còn học người ta đánh bạc, mẹ người sinh người ra, thiên tân vạn khổ nuôi người khôn lớn, người hỏi bảo nòng vậy sao? Người có nhân tính hay không! Mười tuổi đánh bạc, hai mươi tuổi đánh bạc, ba mươi tuổi đánh bạc... Đến giờ người đã bảy mươi tuổi còn đánh bạc! Nói ra cũng không ngại khó nghe! Người sống đến tuổi này đã hóa cẩu rồi!" Lâm San mắng một hồi, tại khu náo nhiệt này hiệu quả tuyệt đối là oanh động.

Không chỉ có lão nhân kia ngây người, đám cờ bạc xung quanh đang định thừa dịp trời tối đến chơi cũng ngây người, trong lòng bắt đầu dao động, cảm thấy người trẻ tuổi nói thực có lý! Không chỉ như thế, ngay cả cô nương ở thanh lâu đối diện vào giúp vui nhìn thấy một công tử xem tạt ác như thù mắng chửi dân cờ bạc âm ỉ bên xuân tâm đại động.

Cũng may đây là cổ đại chứ nếu là hiện đại internet phát triển, không chừng Lâm San đã bị gắn danh hiệu ×× ca, ×× tỷ trên đầu.

Mất thấy người vây xem càng ngày càng nhiều, rốt cục khiến cho lão bản của đồ phùng chú ý, vừa nghe tiểu tử mắng dân cờ bạc, con tức đã tới. Trách không được đêm nay không làm ăn gì được, thì ra là do tiểu tử người đang làm trò quỷ, con bà nó, ngay cả ta đều dám chơi, người chán sống rồi!

Lão bản vì thế mang theo mấy tên cường tráng, hấp tấp tiến vào đám người kéo Lâm San đang hăng say mắng chửi ra ngoài.

Lâm San nhỏ bé bị một tên cao lớn thô kệch kéo đi làm sao trụ lại được, bỗng thấy mắt trọng tâm bị lôi về phía trước, mắt thấy sẽ gặp trở ngại đột nhiên bị một tay vươn đến ôm lấy, kéo vào lòng.

"Không biết sợ chết? Ngay cả lão tử cũng dám giương oai?" Lão bản kia mắng còn dẫn theo chó săn lại định đánh người.

Chỉ nghe người cứu hần cười khẽ một tiếng, căn bản không thèm để ý đám ô hợp này.

Lâm San cảm thấy tiếng cười cười có điểm quen thuộc, ngẩng đầu lên thấy gương mặt đối diện thật xa lạ, ước chừng khoảng hai mươi tuổi, mày kiếm tinh mâu, mũi thẳng quả là mỹ nam tử hàng thật giá thật, chính là thật sự quá mức cao ngạo, so với Đỗ Hạo còn cuồng vọng hơn vài phần.

Đám người đồ phùng bị sự khinh miệt của nam tử này chọc giận, không nói hai lời liền vọt lên.

Nam tử kia vẫn không để tâm, đến khi một đám người tới gần, hần mới nhẹ nhàng phát cây quạt trong tay, âm tiễn bay ra nhắm thẳng từng người một. Trong nháy mắt, bọn đại hán vừa rồi còn hùng hổ tất cả đều té trên đất, kêu la om sòm.

Đối phương quả nhiên ăn mềm sợ cứng, vừa thấy không xong, lập tức bỏ chạy. Về phần đám người giúp vui thấy không ổn, rất sợ liên lụy bèn lập tức giải tán. Đến cuối cùng, vừa rồi còn ồn ào náo sự, đột nhiên không có ai, chỉ còn lại Lâm San bị ôm trong ngực, không thể động đậy.

Lâm San nhẹ nhàng thở ra, vỗ vỗ vai đối phương: "Cái kia... Đa tạ vị đại hiệp này ra tay tương trợ, tiểu đệ cảm kích không thôi, không biết đại hiệp có thể buông tiểu đệ ra không?"

Người nọ hừ một tiếng, không để ý nòng.

Lâm San nhất thời ㄟ, nghĩ đối phương thấy mình không đủ thành ý, vì thế lại cười nói: "Chính là gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, ân tình lần này của huynh đài, tại hạ suốt đời khó quên, thỉnh huynh đài buông tay."

Đối phương vẫn không để ý.

Rốt cục, Lâm San nổi giận: "Này người mau buông tay! Hai nam nhân ôm nhau thế này thật khiến người ta hiểu lầm!"

Lời vừa thốt ra, đối phương cuối cùng có phản ứng, ánh mắt khinh thường quét về phía nòng, hừ nhẹ một tiếng: "Người có thể xem là nam nhân?"

Lâm San giật mình... Người này không liếc mắt liền phát hiện mình là nữ phần nam trang đi? Đang muốn mở miệng hỏi, chỉ cảm thấy sau gáy tê rần, nháy mắt liền bất tỉnh.

Khoảnh khắc trước khi té xỉu, nòng nghe được thanh âm đặc ý của đối phương: "Ta nói rồi, người sớm hay muộn cũng rơi vào tay ta."

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Lâm San đói bụng nên tỉnh dậy, trong lúc mơ mơ màng màng bèn ngửi thấy mùi thức ăn. Nàng đang nghĩ nghĩ đột nhiên phát hiện không thể động dậy, lúc này mới mở mắt ra, chỉ thấy một nam tử thân nhiên ngồi tại bàn trước mắt, xiêm y đỏ như máu, ở góc áo lộ ra một đóa mẫu đơn màu đen, hết sức xinh đẹp. Điều này làm Lâm San rất nhanh liền tưởng đến tên yêu nghiệt mà nàng biết nhưng nhìn lại đối phương hoàn toàn xa lạ.

Lâm San không khỏi nghi hoặc, nàng không biết đối phương, trên người lại không có tiền tài, người này đánh nàng ngã làm gì? Vì sao phải trói nàng ở đây? Đúng vậy, Lâm San giờ phút này là bị trói gô trên ghế, nhìn một bàn đầy món ngon bụng đói kêu gào, thống khổ vô cùng.

Đối phương thấy động tĩnh của Lâm San, đôi mắt tối đen nhìn nàng mang theo vài phần ý tứ cười nhạt làm người ta không khỏi tức giận.

"Người là ai? Trói ta làm gì? Cởi ra!" Lâm San nhìn không được mắng lại, đáng tiếc vì đói bụng nên hữu khí vô lực, thật sự không có khí thế.

Người nọ nở nụ cười, hoàn toàn không thèm để ý đến tiếng mắng này và vẫn tiếp tục uống rượu. Không chỉ có mình hân hoan ẩm vui vẻ mà con chó săn bên cạnh bàn cũng đang cắn xé một cái đùi gà, hoàn toàn không thèm quan tâm gì đến Lâm San.

Đến con chó cũng không để ý nàng, Lâm San nói con tức giận, tiếp tục lải nhải mắng chửi nào là đồ vương bát đần, quy tôn tử, những câu mắng khó nghe đều đã mắng nhưng đối phương tựa hồ không nghe thấy, ngược lại càng ăn càng vui. Rốt cục, Lâm San mắng hết hơi, yên tĩnh thờ hồn hèn, bắt đầu tụng niệm nguyên rủa đối phương: "Cái người ăn không phải cơm, là phân trâu phân trâu phân trâu, thứ người uống không phải rượu, là nước đái ngựa nước đái ngựa, đáng ghét, đáng ghét..."

Trong tiếng nguyên rủa ai oán như niệm kinh, đối phương rốt cục không có cách nào bình tĩnh, chén rượu trong tay dần mạnh lên bàn, sắc mặt khó coi cực điểm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Người nói xong chưa?"

"Chưa!" Lâm San tiếp tục niệm kinh, "Phân trâu phân trâu phân trâu, nước đái ngựa nước đái ngựa nước đái ngựa..."

Mỹ nam tử đáng thương kia thiếu chút nữa phun ra, cổ nén ghê tởm, điểm á huyết của Lâm San. Ngón tay vừa hạ xuống, Lâm San lập tức giống như xác ướp, nhất thời không lên tiếng, chỉ còn ánh mắt ai oán nhìn chằm chằm người ta, dùng ánh mắt thay cho lời oán niệm.

Nam nhân này phỏng chừng còn ngây thơ, bị Lâm San nhìn như vậy bèn dùng hai ngón tay thon dài vội vàng định che mắt nàng làm Lâm San sợ tới mức vội vàng nhắm lại, còn tưởng đã gặp tên biến thái, hoàn toàn chết chắc rồi. May mà đối phương còn không biến thái đến trình độ này, Lâm San từ từ nhắm hai mắt, thật lâu không thấy hân có động tĩnh, lúc này mới vụng trộm mở mắt lại thiếu chút nữa bị hân làm cho chết khiếp, ta nói đại ca, cầu xin người về sau đừng mặc đồ đồ đứng sát người ta như vậy được không? Vừa mở mắt nhìn hơn phân nửa mặt, bộ dạng dù để nhìn cũng hù chết người ta!

Người nọ nhìn Lâm San một hồi lâu, bỗng nhiên nhú mày, thốt ra một câu: "Xấu nữ." Tiện đà đứng lên, ống tay áo phất qua người nàng, huyết đạo của Lâm San liền được giải khai.

Nàng thấy mình có thể nói, nhân tiện bật thốt: "Đúng vậy đúng vậy, ta xấu, ta xấu muốn chết! Vị thiếu hiệp này, người xấu như ta mà bị bắt thật làm nhục thường thức của ngài, không bằng thả ta ra, tìm mỹ nữ mà bắt còn hơn!"

"Ta không có hứng thú với mỹ nữ."

Lâm San bưng tỉnh đại ngộ: "A, ta đã biết! Người thích mỹ nam!"

"Câm miệng!" Người nọ biến sắc, hung hăng trừng mắt nhìn nàng, cùng lúc đó, con chó săn đang nghỉ ngơi bên cạnh bàn bỗng nhiên cũng nhìn Lâm San sủa to.

Lâm San bị một người nhất chó hung ác hăm dọa, lập tức tỏ vẻ nhu thuận nhưng trong lòng nhìn không được vẫn tiếp tục suy nghĩ: "Mỹ nữ không thích, mỹ nam cũng không thích, vậy người thích gì?" Lúc này, ánh mắt của nàng tự nhiên hạ xuống người con chó săn hung ác kia, lập tức ngộ đạo.

Huỳnh đệ, khẩu vị của người quá nặng! *(Đọc đến khúc này, không thể không té ghế với tư duy của Tiểu San San)*

Nam tử kia bị ánh mắt vô cùng đáng khinh này nhìn đến, cả người nổi da gà, quát lên: "Tổng Lạc!"

Lâm San đang định trả lời bỗng nhiên con chó đứng trước mặt "Uông!" lên một tiếng, sau đó ngoan ngoãn trở về ngồi lại bên cạnh bàn.

Lâm San chấn kinh, thật lâu sau mới phản ứng lại, mặt đầy căm phẫn: "Quá đáng, hơi quá đáng! Người muốn đặt tên cho chó cũng nên xem nó có chỗ nào xinh đẹp hay không chứ? Bộ dạng đó vô cùng thô thảm, thô thảm..."

Ngay khi Lâm San hết sức bi phẫn, đối phương bỗng nhiên đổi mặt, cười tủm tỉm với nàng: "Tổng cô nương, đói bụng không?"

Đột nhiên tươi cười quý dị làm Lâm San lập tức cảnh giác, bụng đói đang sôi sùng sục nhưng trên mặt lại ra vẻ không sợ sinh tử còn bày đặt lăm lăm hiên ngang: "Không đói bụng!" Vừa dứt lời, bụng không chịu thua cũng phát ra tiếng, làm nàng đành nuốt mấy câu nói chính nghĩa đang định nói lại.

Lâm San rõ ràng cúi đầu giả chết.

"Muốn ăn cũng dễ thôi." Người nọ cười khê, ổng tay áo vung lên, mấy dây thừng thô cứng trên người Lâm San liền bung ra, vuốt cổ tay đau vì bị trói, Lâm San nhìn nam nhân kia khó hiểu.

"Ăn đi, không phải đói sao?" Một chén thịt nướng đặt trước mặt Lâm San, mùi thơm nức mũi làm con sâu đói trong bụng Lâm San biểu tình không ngừng.

Bình thường lâm vào tình huống này, Lâm San bình đều nghĩ ăn cũng chết, không ăn cũng chết, rõ ràng ăn no rồi chết nhưng lần này nàng cũng không biết động kinh thế nào, thuận miệng hỏi: "Người hạ độc?"

"Đương nhiên." Người nọ gạt đầu, bộ dáng làm ra vẻ đó là chuyện đương nhiên.

Bàn tay cầm thịt của Lâm San lập tức cứng lại, nhìn thẳng đối phương, vẻ mặt khổ sở: "Ta nói, huynh đệ, người kỳ thật bắt ta tới là để đùa giỡn? Sao lại nói ta biết có độc làm gì? Nói ta biết rồi lại bảo ta ăn là sao? Người nọ cơm rưng mỡ sao?"

"Người đùa giỡn với ta?" Lâm San làm mặt nghiêm nói.

"Ta nói trong thịt có độc, người liền nói ta đùa người, nếu ta nói không chỉ thịt, còn có rượu, đồ ăn khác, thậm chí ngay cả trên ghế người đang ngồi đều có độc, người còn nghĩ ta đùa giỡn người không?"

Lâm San run run, đánh rơi miếng thịt trong tay.

"Tổng Lạc" dưới bàn lập tức chồm qua, nuốt miếng thịt kia, ngay lập tức "Tổng Lạc" ngã gục, miệng sùi bọt mép, run rẩy trên đất một trận, cuối cùng tắt hơi. Hết thảy mọi chuyện diễn ra không quá năm giây, Lâm San trợn mắt há hốc mồm.

"Người... Người biến thái!" Nàng thiếu chút nữa nhảy dựng trên ghế, chỉ vào đối phương mắng to, "Tuy con chó này bộ dạng khó ưa nhưng người cũng không cần ngoan độc như vậy chứ? Người có phải là người hay không! Người..."

"Đừng vội." Đối phương thần nhiên nói, "Chốc lát sẽ đến lượt người, gấp cái gì?"

Lâm San nháy mắt ngậm miệng, trên đầu bỗng dung toát mồ hôi lạnh, tim nhảy dựng lên. "Trời ơi, người này sẽ không muốn giết nàng thật chứ? Rốt cuộc là chuyện gì?"

Ngay lúc nàng hết sức nghi hoặc, đối phương bỗng nói: "Thế nào? Sợ? Muốn chết đẹp mặt chút, không bằng chúng ta làm một giao dịch?"

Lâm San có thể cảm giác được lưng mình ướt đầm mồ hôi, kiên trì hỏi: "Người... Người muốn gì?"

Người nọ cười cười, không chút để ý nói: "Nghe nói, hoàng thượng ban cho người một khối thiên thạch?" Lúc hắn nói xong, thần thái thoải mái khác hẳn ác ma giết người không nháy mắt vừa rồi, ngón tay lại nhip nhip trên bàn.

Một khắc kia, bỗng một ý niệm kinh người lướt qua trong đầu Lâm San, nàng không kịp nghĩ nhiều, bật thốt lên: "Đỗ Cảnh? Người là Đỗ Cảnh!"

Lời vừa dứt, đối phương tựa hồ giật mình, lập tức cười rộ, trêu đùa: "Không sai, đã để người phát hiện, xem ra phải giết người diệt khẩu."

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Trực giác của Lâm San không sai, người trước mặt này nhất cử nhất động, thần thái nói chuyện thậm chí tính hai mặt đều y hệt Đỗ Cảnh, huống chi vừa rồi hắn còn chính mồm thừa nhận nên hoàn toàn có thể xác định hắn thật sự là Đỗ Cảnh. Nhưng vì sao mặt hắn không giống mặt Đỗ Cảnh?

"Kỳ quái." Người nọ nở nụ cười, ra chiều thú vị, "Người chưa từng nghe qua có thuật dịch dung?"

Lâm San gạt đầu tỏ vẻ nghe qua.

"Vậy người có nghe qua người có thuật dịch dung giỏi nhất thiên hạ này được người giang hồ tôn xưng Bạch Diện Thư Sinh Quý Bạch Vũ?"

Lâm San lắc đầu.

Đối phương nhíu mày: "Cái gì?"

Lâm San sợ tới mức lập tức gật đầu: "Nghe qua, nghe qua..."

Hắn lúc này mới cảm thấy mỹ mãn, gật đầu chậm rãi nói: "Đúng vậy, ta chính là thiếu chủ Hồng Lâm Cung Quý Bạch Vũ!"

Lâm San quả thật chưa từng nghe qua cái tên Quý Bạch Vũ này nhưng danh tiếng Hồng Lâm Cung nàng đã nghe Tiểu Lục nói qua vô số lần. Hồng Lâm Cung là tổ chức bí mật mới xuất hiện trên giang hồ vài năm gần đây, tất cả đều am hiểu dụng độc hơn nữa võ công phi thường kỳ quái, đặc biệt thiếu chủ Quý Hồng Lâm lại là nhân vật truyền kỳ trên giang hồ. Nghe nói người này mặc dù là nữ tử tính tình ngoan độc, dùng độc vật luyện độc công, giết không ít võ lâm cao thủ, ngay cả Thiếu Lâm chưong môn Huyền Không đại sư cũng từng bị nàng đá thương.

Lâm San lúc này mới chân chính ý thức được tình cảnh nguy hiểm của mình, không chỉ có ân oán riêng tư với Quý Bạch Vũ mà còn rơi vào một ma cung giang hồ nghe thấy biến sắc hơn nữa còn có khả năng đó là một âm mưu thật lớn mà thứ khiến nàng đáng đáng đến Hồng Lâm Cung đó chính là khối thiên thạch nàng suýt ném đi.

Mẹ nó, rốt cuộc một khối đá thì có bí mật gì? Lâm San thật sự nghĩ không ra nhưng điều duy nhất có thể xác định là Quý Bạch Vũ không tiếc giả trang thành Đỗ Cảnh ân núp trong cung để tiếp cận có thể thấy được này nó quan trọng với hắn như thế nào. Hiện tại nếu mình nói cho hắn biết chỗ nàng nấp, dựa vào cách hắn đối xử với con chó trung thành kia vừa rồi phỏng chừng cái mạng nhỏ của mình cũng xong đời. Vì sinh mạng suy nghĩ, Lâm San quyết định giả chết.

"Không biết." Lâm San quả quyết nói.

"Ta biết ngươi chỉ mạnh miệng." Quý Bạch Vũ hiển nhiên dự liệu được kết quả, cười nói, "Cho nên mới chuẩn bị cho Tổng cô nương ngươi một bàn ăn lớn như vậy."

Lâm San nhìn con chó nằm chết, một thân mồ hôi lạnh.

Lúc này, Quý Bạch Vũ đã đứng lên: "Ngươi xem món gà này bên trong có độc vô sắc vô vị, nếu ăn phải thì ruột gan của ngươi sẽ đứt thành từng khúc, cuối cùng phoi bụng mà chết."

Lâm San: "..."

"Nhìn món táo cao này đi, bên trong là độc được đặc chế của Hồng Lâm Cung ta, nếu ăn nó, chỉ cần đi nửa bước ngươi sẽ chết mà khi chết khóe miệng vẫn mỉm cười. "

Má ơi, đây không phải nửa bước mỉm cười hóa điên sao? Lâm San hoàn toàn tuyệt vọng.

"Nhìn món sườn này đi, ăn nó rồi da thịt của ngươi thịt sẽ từng chút từng chút thối rữa, bên ngoài nhìn không thấy gì, cuối cùng nhẹ nhàng trương da..."

"Không cần nói!" Lâm San ngắt lời hắn, cảm thấy cả người đều hồng mắt.

"Ngươi giết ta đi!" Nàng nói.

Quý Bạch Vũ lắc đầu: "Không được, ta còn chưa chơi đã, không bằng trước hết chúng ta thử món sườn này?" Hắn nói xong dùng chiếc đũa gấp một miếng sườn định đưa vào miệng Lâm San.

Lâm San sợ tới mức chưa kịp hoàn hồn, liều mạng ngăn hắn lại liền bị Quý Bạch Vũ dễ dàng giữ chặt thất lưng, mắt thấy chiếc đũa kia sẽ hạ xuống thì ngay sau đó bên ngoài phòng Quý Mị bỗng nhiên gõ cửa.

"Thiếu chủ, cung chủ muốn gặp ngài ngay lập tức."

"Đã biết." Quý Bạch Vũ không hề giận trả lời, rốt cục buông tay, thừa dịp này Lâm San vội vàng từ trong lòng nhảy ra, trốn dưới bàn, sợ hãi thở hổn hển.

"Đùa không vui chút nào." Quý Bạch Vũ liếc nàng một cái, đứng dậy sửa sang lại quần áo, định đi ra.

Quý Mị bên ngoài lại mở miệng: "Thiếu chủ, cung chủ lệnh cho ngài dẫn theo Tổng nhị tiểu thư."

Một khắc kia, không biết có phải hoa mắt hay không nhưng Lâm San rõ ràng thấy mặt Quý Bạch Vũ có thần sắc chán ghét.

Trong Hồng Lâm Cung, địa cung khúc chiết, khắp nơi bố trí cơ quan. Lâm San đi theo Quý Bạch Vũ ở phía trước, mặt sau là Quý Mị một khắc không rời, nàng dĩ nhiên đã hoàn toàn trở thành tù binh.

Lúc này đã đến địa cung của cung chủ, cửa đá chậm rãi mở ra, một mùi nồng đậm phả vào mặt thiếu chút làm Lâm San ho khan. Lâm San nghĩ thầm nơi này có thể ở sao.

Sau cửa đá kia là một gian thạch thất rất lớn, treo đầy hoa tươi, tại nơi cả ngày không thấy ánh mặt trời nhưng lại có thể bảo trì nguyên trạng diễm lệ làm người ta có cảm giác quỷ dị, đến khi nàng nhìn rõ hơn thì lại đồ mồ hôi lạnh lại. Trời ạ! Sau đóa hoa diễm lệ là một con rắn nhỏ bằng ngón út vô thanh vô tức nhìn bọn họ, dựa theo số lượng hoa, ít nhất cũng có mấy trăm con.

Một khắc kia, Lâm San bỗng đồng tình với Quý Bạch Vũ, chỗ quý quái này là dành cho người sao? Trách không được có thể dịch dung thành hoàng tử hoa hoa lệ lệ như vậy, tuyệt đối là bị ép buộc nha!

Hai người bọn họ đi vào, cửa thạch thất chậm rãi đóng lại, hồng y nữ tử đang ở giữa thạch thất cũng đi qua. Lâm San vụng trộm nhìn, nhất thời bị mỹ mạo của Quý Hồng Lân làm kinh diễm, nàng nghĩ Quý Hồng Lân là mẫu thân của Quý Bạch Vũ ít nhất cũng phải bốn năm mươi tuổi, không ngờ đôi phương nhìn thế nào cũng chỉ như một cô gái khoảng mười bảy mười tám tuổi, môi hồng răng trắng, da thịt nõn nà, hoàn toàn khác hẳn với tướng tượng, thế nên nàng hoài nghi đến tận cùng Quý Hồng Lân có phải là người hay không.

Lúc này, Quý Bạch Vũ đã cung kính hành lễ với cô gái kia: "Mẫu thân."

Một nam nhân hai mươi mấy tuổi gọi một nữ nhân mới mười mấy tuổi là mẹ thật sự quá quý dị. Lâm San đứng sau không dám nói, trong lòng lại nghĩ Thiên Sơn đồng mẫu cũng không phải như vậy sao, bảy tám mươi tuổi luyện ma công làm mình mãi mãi trẻ trung, đại khái cũng giống Quý Hồng Lân này.

Quả nhiên, Quý Hồng Lân nói một câu "Đứng lên đi" lập tức lộ ra tuổi thật. Thanh âm hiển nhiên không giống các cô nương, nghe qua không đến sáu mươi cũng là năm mươi. Kỹ thuật cải biến thành mỹ dung này cũng lắm hòa bạo! Trong lúc Lâm San âm thầm bình luận, Quý Hồng Lân đã dời mắt đến nàng.

"Tổng nhị tiểu thư?" Quý Hồng Lân nói.

Khí thế này làm Lâm San chỉ dám gật đầu.

"Quả nhiên là mỹ nhân."

Lâm San cảm động, Quý Bạch Vũ, mẹ người thật tình mắt hơn người nhiều!

"Đáng tiếc, mỹ nữ lúc già đi sẽ bị nam nhân ghét bỏ."

Nữ nhân từng bị tình cảm tổn thương quả nhiên thực phù hợp với hình tượng yêu phụ trong tiểu thuyết võ hiệp! Lâm San cảm thấy tự hào vì năng lực trình thám mạnh mẽ của mình.

Đang nghĩ bỗng Quý Hồng Lân không biết từ khi nào đã như quỷ ám, vô thanh vô tức bay tới bên người nàng, nâng cằm nàng lên. Lâm San quả thực hết như bị điểm huyết, không thể động đậy, tùy ý để Quý Hồng Lân kia nâng cằm nhìn tá hữu hồi lâu, miệng lầm bầm: "Đẹp thì có đẹp nhưng không đủ tinh xảo, vẫn kém yêu tinh kia một chút, xem ra mắt nhìn người của nam nhân họ Đỗ thật sự càng ngày càng kém..."

Quý Bạch Vũ đứng một bên không nói.

"Vũ nhi, người nói Đỗ Hạo thực thích nàng?" Quý Hồng Lân hỏi.

"Con tận mắt thấy, thiên chân vạn xác."

"Vậy người thích Đỗ Hạo sao?" Quý Hồng Lân bỗng nhiên quay đầu hỏi Lâm San.

Lâm San vội vàng lắc đầu: "Không... Không thích!"

"Ha ha ha..." Quý Hồng Lân bỗng cười ha hả, "Thừa Vân ơi Thừa Vân, không ngờ người lưu tình nơi nơi, phong lưu nhất thế, con trai lại như vậy, đại khái chính là báo ứng!"

Không chỉ bị cảm tình tổn thương, mà còn là với cha của Đỗ Hạo, chuyện tình dân gian quả nhiên cầu huyết! Mạn kịch kế tiếp nàng dùng đầu ngón chân cũng đoán được, khẳng định là hoàng đế bỏ rơi Quý Hồng Lân, Quý Hồng Lân ôm hận, tính tình vạn vẹo, vì thế quyết định trả thù hoàng đế, vắng vắng...

Nhưng Lâm San vạn vạn thật không ngờ, Quý Hồng Lân sau khi cười xong bỗng nhiên hung tợn quay đầu nói: "Không được, thế là đã trả thù sao? Ta không cam lòng!"

Lâm San 囧, này sinh một dự cảm không rõ: "A di, người muốn làm gì?"

"Ta muốn con cháu của hần chịu thống khổ giống ta, chứng kiến người mình yêu gả cho người khác, nhận hết thống khổ, trọn đời cô độc."

Lâm San thấy không xong rồi! A di này hoàn toàn biến thái!

Quả nhiên, Quý Hồng Lân bỗng chỉ vào nàng và Quý Bạch Vũ nói: "Ta muốn các người thành thân!"

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

"Ta muốn các ngươi thành thân!"

Lời này vừa nói ra, biểu hiện hai người không giống nhau, Quý Bạch Vũ hơi nhíu mày không nói gì nhưng Lâm San không nghĩ ngợi đã thốt ra: "Không được!"

Quý Hồng Lâm mỉm cười: "Được hay không, chẳng lẽ còn cần ngươi đồng ý sao?"

Lâm San lập tức cứng người, vốn tưởng nữ nhân này nhiều lắm là tâm lý biến thái, không dè mới nửa ngày đã thăng cấp biến thái! Có thể vì bản thân ép con mình cưới vợ, quả thực hoang đường. Mắt thấy nữ nhân này đã hết thuốc cứu chữa, Lâm San vội vàng dõng ánh mắt xin giúp đỡ về phía Quý Bạch Vũ.

Huynh đệ, ngươi có còn là nam nhân hay không? Mẹ ngươi muốn ngươi cưới một nữ nhân ngươi hận đến mức định độc chết nhưng ngươi lại không nói gì!

Quý Bạch Vũ không thèm nhìn nàng chút nào ngược lại còn cung kính với Quý Hồng Lâm Cung: "Con tuân mệnh."

Trong nháy mắt, Lâm San hoàn toàn kinh ngạc, kéo lấy tay áo Quý Bạch Vũ: "Ngươi điên ư? Ngươi đáp ứng làm gì! Ngươi vừa rồi không phải định độc chết ta sao? Ngươi độc chết ta nha, ta không muốn gả cho ngươi!"

Quý Bạch Vũ khòe miệng co giật.

"Vũ nhi, lời Tổng tiểu thư nói là thật?" Quý Hồng Lâm tựa hồ hứng thú với việc con mình định hạ độc Lâm San.

"Quả thật con có ý này." Quý Bạch Vũ mặt không đổi tim không đập mạnh, thản nhiên nói.

"Nếu con ta có ý này, chờ khi thành thân xong thì tùy ý ngươi xử lý Tổng cô nương."

"Tạ mẫu thân thành toàn!"

Lúc này đến phiên Lâm San run rẩy, đến tột cùng là dạng thiên thời địa lợi nhân hòa nào mới có thể tạo nên một đôi cực phẩm mẫu tử như thế, quả thực chính là cực phẩm trong cực phẩm!

Lâm San oán giận, cắn răng nói: "Lão yêu phụ, ngươi chết tâm đi, rõ ràng hiện tại sẽ giết ta, ta chết cũng sẽ không gả cho con ngươi!"

Nàng vừa dứt lời, chỉ cảm thấy một trận âm phong đập vào mặt, ngay sau đó, yết hầu đã bị móng tay bén nhọn cầm chặt: "Ngươi nói ai là lão yêu phụ?" Tiếng Quý Hồng Lâm chợt trở nên đáng sợ cực độ, hung hăng giống như muốn ăn thịt người, "Ngươi có tin nếu lặp lại lần nữa, ta sẽ giết ngươi ngay lập tức hay không?"

Trong lòng bảo đừng sợ nhưng đối mặt với tình cảnh này, Lâm San toàn lưng mướt mồ hôi, nàng giật giật môi, tiếp tục nghênh đón cái chết. Nhưng Quý Hồng Lâm cũng không vì vậy mà buông tha, móng tay bén nhọn lập tức bầu vào cổ Lâm San, làn da non mịn liền chảy máu.

Lâm San bị đau nhưng không la, cắn răng đối diện với nàng. Mắt thấy móng tay kia sẽ cắm thẳng vào cổ họng, Quý Bạch Vũ bỗng nhiên mở miệng: "Mẫu thân, hiện tại cần gì phải vội vã giết nàng? Con còn chưa đùa xong." Hắn vừa nói vừa nhìn Lâm San tràn đầy thâm ý.

Quý Hồng Lâm rốt cục thả tay ra, Lâm San lấy lại hơi, ngồi trên mặt đất ho khan. Ngay lúc rồi, lần đầu nàng cảm nhận được cái chết tới gần rõ ràng như vậy, trong đầu trống rỗng, đến khi Quý Hồng Lâm buông tay, ủy khuất trong lòng mới trào lên: "Liên Phong, ngươi rốt cuộc ở nơi nào? Nếu vừa rồi ta chết, ngươi có phải cả đời này sẽ không thấy được ta hay không?"

Trong lòng ủy khuất nhưng nàng quyết không khóc, cắn răng hung tợn trừng mắt nhìn mẫu tử Quý Hồng Lâm.

Chưa từng gặp qua cô nương nào quật cường như vậy, Quý Hồng Lâm cũng có vài phần nghiến ngấm, suy nghĩ rồi nói: "Quả thật, nếu chết như vậy không đáng... Quý Mị!"

"Có thuộc hạ!" Quý Mị không biết từ đâu bước đến, không một tiếng động, cực kỳ giống tên nàng.

Quý Hồng Lâm phát phát tay: "Mang Tổng tiểu thư đi bảo thất đãi nữ trang, ăn mặc như vậy thực chướng mắt."

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Quý Mị nói xong định dẫn Lâm San đi.

"Ta không đi!" Lâm San sợ vẫn sợ nhưng một lòng một dạ quyết liều chết.

"Ngươi cho là ngươi còn có thể lựa chọn sao?" Quý Hồng Lâm bỗng nhiên cười rộ lên, "Sờ cổ của ngươi."

Cổ? Lâm San ngẩn ra, phản xạ tính lấy tay sờ cổ, ngón tay chạm phải một chất lỏng dính dính, nàng giờ lên liền thấy vết máu vừa rồi bị Quý Hồng Lâm ra tay biến thành màu đen. Yêu phụ này dám hạ độc! Lâm San nhanh chóng phản ứng lại, sắc mặt lập tức đen sì.

"Đừng khản trương." Quý Hồng Lân vẻ mặt không đổi, "Độc này không phát tác nhanh như vậy, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, thành thân cùng Vũ Nhi, ta sẽ cho ngươi giải được. Nếu không nghe lời, ba tháng sau, ngươi sẽ tóc hoa râm, xuất hiện đầy nếp nhăn, giống như một lão già, từng chút từng chút chứng kiến chính mình chết già..."

"Ngươi..." Lâm San hoàn toàn bị nữ nhân ác độc này làm kinh động, mãi mới lấy lại tinh thần, muốn nói gì đều nhịn xuống. Cho tới bây giờ, nàng biết những gì nữ nhân này nói đều là thật, quả nhiên ác độc, công khai chịu chết không bằng trước hãy giữ lại tính mạng, tìm đường thoát ra.

Lâm San không nói nữa mà đi theo Quý Mị ra khỏi thạch thất.

Lâm San trở nên yếu đuối làm Quý Hồng Lân tâm tình tốt lên, đợi nàng vừa đi, liền nói với con: "Vũ Nhi, còn nhớ thiên tâm bản cung thăm tra nhiều năm không?"

"Con nhớ rõ."

"Hôm nay tìm được tằm nguyên ở Miêu Cương, độc tính thậm liệt nhưng nếu tận dụng được thì có thể kéo dài tuổi thọ, bảo trì thanh xuân vĩnh viễn. Bản cung thăm tra đã gần mười năm, vài ngày trước rốt cục tìm được hai hoàn nhưng vẫn còn khó khăn, bản cung dẫn ngươi đi xem."

"Dạ." Quý Bạch Vũ gật đầu, đi theo mẫu thân xem trọng về ngoài như sinh mạng kia xem thiên tâm.

Cùng lúc Lâm San theo Quý Mị đi bảo thất thay quần áo.

Quý Mị người cũng như tên, đi trong thạch thất u ám mà ngay cả tiếng bước chân cũng không thể phát hiện, Lâm San theo nàng ngang dọc hồi lâu, thật sự da gà đều nổi lên hết nhưng kêu thế nào cũng không thấy nàng đề ý tới mình, đành phải đi lên kéo góc áo của Quý Mị.

"Thiếu phu nhân thỉnh buông tay." Quý Mị mặt không đổi nói.

Thiếu... Thiếu phu nhân? Lâm San bị cách xưng hô này làm cho hoảng, lau mồ hôi rồi nói, "Chúng ta đi đâu? Địa cung lớn như vậy, ta sắp hôn mê, nếu không ngươi dẫn ta đi lên hít thở không khí một chút được không?"

Quý Mị không trả lời nàng mà tay chỉ chỉ một bức tường trước mắt.

Lâm San không rõ nên lấy tay sờ sờ tảng đá cứng rắn kia nói: "Làm sao? Chẳng lẽ muốn đi ra ngoài sẽ gặp trở ngại? Không thể nào, đá này quá cứng."

Quý Mị khóe miệng co giật, thân thủ ẩn hạ cơ quan một bên, bức tường kia lập tức chậm rãi mở ra, một khắc kia, Lâm San bị một luồng sáng kỳ dị rơi vào mắt, khi nàng đã thấy rõ hết thảy, thiếu chút nữa tròng mắt rơi xuống. Ta nói! Đây cũng quá kinh dị đi!

Chỉ thấy trong thạch thất chất đầy các loại kỳ trân dị bảo, trong bóng đêm hiện ra một mảnh lưu quang đầy màu sắc.

"Thiếu phu nhân thỉnh!" Quý Mị ở một bên nói.

Lâm San nuốt nước miếng, thật cẩn thận đi vào, người vừa qua, cửa thạch thất liền đóng lại, Quý Mị thấp nển soi rọi khắp nơi trong phòng, nhất thời mọi vật sáng trưng. Lâm San lúc này mới nhìn rõ mồn trên bảo thạch trên bàn cùng các loại y phục bằng tơ vàng chỉ bạc, sa mỏng nhẹ nhàng, ánh sáng đủ màu làm người ta không kịp xem hết.

"Thiếu phu nhân, mời chọn một bộ."

Yêu phụ kia tuy tâm ngoan thủ lạt nhưng ra tay rất hào phóng, Lâm San tùy tay cầm lấy một bộ y phục kim tuyến quần lụa mỏng, nhìn không được khen ngợi sự tinh xảo của thợ may. Bảo bối nơi này chỉ sợ ngay cả hoàng cung cũng chưa xa xỉ bằng? Năng lực vợ vét của Quý Hồng Lân thật khiến người ta đại khai nhãn giới.

"Thỉnh thiếu phu nhân thay." Quý Mị ở một bên lên tiếng.

"Ngươi đừng tả một câu thiếu phu nhân, hữu một câu thiếu phu nhân, không thấy ta bị ép sao?" Lâm San khó chịu liếc nàng nói, "Ngươi đi ra ngoài, ta muốn thay quần áo."

"Thuộc hạ ở đây nhìn thiếu phu nhân đổi y phục."

Lâm San 囧: "Cô nương ta có, ngươi cũng có, ngươi xem cái gì? Muốn xem tự mình soi gương đi!"

Quý Mị khóe miệng co rút, không phản ứng.

"Như thế nào? Chẳng lẽ ta có ngươi không có?" Lâm San nói xong, ánh mắt nhìn chằm chằm vào ngực Quý Mị, nhất thời bưng tỉnh đại ngộ, vô cùng đồng tình vỗ vai nàng: "Cô nương, ta có thể lý giải tâm tình này, ta cũng từng không có, mỗi ngày nhìn người khác có hâm mộ ghen tị lẫn uất hận, cảm giác này thực khổ sở..."

Quý Mị rốt cục phát điên nói: "Thuộc hạ ra ngoài chờ thiếu phu nhân." Rồi lập tức phi như bay chạy thoát ra ngoài.

"Ài, người đợi chút, ta còn chưa nói xong! Kỳ thật có nhỏ cũng tốt, nếu giả làm nam nhân cũng không có hết sức, người không biết giả thành nam nhân có bao nhiêu khổ... Đây!" Lâm San mất mặt, le lưỡi, lúc này mới từ từ thay quần áo.

Nói thật, nàng đã quên chính mình không mặc nữ trang bao lâu rồi nên đổi ngược lại cởi bỏ mảnh vải quần ngực kia không quen, đùa nghịch một trận, mới miễn cưỡng thay y phục, vòng vo một hồi, ngẫm lại cảm thấy không thể để lão yêu phục kia chiếm tiện nghi, vì thế thuận tay cầm trâm ngọc gắn lên đầu. Xong rồi thấy vòng tay phi thủy thuận mắt, cũng lấy một bộ đeo vào cổ tay... Cướp đoạt một vòng, bỗng thấy ở góc sáng nhất trong thạch thất có một pho tượng Phật bằng ngọc.

Nhìn thế nào cũng rất đáng giá! Lâm San nhất thời hai mắt sáng lên, hưng phấn lấy tay định nhổ lên, kết quả một chút cũng không nhúc nhích, nàng không cam lòng lại lay lay nhưng vẫn không nhúc nhích như trước. Lâm San nổi giận, dồn toàn lực vào pho tượng, dùng sức kéo ra. Chỉ nghe răng rắc một tiếng, cửa ngăm sau tượng Phật bỗng chậm rãi mở ra.

Oa, đây là cơ quan trong truyền thuyết sao! Lâm San lập tức phấn khởi, thấy Quý Mị còn ở ngoài chưa vào, nhanh như chớp chui vào bên trong cửa ngăm.

Sau cửa ngăm có một thông đạo nhỏ hẹp càng xuống càng sâu, Lâm San dọc theo đường hầm càng xuống càng cảm thấy lạnh, đến cuối đường mới phát hiện đây là một hầm chứa đá, chất đầy những khối băng thật lớn, hàn khí từng trận làm người không khỏi run run.

Còn tưởng có thể ra ngoài, kết quả thông đến chỗ quý quái! Lâm San buồn bực muốn chết, đang định trở về bỗng nhiên thấy giữa băng thất có một hộp ngọc tinh xảo, trong suốt, điêu khắc tinh mỹ, quả thật là ngọc cực phẩm.

Xem ra cũng không mất công! Lâm San nhất thời phấn khởi, đi qua nâng hộp ngọc lên, sờ soạng một lần, định mở ra nhìn xem bên trong có gì. Kết quả vừa mở, hai con sâu trắng toát nhảy ra, ghê tởm chưa từng thấy.

Lâm San chỉ cảm thấy buồn nôn, hộp ngọc trong tay vừa buông, hai con sâu liền phóng ra ngoài, một con vừa nhảy lên lưng làm nàng sợ tới mức hét lên, vung chân mạnh mẽ. Chỉ nghe xuy một tiếng, con sâu liền ngọc nát hương tan.

"Người đang làm gì?" Cơ hồ cùng lúc đó vang lên thanh âm phẫn nộ của Quý Hồng Lân.

Lâm San vừa nhấc đầu nhìn Quý Hồng Lân mặt mày vặn vẹo, trong phút chốc biết mình gặp rắc rối, theo bản năng lui về sau từng bước, kết quả vừa vận đạp trúng luôn con còn lại, chỉ nghe "Xuy ——", phu thiên tâm cùng lúc quy thiên.

Khuôn mặt Quý Hồng Lân nháy mắt lạnh như băng, thật lâu sau, nàng hét lên giống như bị tâm thần: "Trời nàng lại cho ta, trời lại!!!"

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Lâm San bị trời gô, tay cũng quần đầy dây thừng, quả thực có thể so sánh với mấy con cua bị cột. Nhìn bộ dáng này của nàng, Quý Bạch Vũ ở bên cạnh cười như hết giận.

"Không nghĩ Tống nhị tiểu thư cũng có ngày này, cảm giác bị trời thế nào?" Hắn lộ vẻ mặt như được xem kịch vui.

"A phi!" Lâm San cắn răng, hùng hùng hổ hổ nói, "Người chỉ biết ra vẻ ta đây, mẹ người bắt người cười ta, một chút cử động cũng không dám? Người có phải là nam nhân hay không!"

Lời Lâm San làm Quý Bạch Vũ nháy mắt tối sầm, trong mắt hiện lên sát khí, một phen kéo áo Lâm San. Hai người giáp mặt thật gần, Lâm San có thể nhìn rõ sự tức giận trên mặt hắn, không phải giả bộ hù người đơn giản, nhất thời có chút sợ hãi. Nhưng nàng quật cường, cắn răng đón nhận ánh mắt của hắn, kiên trì không yếu thế.

Hai người cứ mắt to trừng mắt nhỏ như vậy hồi lâu, ngay khi Lâm San không thể kiên trì hơn nữa bỗng Quý Bạch Vũ cắn lên mặt Lâm San một cái.

Lâm San bị hành động bất thành linh làm sợ ngây người, cả buổi mới biết bị đùa giỡn, nhất thời cơn giận nổi lên, không để ý mình còn bị cột định mở miệng mắng chửi. Nhưng Quý Bạch Vũ lại lên tiếng trước, ngắt lời: "Ta có phải nam nhân hay không, chờ thành thân động phòng, nương tử tự nhiên sẽ biết." Lúc hắn nói lời này, vẻ mặt lộ hàm ý trêu đùa, quả thực khác hẳn với cái người hung hăng vừa rồi.

Hắn nói trắng ra, như vậy Lâm San mặt đỏ hồng, không khỏi vừa thẹn vừa giận, còn muốn mở miệng, ngoài cửa lại vang lên tiếng đập cửa.

"Thiếu chủ." Một thủ hạ đi vào, nói nhỏ vài câu với Quý Bạch Vũ, phút chốc Quý Bạch Vũ biến sắc, đứng dậy đi ra.

"Đây, đừng đi!" Lâm San vừa mở miệng, một miếng vải bông đã nhét vào miệng nàng.

"Phiền muốn chết, phải hay không vài ngày nữa người sẽ biết!" Quý Bạch Vũ không khách khí trừng mắt nhìn nàng rồi bước ra ngoài.

Quý Bạch Vũ lần này đi rất lâu.

Trong địa cung không thấy ánh mặt trời, Lâm San bị trói căn bản sẽ không biết ngày đêm, tới lúc đói đến vằng vặc đầu hoa mắt, mới có một nha hoàn vào đưa cơm, khi đó tay chân nàng đã sớm chết lặng, tứ chi vô lực, từ cửa bị cột biến thành gà chết, úp mặt trên bàn một hồi mới miễn cưỡng có chút khí lực.

Lâm San vừa thăm mắng mẹ con nhà họ Quý ra tay ác độc, một mặt không thèm để ý hình tượng cầm bát cháo to bùng lên mồm uống. Nàng thật sự cực đói, chẳng sợ cháo này có độc, cũng không cố được nhiều như vậy, dưới tình huống này, ma nào còn tốt hơn quý đói.

Trái với dự đoán của nàng, trong cháo không có gì, Lâm San ăn hết hai chén cũng không thấy thất khiếu chảy máu, ngay cả nha đầu đưa cơm cũng vô thanh vô tức lui ra ngoài. Điều này khiến Lâm San không khỏi kỳ quái, chẳng lẽ Quý Hồng Lân đã nguôi giận, định tha thứ tội lỗi thiên tâm? Không không không! Trên đời này người khoan hồng độ lượng không ít nhưng tuyệt đối không có Quý Hồng Lân! Lão yêu phụ kia vốn đã biến thái sao có thể dễ dàng bỏ qua cho mình? Rốt cuộc là muốn gì?

Lâm San nghĩ đến đầu đau, tất cả chỗ bị trói trên người đều đau, mí mắt càng ngày càng nặng, rốt cục ngủ mất.

Lâm San nằm mơ thấy mình phải thành thân, trên người mặc hỉ bào đỏ thắm, tất cả mọi người đều tới chúc mừng, vợ chồng Tể tướng níu kéo trong nước mắt, ngay cả bạn học trước kia của mình cũng mặc cổ trang đến chúc phúc. Nàng bị không khí vui sướng này phủ đầu, cảm thấy tâm lang chính là Liên Phong, mọi người đều chúc bọn họ bách niên giai lão, nàng hỗn loạn vui sướng không yên, đợi tâm lang nhắc khăn voan của nàng.

Chú rể rốt cục đã đến, nàng nghe được tiếng bước chân của hắn, trầm ổn mà hữu lực, nàng cảm nhận được hô hấp bên ngoài hi khanh, tưởng tượng khi vén lên là khuôn mặt của Liên Phong.

Rốt cục khăn cũng được vén lên, chói mắt một hồi, khuôn mặt cực kỳ mong đợi lại chính là vẻ mặt trên người của Quý Bạch Vũ, khóe môi lộ vẻ châm chọc. Lâm San sợ tới mức kêu to, nâng tay tát hắn một cái, chỉ nghe "A!" một tiếng, sao lại là giọng nữ nhân?

Lâm San giật mình tỉnh lại, trợn mắt liền thấy một nữ tử áo hồng mặt mày vô cùng tức giận, trên mặt còn hồng dấu tay rõ ràng.

"A... Ngượng ngùng! Ta không cố ý." Lâm San xấu hổ cười cười, đối phương cũng thẹn quá thành giận, nâng tay định tát lại nàng.

May mắn Lâm San phản ứng mau lẹ, định cúi đầu, kết quả đối phương đánh vào giường, bầy tay trắng nõn lập tức đỏ bừng, nàng kia đau đến nhe răng trợn mắt, hỏn hỏn nói: "Trời tiện nhân này lại cho ta, ta không đánh chết nàng không được!" Vừa nói liền lập tức có hai hạ nhân đi qua, một tả một hữu cạnh Lâm San, sau đó nữ nhân hung hăng không chút khách khí nâng tay định đánh vào mặt Lâm San.

Lâm San thấy không xong, vội vàng hô to: "Chờ một chút, người không thể đánh ta!"

Tay nữ nhân kia dừng giữa không trung, khinh thường cười nói: "Không thể đánh? Người cho người là ai?"

"Vậy người là ai?" Lâm San hỏi lại.

Nữ nhân hiển nhiên bị phản ứng của Lâm San làm giật mình, thật lâu sau mới hung tợn nói: "Ta là ai, ai cần người lo?"

"Đương nhiên ta lo, ta tuy là tù nhân nhưng tốt xấu gì cũng là thiếu phụ nhân do cung chủ các người khâm định, ngay cả ta người cũng dám đánh!" Lâm San thấy nữ nhân này không giống người do Quý Hồng Lân phái tới, rõ ràng bất cứ giá nào cũng cãi lại.

Quả nhiên, nữ nhân kia bị nàng hù, tuy không hạ thủ nhưng thái độ vẫn ác liệt như trước: "Hừ! Thiếu phụ nhân? Người thật nghĩ mình có thể? Cung chủ bắt quá từng nói qua nhưng người cũng nên soi gương nhìn lại mình, thiếu chủ có thể coi trọng loại người như người sao?"

"Cho dù chương mật, cũng là quyết định của cung chủ các người, nếu người đánh ta thì khi diện kiến ta nghĩ cung chủ sẽ không bỏ qua cho người!"

"Người!" Nữ tử áo hồng á khẩu không trả lời được nhưng khẩu khí cũng chưa tan, giằng co chốc lát, bỗng nhiên tròn mắt di chuyển, lộ ra tia ác độc. "Hừ, người cho là người nói mấy câu, ta sẽ không thể làm gì người sao? Món nợ của tỷ tỷ, hôm nay ta nhất định báo thù!" Dứt lời, rút tam mai châm bên hông ra.

Lâm San bị tư thế này hù dọa! Chỗ quý quái này rốt cuộc cất giấu bao nhiêu tên biến thái! Nàng tuyệt vọng thăm dò hết, một mặt vội vàng hỏi: "Người làm gì, báo thù cái gì? Ta ngay cả mình cũng lo không xong, còn hại tỷ tỷ người, người nghĩ ta là thần tiên chắc!"

"Bớt nói đi! Nếu người không chạy trốn, tỷ tỷ của ta sao có thể bị cung chủ trách phạt? Hôm nay rơi vào tay ta xem như người không hay!"

"Đợi chút, tỷ tỷ người là Quý Mị?" Lâm San rốt cục phản ứng lại, đại khái hiểu được nguyên nhân nữ nhân này tìm mình báo thù, phỏng chừng Quý Hồng Lân kia trút hết tức giận lên người Quý Mị vì đã không cẩn thận để mình lọt vào hàm bẫy.

"Rốt cục đã nghĩ ra? Quá muộn!" Hồng y nữ tử nói xong, châm trên tay đã đâm xuống tay Lâm San.

Một châm này vừa đâm làm Lâm San đau hết tâm can, thiếu chút nữa ngất xỉu. Lúc này, nữ nhân kia vừa định châm cái thứ hai thì phía sau có người đến ngăn cản.

"Dừng tay, Đình Lan!" Người vừa vào dĩ nhiên là Quý Mị, sắc mặt tái nhợt, nhìn suy yếu hơn trước rất nhiều nhưng khí thế không suy giảm, nâng tay Đình Lan, "Người điên rồi, nàng là thiếu phụ nhân, nếu xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ?"

Quý Mị thái độ rất cứng rắn, Đình Lan lập tức đỏ mặt.

"Tỷ tỷ, ta đây là báo thù cho người!"

"Báo thù gì? Là ta sai phạm, là ta sợ ý, liên quan gì đến người khác?"

"Tỷ tỷ! Ta..." Đình Lan tức hộc máu, nhìn về mặt kiên định của Quý Mị, lại nhìn Lâm San sắp hôn mê vì đau, đỏ mắt bỏ đi.

Đình Lan vừa đi, Quý Mị tựa hồ nhẹ nhàng thở ra, xoay người hướng về hai hạ nhân bên cạnh Lâm San nói: "Mang thiếu phụ nhân đi theo ta."

Lâm San cũng không biết bị người đưa đi bao lâu, đến khi bị nhiệt khí làm cho mờ mắt mới phát hiện đã đến một gian thạch thất có suối nước nóng.

"Giúp thiếu phụ nhân cởi áo." Quý Mị nói xong, hai nữ tỳ bắt đầu giúp Lâm San cởi quần áo.

Lâm San lúc này đã không còn đau như vừa rồi, thấy có người định cởi đồ cho mình, vội vàng giãy dụa: "Các người làm gì? Buông, buông ra..."

Hai nữ tỳ kia sao có thể nghe nàng, nhanh chóng lột sạch Lâm San, sau đó đẩy nàng vào trong ôn tuyền. Bọt nước văng khắp nơi, Lâm San uống hết mấy ngụm nước, giãy dụa tính đứng lên, lại bị người rảnh tay đè xuống, sau đó có người bắt đầu giúp nàng tắm rửa.

Cảm giác này giống gì? Đúng vậy, giống như một con heo đợi làm thịt, bị tẩy sạch sẽ, sau đó đưa đi lò mổ. Lâm San cảm thấy hiện tại mình chính là con heo đó, chờ tắm rửa xong sẽ có một dao chém xuống, giả thị trường của nàng chính là mười lăm đồng một cân.

Bất quá heo này được đãi ngộ không tồi, tắm rửa xong lại được mát xa, móng tay cũng được sửa sang, sơn hồng hồng làm người ta có cảm giác không thực cho lắm.

Bỗng dưng, Lâm San nhớ tới giấc mộng kia, phát sinh một dự cảm xấu.

—— sẽ không là, phải thành thân?

Dự cảm của Lâm San quả thật chính xác, Quý Hồng Lân nói được thì làm được, chẳng ngại Lâm San làm chết đôi thiên tâm quý giá, nữ nhân có chấp này vẫn chuẩn bị cho con mình cưới Lâm San để báo thù năm đó nàng bị người khác vứt bỏ. Cho nên có đôi khi, chấp niệm của con người thật sự đáng sợ, đáng sợ đến mức phải đem sự thống khổ mà mình chịu đựng trả lại cho người vô tội khác gấp bội.

Lâm San chính là vật hi sinh đó, người nàng yêu rơi xuống đâu còn chưa rõ, nàng không hiểu vì sao lại thân trúng kịch độc, gả cho một nam nhân không yêu, chỉ có thể nói thế giới này thực rất, con mẹ nó, cầu huyết!

Hì bảo đồ thấm phủ lên, so với trong mơ nàng còn xinh đẹp hơn ngàn lần vạn lần. Lâm San không vui chút nào, nàng cảm thấy mình tựa như rơi vào ngõ cụt, trong đầu đều nghĩ đến Liên Phong nhưng lại không thể đi tìm người mình chân chính để ý.

Nền đỏ lay động, tân nương xinh đẹp cúi mặt, làm người ta thêm phần triu mến.

Quý Mị mắt trầm xuống, vết roi trên người lại nhói đau, đây là nữ nhân sẽ thành thân với thiếu chủ sao? Thật sự rất đẹp, đẹp đến mức làm nàng tự xấu hổ. Cho tới bây giờ, hy vọng tiềm tàng tận đáy lòng nàng đã trở nên xa vời, nàng nên sớm giác ngộ, nàng với hân thân phận cách biệt, trong mắt hân mình bất quá cũng chỉ là một thú hạ theo hân đã lâu mà thôi, một chút tình nghĩa chủ tớ đã là cực hạn, còn muốn gì hơn?

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Lại nói tiếp, Lâm San xem như là một kỳ tích xuyên không. Thành thân hai lần, một lần cùng nữ nhân, một lần cùng nam nhân, một lần làm chú rể, một lần làm tân nương. Tung hoành cổ kim có thể tìm được một người nam nữ không tha như nàng phỏng chừng không có.

Bất quá nói đi phải nói lại, người sống hai kiếp, thành thân hai lần, lại không gả được cho như ý lang quân, không gặp công chúa điều ngoa cũng là thiếu gia biến thái, người trước hô to gọi nhỏ, hận nàng thấu xương, người sau càng khoa trương hơn, thành thân xong vì xả giận tính hạ độc giết nàng. Nói đến đây, Lâm San phải gọi là một kỳ tích trần ngập bị kịch!

Tuy lần này Quý Hồng Lân định hôn xả giận nhưng trình tự không hề thiếu sót, cần bố trí đã bố trí, nên thu xếp đã thu xếp, địa cung vốn trầm lặng lập tức tràn ngập nền đỏ chúc mừng.

Lâm San hoàn toàn đã bị bức đến tử lộ, mấy lần định chạy trốn đều bị nha hoàn theo hầu dễ dàng tóm về. Sau đó nàng lại cảm khái vì thấy không xứng rồi ảm ỹ nháo loạn quá mức nên sau khi thương lượng, Quý Mị đã nhét vào miệng nàng một viên thuốc.

Hồng Lâm Giáo không hổ nổi danh nhờ dụng độc nên Lâm San uống thuốc xong bèn rất nhanh mất hết khí lực, chỉ có thể giống như con rối gỗ bị người ta chài đầu hóa trang, đội mũ phượng, mặc hỉ bào, sau vài canh giờ, cuối cùng cũng xong. Đến giờ lành, trên đầu nàng phủ một khăn hỉ, sau đó tả hữu hai nha hoàn diu nàng ra ngoài.

Quý Bạch Vũ sớm đã mặc hỉ bào đợi ở đó, không có lấy nửa điểm giống chủ rể ngược lại Quý Hồng Lâm cao cao tại thượng, mặt đầy hồng quang, thối mê hư vinh của lão nhân biến thái đã hoàn toàn được thỏa mãn.

Lâm San bị người cứng rắn ấn quỳ trên đất, tiện đà theo câu xướng của người chủ trì "Nhất bái thiên địa!" vừa vang lên, hai nữ tỳ ở phía sau không chút khách khí ấn nàng xuống. Vốn dĩ nàng đã uống thuốc rồi nên không còn khí lực còn bị người ta nhấn đau như vậy, xung quanh tất cả đều là tiếng cười trong ánh nến đỏ lập lòe.

Lâm San trong lòng ủy khuất, không phải vì bị bắt thành thân mà là bỗng nhiên nhớ tới Liên Phong. Tên kia không phải nói muốn kết hôn với nàng sao? Nên hôn đã hôn, nên sờ cũng đã sờ, ngay cả sinh lễ đều vô liêm sỉ đoạt lấy, vì sao nàng lại còn rơi vào hoàn cảnh như bây giờ?

Lâm San trong lòng luôn ôm một tia hy vọng, không ngừng tự thuyết phục mình Liên Phong không chết, một ngày nào đó hắn sẽ trở về tìm nàng nhưng giờ khắc này, nàng rốt cuộc cũng không tự lừa mình được nữa. Chuyện thật đã xảy ra trước mắt, hắn đã chết, ngay cả xương cốt đều bị nước sông cuốn trôi không còn một mảnh, sao có thể trở về tìm mình?

Nghĩ đến đây, bi thương bấy lâu trong lòng Lâm San lập tức trào dâng, mặc kệ thân thể không còn chút sức thì ít ra còn có thể rơi nước mắt, chốc lát liền nước nớc.

Người trong điện vốn đang cao hứng dự hôn lễ tự nhiên nghe thấy tiếng khóc, hình như còn là tân nương đang khóc? Nhất thời tất cả đều ngây người.

Quý Bạch Vũ đang định "Phu thê giao bái" liền cau mày. Lâm San càng khóc dữ hơn, càng khóc càng khó nghe, càng khóc càng lớn. Người chủ trì định bỏ qua nhưng sau đó thật sự chịu không nổi nữa, nếu không nhìn thấy mũ phượng của tân nương đang đội, hắn còn tưởng rằng mình đang ở trong đám ma. Là một người chủ trì nghiêm khắc sao có thể cho phép hôn lễ mình chủ trì có tỳ vết như vậy? Một khắc kia, huynh đệ chủ trì tôn nghiêm bành trướng, nuốt lại câu "Phu thê giao bái" vào trong.

Quý Hồng Lâm ngồi trên không kiên nhẫn: "Còn chờ cái gì? Nhanh lên!"

Người chủ trì vẫn không lên tiếng.

Lâm San khóc càng khó nghe hơn, một bên khóc một bên kêu: "Không cho người chết! Ai cho người chết? Người chết rồi ai cưới ta! Người còn chưa cưới ta, ta đã thành quả phụ, người cái đồ vô lương tâm..."

Đừng nói Quý Hồng Lâm, ngay cả Quý Bạch Vũ không xem hôn sự này vào đâu cũng đen mặt.

"Đừng để nàng khóc nữa, nhanh chóng bái đường, lạy xuống!" Quý Hồng Lâm không kiên nhẫn phát phát tay, hai nha hoàn kia đành không đợi người chủ trì mở miệng liền ấn Lâm San cúi xuống, sau đó lùi nàng nhanh chóng rời khỏi lễ đường.

Hai nha hoàn đưa Lâm San vào động phòng, Lâm San vẫn chưa ngừng khóc làm các nàng rất khó xử. Hai người buông Lâm San đang khóc như núi đổ, nhìn thoáng qua, nữ tỳ Giáp lên tiếng: "Cung chủ phân phó không để tân nương khóc nhưng nàng còn khóc, chúng ta làm sao bây giờ?"

"Còn có thể làm sao? Nếu không thì hạ độc đi? Dù sao cung chủ cũng không thật tâm muốn thiếu chủ cưới nàng."

"Người điên rồi sao? Tính tình cung chủ người cũng không phải không biết, cho dù muốn độc, cũng không tới phiên chúng ta."

"Này..." Nữ hầu Ất lập tức khó xử, qua một lát, nàng bỗng nhiên nghĩ ra, ngẩng đầu thần bí hề hề áp sát vào nữ hầu Giáp, "Nếu không, thử cái kia xem..."

"Cái gì?"

"Chính là cái kia!" Nữ tỳ Ất vẻ mặt ái muội.

"Ngà!" Một người bùng tỉnh đại ngộ, "Xác định là nó? Có thể gặp chuyện không may gì không?"

"Có thể xảy ra chuyện gì? Dù sao cũng là động phòng, trong chốc lát thiếu chủ trở về thấy tân nương chủ động như vậy, nói không chừng còn khen chúng ta!"

Nữ tỳ Giáp do dự một chút, rốt cục vẫn cắn răng nói: "Được, dùng cái kia đi!"

Lâm San vốn đang khóc, bỗng nhiên khăn voan bị gỡ lên, sau đó một viên thuốc nhét vào miệng nàng, một nữ tỳ nâng tay gỡ sau gáy một cái, nàng chỉ cảm thấy thân mình mềm nhũn, ngã xuống hôn mê bất tỉnh.

Lâm San choáng váng không biết bao lâu, đến khi nghe được tiếng mở cửa nàng mới mơ mơ màng màng tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân nóng vô cùng, có cái gì rục rịch trong người, lâm sàng thối không thôi.

Quý Bạch Vũ không biết Lâm San bị người ta hạ dược, thấy nàng nằm trên giường, khăn hi rơi ở một bên liền nổi giận. Đúng vậy, hán hận Tống Lạc tưởng muốn tra tấn nàng sống không bằng chết nhưng chuyện báo thù cũng không bao gồm việc muốn kết hôn với nàng! Hiện tại không chỉ bỗng nhiên phải kết hôn với nữ nhân này, tại hôn lễ còn làm hán mất mặt như vậy mà giờ đây lại thật thanh nhàn nằm ngủ.

Hán giận dữ bước đến trước giường, thực không khách khí đẩy Lâm San dậy: "Tỉnh dậy!"

Cả người Lâm San vốn đang nóng bừng bị người đẩy như vậy bèn cảm thấy khô nóng khó nhịn, tay nắm chặt chăn, thân thể đều run rẩy.

Quý Bạch Vũ lúc này mới phát giác, vội vàng đem nữ nhân trên giường xem qua rồi giật mình. Chỉ thấy Lâm San hai mắt mê ly, hai má nhuộm hồng, thần trí không rõ vừa cảm vật áo vừa rên rí: "Nóng... Ta nóng..."

Quý Bạch Vũ từ nhỏ đã được Quý Hồng Lân thu dưỡng, bên trong địa cung có độc nào chưa thấy qua, hán vừa thoáng nghĩ đã biết Lâm San bị trúng Đoàn Tụ Tán. Đoàn Tụ Tán tên gọi đã bao hàm ý nghĩa, chính là xuân dược cường hãn, dược tính so với xuân dược thường mạnh hơn vài lần, nếu sau khi trúng độc không ái ân kịp lúc sẽ làm người ta đánh mất thần trí, sống không bằng chết.

Có thể làm Lâm San sống không bằng chết, Quý Bạch Vũ đương nhiên cao hứng, chẳng qua sự tình bây giờ có chút ngoài dự kiến của hán. Vốn tưởng Tống Lạc nữ phần nam trang, bộ dạng sẽ không có hương vị nữ nhân nhưng lúc này hai mắt mê ly, da thịt trắng nõn đang phiếm hồng, phong thái hết sức dụ hoặc, nhìn qua rất ngon miệng.

Đạo lý mỹ nữ dâng đến miệng không thể không ăn sao Quý Bạch Vũ không biết, thế nên hán bèn tiến lên.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Lâm San chỉ cảm thấy trước ngực mát mát, thần trí cuối cùng thanh tỉnh một chút liền thấy Quý Bạch Vũ đang cởi quần áo của mình bèn vội vàng dùng khí lực toàn thân, liều mạng đẩy hán ra.

Không nghĩ nàng trúng Đoàn Tụ Tán còn có sức như vậy, Quý Bạch Vũ cảm thấy thú vị. Hán ngừng tay nhìn nàng: "Thế nào? Rất khó chịu phải không? Ta đây là đang giúp người."

"Cút!" Lâm San kéo chặt vật áo, "Ta muốn người giúp cái rắm! Người cút cho ta!"

"Nhất định không cần?" Quý Bạch Vũ cười rộ lên, "Người nhìn bộ dáng hiện tại của người xem, còn ước ta chạm vào người đi..." Hán nói xong, ngón tay định sờ mặt Lâm San lập tức bị Lâm San chụp lấy.

"Người đừng chạm vào... Ta..." Giọng nàng cứng rắn, trong chốc lát dược tính lại nổi lên, cả người giống có trăm ngàn con kiến cắn xé khó chịu nhưng lý trí không ngừng ngăn Quý Bạch Vũ động chạm.

Quý Bạch Vũ là loại người nào? Chỉ có nữ nhân khóc cầu muốn hán, chưa từng gặp qua có người trúng xuân dược còn liều chết không cho hán chạm vào. Thấy ý tốt của mình còn bị Lâm San nhiều phen cự tuyệt, lập tức khó chịu: "Không biết phân biệt đúng sai, người như vậy sẽ khó chịu đến chết."

"Chết cũng không phải chuyện của người, người... Người cút cho ta!" Lâm San tay không khí lực nhưng thật ra chân còn có chút ít nên không ngừng đá về phía Quý Bạch Vũ.

Quý Bạch Vũ tuy không phải chính nhân quân tử, bất quá về chuyện nam nữ hoan ái, hán có vẻ nguyên tắc, chỉ cần đối phương không muốn, vô luận thế nào hán cũng sẽ không động thủ. Nhưng xét tình huống trước mắt, nha đầu Tống Lạc kia tựa hồ chống đỡ không được bao lâu... Một khắc kia, trong lòng Quý Bạch Vũ dâng lên ý đồ xấu xa.

Từ lúc hán gặp được nha đầu kia, không biết bao nhiêu chuyện tốt bị phá hủy, trong lòng hán kỳ thật sớm nghĩ muốn giáo huấn nàng một chút, bất hạnh tìm không thấy cơ hội, nay có cơ hội tốt như vậy không bằng để nàng khó chịu. Quý Bạch Vũ nghĩ như thế, lui đến cạnh bàn, kéo ghế ngồi xuống, thưởng thức bộ dáng thống khổ của Lâm San.

Đây tuyệt đối là hành vi cảm thù! Nếu có khí lực, Lâm San tuyệt đối có thể bắt hán cắn chết, bất quá hiện tại tự thân nàng khó bảo toàn, Quý Bạch Vũ vừa ly khai, tuy độ ẩm bên người là thấp hơn một chút nhưng lại có một cỗ liệt hỏa trong cơ thể thiêu đốt, cái loại nóng rục lan tràn khó diễn đạt bằng lời này làm nàng ước mình có thể vùi vào một khối băng.

Quý Bạch Vũ thưởng thức bộ dáng thống khổ của Lâm San, nhìn đi nhìn lại mới phát hiện Lâm San dường như có thể chịu được còn chính mình đã có điểm nhìn không được. Đêm dài yên tĩnh, nền đỏ lay động, không khí còn tràn ngập hương Đoàn Tụ Tán độc đáo, cô nương trên giường dục hóa khó

nhìn... Tình cảnh này, nam nhân thường cảm lòng không được cũng thật bình thường.

Nhưng Quý Bạch Vũ chẳng phải lại cho rằng đây là một ván cờ, vô luận thế nào hần đều phải kiên trì cho đến khi Lâm San quỳ xuống cầu xin mới thôi, bằng không rất có lỗi với tôn nghiêm nam nhân. Vì thế kiên trì đến cùng, Quý Bạch Vũ quyết định trước ra ngoài dạo một vòng, chờ được tính bộc phát, Tổng Lạc tự nhiên sẽ cầu mình muốn nàng. Nghĩ vậy, Quý Bạch Vũ đứng lên, cười nhỏ rồi đi ra ngoài.

Quý Bạch Vũ vừa đi, thần kinh căng thẳng này giờ của Lâm San mới thoáng thả lỏng đôi chút nhưng được tính của Đoàn Tụ Tán còn đang không ngừng ăn mòn thân thể cùng lý trí của nàng, nàng cảm thấy mình đã không có cách nào khác, thậm chí bắt đầu sinh ra ảo giác, trong ảo giác nàng thấy Liên Phong, hần dùng tay đẩy vạt áo nàng ra, tinh tế hôn cổ nàng... Nhưng trong chớp lát, ảo ảnh kia liền tan nát, thân thể càng không thể khống chế khát vọng đó.

Lâm San biết mình sắp chống đỡ không được, nếu Quý Bạch Vũ trở về, nàng có khả năng khó giữ khí tiết đến già. Bên ngoài phòng bỗng có tiếng mở cửa... Lâm San cả kinh, lý trí chưa hoàn toàn tiêu tan tự buộc mình đứng lên, sờ soạng bầu rượu trên bàn, dùng chút khí lực cuối cùng tựa vào khung cửa tính liều mạng cùng Quý Bạch Vũ.

Tiếng bước chân ngoài cửa rất nhẹ nhưng quả thật là hướng buồng trong đi tới, một lát sau, một thanh âm rặng rắc vang lên, lập tức lộ ra một khe hở. Lâm San không kịp nghĩ nhiều, dùng hết khí lực toàn thân, giờ bầu rượu lên đập vào đầu người đang tới.

Một tiếng hừ nhẹ qua đi, người đó không ngã xuống ngược lại Lâm San cạn kiệt khí lực, cả người mềm nhũn ngã vào lòng đối phương.

Quý Bạch Vũ còn đang đi dạo bên ngoài, tôn nghiêm nam nhân cùng sinh lý xúc động đối kháng kịch liệt, trong đầu tất cả đều là hình ảnh dạt dào xuân sắc trong phòng vừa rồi, không chỉ đi không được còn nhớ mãi không quên.

Qua nửa nén hương, hần bỗng nhiên tỉnh ngộ, đã biết rồi rắm là gì? Đường này là ta mở, cây này là ta chặt, nàng đây là ta cưới, động phòng cùng tân nương của mình, còn không phải là chuyện hợp tình hợp lý sao? Nghĩ đến đây, Quý Bạch Vũ thu hồi quạt, vội vàng trở về.

Nhưng mà cửa vừa mở ra, sắc mặt hần liền thay đổi.

Chỉ thấy tân phòng vẫn là tân phòng, bàn vẫn là bàn, nệm vẫn nệm nhưng tân nương đâu? Không có!

Đêm tân hôn, tân nương mất tích, chuyện này rất nhanh liền kinh động toàn bộ Hồng Lân Cung. Quý Bạch Vũ giận tái mặt, biết Lâm San trúng độc chạy không xa, vì thế ra lệnh nhất định phải tìm được người. Chỉ trong một nén nhang, toàn bộ giáo chúng đều dốc toàn lực, ánh lửa nhấp nháy, cước bộ hỗn độn.

Trong sương mù, Lâm San cảm giác được bên tai có rất nhiều thanh âm, nàng nghĩ mình lại sinh ảo giác, muốn gọi ai đó, vừa mở miệng liền bị bung kín, có người "Hừ" nhẹ một tiếng bên tai.

Thanh âm kia không vang nhưng vì nói sát bên tai nên tự nhiên như một cổ gió lạnh làm nàng nguyên bản thần trí không tỉnh táo liền cảm thấy thực thoải mái, không tự chủ được mà dựa vào người hần. Càng dựa vào càng cảm thấy thoải mái, vì trước đó giãy dụa nên lộ ra hơn phân nửa cổ áo, vừa vịn dầm tại cánh tay đang ôm nàng làm nàng cực kỳ thoải mái. Lâm San nhìn không được cọ cọ vài cái liền bị một cánh tay gắt gao kiềm lại.

"Đừng nhúc nhích." Lúc thanh âm bên tai vang lên, Lâm San cả người chấn động.

Là hần? Tuyệt đối là hần! Lâm San cố gắng mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt quen thuộc, cơ hồ kích động bật khóc. Nhưng nàng rất nhanh lại phủ quyết ý nghĩ của chính mình. Đây nhất định lại là ảo giác, Liên Phong làm sao có thể xuất hiện? Tên kia không phải sớm đã... Nghĩ vậy, nàng đau xót thương tâm muốn khóc.

Thấy nàng nhủu mày, Liên Phong còn tưởng lực đạo của mình làm đau, vội vàng buông ra, kết quả vừa nhẹ buông Lâm San lập tức dấn mình vào người hần. Giờ khắc này, nàng đã hoàn toàn mất sức phán đoán, thân thể tất cả đều dựa vào bản năng, thấy nơi nào thoải mái liền hướng về nơi đó, đôi tay bám chặt vạt áo đối phương.

Liên Phong bị hành động đó của nàng làm cho kinh động, định ngăn cản nhưng một đội tuần tra vừa vặn từ một bên thông đạo đi qua, vì tránh kinh động bọn họ, hần đành phải vẫn duy trì tư thế vừa rồi, lưng dấn vào tường lạnh như băng, trong lòng lại ôm cô nương hương nhuyễn cực nóng, bàn tay nhỏ bé không an phận sờ soạng khắp ngực, loại cảm giác băng hỏa lưỡng cực này quả thực có thể lấy mạng người ta.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Hần đúng là không thể tiếp tục kiên nhẫn, nâng tay định điểm huyệt Lâm San, kết quả còn chưa hành động thì Lâm San lại hừ một tiếng làm kinh động đám người kia, lập tức có người hướng tới chỗ bọn họ đang ẩn nấp.

Liên Phong toàn thân khẩn trương, nhanh cảm chặt đao bên hông, mắt thấy hành tung hai người sẽ bại lộ thì bỗng có ai ở phía sau gọi đám người đang đi về phía bọn họ.

"Bên kia hình như có động tĩnh, mau qua xem!" Sau một tiếng kêu, đám người kia nhanh chóng rời đi, trong chốc lát không thấy bóng dáng ai nữa.

Trong chỗ tối, Liên Phong thở dài nhẹ nhõm, ngay sau đó lại thiếu chút nữa hít thở không thông, người trong lòng đang bắt đầu còi thất lưng của hắn, một đôi tay liễu mạng sờ soạng. Cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ chưa ra đến bên ngoài, quần áo sẽ bị nàng còi sạch. Cùng đường, Liên Phong không thể không điểm huyết Lâm San, sau đó khiêng nàng ra theo hướng đã thăm dò trước đó.

Địa cung ngang dọc chẳng chịt, không nghĩ sẽ dễ dàng bị phát hiện nhưng Liên Phong vẫn bị bại lộ tung tích. Tiếng đuổi giết từ phía sau vang lên, đao bên hông đao dĩ nhiên ra khỏi vỏ, ánh đao chọt lóe trước mặt thì người kia đã chưa kịp tri hô mà ngã xuống đất.

Một người vừa ngã xuống thì cả đám đã hùng dũng tiến lên, Liên Phong thấy tình thế không ổn, một mặt chống cự với bọn họ, một mặt từ từ lui về cửa động. Lúc này một người cầm kiếm vọt lên, Liên Phong xoay người đỡ kiếm liền bị địch nhân ở sau thừa cơ đánh lên.

Lâm San đang choáng váng ngẩng đầu thấy ánh đao, không kịp nghĩ nhiều nâng tay ra một quyền, giáo đồ đáng thương kia còn chưa hiểu chuyện liền bùm mặt ngã xuống, Lâm San quay đầu cười, vừa thấy rõ gương mặt Liên Phong lập tức hôn mê bất tỉnh.

Liên Phong thật sự dở khóc dở cười, bất quá nhờ một quyền may mắn này của nàng mà mở vòng vây nhảy lên thoát khỏi địa cung. Liên Phong nhanh chóng huyết gió, Vô Ảnh sớm chờ bên ngoài tiếp ứng nhanh như chớp chạy về phía bọn họ, Liên Phong phi thân lên ngựa, trước khi truy binh đuổi theo đã nhanh chóng biến mất trong rừng khuya.

Lâm San vẫn đang choáng váng, trên lưng ngựa lại xóc nảy nên tỉnh lại một chút, được tỉnh chưa lui nhưng gió lạnh thổi tới làm nàng cảm thấy dễ chịu, đầu óc cuối cùng cũng thanh tỉnh, vừa tỉnh nàng đã kinh ngạc sao mình bay được? Không đúng, không phải bay mà là cưỡi ngựa? Con ngựa này sao nhìn quen mắt như vậy?

Nàng sừng sốt một hồi lâu lại nghĩ là ảo giác nhưng ảo giác so với những gì đang diễn ra trước mắt quả thực giống như thật. Thật sự? Người hiện tại ôm nàng chẳng phải là...

Một khắc kia Lâm San tìm nghen ngay cổ, nàng định quay đầu liếc xem nhưng sợ quay đầu hết thấy lại thành hoa trong gương, trắng bóng nước, như vậy rồi rầm hồi lâu, nàng bỗng nhiên ngộ đạo: "Không phải chỉ xác nhận một chút thôi sao, cũng sẽ không mất miếng thịt nào!" Nàng cắn răng quay đầu nhìn qua.

Lâm San không ngờ nàng mới vừa quay đầu lại, Vô Ảnh vì hết đường lập tức dừng lại. Ngựa vừa dừng lại Lâm San ngồi trên lưng theo quán tính bị quăng ra ngoài, Liên Phong đang ôm nàng đột nhiên cả kinh vì cú quay đầu kia, không chú ý đường đi đằng trước, đành phải thả người giữ Lâm San lại, hai người cứ như vậy lập tức ngã ra, ôm nhau lăn xuống triền núi.

Lâm San chỉ thấy trời đất quay cuồng, bên tai là tiếng cảnh khô gãy cũng tiếng hét của Liên Phong, đợi cho ngũ tạng lục phủ đều lộn nhào rồi cục mới ngừng lại, quỳ rạp trên mặt đất, cả người xương cốt tan tành. Nhưng nàng không chán chờ, mà nhịn đau nhanh chóng đứng dậy néo mặt Liên Phong.

Hai người ở đáy dốc, ánh trăng xuyên qua tán cây tầng tầng lớp lớp đã nhạt nhòa nhưng Lâm San vẫn nương theo ánh sáng mờ ảo đó nhìn rõ khuôn mặt trước mắt.

Thật sự là hắn!

Nàng có thể cảm giác được tim mình đang đập không ngừng, như muốn văng ra khỏi ngực, kiềm chế tâm tình mừng như điên, nhỏ giọng hỏi: "Là... Người sao?" Nàng hỏi mà ánh mắt chăm chăm con người tối đen kia không chớp mắt, rất sợ hết thấy những điều tốt đẹp này sẽ vỡ tan.

Liên Phong nhìn nàng, không nói gì, hơi gật đầu.

Một cái gật đầu này, Lâm San rốt cuộc không khác chế được kích động, liều lĩnh đi lên ôm chặt lấy hắn. Nàng ôm phi thường nhanh, cơ hồ dùng khí lực toàn thân, chỉ có như vậy, nàng mới khiến mình tin tưởng hết thảy đều là thật, hắn thật sự còn sống, có hô hấp, có thể nói, rõ ràng là người chứ không phải giấc mộng trong đêm khuya hư vô mờ mịt.

Liên Phong không hề cử động, đưa tay vòng qua vai nàng, giờ phút này tâm tình của hắn không phải cũng đang kích động giống nàng sao? Lúc trước hắn quyết định liên thủ cùng Đỗ Hạo, trả từ gạt Đỗ Diệp, một lòng thâm nghĩ trở về có thể đoàn tụ cùng nàng, không ngờ nàng lại vụng trộm xuất cung, thiếu chút nữa mất mạng. Nghĩ nhá đầu ngón có thể chết vì mình, chịu khổ vì mình nhiều như vậy, trong lòng Liên Phong đau tựa dao cắt.

Hắn không giỏi thanh minh, việc duy nhất có thể làm là lẳng lặng ôm nàng như vậy, cảm nhận được hơi ấm của nàng trong lòng, hắn mới cảm thấy nữ nhân này thuộc về mình, ai cũng đừng mong cướp đi.

Hai người như vậy thật lâu, đến khi Liên Phong thấy Lâm San bả vai hơi co rúm mới buông tay, nâng mặt nàng lên. Nàng quả nhiên đang khóc, nước mắt lưng tròng, gò má lại còn đỏ lên vì được tỉnh làm người ta tựa đáy lòng sinh ra yêu thương vô hạn, hắn lau nước mắt trên mặt nàng, vuốt ve da thịt mềm mại, trong ngực nổi lên cảm giác kỳ dị.

Không chán chờ, Liên Phong cúi người hôn nàng.

Nụ hôn không kịch liệt nhưng kéo dài và ôn nhu như thể tích tụ mọi nhớ thương trong khoảng thời gian này, chậm rãi chiếm hết tâm trí nàng. Lâm San

mới vừa áp chế được được tính lại bị cái hôn này kích thích nhưng lúc này nàng không cần khác chế như vừa rồi, hai tay ôm cổ Liên Phong, toàn thân công kích.

Không nghĩ nàng chủ động, Liên Phong trở tay không kịp, nhaoáng một cái, áo đã bị cở ra, làn da cùng làn da dính cùng một chỗ, độ nóng trên người Lâm San càng ngày càng nghiêm trọng, động tác càng cuồng dã.

Biết đây là vì nàng trướng độc, Liên Phong vội vàng bắt lấy cổ tay nàng, buộc nàng rời khỏi người mình: "San San, San San, dừng lại!"

Hắn liên tục kêu vài tiếng, Lâm San mới dừng lại, thờ phỉ phò, mắt mê ly mờ miệng, thanh âm khàn khàn: "Chuyện gì?"

"Người bị người ta hạ được, đừng xúc động, bình tĩnh một chút!" Tuy sớm bị nàng làm cho khó nhin nhưng Liên Phong dù sao cũng là người lý trí, một mặt chế trụ cảm xúc, một mặt nhắc Lâm San.

Lâm San lúc này liền phát hỏa: "Bình tĩnh cái đầu nguoi!" Chỉ vì trước kia rất bình tĩnh đã khiến nàng thiếu chút nữa phải gả cho người khác, hiện tại thật vất vả mới có một cơ hội, tuy thỉnh thoảng nhanh nhẩu cũng không có lợi nhưng dù sao cứ nhanh một chút miễn cho lần tới lại hối hận.

Cũng không biết là được tính hay thiên tính, dù sao lúc này Lâm San bằng bất cứ giá nào, không đợi Liên Phong nói câu thứ hai đã đánh tiếp. Liên Phong không ngăn nàng, hấn cảm mặt nàng, thấp giọng: "San San, nói cho ta biết, nguoi thật sự nghĩ vậy chăng?"

Lâm San nắm tay: "Là thật! So với trên châu còn thật hơn. Đúng là... Ngô..." Lời còn chưa dứt, Liên Phong đã xoay người đặt nàng lên trên, nhanh chóng hôn xuống.

Nụ hôn này so với vừa rồi còn kịch liệt hơn, vừa hôn xong, Liên Phong không có ý rời môi mà chậm rãi từ hai má tiếp tục xuống dưới, đầu lưỡi lưu lại trên cổ non mịn một vết đỏ ửng.

Lâm San thấy mình như say, trong đầu trống rỗng, thân thể không nhin được vòng cổ hắn, cũng không biết trải qua bao lâu, nàng bỗng cảm thấy không hợp, sao vẫn còn như vậy? Ít nhất cũng phải cởi hết quần áo rồi mới đúng? Nàng có chút kỳ quái mở mắt ra thấy Liên Phong đang cau mày không biết tiếp theo nên làm gì.

Đây là bi kịch của một xử nam cổ đại ngây thơ, không ai dạy, không xem sách, càng không có phim ảnh để xem, muốn tự học thành tài thật sự quá khó khăn! Dưới tình huống như vậy, người hiện đại đã nhận được nền giáo dục tiên tiến là Lâm San có vẻ có kinh nghiệm hơn.

Không có việc gì, chưa ăn thịt heo còn chưa thấy qua heo chạy sao? Căn cứ theo sách làm từng bước một là được! Lâm San mông lung, tay bắt đầu thuần thục cởi quần áo Liên Phong, áo hắn rút xuống lộ ra lồng ngực tinh trắng. Lâm San nhìn chăm chăm trong chốc lát, được tính lại nổi lên, nuốt nuốt nước miếng, điên cuồng cắn.

Tuy rằng quá trình có điểm [E], động tác cũng thực không chuẩn, kết quả cuối cùng cũng không giống sách nói nùng tình mật ý, cao trào từng đợt nhưng hai người non trẻ này đánh bậy đánh bạ một hồi cũng thành công.

Thời khắc mấu chốt kia, Lâm San đau thiếu chút kêu lên nhưng rất thỏa mãn. Trong ánh sáng mông lung, nàng thấy trên đỉnh tầng tầng lớp lớp tán cây lộ ra nhiều ngôi sao không hình dạng, một ngôi sao trong cả biển sao lóe lên dần dần nhập lại thành một roi vào mắt, khắc sâu trong lòng cả đời sẽ không quên...

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

Đầu thu, gió thổi tung một mảnh lá khô vàng, vòng vo trong không trung sau đó từ từ rơi xuống trên mặt Lâm San làm nàng tỉnh giấc. Nàng mở mắt ra, nhìn trước sau hết thấy, cả mặt đỏ bừng, ra vẻ am thuần chui vào lòng Liên Phong.

Đây là dã chiến, lừa dã chiến! So quá trình với tưởng tượng kém hơn rất nhiều, cảm giác cũng không tốt như sách đã viết nhưng dù sao những gì cần làm đã có thể làm được, triệt để hoàn toàn. Cho tới bây giờ, nàng còn có thể từng chút một hồi tưởng rõ ràng chuyện đêm qua, mỗi một động tác của hắn, mỗi một câu, cảm giác mỗi một lần da thịt thân mật... Nghĩ đến đây, Lâm San nóng mũi, một dòng máu cứ vậy thực không chịu thua kém chảy ra.

Cảm giác Lâm San luống cuống tay chân, Liên Phong mở mắt ra lập tức bị máu mũi của nàng làm hoảng sợ: "Sao vậy?" Hắn khăn trương, vội vàng lấy ra một cái khăn, lau mặt Lâm San.

Lâm San không phản kháng, để hắn cảm mặt, mắt chăm chăm nhìn, ngây ngô cười.

Bị nàng nhìn chăm chăm như vậy, Liên Phong có chút ngượng ngùng, nhớ tới chuyện tối hôm qua, mặt nhất thời hơi đỏ. Lúc này, khóe mắt hắn lại lơ đãng nhìn đến áo khoác ngoài của Lâm San, chuyện thân mật tối qua như thủy triều ập tới, làm thân nhiệt của hắn lập tức lên cao.

Hắn nhanh chóng dời mắt, một mặt nắm quần áo không muốn nàng khỏa thân đứng lên, không ngờ Lâm San một chút cũng không cảm kích, ngược lại đẩy tay hắn ra, ôm lấy cổ hắn, cả người cùng môi đè lên hắn.

Nụ hôn sáng sớm thật sự không nhẹ, Lâm San cơ hồ ngồi lên người hắn, eo dán vào thắt lưng hắn, thân thể dính sát vào nhau. Liên Phong bị ép tới nằm trên mặt đất, hạ thân chịu không nổi kích thích như vậy, rất nhanh lại sinh ra biến hóa.

Mắt thấy một hồi tình phong huyết vũ sắp đến, Lâm San bỗng dừng lại, trong mắt lóe tia giảo hoạt: "Trước nói rõ ràng, nếu không không tiếp tục!"

Nhìn xem, mới một đêm, nha đầu kia thông minh, biết cả cách uy hiếp người ta thật hữu hiệu.

Lúc này bị kêu dừng, Liên Phong quả thực dở khóc dở cười, bất quá hắn biết tính Lâm San, nếu không nói mọi chuyện rõ ràng chỉ sợ nàng có thể uy hiếp hắn như vậy cả đời. Vì hạnh phúc của chính mình sau này, Liên Phong bắt đầu đi đặt nàng xuống: "Nói ra dài dòng, trước mặc quần áo, để khỏi cảm lạnh."

Lâm San chu miệng, bất quá nhắc đến việc mặc quần áo mới nhớ trang phục trên người nàng vẫn là hi bảo tối qua, cái loại lễ y tầng tầng lớp lớp, rườm rà cực kỳ. Lâm San cúi đầu đã lâu, vừa mặc vừa oán giận: "Ta thấy về sau mặc nam trang vẫn tốt hơn, làm nữ nhân phiền chết..."

Nói còn chưa dứt lời, tay đang mặc bị Liên Phong cầm lấy, ánh mắt của hắn cực ôn nhu, chậm rãi thay nàng mặc kiện xiêm y rườm rà: "Như bây giờ vẫn thích hợp với người hơn, giống cô nương."

Lâm San trong lòng ngọt ngào, ngoài miệng lại không phục: "Ý của người nói trước kia ta giống đàn ông, khó coi?"

"Ta không phải ý tứ này, người đừng hiểu lầm..."

Thấy hắn lo lắng, Lâm San "Xi" một chút nở nụ cười: "Ta cố ý, người... Ngơ..."

Bị hôn.

Vừa hôn xong, Liên Phong xả vạt áo Lâm San, thản nhiên nói: "Ta cũng vậy, cố ý."

Lâm San: "..."

Cuối cùng là áo khoác ngoài đồ tươi, Liên Phong không cho Lâm San mặc vào mà trực tiếp ném qua một bên.

Ngay từ đầu Lâm San còn không chịu bỏ: "Đừng nha, chất liệu này giá trị không ít, trở về giặt rửa, lần tới thành thân còn có thể mặc..." Nói xong, định đi nhặt lên.

Kết quả Liên Phong không nói hai lời, rút dao nhanh chóng hạ hai nhát, lễ phục sang quý nhất thời thành một đồng vãi vụn: "Lần tới người là tân nương của ta, không cần hi bảo của người khác."

Lâm San bị khẩu khí lạnh lùng của hắn dọa mới ngộ đạo, kỳ thật người này bình thường không lên tiếng, không có nghĩa là không có dục vọng chiếm hữu, điểm này nàng nên nhìn ra trong lần tiêu diệt sơn tặc đó mới đúng.

Lâm San thè lưỡi, lưu luyến nhìn hi bảo xa xỉ không rời mắt.

"Đi thôi!" Liên Phong cầm tay Lâm San, "Vô Ảnh hắn đang ở gần đây, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện."

Thế là trên đường đi tìm Vô Ảnh, Liên Phong bèn kể cho Lâm San chân tướng sự tình.

Ngày đó hoàng thượng bệnh tình nguy kịch, Liên Phong nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, đến Ô Long Sơn tìm thuốc nhưng thực tế hắn cùng Đỗ Hạo đều biết rõ mục đích hồi cung lần này của Đỗ Diệp không đơn giản. Điểm này kỳ thật mọi người đều rõ, Đỗ Diệp thân là đại hoàng tử đang đóng ở biên quan, đột nhiên trùng hợp hồi kinh tại thời điểm mấu chốt, thậm chí bệnh tình của hoàng thượng có thể nói do người của hắn ra tay.

Nhưng ngay lúc đó, Đỗ Diệp hồi kinh mang theo mười vạn tinh binh đóng ngoài thành mà thân vệ quân của Đỗ Hạo trong thành nhiều nhất cũng chỉ có một vạn, một khi hoàng thượng băng hà, Đỗ Diệp thừa dịp đoạt vị, xét thực lực của Đỗ Hạo khi đó tuyệt đối không thể chống lại.

Tại thời điểm chỉ mành treo chuông, hành động của Liên Phong có thể xoay chuyển thế cục trọng yếu nhưng Đỗ Diệp sao có thể để Liên Phong hủy đi đại kế nhiều năm của mình như vậy? Cho nên trước khi Liên Phong xuất cung, hắn đã an bài thân tín trà trộn trong đội ngũ tìm thuốc, mục đích khiến Liên Phong có đi không có về, đây cũng là nguyên nhân vì sao có người đột nhiên làm phản.

Nhưng đó chỉ là mặt ngoài mà thôi, Đỗ Diệp không đoán được trong quá trình thực thi mưu kế, hắn đã bỏ qua một tin phi thường trọng yếu là kỳ thật Đỗ Hạo sớm phòng bị hắn, ở ngoại ô bí mật huấn luyện hai vạn quân tinh nhuệ.

Tuy đội quân này không nhiều nhưng hành tung thần bí, kỷ luật nghiêm minh, huấn luyện nghiêm ngặt, từng tham gia nhiều hành động bí mật trên chiến trường lập được chiến công, có năng lực thích ứng cùng tác chiến rất mạnh, ở biên cương được xem là "Sur từ dũng mãnh phi thường".

Đội quân cực kỳ thần bí này vẫn mai danh ẩn tích sau khi Đỗ Hạo hồi kinh, kì thực là Đỗ Hạo giấu đi, thỉnh thoảng cần mới dùng. Mà tình huống lúc đó đúng là thời điểm thích hợp nhưng Đỗ Diệp cũng không ngờ, dễ dàng phòng vạn nhất hữu sự, hắn bố trí mật thám thiên la địa võng trong cung ngay cả

nhất con ruồi bay ra cung cũng có người của hắn nhìn thấy, hướng chỉ người đi ra ngoài mật báo?

Lúc này thân phận Liên Phong bại lộ lập tức giảm bớt nguy cơ cho Đỗ Hạo, sau đó hắn giao dịch với Đỗ Hạo lấy an nguy của Lâm San trao đổi, giúp Đỗ Hạo diệt trừ uy hiếp, giành vương vị. Đây cũng chính là vì sao lúc ấy Liên Phong đã nói "Dùng toàn bộ thiên hạ, đổi một người." Nguyên nhân —— hắn muốn dùng toàn bộ thiên hạ đổi lấy tự do của Lâm San và chính hắn.

Đỗ Hạo là người thông minh, lựa chọn giữa quyền lợi và tình yêu, hắn đúng là vẫn không thể buông hết thảy, hắn đáp ứng yêu cầu Liên Phong, một mặt diễn trò cho Đỗ Diệp xem, một mặt nhờ Liên Phong giả chết liên lạc với đội quân an bài ở ngoại ô đánh lên đại quân của Đỗ Diệp mới diệt trừ hết.

Chuyện thực tế sau đó chứng minh Đỗ Hạo không chọn sai người, bởi vì Liên Phong giống hệt hắn lại cảm theo lệnh bài tùy thân xuất hiện trong quân do một tay Đỗ Hạo huấn luyện, nhất thời sĩ khí đại chấn, hai vạn nhân mã cùng chiêu binh của Ô Long Sơn phối hợp, lợi dụng địa hình ưu thế, xuất kỳ bất ý lên vào trong đại quân của Đỗ Diệp, một đêm đánh tan mười vạn đại quân.

Một trận lấy ít thắng nhiều này xem qua có vẻ mạo hiểm vô cùng, kì thực có tính tất yếu. Liên Phong mang theo quân đội chiếm cứ thiên thời địa lợi nhân hòa, thêm vào đó hắn giả mạo Đỗ Hạo, ủng hộ sĩ khí thật lớn mà đối phương cũng không hề chuẩn bị, càng không có tướng lĩnh tọa trấn, nhất thời luống cuống tay chân, quân lính tan rã ngay từ bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66

Đại quân tan tác làm Đỗ Diệp đang an tọa trong cung chờ lên ngôi hoàng đế dễ như trở bàn tay vô cùng khiếp sợ.

Đúng vậy, từ lúc hoàng thượng sinh bệnh đến lúc hắn bất ngờ hồi kinh, toàn bộ sự kiện quả thật do một tay hắn bày ra. Hắn thân là đại hoàng tử, bởi vì mẫu thân chỉ là thứ dân nên thiết thời càng không thể kế thừa ngôi vị hoàng đế, hắn từng nghĩ chỉ cần mình làm tốt hơn thái tử, một ngày nào đó phụ hoàng sẽ hối hận và quyết định trước đây, coi trọng sự tồn tại của hắn. Nhưng mà, hắn phát hiện mình sai lầm rồi.

Hoàng thượng chẳng những không vì biểu hiện của hắn mà trọng dụng hắn ngược lại xem hắn là chướng ngại vật cho ngôi vị hoàng đế của Đỗ Hạo, chỉ bằng một chiếu thư đẩy hắn ra biên quan. Ngoài mặt Hoàng Thượng thực công bằng, phái cả hai con tòng quân nhưng thực tế Đỗ Hạo nắm binh quyền trong tay, đánh trận ở biên ải còn hắn nói là tướng quân, kì thực không có thực quyền, bị phái đi biên cương tây bắc nghèo khổ, hoàn toàn không có ngày về.

Giấc mộng từ nhỏ của Đỗ Diệp liền dễ dàng bị tan nát bởi chính phụ hoàng của mình. Quãng thời gian ở biên cương kia, nhân sinh của hắn xem ra đã biến hóa nghiêng trời lệch đất, hắn dần dần trở nên máu lạnh, tàn nhẫn, thế sẽ đoạt lại hết thảy quyền lợi thuộc về mình.

Sau đó Đỗ Diệp trong lúc vô ý phát hiện một loại độc không màu không vị, ngay cả dùng ngân châm cũng không thể phát hiện, chỉ cần bỏ vào trong thức ăn nước uống sẽ làm người ta không ngừng dùng, độc tính tích lũy đến mức độ nhất định sẽ giống như phát ôn dịch, không tài nào phát hiện ra là bị hạ độc.

Có độc dược này, Đỗ Diệp ý thức được cơ hội cho mình đã tới, hắn lợi dụng ưu thế đang ở biên cương tạo thế lực, đoạt đi binh quyền trong tay đại tướng quân, sau đó lại âm thầm phái thân tín ở Ô Long Sơn thí nghiệm được tính của loại độc này. Cùng lúc, hắn còn âm thầm liên lạc với một ít lão thần thân tín ở kinh thành, từng bước một cướp đoạt hoàng vị của Đỗ Hạo.

Mưu kế của Đỗ Diệp thành công hơn phân nửa, chỉ kém một bước nữa là có thể hoàn thành giấc mộng nhưng cũng chính ở một bước này, hắn rất khinh suất. Hắn nghĩ chỉ có mình trở nên lãnh khốc vô tình trong cuộc chiến ở biên cương, bách chiến bách thắng nhưng không nghĩ Đỗ Hạo trước kia một chuyện làm cũng không xong cũng đã trưởng thành lên qua chiến tranh giết chóc.

Hắn thua, thua vì đánh giá cao mình, xem nhẹ đối phương.

Trước khi người của Đỗ Hạo tới, Đỗ Diệp đã mang theo ít người hốt hoảng rời cung, có lẽ hắn không cam lòng, có lẽ hắn còn có thể ngóc đầu trở lại nhưng đó là chuyện rất lâu về sau còn bây giờ giấc mộng lên ngôi hoàng đế chỉ có thể là mộng tưởng mà thôi.

Nghe Liên Phong tự thuật xong, Lâm San quả thực chấn kinh: "Cho nên, hết thảy đều là một tuồng kịch mà lâu nay người diễn cùng thái tử?"

"Đúng vậy." Liên Phong gật đầu.

Nếu không có năng lực kiềm chế, Lâm San quả thực muốn nhào lên cắn chết Liên Phong, thì ra mình bị hai huynh đệ cấu kết lừa gạt! Con mẹ nó còn chảy nước mắt! Vô si, quá vô si!

Thấy Lâm San sắc mặt không tốt lắm, Liên Phong cũng biết nàng tức giận, giải thích: "Chuyện này ta vốn nên nói với người nhưng đại hoàng tử tâm tư kín đáo, chỉ hơi sai lầm cũng sợ sẽ là kiểm cũi ba năm thiếu một giờ, cho nên..."

"Cho nên các ngươi rõ ràng lợi dụng ta diễn khổ nhục kế làm Đỗ Diệp nghĩ ngươi thật sự đã chết, khinh thường đúng không?" Lâm San vẻ mặt hung tợn.

Liên Phong không nói, yên lặng gật đầu.

Lâm San tức giận thiếu chút nữa từ lưng ngựa nhảy xuống: "Dừng lại, dừng lại, ta không đi, ta muốn chia tay với ngươi!" Thật quá đáng, chuyện gì nàng làm cũng nằm trong kế hoạch của huynh đệ bọn họ, chính mình còn hồ hồ vừa khóc vừa nháo lại tìm chết, quả thực xấu mặt còn hơn con trâu mới sinh, không thể tha thứ! Không thể tha thứ!

Lâm San lần lữa lóc khỏi lưng Vô Ảnh, nổi giận dưng dưng quay lại, miệng nói dối: "Ngươi đừng ngăn ta, ta trở về gả cho Quý Bạch Vũ..."

Lời dối hờn còn chưa dứt, cổ tay đã bị túm lấy, sau đó cả người dễ dàng bị kéo qua, lưng lập tức dán vào cây cổ thụ, Liên Phong đè nàng, ánh mắt lạnh run người: "Ngươi nói gì?"

Lâm San bắt quá chi nổi giận trong lòng, tưởng buột miệng một chút sẽ hết giận, bị Liên Phong trừng mắt, lập tức trở nên dâm lao phải theo lao. Giờ phút này, nàng dừng nói là hết giận, ngay cả lo lắng cũng không dám, ấp úng hồi lâu mới nói: "Ta... Ta muốn chia tay ngươi... Trở về... Gả cho Quý Bạch Vũ..."

Lời vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Liên Phong đen thui, con ngươi sâu thẳm không chuyển chăm chăm nhìn nàng: "Lừa ngươi là ta không tốt nhưng không được nói chia tay, lại càng không được gả cho Quý Bạch Vũ, có nghe hay không?"

Đây là xin lỗi sao? Dường như là bị uy hiếp... Lâm San bất đắc dĩ giống như mình nhìn lầm người, trong một đêm trung khuyến nam thành đế vương công. Một khắc kia, nàng bỗng nhiên có cảm giác xấu khi phò thác đời nàng vào tay tiểu tử này.

Thực tế, nàng đã gặp hạn.

Sau khi Đỗ Diệp rời đi, Đỗ Hạo huy động một số đông một mặt truy tìm hành tung Đỗ Diệp, một mặt quét dọn dư đảng ở kinh thành của hán nhân tiện mượn cơ hội thể hiện với một đám lão thần trong triều đối kháng với hán, có thể nói là nhờ họa được phúc, quét dọn mọi trở ngại lên ngôi vị hoàng đế.

Cùng lúc hoàng thượng uống thuốc rất cực có khởi sắc nhưng vì trúng độc quá sâu, thân thể đã không thể khôi phục như trước, bèn giao phó rất nhiều sự vụ hằng ngày cho thái tử toàn quyền phụ trách. Có người đoán, không đến nửa năm, thái tử có hi vọng kế thừa ngôi vị.

Hoàng quyền thay đổi tất nhiên khiến người dân xôn xao, việc Đỗ Diệp uy hiếp đã rõ ràng, Đỗ Hạo không thể không đã khởi tinh thần hoàn toàn, vì vậy đã chuẩn bị hết thảy những gì liên quan làm toàn bộ triều đình cao thấp đều lo lắng đề phòng.

Trong khi triều đình vội vàng chuẩn bị thay đổi, Lâm San cùng Liên Phong trải qua ngàn nan vạn hiểm, rốt cục đã được bên nhau. Cũng không biết Đỗ Hạo dùng cách gì khiến hoàng thượng không truy vấn chuyện Phò mã hay Liên Phong mất tích, chỉ riêng với chuyện Đỗ Minh Nguyệt vẫn nhớ mãi không quên, dù đang nằm trên giường bệnh vẫn không quên hạ chỉ thưởng một số tiền lớn cho ai tìm được công chúa.

Thánh chỉ vừa ban mọi người đều biết và thành tiêu điểm đàm luận của toàn bộ kinh thành phố lớn ngõ nhỏ, thậm chí các thôn trang nhỏ ở ngoại ô cũng treo bảng.

Nhìn bức họa công chúa vô cùng thâm diệu với số tiền thưởng bên dưới khiến người ta thèm nhỏ dãi ba thước, Lâm San mới tính ẩn cư lại không an phận.

"Ta nói, chúng ta đi tìm công chúa, tìm được rồi có thể mua không ít ít trâu đâu." Nếu Đỗ Minh Nguyệt biết tướng công mình đánh đồng mình với trâu, không biết có thể tức giận đâm đầu vào khối đậu hủ mà chết hay không.

Liên Phong một tay che mặt Lâm San, cách ly ánh mắt mê man của nàng với bảng thông báo: "Đừng nằm mơ."

"Này, ngươi đừng bắt ta mặt, ta dựa vào mặt kiếm cơm..." Lâm San miệng ồn ào, bỗng nhiên hai chân mềm nhũn, thuận thế ngã xuống, cũng may Liên Phong lanh tay lẹ mắt ôm lấy, nàng mới không té nhào.

"Sao lại không cẩn thận như thế? Đi đường cũng ngã..." Liên Phong vừa nói vừa cầm lấy tay nàng nâng dậy, trong nháy mắt biểu tình trên mặt cứng ngắc, "Tay ngươi..."

Lâm San không rõ nên cúi đầu xem, nhất thời cũng hoảng, chỉ thấy giữa lòng bàn tay trái của nàng không biết vì sao có một đường màu đen, xem chừng sẽ còn lan ra nữa.

Liên Phong sắc mặt kém đến cực điểm, hỏi: "Ngươi trúng độc?"

"Ta..." Lâm San nhất thời hoảng hốt, thật lâu sau mới gật đầu, "Hình như là..."

Liên Phong nóng nảy, bắt lấy cổ tay nàng: "Khi nào? Ai hạ độc? Sao không nói cho ta biết!"

Lâm San bị bộ dáng hấn dọa đến độ lắp bắp: "Đại khái một tháng trước... Ở trong địa cung... trong móng tay Quý Hồng Lân có độc, sau đó..." Thấy Liên Phong sắc mặt càng ngày càng kém, nàng vội vàng giải thích, "Ta định nói với ngươi nhưng vừa gặp lại ngươi, rất kích động, đã quên..."

"Ngươi!" Liên Phong không nói gì, chuyện liên quan đến mạng người thể nhưng nha đầu kia có thể quên! Hấn nắm tay Lâm San nói: "Đi!"

Lâm San vội vàng kéo hần lại: "Đi đâu?"

"Đương nhiên là tìm Quý Hồng Lân lấy giải được."

Cái gì? Nói đi là đi sao? Lâm San nóng nảy: "Ngươi chờ chút, trước đừng xúc động! Bọn họ người đông thể mạnh, tính cách vụn vặt, biến thái cực điểm, lần trước có thể trốn đã là vạn hạnh, nếu đi khác nào chui đầu vô lưới, làm sao có thể lấy được giải được?"

"Ngươi cũng biết giải được khó lấy, còn không sớm nghe lời ta!" Liên Phong hiển nhiên đã giận đến cực điểm.

Lâm San thè lưỡi, ra vẻ vô tội thẹn thùng: "Đã nói ta quên... Ai bảo ngươi vừa gặp người ta, liền làm chuyện kia với người ta... Thật thẹn thùng!"

"..." Liên Phong thiếu chút nữa hộc máu.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Tuy Lâm San ngoài miệng nhẹ nhàng băng quơ nhưng dù sao chuyện trúng độc không phải việc nhỏ, lúc trước Quý Hồng Lân nói ba tháng sau độc sẽ phát tác, thời gian cấp bách, hai người bọn họ mới vừa dàn xếp xong mọi chuyện lại quay trở lại tìm giải được.

Theo tình thế trước mắt, tìm Quý Hồng Lân lấy giải được là hy vọng xa vời nên đầu tiên Liên Phong nghĩ đến đôi vợ chồng thần y trong rừng kia. Hai người này có thể giải kỳ độc của Đỗ Diệp hần cũng có biện pháp giải độc của Lâm San, nghĩ thế, hai người suốt đêm khởi hành, chạy tới rừng cây.

Kỳ thật đôi vợ chồng trong rừng cây này trên giang hồ cũng không phải không có danh tiếng, từ mười năm trước đã vang danh "Thần Điều Hiệp Y". Nhưng trên đời này nào có thần y như trong tiểu thuyết võ hiệp "Thuốc đến bệnh trừ", "Diệu thủ hồi xuân", thần y đều là khoa trương mà thôi, trên thực tế thần y cũng có lúc gặp người tốt, có lúc gặp người xấu, tạo ra một đám cừu gia. Chính là thù đến mức đuổi giết nên "Thần Điều Hiệp Y" mới bắt đầu đi trốn vào rừng.

Theo lý thuyết, hai vợ chồng ở trong rừng dốc lòng nghiên cứu y thuật nhiều năm như vậy, y thuật hẳn là có tiến bộ mới đúng nhưng sau khi bọn họ bắt mạch cho Lâm San, đầu tiên nữ thần y lắc đầu: "Ta từng gặp qua vô số loại độc, loại này chỉ sợ không ai có thể giải."

Lâm San thiếu chút nữa phun ra một búng máu: "Còn nói là thần điều, ngươi là lão thần gà mới đúng!"

"Không phải, hiệp y ta từng chứng kiến, độc này có thể giải!"

Lâm San hai mắt sáng ngời: "Hiệp y không hổ là hiệp y, mới liếc mắt một cái có thể giải độc!"

Dương hiệp y trịnh trọng gật đầu: "Chỉ cần cho lão phu ba năm, nhất định có thể nghiên cứu ra giải được!"

Lâm San muốn khóc: "Hai lão nhân các ngươi đùa giỡn ta đi..."

Khi Lâm San khóc không ra nước mắt, Liên Phong bình tĩnh nói: "Văn bối biết hai vị y thuật cao minh, thỉnh hai vị nghĩ biện pháp cứu một mạng này của nàng."

"Này..." Hai người thoáng nhìn nhau, đồng thời lắc đầu.

Dương hiệp y vuốt râu nói: "Nếu không qua được, hãy mang nàng đi thăm thú một vòng, cũng không uống khi còn sống trên đời... Ai! Tiểu cô nương ngươi không cần cần người loạn thế! Ai u, lão thái bà, cô nương này có thể là bệnh chó dại... Cứu mạng!"

"Thần Điều Hiệp Y" chạy trời chết.

"A phi!" Lâm San xoa xoa miệng, "Không sao sẽ không sao, vô nghĩa nhiều như vậy, lần tới gặp một lần cắn một lần..."

Nàng hùng hùng hổ hổ, quay đầu lại bắt gặp ánh mắt u buồn của Liên Phong.

"Đừng náo loạn." Hần nhẹ nhàng, ôn nhu nói: "Đói bụng sao? Ta đi bắt gà rừng cho ngươi."

Nhắc tới ăn, Lâm San phấn chấn: "Tốt! Ta làm gà nướng cho ngươi ăn!"

Gà rừng đã bắt, đồ gia vị lấy từ nhà "Thần Điều Hiệp Y", mỗi lửa tự mang theo, hổ là do Lâm San lấy kim đao đào... Như vậy trong nửa ngày, Lâm San thật đúng là làm món gà nướng sở trường.

Liên Phong ngồi một bên, lẳng lặng nhìn nàng bộ dáng bận rộn, ánh mắt thâm trầm.

"Không sai biệt lắm, chút nữa có thể ăn rồi!" Lâm San vỗ vỗ bụn trên tay đầy tin tưởng, chậm rãi ngồi lại bên cạnh Liên Phong, một mặt đắc ý giới thiệu, "Người đừng xem thường trù nghệ của ta, khi còn ở quê ta, cha ta là đầu bếp, tay nghề lợi hại, ta kế thừa thiên phú của cha.." Miệng nàng không ngừng nói, hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt thâm trầm của Liên Phong.

"Quê của ngươi, là thế nào?" Liên Phong đột nhiên hỏi.

Lâm San có chút kinh ngạc, đây là lần lần đầu tiên hắn hỏi chuyện mình, bình thường đều là nàng cẩn thận liên miên, Liên Phong yên lặng nghe. Lâm San lắc đầu nghĩ nghĩ: "Quê của ta, nói ra sợ ngươi không tin..." Nàng bắt đầu nói cho hắn mọi chuyện ở thời đại của mình, vừa nói vừa xoa tay múa chân giải thích, rất sợ hắn nghe không hiểu.

"Có phải thấy ta nói không thật hay không? Kỳ thật ta ở nơi này đã lâu, nói về thời đại kia khiến ta bắt đầu cảm thấy có chút không quen." Lâm San le lưỡi, sợ Liên Phong sẽ cười nàng.

Kết quả Liên Phong không cười, còn nhìn nàng chằm chằm nói: "Ngươi nói, ta đều tin."

Sáu chữ vô cùng đơn giản, trong lòng Lâm San bỗng thấy ấm áp, đây là cảm giác được người tin nhiệm sao? Chuyện không thể tưởng tượng như vậy hẳn đều nguyện ý tin tưởng mình... Nghĩ vậy, mũi nàng cay cay, bốn mắt nhìn nhau, nàng nhìn cho đến lúc môi hắn dần dần áp chế.

Hai phiên môi vừa chạm trong nháy mắt, Lâm San nhảy dựng lên: "A! Gà của ta!"

Tán gẫu nhập tâm làm nàng quên mất chuyện nướng gà quan trọng nhất, bất quá chỉ thoáng qua, bên trong không cháy hết, vừa gỡ lớp ngoài ra hương bay bốn phía, làm người ta thêm nhỏ dãi.

Lâm San trong lòng tự hào, từ lúc nàng gặp Liên Phong, mỗi lần đều rất mất mặt, không ngờ lần này lại thành công, lát nữa thưởng thức tay nghề của nàng, nhất định khen không dứt miệng.

Lâm San hít một hơi, trong đầu bắt đầu tưởng tượng biểu tình chút nữa khi Liên Phong ăn gà, bỗng nhiên bị một tiếng chửi bậy làm bừng tỉnh.

"Con mẹ nó, mùi gì vậy? Lão tử sắp đói chết!"

Âm thanh sao quen tai vậy? Không đợi Lâm San phản ứng, lại một thanh âm khác vang lên: "Còn không phải tại ngươi, ngay cả gà rừng cũng không bắt được!"

"Xú bà nương, nếu không tại ngươi không biết nấu ăn, lão tử có thể đói đến mức không bắt gà được sao?"

"A! Chính ngươi làm không xong còn nghi ngờ bản cung, ngươi có còn là nam nhân hay không!"

"Ta không là nam nhân, ngươi cũng không giống nữ nhân..."

Tiếng ồn ào từ xa đến gần, chờ Lâm San phản ứng, trong rừng sâu đã hé ra hai cái bóng quen thuộc, bốn người tám mắt tụ cùng một chỗ, tất cả đều giật mình.

Lâm San là người đầu tiên phản ứng, hô to một tiếng: "Công chúa!"

Đỗ Minh Nguyệt lấy lại tinh thần, kéo Hạ Lão Tam bỏ chạy.

Kết quả hai người vì đói bụng thật lâu, không còn khí lực, mới chạy vài bước đã bị Liên Phong một tay tóm về.

Lâm San lúc này mới nhìn rõ hai người trước mắt, Hạ Lão Tam vẫn thô kệch nhưng Đỗ Minh Nguyệt hiện tại trút bỏ cảm y công chúa, tóc vấn kiểu phụ nữ đã có chồng, nếu không nhận ra trước đó, đánh chết nàng cũng không nghĩ người trước mắt này với Minh Nguyệt công chúa điều ngoa bốc đồng khi xưa là một.

"Ngươi là ai? Dám can đảm vô lễ với bản cung.." Đỗ Minh Nguyệt ngồi dưới đất hùng hống hổ hổ, bỗng nhiên ánh mắt lướt qua Liên Phong đang đứng cạnh Lâm San lập tức hoảng sợ, "Hoàng... Hoàng huynh? Ngươi đừng bắt ta về, ta không quay về! Đánh chết ta cũng không quay về!" Nói xong, cầm tay Hạ Lão Tam thối lui.

Hạ Lão Tam cũng chưa thấy qua mặt thật của Liên Phong, nghĩ đối phương tới bắt Đỗ Minh Nguyệt về, nhất thời rút song đao định liều mạng cùng Liên Phong.

Lâm San vừa thấy tình thế không xong, vội vàng chắn lại: "Dừng tay! Chúng ta không tới bắt người!"

Lời nàng rốt cục làm tình thế tạm thời dịu xuống, Đỗ Minh Nguyệt tránh ở sau Hạ Lão Tam, nghi hoặc nhìn Lâm San, thực không khách khí nói: "Ngươi là ai? Vì sao nhận ra bản cung?"

Lâm San quay đầu liếc Liên Phong một cái, đợi đến khi hắn có ý gạt đầu mới quay lại thờ dài nói: "Công chúa, ta là Tổng Lạc."

Chương 68

Đỗ Minh Nguyệt đang ngây ngốc nhìn đầu đầu, thiếu chút rớt cả cằm xuống.

"Cho nên, người căn bản không phải Tể tướng gia nhị công tử gì đó, người vốn là nữ ?" Khi Đỗ Minh Nguyệt nói đến đây, ánh mắt chăm chăm vào ngực Lâm San ngực, dường như định chứng thật một chút.

Lâm San vội vàng ôm ngực lui lại: "Như giả bao hoá, không tin người hỏi hần!" Nói xong, ngón tay chỉ Liên Phong.

Liên Phong biểu tình có chút cứng ngắc, không đợi hần nói, Đỗ Minh Nguyệt oa một tiếng rồi khóc.

"Ta chỉ biết các người có vấn đề! Oa! Bản cung sao lại khổ như vậy, thật vất vả giả cho Phò mã thì lại là nữ nhân, chưa kể đến chuyện là nữ còn chung đụng với hoàng huynh, bản cung không thiết sống, bản cung muốn chết..."

Nàng vừa khóc, đừng nói Lâm San, ngay cả Hạ Lão Tam vốn đã quen với tính tình của nàng đều thiếu chút nữa hồng mắt, Liên Phong bình tĩnh ngắt lời nàng: "Người đừng hiểu lầm, ta không phải Đỗ Hạo."

"Oa! Người không phải Đỗ Hạo thì là ai, người cho ta là con nít ba tuổi sao... Oa!"

Tiếng khóc đình tại nhức óc, Liên Phong hơi nhíu mày: "Ta là Liên Phong."

"Liên Phong? Người thực nghĩ ta mù sao, người..." Đỗ Minh Nguyệt bỗng ngừng khóc, ngẩn ra nhìn kim đao trên tay Liên Phong, vừa cẩn thận đánh giá người trước mắt vừa yếu ớt nói, "Người nói cái gì? Người thật là Liên Phong?"

Liên Phong gật đầu, hướng mắt sang Lâm San.

Lâm San vội ra làm chứng: "Đúng vậy, hần là Liên Phong, giống ta, như giả bao hoá!"

Lời này vừa nói ra, Đỗ Minh Nguyệt nhất thời nghi hoặc.

Người này là Liên Phong? Vì sao giống Đỗ Hạo như vậy? Còn có Tống Lạc, sao có thể ở cùng Liên Phong? Nàng không phải có chuyện gì với Đỗ Hạo sao?... Đỗ Minh Nguyệt trầm mồi suy nghĩ không thể giải đáp, quay đầu muốn hỏi Hạ Lão Tam, đã thấy Hạ Lão Tam nhìn gà nường của Lâm San chảy nước miếng rùng rùng: "Cần gì biết hần là ai? Không bằng chúng ta ăn trước đi?"

Đỗ Minh Nguyệt: "..."

Lâm San: "..."

Liên Phong: "..."

Một con gà chia cho bốn người có thể bị kịch bao nhiêu, Lâm San vừa ngẩng đầu đã thấy Hạ Lão Tam với Đỗ Minh Nguyệt đã cầm toàn bộ con gà cắn xé như quỷ chết đói rồi.

Lâm San khóc không ra nước mắt, quay đầu đã thấy Liên Phong đưa cái chân gà cho nàng: "Ăn của ta đi."

Lâm San đang muốn cảm động lại nghe Đỗ Minh Nguyệt nắc: "Người nhìn người ta xem, nhìn người xem, bản cung bị mù mới nhìn trúng người, bản cung muốn chia tay người!"

Hạ Lão Tam cắn đầy một mồm thịt gà, miệng đầy mỡ nói: "Người thì biết gì, cái này gọi là vợ chồng có phúc cùng hưởng."

"Hưởng cái đầu người, lúc này còn dám dùng thành ngữ!"

"Đó là nương tử dạy tốt!"

"... Ai là nương tử của người? Bản cung muốn chia tay, bản cung phải đi về!"

Trở về? Lâm San trước mắt sáng ngời, nghĩ tới tiền thưởng kia của hoàng thượng: "Không bằng ta đưa người về!"

Vừa nói xong, Đỗ Minh Nguyệt giống như bị điện giật trốn sau Hạ Lão Tam, cảnh giác nhìn Lâm San: "Ta không về, đánh chết cũng không về!"

Lâm San 罽, Đỗ Minh Nguyệt này sao lại như vậy, chốc lát muốn về, chốc lát lại không về. Liên Phong phát phát tay, ý bảo nàng an tâm, thân nhiên nói: "Người đừng lo lắng, chúng ta giống các người, cũng không muốn hồi cung."

"Các người đây là..." Hạ Lão Tam đang cầm gà, pha chút thâm ý đánh giá hai người bọn họ, bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ, "A, các người cũng từ trong cung trốn ra?"

"Cái gì? Các người cũng trốn khỏi cung?" Đỗ Minh Nguyệt mắt sáng ngời, nổi hứng thú, bước qua hỏi Lâm San, "Rốt cuộc sao lại thế này, nói ra, mọi người vui vẻ một chút thôi!"

Lâm San: "..."

Xét thấy sự tình đã đến nước này, Lâm San cũng không giấu diếm, vì thế nàng liền đem sự tình chân tướng từ đầu chí cuối nói cho Đỗ Minh Nguyệt, từ nguyên nhân giả làm nam nhân cho đến quan hệ của Liên Phong và Đỗ Hạo, cuối cùng là việc Quý Bạch Vũ giả Đỗ Cảnh bắt cóc nàng.

Chờ nói xong hết thảy, Đỗ Minh Nguyệt miệng lại còn há hốc hơn. Nàng vốn tưởng rằng mình thân là công chúa, âm dương sai biệt từ trong cung trốn ra bỏ chạy cùng sơn tặc đã là chuyện đủ ly kỳ, không ngờ những gì Lâm San trải qua còn rắc rối hơn ngàn lần, hại nàng mất nửa ngày mới hiểu được đại khái, nhất thời có chút bị ai.

Tưởng nàng thân là công chúa, hưởng thụ ngàn vạn sung ái, kết quả phát hiện tất cả những người mình tiếp xúc trong cung đều là giả, Phò mã giả, thị vệ giả, ngay cả Tam hoàng huynh cũng là người ta dịch dung giả trang! Rốt cuộc trên thế giới này còn có gì là thật? Nàng quay đầu lại, Hạ Lão Tam đang cầm gà ngây ngô cười với nàng.

Được rồi, ít nhất sơn tặc với con gà này là thật.

"Nói như người, tam hoàng huynh sống chết thế nào còn chưa rõ?" Đỗ Minh Nguyệt hỏi.

Lâm San gật đầu: "Hắn là bị Hồng Lân Giáo bắt đi, Quý Hồng Lân giáo hoạt vậy sẽ không giết người còn có giá trị lợi dụng."

"Cái này thật kỳ quái..." Đỗ Minh Nguyệt có chút nghi hoặc, "Theo lý thuyết, Quý Hồng Lân muốn tìm phụ hoàng báo thù, sao không thừa cơ Quý Bạch Vũ giả trang tam hoàng huynh ám sát phụ hoàng, vì sao muốn ẩn nấp lâu như vậy?"

Lâm San nghĩ nghĩ: "Ta nghĩ, bọn họ hẳn là đang tìm gì đó."

Tiếng vừa dứt, Hạ Lão Tam ngồi một bên cắn gà hỏi lại: "Cái gì vậy? Đáng giá không?"

"Giá trị cái rắm!" Lâm San phi một câu, "Ta thực không nghĩ ra, Hồng Lân Giáo lớn như vậy sao lại coi trọng tảng đá vừa thối vừa cứng làm gì? Thực không có tiền đồ..."

"Tảng đá?" Liên Phong cảnh giác, "Tảng đá gì?"

"Còn không phải là khối thiên thạch hoàng thượng ban cho ta kia sao, nói cái gì có chữ của tiên hoàng viết, một khối đá lại xem như bảo bối..." Lâm San mau miệng, Liên Phong biến sắc, nhất thời thần thái có chút thay đổi, nắm tay Lâm San nói, "Đi, người dẫn ta đi xem khối thiên thạch kia."

Lâm San không ngờ Liên Phong sẽ hứng thú với tảng đá, bất quá thấy hắn hưng trí bừng bừng không nên đã kích, đành phải ưng thuận, lập tức khởi hành trở về tìm thiên thạch.

Hạ Lão Tam vừa nghe bọn Lâm San muốn đi tìm tảng đá, lập tức mất hứng, tỏ vẻ muốn dẫn Đỗ Minh Nguyệt ra quan ngoại tránh bị người triều đình tìm được.

Bốn người quyết định xong, sáng sớm liền chia tay tại nhà "Thần Điều Hiệp Y" không ngờ đã xảy ra một chuyện nhỏ ngoài ý muốn.

Đỗ Minh Nguyệt ói.

Đỗ Minh Nguyệt vừa phun, Hạ Lão Tam khăn trương mặt đỏ tía tai, lời Lâm San nói là tại nàng cho ăn gà.

Lâm San cũng nóng nảy: "Con mẹ nó, người ăn gà của ta còn ngại bẩn, người ăn nhiều hơn nàng, sao không bị gì?"

"Này..." Hạ Lão Tam bị hỏi lập tức ôm đầu nghĩ nghĩ, Đỗ Minh Nguyệt lại phun ra nhiều hơn.

Hạ Lão Tam nóng nảy, vội vàng gọi hai vị thần y, Dương hiệp y vừa cầm tay Đỗ Minh Nguyệt bắt mạch lập tức hớn hờ: "Người trẻ tuổi, đây là người không phải, nương tử người có thai cũng không phát hiện."

Cái gì? Hạ Lão Tam trừng mắt tròn xoe, sau một lát, trong rừng cây vang lên tiếng tru mừng như điên của hắn: "Lão tử tung hoành hai mươi mấy năm, rốt cục đã làm cha! Ha ha ha ha..."

Đỗ Minh Nguyệt khó lòng sáng giọng, nằm trên giường, si ngốc cười.

Lâm San lần đầu thấy biểu tình như vậy của Đỗ Minh Nguyệt, lập tức có chút không thích ứng, đang định nói gì đó thì bị Liên Phong lôi ra khỏi phòng.

"Để cho bọn họ cao hứng chút, chúng ta đừng ngăn cản." Liên Phong nói.

Lâm San hướng mắt vào trong phòng: "Ta cảm thấy rất thần kỳ, mấy tháng trước Đỗ Minh Nguyệt vẫn là công chúa điều ngoa bốc đồng, hiện tại phải làm mẹ, người xem biểu tình vừa rồi của nàng, so với trước kia hoàn toàn khác..."

Liên Phong thuận thế ôm nàng, hôn lên trán nàng: "Nha đầu ngốc, người sẽ thay đổi."

Thay đổi? Lâm San giật mình, bỗng nhiên cảm thấy duyên phận kỳ diệu có thể làm công chúa điều ngoa thành hiền thê lương mẫu.

"Chờ chúng ta có con, người sẽ không thấy kỳ quái." Hấn thuận thuận gõ lên trán nàng, thanh âm bỗng nhiên trở nên thực ôn nhu.

Hấn nói... Con? Lâm San trong lòng ngọt ngào, nếu có thể có con với hấn, kỳ thật cũng không sai. Nhưng rất nhanh sau đó nàng nhớ mình còn trứng độc, không khỏi có chút mất mát, há mồm, muốn nói lại thôi.

Liên Phong không cho nàng có cơ hội mở miệng, hôn nàng một cái: "Đi thôi, chúng ta đi cáo biệt công chúa."

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

Từ biệt vợ chồng Hạ Lão Tam, Lâm San cùng Liên Phong hồi kinh.

Đã hơn một tháng kể từ lần rời kinh trước đó, chỉ một tháng ngắn ngủi mà thế lực trong thành đã biến hóa nghiêng trời lệch đất. Bề phái do Đỗ Diệp cầm đầu đã bị dọn dẹp sạch sẽ, các quan lại liên quan đến đại hoàng tử, vô luận lớn nhỏ, đều bị cách chức điều tra. Danh sách các quan viên bị cách chức dán đầy phố xá cùng thông cáo của Đỗ Minh Nguyệt làm một đám dân chúng tranh nhau xem.

Lâm San do tò mò cũng liếc mắt thăm dò, vừa nhìn một cái, biểu tình của nàng liền cứng lại.

"Làm sao vậy?" Liên Phong hỏi.

Lâm San thanh âm run run, chỉ vào một tên trên hoàng bảng: "Ta... Cha ta..."

Đúng vậy, Tổng Hiền bị xếp vào danh sách cách chức điều tra, đừng nói là Lâm San, Liên Phong cũng thấy bất ngờ.

Liên Phong trấn an Lâm San: "Người đừng vội, trước tiên chúng ta tìm hiểu xem sao."

Ngày đó, hai người cải trang tìm hiểu mới biết được tuy Tổng Hiền có tên trong danh sách cách chức lần này nhưng vì triều đình cảm thấy tuổi tác đã cao, lại có công lao to lớn với triều đình, vì thế cho hấn một đường sống, chỉ tịch thu quan hàm cùng phủ đệ, cho hấn cáo lão hồi hương, không thể lại tham dự triều chính.

Biết được kết quả, Lâm San nhẹ lòng, cha mẹ tuy không có quan chức nhưng giữ được mạng, không cần cao tuổi rồi còn ăn cơm tù. Nhưng nàng nghi hoặc, cha nàng từ xưa đến nay đều an an ổn ổn phụng sự triều đình, đừng nói tội lớn như mưu phản, người hầu trong nhà hấn còn không đánh qua. Theo lý, cha nàng làm sao có quan hệ với đại hoàng tử?

Lâm San càng nghĩ càng không hiểu, muốn cùng Liên Phong đi tìm vợ chồng Tổng Hiền, làm rõ ân tình bên trong.

Nói đến Tổng Hiền từ sau khi bị triều đình cách chức đã mang theo phu nhân đến nương tựa thông gia của mình -- đại tướng quân Dương Tùy, cả hai vợ chồng hiện đang ở tại phủ tướng quân.

Lâm San tìm hiểu được tin này, liền cùng Liên Phong suốt đêm đến phủ tướng quân, vì tránh sinh sự, hai người không trực tiếp bái kiến mà Liên Phong mang Lâm San trà trộn vào phủ.

Dương Tùy thân là một đại tướng, canh phòng trong phủ tự nhiên sâm nghiêm nhưng Liên Phong công phu thâm hậu, ban đêm mang theo Lâm San xông vào cũng không ai phát hiện. Hai người tiến vào, rất nhanh nghe ngóng được từ miệng các tỷ nữ chỗ ở của vợ chồng Tổng Hiền, lập tức đi qua, không ngờ vừa đến biệt viện lại ngoài ý muốn gặp Tổng Lâm Phong.

Tổng Lâm Phong công phu không thua kém Liên Phong, nghe được động tĩnh trong viện, liền đi ra tìm kiếm, kết quả còn chưa rút kiếm ra đã bắt gặp Lâm San đang mặc nữ trang đi cùng thái tử, thiếu chút nữa nghĩ mình hoa mắt. Bất quá trời sinh hấn bình tĩnh, rất nhanh thấy được kim đao bên hông Liên Phong, nhất thời hiểu được hơn phân nửa, ra dấu cho hai người bọn họ đừng lên tiếng, tiện đà dẫn hai người vào mật thất nói chuyện.

Vừa tiến vào mặt thất, Tổng Lâm Phong chưa nói gì, trước tiên gõ đầu Lâm San một cái thật mạnh: "Xú nha đầu, ngươi còn biết trở về!"

Lâm San đau chảy nước mắt: "Ngươi hơi quá đáng, ta là muội muội của ngươi!"

Tổng Lâm Phong liếc nàng: "Như thế nào? Ngươi chẳng lẽ mong chờ ta gặp lại sẽ ôm ngươi khóc rống?"

Lâm San giận không nói gì, quay đầu xin Liên Phong giúp đỡ, kết quả Liên Phong quay đầu, giả vờ không thấy. Lâm San bị phẫn: "Nam nhân không một ai tốt!"

Ngay khi Lâm San vô cùng buồn bực, Tổng Lâm Phong mở miệng nhập đề: "Ta biết các ngươi tới đây vì chuyện gì, ta có thể nói cho các ngươi mọi chuyện, bắt đầu trước tiên các ngươi giải quyết nghi hoặc của ta." Hắn nói xong, hướng qua Liên Phong, mắt mang thâm ý, "Thế nào, ngươi nói hay xú nha đầu nói?"

"Ai là xú nha đầu!" Lâm San kháng nghị bị Tổng Lâm Phong một tay đẩy mặt ra, "Nam nhân nói chuyện, nữ nhân đứng một bên đi."

Lâm San: "..."

Cứ vậy Lâm San hoa lệ không nhìn, bắt đầu chân tướng sự kiện để nàng nói trước có vẻ sinh động nhưng theo ý tứ Liên Phong, Lâm San kéo tay áo nói rõ ràng mọi việc từ đầu tới đuôi.

Nói xong, Tổng Lâm Phong lâm vào trầm tư.

Lâm San mặc kệ hắn nghĩ gì, trực tiếp lời hắn hỏi: "Đừng nghĩ nữa hãy nghe ta nói, ta còn chưa hỏi ngươi danh sách trên cửa thành kia rốt cuộc là sao? Cha sao có thể bỗng nhiên bị cách chức điều tra?"

Tổng Lâm Phong ngẩng đầu, ánh mắt thâm trầm hơn, khẽ cười nói: "Thế nào, ngay cả ngươi cũng thấy có vấn đề?"

"Ta sao không thể nhìn ra?" Lâm San buồn bực, cảm thấy mình với vị đại ca này quả là bất tự không hợp.

Tổng Lâm Phong không thêm đề ý Lâm San tức giận đến giờ chân, bắt đầu nói tiếp: "Kỳ thật trong toàn bộ sự kiện, các ngươi đều xem nhẹ một người, hắn mới là người thắng cuối cùng."

Cái gì? Lâm San bị Tổng Lâm Phong nói có chút không hiểu, chẳng lẽ còn có Đại BOSS sau hậu trường?

Tổng Lâm Phong nhìn nàng, thân nhiên nói ra một từ: "Hoàng thượng."

Đúng vậy, hoàng thượng đúng là điểm mấu chốt của sự kiện, dùng cách nói của Tổng Lâm Phong chính là: "Ngươi thực nghĩ hoàng thượng hồ đồ không biết gì sao? Hắn thật sự tính toán mọi việc..."

Tổng Lâm Phong bắt đầu chậm rãi kể, Lâm San một bên nghe, dần dần rõ ràng.

Sự tình thì ra là như vậy.

Đương kim triều đình nhìn có vẻ bình tĩnh, kì thực bên trong mâu thuẫn kịch liệt, toàn bộ triều đình chia làm ba phái, một phái tự nhiên là đại hoàng tử Đỗ Diệp gồm nhiều lão thần ở trong triều có khả năng hiệu triệu rất cao. Bọn họ ý mình trước đây có công, cây gậy lên mặt, khí thế bức người, ngay cả hoàng thượng cũng phải nể mặt bọn họ ba phần.

Một phái khác là thái tử Đỗ Hạo gồm một thế hệ triều thần trẻ tuổi, có ý tưởng độc đáo, biết cách cải tổ cách tân. Nhưng phái này lại thiếu thực lực, toàn dựa vào hoàng thượng mới có thể sống yên ổn.

Dưới tình huống như vậy, sự tồn tại của kẻ thứ ba là nhân tố quan trọng chính là phe trung lập do Dương Tùy đại tướng quân cầm đầu. Nói đến phe trung lập, đầu tiên nên nói một chút về người tên Dương Tùy này.

Dương Tùy là nhân sĩ kinh thành, tổ tiên nhiều đời làm tướng, đến đời hắn là đạt được quan chức cao nhất, binh quyền nặng nhất, võ tướng trong kinh do hắn một tay bồi dưỡng nhiều không đếm xuể, nay tất cả đảm nhiệm chức quan cao trong triều, làm hắn cùng môn hạ tướng lĩnh nắm trọn một nửa binh quyền trong tay, có thể nói ngay cả hoàng thượng cũng không dám động vào đại nhân vật như hắn.

Cũng vì vậy, ứng với câu kia "Công cao cái chủ", hoàng thượng tuy ngoài mặt cung kính với hắn nhưng trong lòng đã cho hắn là một uy hiếp lớn, trăm phương ngàn kế muốn trừ khử. Nhưng xét đến thế lực hiện tại trong triều, một khi bức ép Dương Tùy, hắn nhất định có thể về phe đại hoàng tử đến lúc đó tự nhiên hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Làm thế nào đưa người mình chọn làm người nối nghiệp lên ngôi vị hoàng đế lại có thể ức chế Dương Tùy là tâm bệnh lớn nhất của hoàng thượng.

Ngay sau đó, cơ hội xuất hiện.

Công chúa Minh Nguyệt bỗng muốn gả cho Tổng gia công tử. Hoàng thượng là người sáng suốt, liếc mắt một cái liền nhìn ra hôn sự này có thể mang đến chuyện tốt. Tổng Lạc là nhị công tử của Tổng Hiền. Tổng gia đại công tử Tổng Lâm Phong đã thành thân với nữ nhi độc nhất của Dương Tùy là Dương Bích Diên, Dương Tùy rất vừa lòng với người con rể này, hai người vừa thành thân xong hắn còn có ý định bồi dưỡng Tổng Lâm Phong thành người nối nghiệp. Hoàng thượng nhìn trúng điểm ấy, vì thế hạ chỉ tứ hôn, một phần vì nghĩ cho hạnh phúc của nữ nhi một phần ngầm lợi dụng Tổng Lạc

kiềm chế Tổng Lâm Phong cùng Dương Tuy.

"Nói cách khác, kỳ thật Hoàng Thượng cố ý tứ hôn?"

"Đúng vậy." Tổng Lâm Phong gật đầu, "Không chỉ cố ý tứ hôn, ta thậm chí hoài nghi lão nhân gia hẳn kỳ thật sớm biết người công chúa thành thân không phải Tổng gia nhị công tử, chính là đâm lao phải theo lao, bày ra kết cục này mà thôi."

Tổng Lâm Phong nói xong Lâm San liền chấn kinh, nếu chân tướng như Tổng Lâm Phong nói thì có thể giải thích vì sao sau khi Đỗ Minh Nguyệt biết ban hôn sai, hoàng thượng nói sao cũng không thu hồi mệnh lệnh. Theo đó, hoàng thượng ngoài mặt sủng ái nữ nhi thực tế vẫn đặt hoàng quyền lên vị trí hàng đầu, nguyện ý dùng hạnh phúc nữ nhi đổi lấy thiên hạ. Nghĩ thế, Lâm San bỗng hiểu được Đỗ Minh Nguyệt vì sao không muốn về cung mà tình nguyện đi theo Hạ Lão Tam lưu lạc thiên nhai. Cho dù một thân công chúa ngàn vạn sủng ái cũng không thể tránh khỏi vận mệnh trở thành vật hi sinh.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Lâm San lấy lại tinh thần bỗng bừng tỉnh đại ngộ, "Cho nên nói, lúc trước hoàng thượng lợi dụng hôn sự của ta với Đỗ Minh Nguyệt để kiềm chế người cùng Dương tướng quân, hiện tại ta đi rồi, trên tay hẳn không có ai nên động đến cha mẹ, đúng hay không?"

"Không sai, xem ra cũng không ngoa." Tổng Lâm Phong nhếch khóe miệng, lấy tay gõ trên trán Lâm San.

Người này thật đúng không phải ác liệt bình thường, Lâm San tức giận cắn răng nhưng vì có thể nghe được nhiều tin tức bất quá đành phải nén giận tiếp tục nghe, quả nhiên Tổng Lâm Phong lại bắt đầu nói.

"Kỳ thật lúc này hoàng thượng cách chức phụ thân đã có ý bất đồng với việc tứ hôn trước đó. Phải biết rằng hiện tại thế lực trong triều phân bố đã khác xưa, thế chân vạc đã mất, tuy nói có mâu thuẫn nhưng đã ức chế lẫn nhau nên mới nhìn qua thực yên bình. Nhưng đại hoàng tử rơi đài, ba phái trong triều đã thành hai phái, thái tử vì củng cố chính quyền của mình, bắt tay quét sạch dư đảng của đại hoàng tử khiến cho triều đình cao thấp mỗi người cảm thấy bất an. Trong tình huống như vậy, khẳng định hoàng thượng không hy vọng sự tình lại phát sinh vì thế liền nương theo việc của phụ thân này, ra oai phủ đầu chúng ta, minh chứng cho uy lực của hoàng quyền đồng thời ban cho chúng ta một ân tình, cho thấy chỉ cần trung quân ái quốc sẽ có thể bình yên vô sự. Cho nên nói, lần này phụ thân chỉ là vật hi sinh cho cuộc chiến quyền lực mà thôi."

Tổng Lâm Phong nói xong, Lâm San quả thực tức giận: "Cha đã cao tuổi như vậy còn gánh trên lưng tội danh bị cách chức chỉ vì dục vọng cá nhân của lão già kia, thật sự là hơi quá đáng!" Nàng nói xong lại cảm thấy trước mặt Liên Phong gọi cha hẳn là lão già hình như không tốt lắm, vội vàng nhìn Liên Phong.

Lần này, nàng thấy Liên Phong cũng chưa biết nói như thế nào về chuyện vừa rồi, hơn nữa sắc mặt cũng không ổn, đang định hỏi hẳn thì Tổng Lâm Phong đã mở miệng trước.

"Liên huynh có phải cũng đang nghĩ tới việc gì hay không?"

Liên Phong sắc mặt tối sầm lại, không nói.

Tổng Lâm Phong tiếp tục: "Cho tới bây giờ, ta vừa rồi cũng nghe cả chuyện thân thế của huynh, như vậy hiện tại không ngại chúng ta đưa ra một giả thiết lớn mật chứ?"

Lâm San cảm thấy không xong, lúc Tổng Lâm Phong nói lời này ánh mắt chăm chăm nhìn Liên Phong mà dường như Liên Phong sắc mặt càng ngày càng khó coi.

"Liên huynh nếu quả thật tâm tư giống ta như vậy, nếu không lưu luyến hoàng thành không bằng mang theo xú nha đầu cao chạy xa bay."

Thấy Tổng Lâm Phong càng nói càng kỳ quái, Lâm San nóng nảy: "Rốt cuộc là sao? Người đừng nói câu đầu không thôi, thực làm người ta mất hứng!"

"Người gấp cái gì?" Tổng Lâm Phong liếc nàng một cái, nói tiếp, "Theo ý tại hạ, hoàng thượng lúc trước gấp huynh cũng không phải là trùng hợp."

"Không phải trùng hợp gì?" Lâm San càng nóng nảy.

"Nha đầu người sao nóng vội như vậy? Ta là không chắc, sai thì sai thôi? Liên huynh đệ?" Tổng Lâm Phong thoáng nhìn Liên Phong. "Có nghĩ ta nên tiếp tục nói xem chúng ta có phải nghĩ giống nhau hay không?"

Liên Phong không nói, Lâm San lại ở một bên thúc giục: "Người nói đi!"

Tổng Lâm Phong cười cười bắt đầu nói tiếp: "Năm đó hoàng thượng mất thấy thái tử trong triều uy tín giảm mạnh, sợ đại hoàng tử mượn cơ hội chiếm

đoạt lòng người, vì thế liền hạ chỉ đưa thái tử cùng đại hoàng tử đi trấn thủ biên quan, tôi luyện tâm trí. Ngoài mặt đối xử bình đẳng, kỳ thật là nguy trang muốn khai trừ đại hoàng tử, bồi dưỡng thái tử mà thôi. Nhưng từng bước này của hắn dù sao cũng mạo hiểm, biên quan nhiều chiến sự, vạn nhất thái tử xảy ra chuyện cho nên sau khi tiễn bước thái tử, hắn bắt đầu hối hận về quyết định này của mình, ngay sau đó hắn phát hiện một bí mật bị che giấu suốt mười tám năm là hoàng hậu không chỉ sinh ra một mình Đỗ Hạo."

Lâm San trong đầu oanh một tiếng, bỗng nhiên hiểu được ý nghĩ của Liên Phong mà Tổng Lâm Phong muốn nói đến, vội vàng định ngăn cản lại bị Liên Phong vẫy tay chặn lại. Hắn nghiêm mặt, ý bảo Tổng Lâm Phong tiếp tục.

"Hoàng thượng biết được sự tồn tại của một đứa con khác vì thế phái người điều tra hơn nữa còn ngạc nhiên khi thấy đứa con lưu lạc ở dân gian giống thái tử như đúc, vì thế hắn có suy nghĩ vạn nhất thái tử ở biên quan xảy ra chuyện gì, hắn còn có một đứa con khác bù lại, như vậy sẽ không thua. Cho nên hắn mới giả vờ khéo gặp Liên huynh, lại vừa vận bị tập kích, còn khéo sao..."

"Đừng nói nữa!" Liên Phong ngắt lời hắn, thần sắc trở nên vô cùng khó coi.

"Ta còn chưa nói xong, Liên huynh gấp gì?" Tổng Lâm Phong tự kỷ tiếp, "Kỳ thật nghĩ vẫn thấy kỳ quái, bằng tâm tư hoàng thượng sao có thể không phát hiện xú nha đầu là nữ nhi, giải thích duy nhất chính là lợi dụng muội muội không chịu thua kém ai kiểm chế ta, đương nhiên cũng có thể vì kiểm chế người nhưng thái tử đã trở lại, như vậy vật thay thế vốn dĩ đã chuẩn bị tốt..."

"Đủ!" Lời này là từ miệng Lâm San, "Người nói đủ chưa? Cái gì vật thay thế? Liên Phong là Liên Phong, không phải là vật thay thế ai cả!"

"Ta nói ta đoán sai, người tưởng thật như vậy làm gì?" Tổng Lâm Phong không nghĩ mình sai.

Lâm San tức giận muốn lên cắn hắn bị Liên Phong một phen kéo lại. "Tổng huynh." Hắn nói, "Mặc kệ là thật hay giả, ta vốn là không phải người trong cung, nay đại hoàng tử đã đổ, nhiệm vụ của ta cũng coi như hoàn thành, hiện tại ta chỉ muốn cùng người ta yêu chung sống, không nghĩ sẽ lại nhúng tay vào chuyện tình trong cung. Chuyện hôm nay, người hãy xem như là một giấc mộng, chúng ta chưa từng tới đây, về sau cũng sẽ không đến, nhờ người thay ta chiếu cố hai vị lão nhân, như vậy bái biệt, không hẹn gặp lại."

Hắn nói xong liền kéo Lâm San đi.

Lâm San biết Liên Phong tâm tình không tốt, bị hắn lôi đi cũng không nhiều lời, đến lúc hai người ra phủ, Lâm San mới nhìn không được, an ủi nói: "Người đừng nghe huynh ta nói bừa, hắn là dạng người gì, ai không vừa mắt liền nói sai sự thật, thấy chúng ta đi chung, cố ý chọc giận người... Ai, người đừng đi nhanh vậy, ta theo không kịp!"

Nàng không ngờ bị trật chân, thiếu chút nữa ngã xuống, cũng may Liên Phong đỡ kịp.

"Không sao chứ?" Thần sắc của hắn cuối cùng dịu đi một chút.

Lâm San lắc đầu, yếu ớt nói: "Người giận đại ca?"

Thấy nha đầu kia thật cẩn thận, sợ bộ dáng tức giận của mình, Liên Phong mới ý thức được mình vừa rồi thất thố, miễn cưỡng nhếch miệng: "Đừng nghĩ bậy, không liên quan đến đại ca của người."

Lâm San ngăn ra, thốt lên: "Chẳng lẽ người thấy hắn nói thật?" Nói xong, nàng lại cảm thấy không ổn, bổ sung, "Ta còn thấy hắn nói vớ vẩn, hoàng thượng hiền lành sẽ không đối xử với nhi tử ruột thịt của mình như vậy, dù sao máu mủ tình thân..."

"Máu mủ tình thân?" Liên Phong cười khò, "Người cũng thấy hoàng thượng đối với công chúa ra sao, hắn quả thật có thể ngoan cường như thế."

Lâm San bị hắn nói không còn gì chống đỡ, muốn khuyên nài nên há mồm nhưng lại không biết nên nói gì.

Liên Phong trái lại bỗng an ủi nàng: "Người đừng lo cho ta, kết cục như vậy ta đã sớm liệu đến, ở hoàng thất vĩnh viễn không có thân tình, cái duy nhất vĩnh viễn có chính là quyền lợi. Chỉ sợ những lời vừa mới nói kia đều do hắn cố ý để đại ca người nói cho ta nghe. ..." Khi hắn nói lời này, nhìn như vân đạm phong khinh nhưng trong mắt hiện lên một tia cô đơn, vẫn là làm Lâm San đau lòng.

"Người nói hẳn hẳn Tổng Lâm Phong kia thông đồng với hoàng thượng? Không được, ta phải trở về phân xử cùng hắn!"

Lâm San khó thở, xoay người đi về, mới bước đã bị Liên Phong từ sau gắt gao ôm lấy.

"Đừng đi." Môi hắn dán lên tai nàng, thanh âm mềm mại quả thực có thể cảm hóa lòng người, Lâm San dừng bước, hô hấp đình trệ.

Đêm đã khuya, dưới cây cổ thụ không có một bóng người, duy chỉ có vầng trăng trên đỉnh đầu xuyên qua cành lá rậm rạp, lộ ra ánh sáng mờ nhạt.

"Người khác thế nào ta không quan tâm, chỉ cần người ở bên ta thì tốt rồi... Chỉ cần một mình người..."

Lời nói trong đêm im ắng, theo gió thu tiến vào tai, Lâm San thấy tim mình như ngừng đập, hẳn đây là đang thổ lộ với mình đúng không? Nguyên ý vứt bỏ hết thảy, chỉ cùng nàng lưu lạc thiên nhai, chấp tử tay cùng tử giai lão. Trên thế giới này, có một nam nhân nguyện ý với mình như vậy còn do dự gì nữa?

Lâm San không nghĩ nhiều, xoay người hôn hắn.

Trong ngõ nhỏ thật dài, đôi nam nữ hôn nhau dưới cây hòe cổ thụ, ánh trăng thừa thớt hé ra đáng vẻ thần nhiên của bọn họ, tựa như hòa cùng tâm tư.

Xa xa, một thân ảnh cao ngất đứng khoanh tay, trường bào xanh cũng khó dấu khí chất để vương lồi lạc trên người hắn, con ngươi của hắn cũng tối đen như màu đêm hắc ám, không trăng không sao.

"Như vậy thật sự được sao?" Tổng Lâm Phong từ một bên cây đi ra, thần nhiên cười.

Đỗ Hạo không quan tâm hắn, chỉ nhìn về phía Lâm San và Liên Phong đang hôn nhau thật lâu, thấp giọng thì thào: "Có lẽ như vậy, mới là tốt nhất..."

Nên đi thì sẽ đi! Vùng đất hun đúc từ quyền lực này không thích hợp với bọn họ, về phần hắn... Đỗ Hạo cười cười tự giễu, hắn thuộc về nơi này, chỉ có thể, cũng chỉ có thể thuộc về nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

Biết được cha mẹ mạnh khỏe, tảng đá trong lòng Lâm San xem như hạ xuống một khối, cùng lúc đó, nàng cuối cùng cũng có tinh lực lo chuyện cho mình, phải tìm Tiểu Lục lấy thiên thạch.

Nói thật, Quý Bạch Vũ trăm phương ngàn kế muốn khôi thiên thạch kia, Lâm San cũng không phải không hoài nghi khả năng cái đó là bảo bối gì nhưng nàng nghiên cứu thật lâu vẫn thấy kia chính là tảng đá bình thường, nhiều lắm vì vài chữ của tiên hoàng nên có điểm đáng giá. Nhưng chữ đáng giá lại không thể bán, thứ Quý Bạch Vũ muốn rốt cuộc là gì?

"Ta nói, tảng đá kia thực không có gì đáng xem, ta đã nhìn không dưới trăm lần." Lâm San khuyên Liên Phong.

Vẫn là Liên Phong bình tĩnh, nói: "Mặc kệ có dùng được hay không, nếu Quý Bạch Vũ muốn nó, nó chính là có giá trị, chúng ta có thể lợi dụng nó đi đổi giải được."

"Đừng nha!" Lâm San thế này mới ngộ đạo, nàng sao không nghĩ tới việc này? Dùng tảng đá vô dụng đổi giải được, Quý Bạch Vũ muốn nó như vậy, khẳng định có thể đổi lấy giải được! Nghĩ thế, Lâm San nhất thời cảm thấy trước mắt có hy vọng, bị kích động dẫn Liên Phong đi tìm Tiểu Lục.

Tiểu Lục quả nhiên còn ở cùng cô nãi nãi, thấy Lâm San hai mắt liền đỏ: "Tiểu thư, nô tỳ nghĩ sẽ không còn được gặp lại người..." Nàng khóc thảm, nếu không đích thân đứng ở chỗ này, Lâm San còn tưởng nàng khóc tang.

"Đừng khóc, ta không phải rất tốt sao?" Lâm San an ủi nàng.

Tiểu Lục ngừng khóc, dùng tay dính đầy nước mũi sờ soạng Lâm San một lần mới xác định công tử của mình thực không có việc gì, lại nhìn ra phía sau Lâm San bắt gặp Liên Phong đang mang mặt nạ, nhất thời liền hiểu được. Khuôn mặt vừa khóc nhanh chóng bày ra một nụ cười đáng khinh: "Tiểu thư, ngài đã tóm được cô gia?"

Lâm San mặt đỏ lên: "Đừng nói bừa! Chúng ta là làm chính sự, khôi thiên thạch lần trước ta đưa người giữ còn đó không?"

Thiên thạch? Tiểu Lục lắc đầu nghĩ nghĩ: "Còn! Cô nãi nãi ta để trong bếp nấu ăn!"

Một khối thiên thạch tiên đế lưu lại làm quốc bảo nay lưu lạc thành vật nấu ăn, nếu khối đá kia có sinh mệnh, phỏng chừng đã đâm đầu vào tường mà chết.

Lâm San nói với Tiểu Lục: "Đi, dẫn chúng ta đi xem!"

Trong hầm đầy đồ ăn, quả nhiên thiên thạch ngày đó đang yên lặng đè lên đồng cái trắng muôi.

Lâm San nghĩ: "Xong rồi, tảng đá bị phá hư như vậy, Quý Bạch Vũ còn có thể tin tưởng là nó sao? Xem ra nên ngâm trong nước một ngày, trước hết lấy nó ra khỏi đồng đồ ăn cái đã."

Đang nghĩ, Tiểu Lục đã xắn tay áo lấy thiên thạch ra, bốn chữ "Quốc thái dân an" bị ngâm trong nước mặn đã lâu xiêu xiêu vẹo vẹo càng thêm trừu tượng.

Lâm San bịt mũi, quay đầu muốn hỏi Liên Phong tảng đá này thật có thể đổi giải được sao thì đã thấy Liên Phong Thần biến sắc, nhìn chằm chằm thiên thạch, giống như phát hiện cái gì.

"Người xem chữ trên đó." Hắn nói, "Giống một bức bản đồ không?"

Lâm San kinh ngạc, quay đầu tập trung nhìn, quả nhiên phần trên thiên thạch bị ngâm quá lâu, hợp với bốn chữ to kia giống như một bản đồ.

Chẳng lẽ này đó là bí mật của thiên thạch? Hai người thoáng nhìn qua, Lâm San mở miệng: "Vì phòng ngừa bọn họ dùng tảng đá làm chuyện xấu, chúng ta trước tiên hãy đến chỗ trên bản đồ xem thử rồi hãy đưa cho Quý Bạch Vũ?"

Tiểu Lục ở bên cạnh phun trào: "Tiểu thư, người muốn đi tìm bảo bối cứ việc nói thẳng thôi, dối trá..."

Lâm San: "..."

Không lay chuyển được Lâm San, Liên Phong tối mắt nhưng vẫn quyết định dò la trước, không phải hẳn tham tài mà trên bản đồ xuất hiện di vật tiền triều, chứng tỏ giá trị không phải nhỏ, nếu thực bị Hồng Lâm Giáo lợi dụng làm chuyện thương thiên hại lý, hai người bọn họ về sau cũng không an ổn.

Quyết định xong, hai người xem theo bản đồ, rất nhanh xác định đó là rừng cây Đông Giao nằm ở phía đông hoàng thành.

Rừng cây này vô cùng quen thuộc với Lâm San, lần trước trong trận đấu kỳ lạ, chính nàng và Đỗ Hạo rớt xuống hố trong khu rừng này, suýt chút nữa mất mạng, thật sự là một hồi ức không thể không nhớ lại. Không ngờ hôm nay, nàng lại đứng trước phiến rừng lần nữa, chỉ là vật còn người mất, nàng đã không còn là Tổng Lạc như trước.

Lâm San cảm khái một phen rồi cùng Liên Phong tiến vào rừng, bản đồ trên tay là chiếu theo miêu tả trên thiên thạch vẽ lại trong tối hôm qua, hình vẽ trên bản đồ đã lâu, có mấy chỗ không giống như hiện tại, hai người sờ soạng thật lâu cuối cùng mới xác định đại khái phương hướng, lúc này đã tới buổi trưa.

Lâm San lấy lương khô từ trong bao quần áo vừa cắn vừa nghiên cứu địa hình vùng phụ cận trên bản đồ. Lúc này, kiến thức dã ngoại thời tiểu học đã bắt đầu phát huy tác dụng, cảnh lá rậm rạp là phía nam, cảnh lá thưa thớt là phương bắc... Ngồi ở đằng kia lăm bằm phân nam bắc, không chú ý Liên Phong tới bên cạnh.

"Người nhìn gì?" Hắc hắc.

"Ta đang phân biệt phương hướng." Lâm San nói, "Người xem cây đó, phần cảnh lá rậm rạp hướng về ánh sáng mặt trời là phía nam, như vậy bên này nhất định là phía đông, nhắm hướng đông đi khẳng định là đúng!"

"Ta xem xem." Liên Phong lấy bản đồ nhìn, mày bỗng nhiên nhíu lại.

"Làm sao?" Lâm San hỏi.

"Nơi này có chút không đúng." Liên Phong chỉ ngón tay vào một vị trí trên bản đồ, "Người xem, theo lý thuyết chúng ta hiện tại ở hướng đông có thể nhìn thấy một vùng cao nhưng hiện tại lại không có gì cả."

"Ta xem xem?" Lâm San kỳ quái, đem bản đồ đối chiếu phương hướng, cẩn thận nghiên cứu một phen, quả nhiên không giống. "Cái này quái lạ..." Nàng nhất thời mơ hồ, theo lý thuyết bọn họ cứ nhắm theo bản đồ mà đi sẽ không sai, chẳng lẽ lầm đường rồi, vẫn là Liên Phong quyết đoán nói: "Mặc kệ thế nào, nếu đã đến đây, cứ nhắm hướng đông mà đi, không chừng có thể phát hiện cái gì."

"Đi!" Lâm San gật đầu tỏ vẻ đồng ý, đi theo hắc, tiếp tục nhắm theo hướng đông.

Rừng Đông Giao càng vào càng sâu, hơn nữa thực vật rậm rạp, rất khó hành tẩu. Hai người đi thật lâu vẫn không thấy vùng đất cao trên bản đồ, lúc này trời đã lạnh, xem ra trong chốc lát sẽ có trận mưa to. Lâm San ngẩng đầu nhìn trời, có chút lo lắng: "Trời sắp mưa, chúng ta có phải sai đường không? Nếu không ngày mai lại đi tiếp?"

Liên Phong giờ phút này cũng không tự tin như vừa rồi, suy tư một lát, hắc hắc đầu nói: "Được, chúng ta trở về xem có bỏ sót chi tiết nào trên thiên thạch không rồi mai lại đến."

Lâm San gật đầu: "Trở về vẫn tốt hơn, nơi này tối rồi không thấy rõ được gì, lần trước ta rơi xuống hố thật thảm, chính là... A!" Nói còn chưa xong, dưới chân bỗng nhiên bị trượt, Liên Phong khuynh thân định kéo nàng, kết quả hai người cùng nhau mất thăng bằng ngã xuống.

Một trận long trời lở đất, Lâm San mở mắt ra phát hiện Liên Phong ôm nàng trong ngực nên nàng từ trên cao như vậy ngã xuống một chút thương tích cũng không. Nhưng Liên Phong bị bụi cây quệt vào má, trên mặt còn dính vài vết máu.

"Người không sao chứ?" Lâm San gấp đến độ muốn giúp hắc lau mặt lại bị Liên Phong ngăn lại, ánh mắt hắc quét một vòng khắp nơi "Nơi này là..."

Lâm San bị lời này của hắc quay đầu đánh giá bốn phía một phen, bỗng nhiên la hoảng lên: "Này... Nơi này chính là chỗ lần trước ta ngã xuống, người xem tảng đá này giống nhau như đúc!" Nàng một chút cũng không kinh hoảng, ngược lại có cảm giác quay về chốn cũ, vui sướng hài lòng sờ tảng đá.

"Ai u, lần đó ngã xuống là buổi tối, không thấy rõ bộ dáng, hiện tại thoát nhìn cũng không tệ lắm, người xem tảng đá còn có hoa văn..." Nàng lăm bằm lâu bầu lăm Liên Phong trên trán nổi gân xanh, hướng tảng đá có họa đồ kia đánh một chưởng.

Chỉ nghe "ầm" một tiếng, dưới chân bọn họ bỗng sụt xuống lộ ra một cái động, hai người liền như vậy trượt xuống theo.

Chương 72

Lâm San trong miệng đầy bùn, lúc toàn thân đều dính đầy bụi, trước mắt tối đen, sau khi Liên Phong nổi lửa, nàng mới nhìn rõ, nhất thời miệng trương thành hình chữ O.

Này... Nơi này lại là một thạch thất rất lớn, do con người tạc thành, trong thạch thất tràn ngập hương vị đã lâu không có ánh sáng mặt trời làm nàng không khỏi sợ hãi, ôm lấy tay Liên Phong.

Liên Phong vỗ vỗ tay nàng có ý an ủi, nương theo ánh sáng của cây đuốc, sờ soạng điểm nổi trên vách tường thấp đèn, đèn dần dần sáng lên theo thứ tự, tầm mắt lập tức trải rộng hơn nhiều, Lâm San phát hiện nơi này rất rộng lớn, chính giữa thạch thất là một đài cao đặt một hộp gấm đỏ.

Lâm San lúc này mới hoàn toàn tỉnh ngộ, thì ra chỗ cao trên bản đồ không phải cao mà là địa thất này, thứ bọn họ muốn tìm khẳng định cũng trong thạch thất, chẳng lẽ chính là hộp gấm... Lâm San bỗng nhiên mất sáng ngời, cố nén sợ hãi đi qua, thực không khách khí xóc hòm lên.

Nha đầu kia nhìn thấy thứ đáng giá liền giống như đánh máu gà, Liên Phong định ngăn cản đều không kịp, may mắn trong này không có cơ quan gì. Lâm San nhìn hộp gấm, biểu tình có chút cổ quái.

"Là cái gì?" Liên Phong đi qua.

"Này..." Lâm San chỉ vào hòm, về mặt uể oải, "Ta hiện tại mới biết được điều thống khổ nhất trên đời không phải lấy nhầm bảo bối không đáng giá mà là nó thực đáng giá nhưng không thể bán."

Đúng vậy, trong hòm này đúng là ngọc tỷ, bên cạnh còn có một tấm da dê, mặt trên chỉ có mấy trăm chữ ngắn ngủn, ghi lại tiền căn hậu quả của ngọc tỷ.

Triều đại khai quốc năm đầu, náo động không ngừng, ôn dịch tàn sát, dân chúng lầm than. Bước đầu thăm tra, rốt cục thành được một vị thể ngoại cao nhân, vị này biết rõ mệnh thư phong thủy, rất nhanh tính toán ngoại chi tướng vong, thiên ý không thể trái. Nhưng lúc ấy dân chúng vừa gặp chiến loạn, sớm không chịu nổi gánh nặng, cao nhân không đành lòng nhìn sinh linh đồ thán, vì thế mật đàm cùng tiên hoàng, tạo ra một trấn quốc bảo giám, giấu trong Đông Giao cũng chính ngọc tỷ trước mắt bọn Lâm San đang nhìn.

Lâm San không tin phong thủy thủy gì đó nhưng xem nội dung trên tấm da dê vẫn bị dọa. May mắn nàng nhất thời vì tâm hồn tham tiền tới đây dò la trước, nếu thực bị Quý Hồng Lân cầm ngọc tỷ này, phong thủy thật giả nàng không biết nhưng ngọc tỷ đại biểu hoàng quyền, nếu rơi vào tay người xấu hậu quả sẽ khó lường.

"Thứ này không thể để Quý Hồng Lân phát hiện, chúng ta đi nhanh đi!" Lâm San nói.

Liên Phong đứng không nhúc nhích.

"Đi!" Lâm San thúc giục hần.

"Nếu không đưa nó cho Quý Hồng Lân, độc trên người người làm sao bây giờ?" Liên Phong bỗng nhiên mở miệng.

Lâm San lập tức á khẩu không trả lời được, nội tâm mâu thuẫn sâu sắc: "Đúng vậy, không có ngọc tỷ sẽ không trao đổi với Quý Hồng Lân, như vậy độc của nàng cũng không giải được."

Ngay khi hai người hết sức do dự, bỗng một thanh âm phá tan sự yên tĩnh của thạch thất.

"Đừng nghĩ nữa, vật này ta lấy đi, độc cũng không được giải! Các người ở đây chờ chết đi! Ha ha.."

Âm thanh như yêu quái kia làm Lâm San lập tức nhận ra ngay Quý Hồng Lân, về mặt Quý Hồng Lân không dính chút bụi nào như bọn hắn lúc tiến vào động khẩu.

Sự thật chứng minh, những gì trong TV đều là giả, mặc kệ nhân vật phản diện khẩu khí lớn bao nhiêu, thời điểm hành động nàng vẫn là cùng nam chính cùng nhau chui vào. Quý Bạch Vũ đứng sau, bình thần như không, giống như sự tình không quan hệ gì đến hắn.

Lâm San nhất thời tỉnh mộng, phỏng chừng lão yêu bà đã sớm phát hiện hành tung bọn họ, cố ý vung trộm đi theo, lợi dụng bọn họ tìm trấn quốc chi bảo, nghĩ thế, nàng nhanh chóng phản ứng lại, ôm lấy quốc bảo, nói với Quý Hồng Lân: "Lão yêu bà, nếu ngươi dám đụng đến một sợi lông của bọn ta, ta liền đập nát ngọc tỷ này!"

Vừa nghe lại bị mắng là lão yêu bà, Quý Hồng Lân biến sắc, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Người dám, đây là bảo vật trấn quốc, nếu ngươi làm hỏng sẽ thành tội nhân thiên cổ."

"Người không cần hù ta, ta không tin!" Lâm San mắng lại, nâng tay định đập xuống.

Quý Hồng Lân thấy Lâm San định làm, rốt cục nóng nảy: "Vũ nhi!"

Một tiếng ra lệnh, Quý Bạch Vũ không nói hai lời, lập tức phi thân qua, tốc độ nhanh đến độ Lâm San còn chưa kịp phản ứng thì cây kiếm giấu sau quạt của Quý Bạch Vũ đã vọt ra trước mặt, mắt thấy ngọc tỷ sẽ bị hấn đoạt đi, Liên Phong lao ra tiếp chiêu. Cơ hồ trong nháy mắt, hai người liền khai chiến trong thạch thất luôn.

Lúc này, một tiếng sét nổ lớn, mưa to từ trên trời giáng xuống, bắt đầu ào ạt.

Quý Hồng Lân thấy Liên Phong bị cuốn vào cuộc chiến liên động thủ định đoạt lại quốc bảo trong tay Lâm San, Lâm San thấy thế quát to một tiếng, vội vàng trốn ra sau.

Nghe tiếng kêu của Lâm San, Liên Phong vội vàng qua cứu, Quý Hồng Lân dễ dàng đối phó với hấn, mẩu tử hai người vây đánh công kích một mình hấn, dần dần rơi vào thế hạ phong. Lâm San tránh ở sau đài vừa thấy không xong, trong lòng sốt ruột thay cho Liên Phong, thừa dịp ba người đánh tới vùng phụ cận, lao tới nâng ngọc tỷ lên đập vào mặt Quý Hồng Lân. Quý Hồng Lân tránh không kịp, mồm mồm bị ngọc tỷ đánh trúng, lập tức đổ máu.

"Người!" Quý Hồng Lân bị phá tướng cơ hồ phát điên, thân thủ nhắm Lâm San đánh tới, Lâm San lạnh tay lẹ mắt trốn sang bên cạnh, một chương kia liền trúng đài cao.

Một chương giáng xuống, đá vụn rơi trúng đầu Lâm San, Lâm San ngẩn ra, lại một giọt mưa nữa rót xuống mặt nàng. Nàng ngây người, ngẩng đầu lên xem, Quý Hồng Lân lại giáng một chương nữa.

Lúc này nàng tránh không khỏi, mắt thấy sẽ bị đánh trúng, một thân ảnh bỗng nhiên lên đến trước nàng, thay nàng chắn một chương kia.

"Vũ nhi? Người!" Quý Hồng Lân bất khả tư nghị nhìn người đang che trước mặt Lâm San, biểu tình vặn vẹo.

Quý Bạch Vũ không trả lời mà phi thân nhắm bà ta đánh tới.

Cơ hồ trong nháy mắt, nguyên bản mẩu tử bọn hấn song thủ vây đánh người khác lại trở thành địch nhân, Lâm San không kịp tự hỏi vì sao, đá vụn xung quanh rơi xuống càng nhiều. Thạch thất lâu năm thiếu tu sửa, có nguy cơ sập sập, thêm vào đó trời mưa lợi hại, tầng đất thêm rời rạc còn bị Quý Hồng Lân đánh một chương rốt cục trụ không được.

Mắt thấy nơi này nói sập liền sập, Lâm San vội vàng kêu to lên: "Nơi này sắp sập, chạy mau!" Tiếng kêu kinh động một đoàn ba người đang đánh nhau, Liên Phong phản ứng trước, kéo Lâm San bỏ chạy.

Quý Hồng Lân đánh đỏ mắt, ngăn hai người lại, Liên Phong ngăn bà ta, nói với Lâm San: "Người đi trước!"

"Ta không đi!" Lâm San hô to, đem ngọc tỷ quăng qua một bên, định tới hỗ trợ.

"Mang nàng đi!" Liên Phong hướng Quý Bạch Vũ hô.

Quý Bạch Vũ dừng chiêu, ý vị thâm trường liếc nhìn Liên Phong một cái, xoay người ôm Lâm San, hướng động khẩu mà đi.

Một đạo bạch quang chói mắt, mưa đánh vào người Lâm San, phía sau ầm một tiếng làm đầu óc nàng trống rỗng, nàng không để ý cả người lầy lội, dùng khí lực lớn nhất bình sinh giãy khỏi Quý Bạch Vũ muốn quay về thì đã không còn thấy bóng dáng động khẩu kia đâu nữa.

Lâm San trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: VĨ THANH

Ba năm sau.

"Nương, con muốn luyện võ, con muốn luyện võ..."

"Luyện võ cái gì? Nói còn không rõ, luyện võ thế nào được, đi đi, đi chơi đi! Đừng trở ngại nương người kiếm tiền!" Lâm San không kiên nhẫn phát phát tay, tiếp tục vui vào đồng sổ sách.

Tiểu tử kia nắm góc áo nàng không chịu nghe lời: "Nương, con muốn luyện võ.. Luyện võ..."

Rốt cục, Lâm San nổi giận: "Vân Thành, người lại phiền ta, ta sẽ mang Như Hoa nhà Vương lão bản đến nhà chúng ta chơi!"

Tiểu tử kia ngẩn ra, cô đơn xoay người, lắc lư...

"Phu nhân." Tiểu Lục vừa mới vào nhìn không nhìn được, "Thiếu gia còn nhỏ như vậy, người dọa hấn làm gì? Người cũng không phải không biết tiểu thư nhà Vương lão bản kia thấy thiếu gia liền thích, thiếu gia hôm qua còn bị dọa khóc."

"Cái gì?" Lâm San kinh hãi, "Hôm qua Như Hoa kia ăn đậu hủ con ta?"

"Không chỉ Như Hoa, hôm qua nhũ mẫu ôm thiếu gia ra ngoài xem biểu diễn ảo thuật, bị mấy tiểu thư phụ cận vây quanh, trừ bỏ Vương lão bản, còn có Tiền lão bản, Lý lão bản, Dương lão bản..."

"Đùa giỡn gì chứ!" Lâm San nhất thời nổi giận, "Đậu hủ con ta cũng dám ăn, một đám đều không muốn sống có phải hay không? Không được, ta muốn đi tìm bọn họ tính sổ!" Lâm San bỏ sổ sách lại, hấp tấp đi ra ngoài.

Tiểu Lục ở phía sau vội vã kêu: "Phu nhân, người đừng đi, bên ngoài có..."

Lâm San đầu thềm nghe nàng nói gì, kéo tay áo chuẩn bị đi ra cửa phân xử, kết quả mới vọt tới tiền đường, đã bị một đám phu nhân lập tức vây quanh.

"Ai u, Liên phu nhân, ngài đã đến! Như Hoa nhà ta nói thích Vân Thành nhà người, ta xem hai đứa nhỏ rất xứng, không bằng đính hôn sớm một chút, người xem thế nào?" Vương phu nhân cười tùm tùm chào đón.

"Khi nào thì đến phiên người? Như Hoa nhà người béo như heo, sao có thể so với chúng ta?" Tiền phu nhân một phen đẩy Vương phu nhân ra, hướng Lâm San nói, "Muội tử, đừng nghe nàng nói bừa, vẫn là nhà chúng ta tốt hơn nhiều, vừa nghe tên liền thấy vui hơn, nhiều tiền hơn, về sau cưới về tuyệt đối là tiền tài cuồn cuộn!"

"A! Cưới vợ chiêu tài, còn không bằng thỉnh thần tài đâu!" Lý phu nhân lao vào vòng vây, bắt lấy tay Lâm San, "Liên phu nhân, bọn họ đều bậy lắm! Nữ nhi nhà chúng ta mới tốt, tài đức vẹn toàn, tính xảo đặc sắc, đi chỗ nào tìm được cô nương tốt như vậy!"

Lâm San lau mồ hôi: "Nữ nhi nhà các người đều lớn tuổi hơn phải không?"

"Việc này thì đã sao? Nữ hơn ba, ôm cục vàng, con người nếu cưới nữ nhi nhà chúng ta, có thể ôm năm cục vàng!"

Lâm San: "..."

"Đi đi, đều lớn như vậy đến đây náo loạn cái gì chứ? Liên phu nhân, Phương Nhi nhà chúng ta mới tốt, cùng Vân Thành của người rất xứng!"

Lâm San muốn khóc: "Phương Nhi nhà các người là nam mà?"

"Chính vậy! Nam nhi náo nhiệt làm gì? Biến thái! Như Hoa nhà ta gia mới tốt!"

"Nhà chúng ta tốt hơn nhiều!"

"Nữ nhi của ta mới là tốt nhất!"

"..."

Trong một mớ ồn ào, Lâm San rốt cục chịu không nổi, chạy thoát ra ngoài: "Má ơi, thế giới này rất khủng bố! Ta làm nương nhưng không bảo hộ hấn được, vẫn là cho hấn học võ đi!"

Lâm San quả quyết cho con học võ.

Trong viện, Liên Phong đang luyện đao, thấy Lâm San về mặt oán giận lại đây, thu hồi đao hỏi: "Làm sao vậy?"

Lâm San căm giận nói: "Ta quyết định, cho con chúng ta học võ!"

Liên Phong bật cười: "Vân Thành mới hai tuổi rưỡi, nàng gấp gì chứ?"

"Này không thể không gấp!" Lâm San vì thế đem chuyện vừa rồi từ đầu tới đuôi nói một lần, nói xong còn bóp cổ tay thương tiếc, "Sớm biết như vậy, sẽ không sinh con trai, sinh nữ nhi thật tốt..." Nói xong lại bắt đầu cố tình gây sự, "Này đều tại chàng, không có việc sao lại cao cường vậy làm chi? Làm hại con chúng ta, nhỏ như vậy liền một thân đào hoa... Đúng rồi! Nghe nói hôm qua ở võ quán có nữ nhân đến tìm chàng, bộ dạng còn rất xinh đẹp! Sao lại thế này? Thành thật nói chàng có phải hay không ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt..."

Nàng càng nói càng vô lý, Liên Phong thân thủ mau lẹ, bưng kín miệng nàng: "Nàng toàn nói chuyện vô nghĩa."

"Cái gì vô nghĩa... Ta đây là... Ngô... &*&%*"

"Đó là nữ đệ tử của Thần Kiếm sơn trang."

"Cái gì?! Quý Bạch Vũ phái người tới tìm chàng?" Lâm San có chút ngạc nhiên, sau sự kiện đã xảy ra ba năm trước, Quý Hồng Lân vui thầy trong thạch thất, Quý Bạch Vũ để lại giải được rồi đi, nàng cùng Liên Phong cũng chưa gặp lại người này. Sau lại có đồn đãi nói, hần giải tán Hồng Lân Giáo, cải danh là Tàn Vũ, dùng vàng bạc tài bảo Quý Hồng Lân nhiều năm cướp đoạt dựng nên Thần Kiếm sơn trang, hơn nữa nhanh nổi danh giang hồ, trở thành nhân sĩ chính phái, sự thực làm Lâm San kinh ngạc không thôi.

Nay hần bỗng nhiên phái người đến tìm Liên Phong, này đến tới cùng có dụng ý gì? Lâm San không nghĩ ra, đem ánh mắt nghi hoặc hướng về Liên Phong.

"Nàng tới đưa thiệp mời." Liên Phong giải thích.

"Thiệp mời gì?"

"Từ hai mươi lăm năm trước, sau khi tiền nhiệm võ lâm minh chủ Tàn Hạo Thiên một nhà bị hại, võ lâm như rấn mắt đầu, lần này Thần Kiếm sơn trang cử hành đại hội võ lâm, đúng là muốn chọn ra một người tài đức vẹn toàn làm minh chủ, thống lĩnh quần hùng."

Thì ra là thế, không phải tìm đến phiền toái bọn họ? Lâm San nhẹ nhàng thở ra, bất quá rất nhanh lại nhận thấy được điều gì: "Chàng nói... Võ lâm minh chủ trước tên gọi là gì?"

"Tàn Hạo Thiên."

Lâm San ngẩn ra, miệng há thành hình chữ O: "Tàn Hạo Thiên? Tàn Vũ? Bọn họ sẽ không là..."

"Nàng đoán đúng." Liên Phong gật đầu, "Năm đó Quý Hồng Lân dụng độc sát hại toàn gia Tàn Hạo Thiên, còn mang theo đứa con còn quần tã của Tàn đại hiệp đi, thu làm nghĩa tử, nay thiện ác tất báo, Tàn Vũ cuối cùng cũng đòi lại công đạo cho cha mẹ."

Nghe xong lời này, Lâm San thờ dài thật sâu, lúc trước nàng vẫn không rõ Quý Bạch Vũ vì sao lâm trận phản chiến, nay mới biết được nguyên lai hần nhện nhục vì đại cuộc, không khỏi âm thầm khâm phục hần.

"Nếu vậy, võ lâm đại hội kia, chàng tham gia không?" Lâm San hỏi, kỳ thật so công phu, hần tuyệt sẽ không thua Tàn Vũ.

Liên Phong lắc đầu: "Không phải nói rồi sao? Triều đình cùng giang hồ ta đều không muốn dính dáng đến, ta hiện tại nghĩ..." Hần nói đến đây, bỗng nhiên dừng một chút, đem ánh mắt hướng Lâm San.

Lâm San đỏ mặt, tim đập liên hồi: "Xong rồi, xong rồi! Đã là phu thê, bị hần nhìn vậy còn có thể thẹn thùng! Rất mất mặt!"

Lâm San có chút ngượng ngùng quay đầu, ngay sau đó bị Liên Phong kéo tay lại.

"Đi, ta dẫn nàng đến chỗ này." Hần nói.

"Sắp ăn cơm chiều, còn muốn đi đâu?" Lâm San chưa kịp hỏi đến cùng, đã bị Liên Phong lôi ra phủ.

Khi trời chạng vạng, ánh nắng chiều nhuộm đỏ chân trời, làm trần nhò Giang Nam bình thường thêm chút phong tình mê người. Ba năm trước bọn hần từ phương bắc lặn lội đường xa đến đây, chỉ vì muốn kiếm một nơi yên tĩnh cho hai người bọn họ.

Theo phía đá một đường thẳng về trước, một bên sông là tầng tầng lớp lớp nhà nhỏ đặc trưng của trần Giang Nam, một bên là nhà trúc, mái đen nhánh, khói bếp tỏa lên, một mùi thơm ngát phiêu tán trong không khí, đưa mắt nhìn lại, một dải sông xanh đã bị tịch dương nhuộm đỏ, ánh vào mi mắt, Lâm San vừa rồi còn vội vã về nhà ăn cơm lập tức bị cảnh sắc giống tranh vẽ này mê hoặc.

Cuối phố có tòa nhà bằng đá vừa xây bằng mấy tháng tiền của võ quán, cũng bị tịch dương nhuộm đỏ bừng.

Liên Phong kéo tay Lâm San đi lên cầu, đứng ở giữa, tầm mắt vừa vặn có thể nhìn thẳng đến cuối đường, ánh nắng chiều lúc này ửng hồng, trời nước hòa cùng một màu, không phân rõ chỗ nào là mây, chỗ nào là nước, tất cả đều sáng lạn, giống như có thể hút người ta bay vào.

Lâm San cảm thấy mình như đang nằm mơ, trong sương mờ thoáng nhìn thấy mấy chữ viết xinh đẹp trên bia đá.

"Tam Sinh Kiều..." Nàng nhẹ nhàng thốt lên.

"Thích tên này sao?" Hần hỏi, thanh âm như nhuộm sắc nước màu trời, làm người ta có chút hơi mê muội.

Nàng như bị ma nhập, hai gò má ửng đỏ vì ráng chiều.

"Muốn biết vì sao đặt tên này? Bởi vì..." Hần ngừng một chút, dặt tay nàng, độ ấm trong lòng bàn tay lập tức truyền vào lòng Lâm San, nàng thậm chí còn không đứng vững.

Liên Phong ôm nàng vào lòng, ngón tay vuốt về vai nàng, chậm rãi nói: "Bởi vì ta muốn cùng nàng ước thệ, tam sinh tam thế, đời đời kiếp kiếp, vĩnh bất phân ly..."

Một khắc kia, Lâm San tâm tình bay bổng tới tận chân trời.

Đời đời kiếp kiếp, người với ta thệ ước, vĩnh bất phân ly!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Điện Hạ, Thần Biết Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.